

Lehner Ella: Világvége Világbéke
2011.

Lehner Ella

Világvége

Világbéke

2011.
Budapest

Lehner Ella: Világvége Világbéke

2011.

ELŐSZÓ

Ülök az erkélyemen. Csendes tavaszi szellő simogatja arcomat. A Napnak már ereje van. Sorban borulnak virágba a bokrok és a fák. Imádom a tavasz illatát, kilenc fenyőm védelmező árnyékát. Hallgatom a csendet. Szeretek itt lenni, szeretek itt olvasni, meditálni, de most írásra kényszerít benső hangom.

Az elmúlt félévben több olyan könyv került a kezembe, amelyben 2012-re hívják fel a figyelmünket. A folyóiratok is tele vannak 2012-ről szóló információkkal. Ma egy tudományos beszámolót olvasok egy magazinban, a végén a következő mondattal: „az előrejelzések szerint 2012-ben valóban kritikussá válhat a helyzet, és nem lesz kisebb a tét, mint az emberiség fennmaradása.” Ez egy időjárás előrejelzés kapcsán fogalmazódott meg a cikk írójában, amelyet ma már a NASA tudósai készítenek a Nap körül keringő űrszondáik segítségével.

Azt is olvasom, hogy már tartottak egy konferenciát is: ŰRVIHAR HÉT címmel, melyen 350 tudós és kormányzati képviselő arról tanácskozott, hogy mit lehetne tenni annak érdekében, hogy egy a közeljövőben a Földet elérő napkitörés apokaliptikus következményeitől megvédjék az emberiséget.

Arról is beszámol e cikk, hogy ma már bizonyos jelekből (a helioszeizmológia segítségével, mely tudomány a Nap belsejében haladó és visszaverődő hanghullámok segítségével következtet az égitest belső állapotára), heti pontossággal jelezni lehet egy napkitörést. Számítógépes szimulációkkal azt is kimutatták, hogy 2012-re várható az emberiség történetének legnagyobb napkitörése.

Részletesen leírják azt is, hogy miért veszélyes a Földre egy napkitörés:

„A hatalmas energia-felszabadulással járó kitörésekből származó részecskék, bolygónk körül mágneses viharokat okoznak. A Föld mágneses ereje védőpajzsként általában megvédi a felszínt, de mint mindennek, ennek is van egy teherbíró képessége”.

„A 2012-re előre jelzett napvihar minden eddiginél erősebb lesz.”

MAGÁNKIADÁS

Borító: Az író festménye és elképzelése

Nyomdai előkészítés: Szabó Tímea

Nyomda: Korrekt Nyomda Kft.

Budapest

ISBN 978-963-06-8337-1

Ha csak azzal kellene szembenéznünk, hogy „egy ilyen vihar minden elektromos eszközt kisüt, a karórától az atomerőműig”, már lehetetlenné tenné életünket. „De ez még csak a kezdet. Az űrvihar felmelegíti a légkört, ami klimatológiai változásokhoz vezet: tornádók, cunamik, villámcsapások valóságos özöne. És az emberiség semmiféle technológiával nincs felkészülve, hogy ezt megakadályozza”. (Megjegyzem, hogy ezt a tudósaink mondják.)

Ezzel a dátummal kapcsolatban, természetesen nekem is a maják jutnak eszembe. Tudom róluk, hogy Istenként tisztelték a Napot, ami természetes, ha abból indulunk ki, hogy a Nap az anyagi világunkban, e naprendszerben, minden életet tápláló energia, az élet forrása. Magasabb szintről nézve az ISTENI TUDAT, az EGY, a LÉTEZŐ, a FORRÁS fizikai képmása, viszsztatükröződése.

A maják egységben éltek a Forrással, jól ismerték a természetét. Tudták, hogy minden mindennel összefügg a világegyetemben és a csillagok tudományának birtokában kőbe véstek egy naptárt, remélve, hogy tudásukat hátrahagyva segíteni fognak azoknak az embereknek is, akik még itt maradtak e bolygón (mert ők, az ősi maják, amilyen hirtelen megjelentek, olyan hirtelen el is tűntek innen). Ez a naptár évmilliókat foglal rendszerbe, ciklusokra bontja az időt, egy új dimenziót teremtve ezzel, hiszen a LÉT végtelen, örök, de ha meghatározunk benne bizonyos pontokat, akkor határokat teremtünk magunknak. A maják lejegyezték ezt. Innen is tudhatja ma az emberiség, hogy 2012. december 21. (a maja naptárban szereplő utolsó dátum) az idő dimenzió végét jelzi. Mi történik utána? Az EMBER újra a teljességben él majd, és abban a dimenzióban találja magát, ami rezgésszámával rezonanciába lép.

Egy másik hír, ami lázba hozott a: skalárháború.

Idézek néhány mondatot: „A bombák kora már lejárt. Ezzel együtt az őket szállító repülőgépeké is. Szinte valamennyi jelenleg hadrendbe álló nukleáris fegyver használhatatlanná tehető elektronikus blokkolás alkalmazása révén. Minden nagy távolságra végrehajtandó csapás levelezérelhető egyetlen irányítóteremből, pusztán rámutatva a Föld bármely pontjára. Az ember pusztító képessége hihetetlen mértékben megsokszorozódott. Az új fegyverek még a Napban is képesek vihart kiváltani!”

A skalárbáború egy olyan hidegháború, ami a skalárhullámok alkalmazására épülő technológiák közötti versengésből áll. A skalárhullám nem más, mint az elektromágneses hullámok egyik különleges típusa, aminek felfedezője Nicola Tesla. Ő „sugárzó energiának” nevezte e hullámokat, fel-

ismervén, a világűr telis-tele van velük. Az oroszok már az 1930-as évek óta igyekeznek fegyverként hasznosítani e jelenséget”

Thomas Bearden, nyugdíjas alezredes, azt írja könyvében (Free energy címmel), hogy „1957-58-ban a szovjetek hatalmas energiájú skalár elektromágneses hullámokkal kísérleteztek. Ennek következménye az Urálban, egy atomtemető közelében bekövetkezett baleset. A teljes terület elpusztult. Ugyanabban az időben további szuperfegyvereket is fejlesztettek, ezekre hivatkozott Hruscsov 1960-as, a Szovjet Elnökséget tájékoztató referendumaiban, megjegyezve, ezek a támadáeszközök oly mértékben hatékonyak, hogy akár a teljes életet képesek elpusztítani a Földön, ha korlátozás nélkül alkalmazzák őket.” „A skalár elektromágneses hullámok különböznek az ismert, a televíziót, a rádiót vagy mobiltelefont működtető elektromágneses hullámoktól. Ezek transzverzálisak, azaz haladási irányukra merőlegesen rezegnek, míg a skalár hullámok longitudinálisak. Fontos tudni azt is, hogy ezek a skalár hullámok a világűr vákuumában léteznek, az „idő birodalmában”, betöltve a világegyetemet, a szilárd testeket is. (A saját testünk is nagyrészt ürességből áll, tehát vákuum tölti ki).”

T. Bearden azért nevezi ezt az „idő birodalmának”, mert az időn felülálló energia. Míg az atombomba az anyagba zárt energiát szabadítja fel, a skalárhullámok felhasználása révén lényegében az időbe zárt energiát lehet szabadjárja engedni. Így ezt „időbombának” lehetne nevezni. A mi háromdimenziós világunkba az időt negyedik dimenzióknak is szokták nevezni, ami úgy bennünk, mint körülöttünk is létezik.”

Azt is mondja T. Bearden, hogy „ez az energia egyben minden fizikai valóság alapja. Ezért lehetőség van olyan berendezések megépítésére, melyek képessé tesznek bennünket a gravitáció, az idő, a tehetetlenség és egy objektum tömegének a megváltoztatására. A dolog így természetesen rendkívüli fontossággal bír a katonai alkalmazások tekintetében, űrhajók meghajtásánál, időutazás kapcsán, építkezés, teleportáció és egy csomó olyan jelenség megértésében is, amelyről jelenleg (nekünk laikusoknak) még fogalmunk sincs.”

Ezt az energiát olykor „nullponti energia” vagy „szabadenergia” néven is említik, de a Vril szóval is (ami sumér eredetű szó és istenit jelent).

Azt is írja Bearden, hogy ez az energia az emberiség jóléte érdekében is felhasználható lenne, nemcsak az elpusztítására, de a hatalmi elit útját állja mindenféle tömeges terjesztésnek (még a tudásának is). Mire használhatnánk? E kifogyhatatlan ingyen energia immár könnyen átalakítható közönséges elektromágneses (transzverzális) hullámokká.

Hosszantartó (örök) energiaforrás van a kezünkbe az energiaválság kezelésére.

Ezért döntött úgy Bearden, hogy bármi áron nyilvánosságra hozza az igazságot. Minél többen tudunk róla, annál nehezebb lesz titokban tartani, sőt követelhetjük kormányainktól az átállást e forrásra, hogy a befizetett adónkat a szabadenergia lecsatolásához szükséges berendezésekre fordítsa.

A másik hasznos felhasználása a skalár hullámoknak a gyógyítás lenne. Antoine Prioré Franciaországban már az 1960-as években megalkotott egy egyszerűen kezelhető szerkezetet, ami 100 %-os hatékonysággal gyógyította a legkülönfélébb súlyos betegségeket.

Bearden megmagyarázza azt is, hogy ez hogyan lehetséges: „fázisegyesített párokban” terjednek, a pár egyik tagja pedig, időben visszafordított (tükrözött). Mindez felkínálja a lehetőségét e hullámok felhasználásának, a sejtek felé időtükrözött jelek küldését, így azok visszaállítását az eredeti egészséges állapotukba.” Ezért 100 %-os a gyógyulás.

„A skalárhullámok alkalmazása rákos daganatokkal szemben nem azt jelenti, hogy elpusztítjuk a kóros sejteket, hanem azt, hogy időtükrözött hullámok daganatos területbe juttatása révén visszaállítjuk az azt alkotó sejtek eredeti állapotát.”

„Feltételezhető, hogy az élő szervezet öngyógyító mechanizmusa mögött régóta sejtett működésre bukkantunk.”

Arra is megkaptuk a magyarázatot ezzel, hogy egy gondolat-impulzussal hogyan gyógyíthatjuk meg önmagunkat. Szerintem a szabadenergia nem más, mint a szintiszta tudat, mely egy tudatosan létező lény gondolatának hatására működésbe lép. Ez maga a teremtés, a materializálás alapja. Napokig nem tudtam túltenni magam e gondolaton, hogy ilyen tudás és már kidolgozott technológia van az emberiség kezében, s nem a tömegek jólétét szolgálja, hanem még mindig a hatalomra éhes felső tízezet. Milliók halnak éhen naponta a Földön, fenyeget a klímaváltozás, a teljes összeomlás, a napkitörés, a pusztulás, miközben 60-70 éve ilyen tudás van a kezünkben.

Ezért fontos minden embernek e Földön: MEGVILÁGOSODNI, ISTEN-TUDATOSSÁGBAN élni! Így, az EGYSEGBEN, a szeretet világában ilyen igazságtalanság nem létezne. Tudatos lények az EGYSEGBEN EGYKÉNT gondolkodnak, fejlődnek és teremtenek új, szép világokat.

Olvassa el, aki csak tudja Thomas Bearden könyveit, mert még sok érdekes dologról szerez tudomást. (Adok egy listát az utolsó oldalon azokról a könyvekről, amit érdemes még elolvasni.)

Összefoglalva, a skalárhullámok tulajdonságait ismerve, kifejleszthetnénk olyan eszközöket, szerkezeteket, amikkel materializálni lehet, teleporthálni vagy csillagkapukat létesíteni az idő és térugrások megvalósításához. Megváltozna e világ pár napon belül, mert ne feledjük ez „az energia ott van mindenben, egy frekvencia módosítást kell csak bekódolni és átalakul minden amit át szeretnénk alakítani. Antoine Prioré azt állítja, (mert ő el is készített egyet), hogy egy henger alakú szerkezetbe befekszik a beteg és egyetlen perc alatt helyreáll az egészsége, mindegy, hogy milyen betegsége volt az illetőnek. Sőt, már van egy új formája is e gyógyításnak, melyben csak betakarják a beteget egy olyan takarószerűséggel, ami rá van kapcsolva egy laptopra és egy energia-átalakító szerkezetre. A sorozatgyártásra a kormányok nem tartanak igényt. (Ki venne még gyógyszereket, ami a legnagyobb üzlet a világon), miközben naponta több millió ember hal meg különböző betegségeken.

De gondoljuk csak át ennek a tudásnak ismeretében, a Föld múltját, vagy az emberiség múltját. A Föld rengeteg bizonyítékot őriz, hogy nem mi vagyunk az elsők, akik elértük ezt a tudásszintet: a piramisok, a Sfinx alatti város, a Nasca vonalak, Stonhenge, az aranylemezek, a 13 kristálykoponya, a 8 méteres, vagy a 30 centiméteres csontvázak, (igen ekkora emberi csontvázakat is találtak a régészek). Aztán ott vannak még, a 4 és 6 méteres bebalzsamozott emberek Egyiptomban (anya, apa és gyereke, akik ma is élőnek tűnnek, s akiket csak a legmagasabb szintet elért beavatottaknak mutatnak meg).

És, az egyre több UFO, vajon honnan érkeznek? Lehet, hogy a múltból, a jövőből vagy más dimenziókból látogatnak haza az atlantisziak?

Igaz, a skalárhullám is egy kétélű kard, materializálásra, és dematerializálásra is lehet használni. Sajnos egyszerű laikus el sem tudja képzelni milyen a pusztító ereje és az a legszomorúbb, hogy már nagyon sok ilyen fegyvert fejlesztettek ki a nagyhatalmak. Használni nem használják, de néha bemutatják új vívmányaikat, hogy fitogtassák hatalmukat. Ez a skalárháború.

Megvilágosodott emberek irányítása alatt ez a felfedezés a bolygónk megmentését szolgálja.

Vajon, mi most elpusztítjuk magunkat (az emberiséget), vagy bölcsen egyiséget alkotva helyreállítjuk a harmóniát a Földön, „egészséges” EMBEREK-KÉ válva, megvilágosodott, tudatos létezőkként egy új világot teremtünk?

Ekkor lesz ennek a világnak, e gondolkodásmódnak vége és csak így tud megszületni e Földön az örök béke.

BEVEZETÉS

Azon gondolkodva, hogy milyen formában tudnék a legjobban segíteni abban, hogy a Földön minél több ember megvilágosodjon, arra a döntésre jutottam, hogy elmesélem saját történetemet.

Sok jó könyv van e témában, már mindent megírtak a legmagasabb fokon mestereink és tanítóink. Olyan könyv van kevés, amiben az író a saját megvilágosodási útját meséli el, lépésről-lépésre, miközben élnie kell egy társadalmi életet a XXI. Században.

Az emberek többsége még ma is azt képzei, hogy aszkétának kell lenni, el kell vonulni a Himalájába ahhoz, hogy megvilágosodjon. Nem így van. Nem a felszín számít, nem a külsőségeken múlik a tudatos létezés. Befeledve, önmagunkba kell megtaláljuk a csendet, azt a lelki békét ami a TUDAT megnyilvánulásához szükséges rajtunk, embereken keresztül.

Reménykedem benne, hogy ha a mindennapi életem elmesélésével párhuzamosan, megvilágítom szellemi fejlődésem útját (a mai rálátásom és tudásom segítségével), akkor mindenki tisztábban fogja látni azt is, hogy ő maga hol tart az úton. Nincs fontosabb dolog, mint tudni, tisztánlátni azt, ami a jelenünkben VAN, amit már elértünk, mert ez magában hordozza a következő lépést is.

Megérett az idő, eljött az ideje egy új, mélyebb gondolkodásmódnak. Minél mélyebb gondolkodású egy ember, annál tisztábban fogja látni az életet, saját magát, magán keresztül a többi embert, az emberiséget és az egész teremtet.

Megérett az idő egy új világ megteremtésére. Ehhez pedig, új tudás kell. Az új magába kell foglalja az emberiség létezése óta felhalmozódott összes tudást. Nem egy-egy ember – legyen ő tudós, vagy próféta – tudását, hanem az egész emberiség felhalmozódott tudását, ami leülepedett (beködölődött) évezredekken keresztül a közös tudatba, az AKASHA krónikába, (amit Szepes Mária a „beszélő fény krónikájának” nevez nagyon szépen, mert így igaz, meditációimban, fényekben és dallamokban nyilvánul meg),

és a DNS-ünkbe kódolódott, hogy amikor megértünk rá, elővehessük és használjuk. Ez a tudat tudománya. (Erről szól a Képzelt ablak című könyv is, amit, Amit Goswami írt).

A mai fiatalok a külsőségektől, a test szabadságának káprázatában (és persze kilátástalanságukban), élvezni próbálják az életet, mielőtt megértenék azt. Sehol nem tanítják nekik, sem középiskolában, sem a főiskolán, sem az egyetemen, hogy teremtő lelkek vagyunk, az életünk eseményeit mi magunk teremtjük a gondolataink által. Igen, a gondolat teremtő erő, s a kimondott szó egy megerősített gondolat, mely a létezés törvénye alapján megnyilvánulni törekszik. Ezért fontos a tudatos gondolkodás, a teremtés tudatos irányítása, gondolkodásmódunk isteni alapokra helyezése, ami nem más, mint a szeretet.

Minden szakmát tanuló ember vagy tudós először éveken át tanul ahhoz, hogy hozzá tudjon adni valamit a meglévő dolgokhoz, ugyanígy az emberiség dolga, hogy tanuljon, olvasson, szerezzon ismereteket, mert anélkül nincs tudás, tudás nélkül, pedig nincs fejlődés. A hitünket a tudás meg tudja erősíteni, s ez megváltoztatja először a gondolkodásmódunkat, aztán az életmódunkat. Csak így fogunk tudni egy új, boldogabb, szeretetteljesebb világot megteremteni. Tudnunk kell, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk, mi az alap amiből kiindulhatunk, s akkor tudatosan gondolkodva bármit megteremthetünk.

Ez alaptermészetünk, mert minden teremtménybe (így az emberbe is) bele van kódolva a teremtőképeség, ettől lesz végtelenül változatos. S bár igaz, hogy minden tudás bennünk van, isteni természetünkől fakadva, de ahhoz, hogy ezt felismerjük és képesek legyünk megélni, bizony sok visszajelzésre, ébresztő tanításra van szükségünk.

Mivel azt remélem, hogy az én könyvem a gyermekeim is el fogják olvasni, megpróbálom egyetlen könyvben összefoglalni, hogy az élet értelme a szellemi fejlődés, aminek az alapja a szeretet és igaz szeretetben élni csak egy megvilágosodott, Isten-tudatosságban létező ember tud. Ezért nagyon fontos mielőbb, még fiatal korban megvilágosodni.

Ma, már tisztán látom életem útját, s meggyőződtem arról is, hogy mindegy mit választunk az élet kínálta lehetőségek közül, mindig a megvilágosodás útját járjuk. Különbség a megélésben mutatkozik meg. Ha tudatosan haladunk az úton (figyelünk és hallgatunk is a belső hangunkra, a szeretet hangjára) akkor lelki béke, öröm és boldogság az életünk. Ha nem figyelünk az isteni sugallatokra, akkor botladozva, állandó stresszben, betegségekben és nélkülözésben, a boldogságot csak kergetve, de sosem elérve

és megélve, rohanunk végig életünk útján.

Tehát, jó tudni (és megvalósítani) saját életünk minősége érdekében, hogy mit jelent a megvilágosodás.

A MEGVIOLÁGOSODÁS annyit jelent, mint felismerni magunkban Istent, az igazi LÉTEZŐT, s hogy saját életünk teremtői mi vagyunk, pillanatról pillanatra a gondolataink és az abból fakadó cselekedeteink által.

Isten-tudatosságban létezni annyit jelent, mint tudatosan megélni a feltétel nélküli szeretetet a mindennapi életünkben, s ez által eggyé válni Istennel.

A megvilágosodás egy folyamat, ami abban a pillanatban kezdődik el, amikor a látható dolgok mögött felfedezzük Istent és feltesszük az első kérdést létünkkel kapcsolatban. Ettől a pillanattól kezdve, ha figyelünk a válaszokra, azt tapasztaljuk, hogy életünk minden irányából, ezerféle módon kapjuk a válaszokat. Tulajdonképpen az egész életünk nem más, mint a válasz maga, csak meg kell fejtenünk.

Úgy is fogalmazhatunk, hogy egyetlen kérdéssel aktiválhatjuk isteni énünket és ettől a perctől kezdve, ő minden lehetséges módon megnyilvánul. Megnyilvánul a tudásunkban, minden mozdulatunkban, hangszíneinkben, álminkban, kapcsolatainkban és a véletleneknek nevezett történésekben.

Amikor megértettük, hogy e testben a Földön Isten megnyilvánulásai, a Teremtő visszatükröződései vagyunk, egyetemben az összes csillaggal és minden létezővel, akkor már tudatos létezők vagyunk. Így létezve minden figyelmünk az egészre, az EGYSEGRE irányul, s tudva, hogy a létezés egy állandó változás, ami biztosítja az egyre magasabb szintű újjászületést, a mostani életünket is teljes öröm és béke tölti be.

ELSŐ FEJEZET

Életünk első hét évében egy csodálatos hármasságban létezünk édesanyánkkal és a Teremtőnkkel. A legszebb, legtisztább érzésekkel a szívünkben érkezünk, hogy gyökeret eresszünk és e bolygó ajándékait, lehetőségeit megismerve olyan életet éljünk, mellyel hozzá tudunk adni valamit a teremtéshez.

Már gyerekkoromban megérintett Szilágyi Domokos következő három verssora, pedig csak negyven évesen értettem meg igazán:

„Ki szűknek érzi a Mindenséget, teremt!
Így szokik a Föld a Rendhez,
S Földhöz a Rend.”

A világ legszebb városában születtem, Erdély szívében Marosvásárhelyen, 1956. dec. 13-án.

Szüleim egyszerű emberek voltak: édesanyám szakácsnő, apám asztalos volt. Igaz nem akármilyen szakácsnő és nem akármilyen asztalos. Anyukám egy jól menő vendéglőben főzött és sok esküvőn ő volt a főszakácsnő. Egyenként keresték meg a vendégek, hogy kezet csókoljanak annak, aki a sok finomságot készítette. Otthon is nap mint nap főzött nekünk valami finomat, hétvégeken, ünnepeken pedig, igazi lakomákban volt részünk. Tyúkhúsleves, kacsasült, töltött bárány, nagy tál fánk, lángos vagy kürtőskalács. Édesapám a rajztudásával nyugózott le. Műasztalos volt és kézzel faragta ki a különböző díszítőelemeket, de azzal varázsolt el igazán, ahogyan rajzolt. Sokszor két kézzel, javítgatás nélkül, teljes biztonsággal, tökéletesen szimmetrikusan rajzolta ki a mintát a fára. Mindig rögtönzött. Nem voltak vázlatai, könyvei, amiből merített volna.

Most jövök rá, ahogy írom e sorokat, talán így váltak természetessé számomra a csodák?

Nem volt autónk és tévénk sem. Akkoriban ez még csak a felső tízezernek adatott meg. Hála Istennek! – mert így rengeteget kirándultunk,

barangoltunk gyalog a természetben. Zöldövezetben laktunk (2 szoba összkomfortos lakásban), egyik oldalunkon 200 m-re tőlünk folyt a Maros folyó, másik oldalunkon 800 méterre ott volt az erdő, minden kincsével és gyönyörűségével együtt. A Maroson nemcsak úszni, kajakozni lehetett, de egy gát segítségével kiépítettek mellette egy óriási strandot, úszó és csónakázó medencével, hajó-vendéglővel és egy olyan félszigettel, ahol nagyon romantikus, meseszerű faházak sorakoztak. Nagy játszótér is volt, mindenféle hinta, s mivel közel laktunk még nagyobb koromban is kijártam oda hintázni. Mikor már mindenki hazament, kevés volt a világítás, így ha tiszta volt az égbolt, úgy ragyogtak a csillagok, hogy óráig tudtam bámulni őket. Hintáztam-hintáztam, egyre nagyobb lendülettel és néztem a csillagokat. Pár perc után nemegyszer átéltem, hogy ott repülök a magasban, minden úrhajó nélkül, a csillagok között.

A Maros partján volt néhány szikla. Reggelente vagy este a naplementében nagyon szerettem ülni ott és figyelni a színeket, azt a csodát, ahogy a víz visszatükrözi a Nap fényét.

Öt – hat éves koromban az volt az érzésem, hogy beszélgetni tudok (persze csak gondolatban) a vízzel, az állatokkal, sőt a növényekkel is. Ücsörögve a sziklámon, a folyó szélén, csak kigondoltam, hogy szeretnék sok kis halacska látni és máris ott voltak százával körülöttem. (Nem valami „csodagyerek” voltam, csak még nagyon tiszta szívű, és a tiszta szívből fakadó gondolat, a szeretet erejével bármit képes megteremteni).

Nem féltek tőlem, az volt a benyomásom, hogy értik és érzik, amit gondolok és érzek, így tudják, hogy nem bántom őket, csak nagyon boldog vagyok, nagyon nagy öröm számomra, hogy itt vannak velem, láthatom őket.

Később egy tengerparti nyaralásomon eszembe jutott ez a gyerekkori élményem és újra játszani kezdtem a gondolattal, hogy vajon, ha szeretném, most is ide tudnék csalogatni egy delfint – mondjuk? Ez volna az igazi öröm, a naplementében egy delfin, aki csak azért, hogy örömet okozzon nekem, magasan felugrik a vízből - mintha köszönne. Ahogy kigondoltam – ott is volt, megéltam a csodát.

Máskor az erdőbe mentünk. Édesanyám nagyon szeretett gombát szedni, ismerte is a gombákat és azt is, hogy melyik hol és mikor terem. A rózkagombából finom paprikást készített, a fehér keserű gombát csak úgy, a tűzhely tetején egy fémdarabon sütötte meg, jól megsózva forrón ettük, az özlábat ropogósra prézliben kirántva, cukros salátával tálalta.

Erdélyben az erdők nagyon gazdagok még, nemcsak sok virág, gomba, de sokféle szelíd állatfajtaival is lehet találkozni egy séta közben. Sok-

féle madár, bagoly, mókus, sündiszó vaddiszó, róka, farkas, őzike és szarvas él arrafelé. Életemben kétszer, 3 és 5 m távolságból még barna medvét is láttam. Az egyikkel egy málnabokorról csemegéztünk, én az egyik oldalon, ő a másikon. Még hozzá is szóltam, hogy – most már menni kéne, nagyon lemaradtunk a többiektől, és itt medvék is lehetnek. Nem válaszolt senki, de mikor felnéztem, a barátnőm helyett egy két lábbon álló 2 m magas barnamedve szedegette a málnát a bokor túloldalán. Kicsi voltam, nem tudtam, hogy félnem kellett volna. Lehet, hogy ezért úsztam meg. A másikat, illetve másikat, nagyobb koromban volt szerencsém meglesni. Bálványoson (ez egy kis kellemes nyaralóhely) köztudott volt, hogy sok a medve, ezért esténként mindenki kenyereket tett ki a szemetesláda tetejére, hogy a medvék ne túrják szét az egész szemetet. A barátnőm szüleinek (ahol vendég voltam), egy emeletes kis házuk volt, erkéllyel. Este 10 körül zajt hallottam a hálószobámból és kisurran-tam csendben az erkélyre, hogy meglessem a medvéket. Egy aranyos kis bocsk volt az anyjával. Elvették a két kenyeret és visszaszaladtak vele az erdőbe. Örök élmény.

Városunk legmagasabb pontján, az erdő közepén volt egy meseváros gyerekeknek. Nagy játszótér, hinta, körhinta, homokozó, körülötte egy kisvasút és a másik végében egy hatalmas állatkert, gyönyörű, egészséges állatokkal: majom, elefánt, oroszlán, tigris, leopárd, medve, zebra, zsiráf, orrszarvú, kígyó, krokodil és még sorolhatnám. Nem volt elég egy egész nap, hogy kiélvezzük. Szóval nagyon szép gyermekkorom volt.

Most figyeljük meg spirituális szemszögből ezt az időszakot. Ezt azért tartom fontosnak, mert ma már tudom, hogy az embernek megadatott a lehetőség, hogy 7 x 7 év alatt, az életét szeretetben, becsületben, teljes odaadással megélve, MEGVILÁGOSODJÉK!

A keleti tanok szerint is 7 csakránk (energiaközpontunk) van, melyek szellemi fejlődésünkkel párhuzamosan szép lassan megnyílnak és biztosítják a harmóniát, a teljesség megélését ebben a dimenzióban.

Nagyvonalakban felvázolom a 7 csakra 7 éves ciklusokban való kiteljesedését, ami segít megérteni azt is, hogy egy ember megszületésekor csak fizikailag áll készen az életre. Ahhoz, hogy alkotó, teremtő, igazán szeretni tudó EMBERRÉ váljon még 7 x 7 évre van szüksége. Ennyi idő alatt a saját élete próbái, tehát a saját élettapasztalata is elvezeti a megvilágosodáshoz (ezt a karma útjának is nevezik).

- Tehát: az első 7 év – ami megegyezik a gyökér csakra működésének teljes kifejlődésével – arra megy el, hogy gyökeret eresszünk e világban.

Megtanuljuk az alapvető dolgokat, ahhoz hogy egyáltalán életben maradjunk, megtanulunk, enni, inni, járni, beszélni, kommunikálni.

- A második 7 év – a szex csakra teljes kifejlődése – alatt az ember már megtanulja megalapozni a jövőjét, megtanul, írni-olvasni és megismerkedik jobban a világgal, hogy még jobban érezze magát benne, keresgéli gondolatban, hogy milyen foglalkozást válasszon, de felfedezi a test szépségeit és nemisége titkait is, azt a jóérzést, amikor egy másik nem tagja megérinti, megpuszítja, vagy csak titokzatosan a szemébe néz.

- A harmadik 7 év – a nagyfonat csakra teljes kifejlődése – alatt már eldöntötte mivel akarja megkeresni a kenyerét, szerelemre vágyik, és már megállapodni próbál az ember. Saját otthont, megélhetést, társat keres, családot alapít, már az utódokra is gondol. Egy meleg családi környezetben el lehet mélyíteni a szeretetet, gondoljunk csak a szerelem csodájára, aztán kisgyermekünk mosolyára, érintésére, ami nélkülözhetetlen a további fejlődéshez.

- A negyedik 7 év – a szív csakra működés kiteljesedése – életbevágóan fontos szakasz. Ekkor dől el minden, ami a megvilágosodást illeti, mert a megvilágosodás alapja a szeretet. Ebben az időszakban van már annyi élettapasztalatunk, hogy tudjuk szeretni magunkat, és magunkból kiindulva elkezdjük megfigyelni, értékelni, aztán megszeretni a másik embert és a rajtunk kívül álló dolgokat. Szeretni tudjuk magát az életet. Rögtön fel is tesszük az élet nagy kérdéseit: ki vagyok én, miért vagyok, mi lesz velem, miután meghalok? A válaszokért kutatásokba kezdünk. És aki keres, talál. Egyre több ismeretre, tudásra teszünk szert.

De, ez az a kritikus időszak, amikor el is tévedhet az ember a megszokások és szenvedélyek útjára lépve.

- Az ötödik 7 év – torok csakra kiteljesedésének időszakában már annyi tudással és tapasztalattal rendelkezünk, hogy a legtermészetesebb dolog lesz az életünkben, hogy továbbadjuk mindazt, amit tudunk. És tanítás közben észrevétlenül elmélyítjük tudásunkat, mert mindig csak akkor derül ki, mit is értettünk meg igazán, amikor azt a magunk szavaival újrafogalmazzuk másoknak. Ha nem vagyunk elég érthetőek, elkezdünk jobban odafigyelni, hogy megértessük magunkat, alkalmazkodunk a másik ember nyelvezetéhez, gondolkodásmódjához. Így gyakoroljuk a szeretetet egyre magasabb fokon, mert már tudjuk, hogy nem elég, ha bennünk és a családjunkban szeretet van, az lenne a teljesség s az igazi öröm, ha minden ember szeretetben élhetne egymással a Földön.

- A hatodik 7 év – a „harmadik szem” csakra működésbe lépéséhez – erre a meggyőződésre van szükség. Arra, hogy olyan teljes legyen bennünk

a szeretet az élet iránt, hogy már adni is tudjunk. Nem kell többet, mint amire képesek vagyunk, csak annyit, amennyit tiszta szívből adni tudunk, ami egyszerre okoz örömet nekünk és másoknak is. Nincs olyan ember, aki ne tudna adni valamit. Egyikünk gyógyítani tud, másikunk tanítani, festeni vagy énekelni, de azzal is sokat adhatunk néha, ha mosolyogva tekintünk egymásra. Ha adunk mindig ugyanennyit kapunk. Ha tanítunk-tanulunk is, mikor gyógyítunk-gyógyulunk is. És ez addig-addig zajlik, míg be nem telünk teljesen szeretettel.

- A hetedik 7 év – a korona csakra működésbe lépése – azt jelenti, hogy teljessé lett bennünk a szeretet, megvilágosodtunk. A szeretet átítatja testünket-lelkünket-szellemünket, eggyé olvasztja, egyesíti, teljessé teszi, megvilágosítja. Ekkor születik meg a nagybetűkkel írt EMBER! Ezután a szeretet irányítja az életét, így oldja meg problémáit, példát mutatva és segítve másoknak is. A lelki béke, a csend annyira átlényegíti, hogy ő maga lesz a szeretet, és teremt, teremt, teremt. Ezután is van még tovább, mert mindig van tovább, a végtelenségig lehet fejlődni és teremteni, akár új világokat is.

Persze ez a 7 x 7 év csak lehetőség – igaz, egy biztos lehetőség, ami a DNS-ünkbe van kódolva -, de ahány ember annyi eltérés is lehetséges.

A környezet és minden külső hatás befolyásolja, előbbre viszi, vagy éppen hátráltatja fejlődésünket. Akad olyan ember, aki felgyorsítja a folyamatot imával, meditációval és 30 évesen megvilágosodott, de akad sajnos bőven olyan is, aki 80 évesen is még csak keresgél. Miért van ez? Mert sokan már 20 évesen (és ma már sokkal több az ilyen fiatal) ráébrednek, hogy a legfontosabb dolog ebben az életben a megvilágosodás és olvasva, meditálva felgyorsítják fejlődésüket. Mások leragadnak valahol és a test rabjaivá válnak: evés-, ivás-, drog-, szex-, és pénzüggökké, szenvedélybetegekké. Még ekkor sincs minden veszve, mert ha eleget szenvedtek már, elkezdik keresni a kiutat és késve ugyan, de megvilágosodhatnak.

Ha a fejlődés szakaszait szellemi szinteknek nevezzük – mivel ez egy szellemi fejlődés – akkor a visszajelzésekből is megtudhatjuk, hol is tartunk pillanatnyilag az úton.

Az EMBER: szellem-lélek-test. Miután megszületik a test, a lélek az a kapocs, ami minden lélegzetünkkel biztosítja az életet és kapcsolatot teremt a test és a szellem között. (Milyen csodálatos a magyar nyelv: a lélek szó: a lélegzet és élek szóból tevődött össze és amilyen fontos az élethez a levegővétel, olyan fontos a lélek a létezéshez). Így lehet levezetni, hogy ebben az anyagi világban, ahol testben élünk, a lélek által, Isten megnyilvánva

nulásai vagyunk. Csak hagynunk kell, hogy betöltsé testünket, lelkünkön keresztül, és megtapasztaljuk Őt. Ekkor újjászületünk, mert ráébredünk, hogy egy csepp vagyunk az óceánban, de megélhetjük már itt és most is, hogy egyszerre vagyunk csepp és óceán is.

A visszajelzések sokfélék, lehetnek álmok, látomások, különös gondolatok vagy beugró képsorok a múltból vagy jövőből, de lehetnek apró csodáknak gondolt dolgok is, mint telepátia, különböző jövőbeni eseményeknek a megérzése, energiaáramlások kívül- belül a testünkben, elektromossággal való telítettség (ilyenkor elromlik minden árammal működő készülék, amihez hozzárunk) stb.

Kezdjük az én első 7 évemmel. Nagy általánosságban hogy is van?

Ekkor még Isten irányítja fejlődésünket, ami azt jelenti, hogy természetünkől fakad (ahogy az anyaméhben, még mindig önmagától zajlik a fejlődés), a gyökeret eresztés. Ekkor még inkább szellem, mint test az ember. Tulajdonságaiból is ez olvasható ki: tisztalelkű őszinte, tökéletes, szeretetre-méltó, minden erejével az élete megfigyelésére és az alkalmazkodásra összpontosít, mindig a jelent éli meg, számára nincs múlt és jövő.

Ugyanakkor, ebben az időszakban megélhetünk – spontán- olyan dolgokat, amelyeket múlt életeinkből hozunk le. Ha szüleink odafigyelnek ránk, sokat segíthetnek nekünk a szellemi fejlődésünkben. De az is megesis, hogy ezzel mi segítünk nekik. Hogyan? Kíváncsiak lesznek és keresni fognak olyan könyveket, amelyekből választ kaphatnak, s ilyenkor nemcsak erre az egy kérdésre kapnak majd válaszokat.

Az én szüleim nem figyeltek fel a meséimre, de mikor engem kezdett el érdekelni az élet értelme és feltettem legelőször a kérdést, hogy honnan és miért vagyok e Földön, akkor segített néhány ilyen „emlékem” a megerősítés és megértésben.

Azt hiszem minden embernek, vannak ilyen emlékei a gyermekkorából és ezek elevenen élnek az emlékezetében egy életen át.

Azt is bizonyítják e történetek, hogy nem vagyunk egyedül, magasabbrendű Énünk mindig jelen van, segít, vigasztal, meggyógyít, utat mutat, pont olyan módon, ahogy az, az adott pillanatban nekünk a legjobban megfelel. Ő tudja mindig, mi az amire a legjobban figyelünk.

Az első ilyen élményem egy angyalról van, egy igazi angyalról! Karácsony volt. A nővérem 3 évvel idősebb nálam és a szüleim úgy gondolták, hogy én még túl kicsi vagyok 2 évesen ahhoz, hogy értékelni tudjam

a meglepetést, amit tervezgettek, ezért engem betettek a járókámba és a nővéremmel foglalkoztak. Apukám beöltöztött télapónak és megjelent az ablaknál. Meg is szólalt és adogatni kezdte az ajándékokat, ott, az ablakon át. De az ablakunk túl magas volt még a nővéremnek is, ezért gondolt egyet és kiszaladt a házból, hogy láthassa és átvehesse az ajándékokat a télapótól. Erre a felnőttek nem számítottak. Édesanyám kiszaladt a nővérem után, aki már felismerte aput és nagy volt a nevetés.

Pár percig tartott, csak míg egyedül voltam a szobában, de ez elég volt ahhoz, hogy megtörténjen a csoda. Az ablakban egy gyönyörűséges angyal jelent meg, egyedül csak nekem, hogy ne sírjak. Lélegzetelállítóan szép volt, mosolygott és szemei nagyon erős fényt sugároztak felém, olyan erőset, hogy ragyogott az egész szoba. Arany, göndör, hosszú haja volt, fehér ruháján arany díszítések és igazi szárnyai voltak, fehérek és puhák, és nem kellett nagyon mozgatnia, ahhoz, hogy lebegve ott álljon előttem percekken keresztül.

Ahogy bejött a család én örömmel mutattam és mondtam, hogy „látjátok, ott az igazi angyalka, aki hozzám jött”, de ők csak nevettek rajtam.

Ennél is kisebb lehettem, amikor egy galamb, de az is lehet, hogy egy pici fehér fénylány vagy angyalka mentette meg az életemet. Egy fából készült, rolós babakocsiban vittek sétálni a szomszéd gyerekek. Mikor elaludtam (audítálással újra átéltem egyszer ezt az esetet), a gyerekek behúzták felettem teljesen a rolót és az ajtónk előtt, magamra hagytak, hogy csendben alhassak. Arra ébredtem, hogy fulladozok, s hangosan sírni kezdtem, amittől persze még jobban fulladoztam. Senki nem hallotta meg a sírásomat, de egy galamb nekirepült a kocsirólójának és az felcsúszott. Még vízcseppek is kerültek a galamb tollairól a számba, így megnyugodtam és újra elaludtam. Gyönyörű fehér galamb volt. (A teremtőmnnek szándéka volt a megszületésemmel, ezért amikor életbevágóan fontos, hogy közbelépjen, meg is tette.)

A következő emlékem az óvodából maradt meg.

Untam minden nap ugyanazokkal a játékokkal játszani. Volt egy kedvenc babám, s e babával az ölemben, ültem csendben a kisháza. Nagyon szerettem az óvónénim, és azt hitte, valami baj van velem, hogy egy ideje nem játszom a többiekkel. Megkérdezte, hogy beteg vagyok, mi a baj? Mondtam, hogy semmi, csak nincs kedvem játszani. De ő tovább faggatott: – Akkor mit szeretnél? Megengedem, hogy azzal játssz, amivel csak akarsz!

- Igazán? - s már ugrottam is mosolyogva. Akkor tessék engem kiengedni az udvarra.

- És ott mit csinálsz egyedül?

- Nem leszek egyedül, ott sok szép virág van és fű és a fenyőkön sok-sok kishangya. Nem bánom, csak nézem őket. Jó?

Kiengedtek az udvarra és olyan boldog voltam, hogy édesanyám is alig tudott becsalogatni, amikor értem jött.

Ettől a perctől könnyű volt engem kiengesztelni, de különként kezeltek. Szerencsére akkor nem éreztem, nekem ez jó volt, de mikor az iskolában a volt óvodástársaim kis „hangyáknak” neveztek, az már rosszul esett.

Teltek múltak az évek és lassan megszoktam, hogy engem más dolgok érdekelnek jobban, mint az átlagembert és kész.

Nagyon szerettem fürkészni a csillagos eget. Óriási volt és titokzatos. Néha az volt az érzésem, hogy én is egy csillag vagyok. Azon gondolkodtam, hogy talán minden embernek van egy csillag-megfelelője az égen. Szerettem volna, hogy a legfényesebb csillag legyen az én csillagom: a Szíriusz.

Nagymamám temetésén, 4 éves voltam, elbarangoltam a temető melletti margarétás, pipacsos réten. A pillangók után szaladgáltam és mivel nagyon magas volt a fű és a virágok, elvesztettem a tájékozódási képességemet. Nem láttam semmit és semmi mást, csak az eget és a tengernyi virágot. El-fáradtam és leültem. A másik pillanatban ott álltam édesanyám kezét fogva a sír mellett. Hazafelé indulva, mondtam anyukámnak, hogy mutatok neki valamit, mert tudtam, hogy nagyon szereti a mezei virágokat, de hiába kerestük, a közelben nem volt semmilyen pipacsos mező.

Ma értem, ez egy kis szellemi segítség volt, (egy kis dimenzióváltás), mert nem egy 4 éves gyerekek való a temetés.

Volt egy öreg bácsi, akitől anyukám festményeket vásárolt. Egy szegény amatőr festő lehetett, mert kicsi volt a lakása és nem lehetett megfordulni sem a sok képtől, amiket kirakott, hogy anya válasszon. Csupa piros virágcsendéletek voltak, pipacsok, rózsák, tulipánok. Az asztalon ott volt egy képeslap, Leonardo da Vinci: Mona Lisa festményének reprodukciója. Örömmel vittem oda anyukámhoz, hogy ezt vegye meg, mert én vagyok rajta és én is festettem ezt a képet, már nagyon régen. A bácsi mosolyogva azt mondta: - Jó, akkor legyen a tiéd, neked adom. Ma is őrzöm. Később az is ki fog derülni, mit jelentett ez az egész.

Regressziós hipnózis vagy auditálás alkalmával ezek a jelentéktelennek tűnő apró történetek jó kiindulópontok lehetnek. Kapuk lehetnek, melyeken keresztül betekinthetünk a múltba, múlt életeinkbe és megérthetjük, hogy mi miért van a jelenünkben.

Életem következő szakaszában, 7 és 14 éves korom között sokkal reálisabb csodák történtek velem.

Elkezdtem írni, olvasni, egyedül eljárnai ide-oda, így megnyílt előttem egy új kapu: a felfedezések, a kutatás világába.

Még jobban elbűvöltek a kis hangyák, ahogy olvashattam róluk. Nincs szívük, se agyuk, se vérük, mégis esznek, isznak, szaporodnak, dolgoznak, egy csodálatos közösségben élnek, egy igazi egységben. Összehasonlítva az emberrel, azon filozófolgattam, hogy milyen csodálatos az ember, milyen tökéletes szervezet, szeretni és gondolkodni tud, biztos sokkal többre hivatott, az nem lehet, hogy csak azért van e világon, hogy egyen, igyon és szaporodjon. Az izgatta a fantáziámat, hogy ha a XXI. század tudósai még csak 3-10%-ban ismerik az emberi test működését, milyen bölcsességgel rendelkezhet az aki ezt meg tudta alkotni?

Aztán, éveken át minden éjszaka egy-egy filmet láttam. Egy-egy egész élettörténetet. Mikor megkérdezték, mi szeretnék lenni, ha nagy leszek, azt is mondtam sokáig, hogy filmrendező, mert hisz filmek vannak a fejemben és sokkal jobbak, mint amiket látok a moziban. De egy idő után ez is abbamaradt.

Egy ideig tanár akartam lenni, aztán orvos, aztán varrónő, de csak akkor döntöttem végérvényesen, amikor az érzelmek kezdtek hatni rám. Mélyen meghatott az emberek szomorúsága, szegénysége, de a legjobban az együtt-érzésre való képtelensége.

Mentem az üzletbe és a járda szélén egy jól öltözött embert láttam elesni. Sokáig ott szenvedett a földön és senki nem ment oda hozzá. Én még nem tudtam mit tehetnék, csak figyeltem. Nemsokára megfogta egy néni a kezem és továbbvitt, mondván, hogy sajnos részeg nagyon az a bácsi, jobb ha nem látom mit művel. Később jobban megfigyeltem a részégeket. Apukám is sokszor ivott és megfigyeltem, hogy olyankor milyen üres a tekintete. Nem tudtam elképzelni, hogy felnőtt emberek miért isznak saját akarataukból annyit, hogy már arra sem képesek, hogy járjanak. Ez a legnagyobb butaság. Az ember egy csodálatos lény és ilyenkor teljesen elveszíti emberi mivoltát, az állatnál is alacsonyabb szintre süllyed. Odafigyeltem miért van ez. Szomorúság, bánat, magány, depresszió, nehéz megélhetés, tehát félelem minden formában.

Ekkor már tudtam, hogy én olyan hivatást választok, amivel örömet tudok okozni az embereknek. A szomorút megvigasztalom, a beteget meggyógyítom, a keresőnek utat mutatok.

Irodalomból és matematikából olimpiát is nyertem (csak város szinten), de amikor a matektanárnőm 8. osztályban azt tanácsolta, hogy legyek csil-

lagász vagy tudós én magabiztosan válaszoltam azt, hogy én festőművész leszek. Igaz, hogy akkor éppen szobrászkodni tanultam és a „nagy mama gyermekével” című gyurmaszobrocskámmal országos első díjat nyertem, de mintha a jövőbe láttam volna, spontán válaszoltam, hogy festő leszek. (Nemsokára kiderül, hogy mi lesz ennek az oka).

1970-ben városunkban nagyon nagy árvíz volt. Tizenegy égetésre küldött agyag szobrom ment tönkre az égetőben (ami sajnos egy pincében volt kialakítva). Ezek nagyon a szívemhez nőtt női aktszobrok voltak és nagy fájdalmat okozott az elvesztésük. Kettővel díjat is nyertem már, mindenki csodálkozott azon, hogy egy 14 éves kislány, hogy tud ilyen finom vonalú aktokat formázni. Egy énekesnő portrét és néhány nagymamás alakot csináltam még, de férfiakat eszembe se jutott formázni. A női test volt megfelelő téma, hogy kifejezzem magam, a gyöngédséget, az anyaságot, a szépséget, egyszóval a szeretetet.

Ugyanebben az évben történt az is, hogy rajzórán azt a házi feladatot kaptuk, hogy otthon egy sarokban, egy asztalkán, állítsunk össze egy szép csendéletet. Kötelezően szerepeljen benne egy drapéria, két gyümölcs és egy váza virágokkal. Teljesen beleéltem magam a feladatba, elmentem virágot szedni, a piacon a legszebb almát és körtét vettem meg, egy egész délután rakosgattam jobbra-balra az összegyűjtögetett dolgokat, még a fényre és a drapéria ráncaira is nagyon odafigyeltem, mint egy igazi művész. 50 x 60 cm-es rajzlapra vízfestékekkel festettem, és amikor az osztálytársaim meglátták, szívből gratuláltak és mondogatták, hogy én kész festő vagyok. Eljött az osztályozás pillanata is és mindenki megdöbbenésére a tanárnő a következőt mondta: „ez tényleg nagyon szép, de mivel látszik rajta, hogy nem egyedül csináltad, nem adhatok rá 10-est”, (ez volt a legjobb osztályzat akkor), csak 9-est. Én tudtam, hogy senki nem segített és hogy milyen odaadással festettem e képet, ezért egyszerre volt bók és megalázás e mondat és gondolkodás nélkül visszafeleltem: „semmi gond, egyszer majd meglátja a tanárnő, hogy KINEK adott 9-est!”

Akkor, ott még nem fogtam fel, hogy ez volt az első igazi elismerés az életemben, ami sokkal többet jelentett, mint egy 10-es. Anyukám be is kereteztette és örömmel dicsekedett vele mindenkinek, de felvételizni a képzőművészeti középiskolába mégsem engedett.

A szobrásztanárom, egy híres román művész, egy szót sem tudott magyarul, mégis személyesen jött el édesanyámhoz, hogy rábeszélje, hogy én erre születtem, kézen fogva visz be a művészetibe a felvételire és biztos bejutok. Bűn lenne engem gazdasági szakközépiskolába küldeni.

Anyukám azt válaszolta, hogy amíg ő ad nekem kenyeret, addig azt kell tegyem, amit ő mond. Először legyen egy biztos szakmám, legyek könyvelőnő, neki boldogság lesz tudni azt, hogy a gyermeke irodában fog dolgozni, azután még tanulhatok, amit akarok.

Így lettem a „Liceul Economic” tanulója. Könyvelésből csak éppen átcsúsztam minden évben, de én voltam az összes ünnep és előadást szervezője és az osztály énekesnője. Amikor egy gitár kísérettel énekeltem az „Angela Devis” számot egy évről alkalmával négyszer tapsoltak vissza és velem énekeltek az egész közönség. Ha kirándulni mentünk vagy táborba, mindig el kellett énekeljem minden lány kedvenc szerelmes dalát, amit a 10. osztálytalálkozón persze meg kellett ismételnem, és akik nem ismertek, azt hitték, hogy énekesnő vagyok.

Mindebből kiderül, hogy senki és semmi nem tud megállítani, hogy azt tedd, amit tenned kell ebben az életedben. Egy a fontos: mindig a szívedre hallgass és a szellemi éned (vagy a teremtőd) úgy rendezi a dolgokat, hogy minden körülmények között megvalósítható és tovább is fejleszthesd azt „aki vagy”.

A „Kis herceg” volt a kedvenc mesém és még ma is azt, mert kimondta, amit a szívem mélyén én is éreztem, hogy „jól csak a szívével lát az ember”.

Bizony, ezért egészen addig, míg meg nem világosodunk (tehát nem tudatosan teremtünk), elég, ha legalább minden fontos döntésünkönél a szívünkre hallgatunk. A szív útja Isten útja, az mindig jó irányba vezet.

Arra is volt elég példa az életemben, hogy mi történt akkor, ha nem hallgattam a szívemre.

Ilyenkor lép érvénybe az ok-okozat törvénye, a karma, ami kiigazít, ki egyenlít minden nem szívünkönél fakadó döntésünket. Utólag mindig levonjuk a tanulságot és így szerzünk élettapasztalatot, ezért nevezik a karma útját a cselekvés útjának is.

A közmondás is erre tanít: „Ki, mint vet, úgy arat!” vagy: „Amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten!”

Persze ezekben az években is mindig kaptam segítséget szellemi Énemtől, vagyis: szívből fakadó gondolataimmal részt nyitottam a TUDATOMNAK és Ő utat mutatott.

Mivel ilyen művészlélek voltam, (anélkül, hogy tudtam volna, hogy mi az amit csinállok), naponta több órán át, meditáltam: hallgatva a víz cso-

bogást a Maros partján, vagy akkor is, ha, rajzoltam, énekeltem (sokkal később Rudolf Steiner írásaiból tudtam meg, hogy ezek mind aktív meditáció formák). Azt hiszem, ennek eredményeként születtem meg, már akkor, azok a tudatkivetítések, amiket sokan időutazásnak neveznek ma már, mert tény és való, előre mentem egy kicsit az időben és végignéztem magam a felvételiző teremben, ahol két óra múlva meg is jelentem. Íme a történet:

Elkezdődött a felvételi. Matek írásbeli, szóbeli kitűnő (10-es), román nyelv írásbeli jeles (9-es). 30 jelentkező volt egy helyre. Tudtam, hogy csak kitűnővel lesz esélyem és nagyon készültem. Eljött a szóbeli vizsga napja. Reggel túl korán ébredtem, ezért visszafeküdtem. Elaludni nem akartam, de szundikáltam a napfelkelésben. (Ez azt jelenti, hogy théta állapotban voltam és így kértem Istent, hogy legyen velem). Ekkor történt a csoda. Megálmodtam a tételt. Illetve nem is álom volt az, inkább egy időutazás. Annyira valóságos volt és annyira mélyen bennem él még ma is, mint minden olyan látomás, amire a beavatott spirituális mesterek azt mondják, hogy bepillantás az Akasha krónikába, az isteni örök jelenbe, vagy ahogy egy pszichológus mondaná: a közös tudatba. Olyan szívből igazán szerettem volna tudni, milyen tételt fogok húzni, hogy théta szinten a felvételre gondolva, az örök jelenben átéltem lépésről-lépésre ugyanazt 6 órától fél 7-ig, amit átéltem a valóságban is 3 órával később 9-től fél 10-ig. Mintha visszatekertem volna az életem filmjét. Persze fél 7-től 7-ig átolvastam a tételt és így kitűnőt (10-est) kaptam és be is jutottam.

Eltelt négy év és a román irodalom érettségi vizsgám előtt a csoda megisméltődött, de ekkor már tudatosan ültem le és tettem fel a kérdést. Megjelent előttem a tábla, amelyre a tanárnök éppen akkor írta fel a tételt. Gyorsan el is olvastam és indultam a vizsgára.

Öt percen át remegtem úgy rázott a hideg, mikor a látomásom valósággá vált. De lassan az öröm legyőzte a remegésemet és jó dolgozatot írtam.

Hiába kerestem éveken keresztül a választ (még egy agykutatóval is összehozott az élet), hogy az agyunknak vajon milyen képessége a jövőbelátás, senki nem tudott válaszolni.

Keresés, olvasás közben persze, sok új dolgot tudtam meg magamról: testemről, érzelmeimről és gondolkodó képességem határaitól. Megint izgatni kezdett a dolog, hogy a mai ember csak 3-10%-át használja agyképességének. Vajon mire lenne képes a 100%-kal? Repülni tudna és láthatatlanná válni?

Itt jut eszembe, hogy kamasz koromban gyakran álmodtam azt, hogy

repülök. Nem kellett szárnyaim legyenek, így ahogy vagyok repülni tudtam. Elmesélek egy esetet: Gyönyörű éjszaka volt, telihold s elindultam egy repülőstétára. Kicsit nehezen emelkedtem fel, de úgy tíz méter magasságban már könnyen haladtam, olyan sebességgel, amilyennel csak akartam. A barátnőm háza fölött kicsit lassítottam, de mikor megláttam, hogy az apja a ház előtt cigizik és bámulja az eget, gyorsan tovább repültem, nehogy észrevegyen. Attól tartottam, hogy ha meglát, infarktust kap. Biztos voltam benne, hogy tényleg ott vagyok a feje fölött és látható vagyok.

Ha álmodban repülsz az jó jel. A szellemi éned jelzi, hogy jó úton haladsz, egyre szabadabb vagy.

Alvás közben az elme pihen, a test teljesen ellazul, és mivel az agy ilyenkor közvetítő szerepet tölt be a tudat és test között, álmokra fordítja a tudat üzeneteit. Mindenki olyan jeleneteket, képeket lát, amin keresztül a legjobban megérti, vagy megérzi majd ébredés után, hogy mi az amire igazán oda kellene figyelni.

Így történhet meg, hogy az álmok választ adhatnak minden problémára. Aki úgy alszik el, hogy tudatosan tesz fel egy kérdést és számít a válaszra, az meg is kapja.

Talán ez volt életem legnehezebb időszaka. Eddig azt tehettem, amit a szívem kívánt, játszhattam, amennyit csak akartam, kíváncsiskodhattam minden téren, senkit nem zavart, kipróbálhattam mihez van tehetségem, képességem vagy fejem, de mostantól időm nagy része azzal telt, hogy másoknak megfelelek. Először édesanyámnak, mert olyan iskolába kellett járnom, amit ő választott, ahol olyan dolgokat kellett bemagoljak nap, mint nap, amelyek nem érdekeltek igazán, sőt el is vették az életkedvemet. Könyvelést, gépírást tanulni egy művészléleknek? Rémálom. Az volt a szerencsém, hogy állandóan ünnepeltünk valamit, és minden ünnepségen verset mondhattam, énekelhettem. E mellett fotószakkörre járhattam és sportolhattam is.

Az első sikerélményem és egyben a legnagyobb elismerés a festézetem iránt az volt, hogy engem bíztak meg az osztálytábló elkészítésével. Egy olajfestmény lett az alap. Meleg, barna színekben, legyező alakzatban, oszlopokat festettem a képek helyének, az alsó részre pedig, nyitott könyvet, tollakat és olyan tanszereket, amiket használtunk a négy év alatt. Még a fotókat is én fényképeztem és én is hívtam elő nagy részét fotókörön. Mindenkinek tetszett, még az édesanyámnak is, ami különösen jól esett nekem.

Édesanyám nem volt tele szenvedélyekkel (cigi, pia), neki az anyaság betöltötte az életét, sőt apámat is feltétel nélkül szerette, szeretettel főzött, sütött, aranyos ruhákat varrt nekünk, sokat kirándultunk és a legszebb karácsonyfánk nekünk volt a világon minden egyes évben. Ezeket azért soroltam fel, hogy kifejezzem valahogy, hogy nincs jobb édesanya a Földön, mint ő és édesapám, a nővérem is, nagyon szerettek engem, én mégis úgy éreztem, hogy idegen vagyok e családban. Szegény édesanyámat azzal nyaggattam éveken keresztül, majdnem minden születésnapomon, hogy most már elég nagy vagyok, meg fogom érteni, nagyon kérem, árulja el nekem, honnan hoztak engem? Ki vagyok én valójában? Úgy érzem, engem itt senki nem ért meg, mindenki olyan másképpen gondolja a dolgokat, olyan idegen nekem ez a hely, biztos nagyon messziről hoztak ide engem? (Bizony, egyenesen a csillagokból!)

Engem az élet nagy kérdései, a lét értelme foglalkoztatott, míg ők nagyon jól elvoltak a hétköznapi témákkal, hogy mit eszünk, milyen az idő és mit mondott a szomszéd.

Ballagásom napján anyukám nagyon boldog volt és nagyon kitett magáért. Gyönyörű kosztyűmöt varratott nekem a legnevesebb divatházban 50 személyes vacsoraünnepet rendezett és annyi virágot kaptam, hogy nem fért a házba. Én a buta, ekkor is előjöttem a kérdéssel.

- Anyukám, most már betöltöttem a 18. életévet, kenyér van a kezemben (ő fogalmazott így, hogy kenyeret adtam a kezébe ezzel a diplomával), kérlek, árulj el nekem, honnan hoztatok el engem?

Szegénykém nem szólt semmit, csak hulltak a könnyei, mert már anyiszor elmondta, hogy ők az én igazi szüleim és ez az én otthonom, hogy most fölöslegesnek tartotta.

E könnyek megértették velem, hogy nem itt kell keressem a választ az engem fojtogató kérdésekre és azt is, hogy ha ő nem, akkor senki más sem fog tudni válaszolni nekem. Ezután befele fordulva magamban kerestem a választ. Elindultam a tudatos önmegismerés útján. Most már úgy tettem fel a kérdéseket, hogy miért vagyok én ennyire más, mint a kortársaim? Miért nem érzem otthon magam ezen a Földön? Honnan tudom, hogy milyen az igazi szeretet, amire annyira vágyom? Miért állok meg és csodálkozok rá újra meg újra egy lehulló falevélen, egy naplementén, egy tiszta csillagos égbolton, vagy általában a természet minden megnyilvánulásán?

Ki vagyok én? Mi a dolgom e világon?

Átgondoltam százszor is, hogy mi lenne az amit teljes odaadással és örömmel tudnék csinálni? Miben vagyok a legtehetségesebb?

A tehetség Isten ajándéka (isteni Énünk terve), mint hamuban sült pogácsa a mesékben, melyet útravalóként kap az ember, amikor belép (megszületik) ebbe a dimenzióba. Az élet bármerre sodor, ha betegség vagy bánat gyötör, megállsz egy percre, (ha a zene az ajándékok) dúdolni kezdesz egy dalt és az megvigasztal. A tehetség egy talizmán, melyet soha nem vehet el senki tőled. Ha mindenki elhagy, ha éhez és fázol, de előveszed ezt a kis talizmánt, nyomban minden megoldódik, boldogan haladsz tovább az utadon.

Jól tudom, mert többször is átéltem.

Mennyivel egyenesebb lett volna az utam, ha művészeti középiskolába járok, akkor nem a könyvelést tanító nagyorrú János bácsi lett volna a modellem (mert 4 könyvelés órát nem bírtam ki egy nap, csak úgy, hogy rajzoltam), de én döntöttem így (ha anyukám hatására is) és ez a döntés ezzel járt.

Igaz, volt jó oldala is: megtudtam magamról, hogy a dalaimmal is örömet tudok szerezni az embereknek.

Elmesélem egyik titkomat. Amikor szerenádot tartottunk, mint végzős diákok, kedvenc tanárainknak, az történt, hogy a legfiatalabb tanárunk (irodalmat tanított és költő is volt) behívott az otthonába, elővette a gitárját és megkért, hogy énekeljem el vele az egyik olasz slágert, ami egy szerelmes búcsúdalt volt. Egy éve tanított, és ő szerettette meg a verseket velem. Nem, mint férfi közeledett, hanem mint művész a művészhez, ezért nagyon mélyen megmaradt a szívemben. Ez volt az én első plátói szerelmem.

Utána a legfiatalabb tanárnőnk, a franciatanárnőnk hívott be magához szerenádot után, pedig mi 36-an voltunk és ő egy 20 m²-es kis szobában lakott. Egymás ölébe ülve a földön elénekeltük az összes dalt, ami csak eszünkbe jutott. Alig akart elengedni. Olyan édes volt és olyan jó hangja volt, hogy én nála éneklés helyett inkább a humor megtestesítője lettem. Mikor egy-egy dalnál elsírtuk magunkat, hogy oldjam a hangulatot eszembe jutott, amikor egy kiránduláson azon neveltünk, hogy utánozni próbáltam azt a helyzetet, amikor nem megfelelő fordulatszámmal tettünk fel egy lemezt a lemezjátszóra, (rég szép idők ugye? Pl. a 33-as helyett 70-essel). Ilyenkor gyorsabban és magasabb hangon, vagy lassabban és mélyebb hangon szólt egy dal. Nevetni a legérzelgősebb szerelmes dalok eltorzításával lehetett, mint pl.: „szeretlek én, jöjj vissza hozzám” vagy „mindenkinek van egy álma, az enyém te lettél” vagy „ma még csak azt mondhatom szeretlen téged” stb. Ha ráadásul, olyankor kezdtem el ezt a fajta dalolást, amikor mindenki sírt, nagyobb volt a hatás és rögtön mindenki nevetett, vagy még hulltak a könnyei, de már a röhögéstől.

Ez is én voltam, de a ballagás után elkezdődött a nagybetűs ÉLET! Akkor a szocializmusban (Ceausescu diktatúrában) kötelező volt dolgozni, elfogadni azt az állást, amit felkínáltak. Pl. az egyetemet végzett diplomásoknak kötelező volt (az ingyen taníttatásukért cserébe) 3 évet ott dolgozni, ahova kihelyezték. Mind a világ végére küldték dolgozni, az ország legeldugottabb falvaiba, ahol se víz, se gáz, se villany nem volt még bevezetve és térdig érő sárban, bosszantó körülmények között, felszerelések nélkül kellett gyógyítani. Ez történt minden tanárral is és a képzőművészetit végzett hallgatókat is rajztanárnak küldték, szintén ilyen falvakba. Tudom, hogy az oktatás és az egészségügyi gondok megoldása a legfontosabb dolog a felzárkózáshoz, a fejlődéshez, de én nem éreztem hajlandóságot erre.

Én a fényre vágytam, a legmagasabb szintre elérni! A legszebb éveimben 20-23 éves korig tanulni, aztán 3 évet egy sötét, sáros, világégi faluban tölteni, ez nem tetszett nekem. Arra gondoltam, hogy jelmez vagy díszlettervező leszek, így talán Marosvásárhely gyönyörű színházában dolgozhatok, és azt csinálom, amit szeretek: rajzoló, festek, művészek között leszek.

A városunkban két magyar nyelvű egyetem volt, az orvosi és a színművészeti. Képzőművészetet felsőfokon csak román nyelven és más városokban tanulhattam volna, ezért úgy döntöttem, hogy elvégzem a színművészetit és azzal párhuzamosan járok magánórákra híres festőkhöz, és a végén én díszlettervező leszek.

Ahogy belekezdtem terveim megvalósításába, felfedeztem egy „népi egyetemet” városunkban, ahol volt festészet szak is és így 3 év alatt megtanulhattam, amit a főiskolán is tanítanak. Azért nevezték „népi egyetemnek” mert a „dolgozó nép” (szocializmus volt!) számára találták ki, magyarul: délelőtt dolgozz, és délután tanulj tovább. Nagy sikerélmény volt számomra, hogy felvettek, mert én nem művészeti középiskolát végeztem, de a felvételin olyanokkal kellett megküzdenem. Kiderült, hogy pont ez volt a jó oldalam, hogy nem úgy rajzoló, mint az összes diák, aki a művészetiből került ki. Első évben rajzolni tanultunk, második évben már használhattunk színeket (tus, vízfesték, tempera) és csak a harmadik évben festettünk olajjal vászonra, néha élő modell alapján.

Utolsó évfolyamon, a harmadik év végén, diplomavizsga előtt, ott hagytam az egyetemet. Mikor megtudtam, hogy diplomamunkaként három témából választhatok: Ceausescu portré, Elena Ceausescu portré, vagy egy olyan többalakos kompozíció, ami őket ábrázolja valamilyen üzem vagy bányalátogatáson. Felálltam és mindent otthagytam, mondván: „egyszer

még büszke leszek rá, hogy inkább lemondok a diplomáról, mintsem ilyen képek kerüljenek ki a kezem alól”.

Ma is ugyanezt tenném. Később új mesterem Nemes László lett, városunk legjobb, legtehetségesebb fiatal festője, a „Fiatal alkotó művészek egyesületének” az elnöke, így hamarosan az egyesület tagja is lettem. Egy évig lehettem a tanítványa, de ez az egy év alatt többet tanulhattunk nála, mint 3 év alatt egy egyetemen. Volt egy műterem, ami reggeltől estig nyitva állt előttünk. Ki is használtuk (kilencen voltunk a csoportjában), akkor is ott voltunk, ha nem volt óránk. Itt jöttünk össze, ha valaki hozzájutott egy-egy új albumhoz, lemezhez, könyvhöz vagy hírújsághoz a művészi világról (ezek akkor mind hiánycikkek voltak, külföldről szereztük be nagyon nehezen). Máskor filozófiálgattunk a világról, vagy éppen keményen, de őszintén megmondtuk a véleményünket egymás munkáiról. Volt két kollega, aki össze is verekedett néha, törtek-zúztak, összetépték rajzaikat. Ezt sehol máshol nem merté megtenni senki, ez a „szabadságunk” megnyilvánulása lehetett. Nagyon hasznos volt, gyorsan fejlődtünk. Nem versengés volt abban a csoportban, hanem igazi szeretet. Tudtuk, hogy mindegyikünk nagy művész a lelke mélyén és azért jöttünk ide, hogy megtanuljunk az alapokat, sőt minden mesteri fogást és technikát, hogy ki tudjuk fejezni magunkat úgy, hogy el is jusson a nézőhöz az amit közölni akarunk festményünkkel.

Istenem mennyit gyötörték engem is, de engem lelkileg persze. Nem velük jártam bulizni, mert egyszer elmentem és nem tetszett a hangulat, ittak, cigiztek és a szabadosságot gyakorolták minden megnyilvánulásukkal, szabadság helyett. Külsőségekben: öltözködésben, viselkedésben is meghaladtak minden határt, csak úgy heccből, úgy gondolták ez illik egy művészhez.

Én nem úgy gondoltam, én megmaradtam annak, aki voltam. Egyikük kijelentette (ő volt a nagy menő), hogy hiába minden igyekezetem egy nőből soha nem lesz nagy festő, egyszerűen nem arra születtem. Ezzel szemben, a „mester”, egyedül nekem mondta az év végén, hogy: -Tehetséges vagy és mindent tudsz, amit egy festőnek tudnia kell. Amit meg lehet tanulni, az a kezdedben van, már csak a mondanivalód kell még megszülessen, és ahhoz idő kell, (élettapasztalat, élmények), várj türelmesen, mert eljön az az idő! Évekig járt hozzám, kíváncsi volt, hogy mennyit rajzoló, - festek és mi- ket. Jó barátok lettünk. Szerelmes csak azért nem lettem, mert volt családja. Egyik legszebb emlékem mégis hozzá fűződik: egyszer hazakísért és megálltunk egy játszótéren (este volt) hintáznai, annyi mondanivalónk volt, hogy észre sem vettük, hogy közben eleredt az eső, sőt élveztük, ahogy le- pereg a hajunkon, végig folyik az arcunkon, s csókolózni kezdtünk.

A következő kiállításán szembe találtam magam egy képpel, amin ezt a „csókot az esőben” örökítette meg.

Hogy visszatérjek még egy kicsit a bulizásra, megemlíteném, hogy én csak a festő kollegáimmal nem buliztam szívesen, de volt nekem társaságom, a színművészetiszek, velük nagyon jól éreztem magam. A barátnőm egy három szobás lakást bérelt, míg főiskolás volt és meg sem kellett szervezni, már tudott dolog volt, hogy minden hétvégén buli van nála. Számomra ez a fajta szabadság volt az igazi. Itt nem az volt a lényeg, hogy ki milyen ruhában van, hiszen sokan a próbákról estek be fáradtan, hogy itt végre pihenhetnek. Inni sem ittuk le magunkat a földig és szexelni sem itt szoktunk. Itt mindenki jól érezte magát, mert mindig 15-20 ember összejött valahogy és a három szobában kialakult 3 csoport, aki akart táncolt, aki pihenni kívánt pihent, akinek volt valami problémája, bánata, megkereste azt a személyt, akivel jól kidumálhatja azt, aki pedig jó hírekkel jött a nagyvilágból (pl. külföldi színészek sikereiről vagy balhéiról), az arról számolt be. Ha vizsgák közeledtek minden szobában más-más versét vagy monológját hallgattuk végig és próbáltunk segíteni neki, ha véleményünket kérte valamiben. Egy nagy család volt ez, egy igazi család. Én, ha nem táncolhattam vagy nem volt semmi máshoz kedvem, rajzolni szoktam. Elhelyezkedtem az ágyon egy sarokban (egy nagy franciaágy volt ez), törökülésben, egy rajztömbbel az ölemben és rajzolni kezdtem: ha nem portrét, akkor valakinek a kezét vagy a lábát, vagy csak a fülét, orrát, száját, mikor mi kapta meg a figyelmemet. Legtöbbször szívesen ültek modellt nekem, mert a rajz az övék lett.

Ha valakinek szülinapja volt, én mindig saját kreációimmal igyekeztem örömet okozni. Írtam vagy mondtam egy verset, elénekeltem kedvenc dalát, ha ezt kérte, de néhány lánynak olyan babát varrtam bársonyból, selyemből és szép fonalakból, ami saját karikatúrája volt. Pl.: ha magas vékony lány volt, akkor én egy kicsit hosszabb lábakat, karokat varrtam a babának; ha szép hosszú szőke haja volt, akkor én még szebb és hosszabb haját varrtam neki, szép arany fonalból. Szóval én a szépséget emeltem ki és nagyítottam fel vagy hangsúlyoztam ki és ez mindenkinek örömet okozott. Később már ruhákat terveztem, varrtam, sok színésznőnek.

Ma visszatekintve úgy látom, hogy csinos lány voltam, de akkor mikor ezt kellett megélnem, nem éreztem magam szebbnek vagy jobbnak másoknál. Lépten-nyomon el akartak csábítani, az igaz, de én ezt annak tulajdonítottam, hogy sok helyen megfordulok, csak ezért van ez így.

Minden lány és minden lény szerelemre vágyik a szíve mélyén és én

is minden kapcsolatomba úgy mentem bele, hogy Ő az, megtaláltam, de legtöbbször kiderült, hogy a csoda, amit megéltam az első pillanatokban, amikor tekintetünk találkozott, és ami alapján el kezdtük szövögetni a jövőnket szép lassan feloldódik az időben, elmúlik.

Azt is meg kellett tanuljam, hogy a férfiak másképpen gondolkodnak és éreznek, mint mi nők és a szex mást jelent számukra, mint nekünk. Engem nagyon zavart, ha egy férfi hamarabb beleszeret a testembe, mint hogy egy kicsit is megismerne. Arra vágytam, hogy beszélgetni tudjak mindenről, ami engem foglalkoztat és mindenről, amit már elértem. Szerettem volna, ha tetszik is neki mindaz, amit csinálok, és velem együtt örül minden apró sikeremnek, rajzomnak, festményemnek vagy ruhakölteményemnek.

Ha focista volt Ő, én megnéztem minden fontos meccsét, ha színész volt, többször is megnéztem a darabot, amiben játszott stb. stb. Valahogy nekik sosem volt idejük megnézni, amit én csinálok, vagy legalábbis ritkábban, mint szerettem volna.

A másik általános ok a csalódásokra az érdek volt. Semmilyen formában nem tudtam elfogadni, sem azt, ha engem szeretnek érdekből, sem azt, ha engem akarnak kényszeríteni, (zsarolni), hogy szeressek.

Kérjenek bármit tőlem, mindent megteszek a szeretetért, de a lelkeket nem adhatom el. Ember vagyok, és azt gondolom jó ember, de nem szeretem ha visszaélnék a szeretetemmel, s a NŐT csakis a szerelem tudja felébreszteni bennem.

Persze azt, hogy mi is a SZERELEM azt évekig és azt hiszem, életeken át tanulja az ember.

Ma azt gondolom, hogy a szerelem EGYSEG, a nagy találkozás, egyé válás szellem a szellemmel, a beteljesülés, a TELJESSÉG maga.

Eleinte azt tanultam meg mi „nem szerelem”.

Mikor már képes voltam meglátni egy másik ember szemében önmagam, és megéltam az EGYSEGGET vele, csak akkor értettem meg mi a szerelem.

Négy éven keresztül könyvelőnként kerestem meg a kenyeremet egy szövetkezetnél.

Az első fizetésemből egy gyönyörű szövetet vettem és életemben először, egy híres varrónőhöz fordultam, hogy csináltassak magamnak egy igazán divatos és előkelő ruhát, amiben bárhol megjelenhetek. Ráment a havi fizetésem és úgy elszúrta ez a híres varrónő a ruhámat, hogy soha nem vettem fel. A következő fizetésemből újra megvettem az anyagot és titokban (mert

édesanyám nem engedte, hogy az ő varrógépét használjam), amikor anyu nem volt otthon, én magam kiszabtam és megvarrtam az első ruhát az életben. Cipőt is vettem hozzá és büszkén meséltem, ha dicsértek, hogy ezt én terveztem és varrtam magamnak.

Így lett belőlem lassan varrónő is, mert barátnőim könyörögtek, hogy nekik is tervezzek, varrjak valami szépet.

Ma köszönettel tartozom édesanyámnak is és nekik is, mert így tanultam meg varrni, s ma már mindent meg tudok varrni magamnak és a lányomnak is, amit csak szeretnék.

Ez is egy példa, hogy amit véletlennek vagy a sors kényszerítő erejének tulajdonítunk, azok nem véletlenek, Isteni beavatkozások, mert később a varrni tudásomra is szükség volt a jelmeztervezésben. Sőt, ruhákat festettem, varrtam, hogy kiegészítsem a fizetésemet, akkor is amikor (15 év múlva) egyedül neveltem a két gyermekemet.

Hogy is lettek nekem a színművészeti lányok a barátnőim?

Imádtam a színházat, minden darabot többször is megnéztem, néha csak azért, hogy egy-egy színész munkáját külön megfigyeljem, hogyan építi fel a szerepét, milyen szinten tud azonosulni vele, de főleg az tetszett, ha valaki még hozzá tudott tenni magából is egy kicsit és egy apró mozdulattal vagy fintorral megtudta nevetetni, vagy eltudta gondolkodtatni a nézőt.

A nagyszínházunkon kívül, volt a városunkban a Színművészeti Főiskola saját kis színháza is és én oda is szívesen jártam.

Így barátkoztam össze egyszer egy lánnyal, aki felvételizni jött vidékről a színire és engem kért meg, hogy segítsék neki egy felkészítő tanárt találni.

Kiderült, hogy én ismerem személyesen azt a színésznőt, aki az ő példaképe volt évek óta és nagyon boldog volt, amikor sikerült egy időpontot szerveznie számára, amikor meghallgatja őt.

Sajnos, abban az évben nem vették fel, de kivett egy albrételet és úgy döntött, hogy jobban felkészül. Végig mellette voltam, nagyon jó barátok lettünk, hallgatott rám, megváltoztatta a külsejét is egy kicsit: új frizura, új ruhák, cipők, mert megértette, hogy ez is fontos, ha valaki színésznőnek készül.

Mindenhova magával vitt. Így kerültem be egy olyan amatőr színjátszó csoportba, ami a főiskola berkein belül működött és mellel, minden országos fesztiválon első helyezetet ért el. A rendező örült, hogy van egy saját jelmez és díszlettervező is a társulatban.

Később a nagyszínházban is mondtam verseket és kiállítás megnyitók-

ra is meghívtak verset mondani. Nagy öröm volt ez számomra, elégedett és boldog ember voltam, mert minden, amit megálmodtam, sikerült az életben. Úgy éreztem, hogy teljesült az a gyermekkori álmom, hogy „örömforrás” legyek, egy kis örömet, fényt vigyek az emberek életébe vagy otthonába (festményeimmel), ha tehetem.

És most jöjjön az „első szerelem” beszámolója.

Hordoztam magamban egy képet az igaz szerelemről és erre annyira vágytam, hogy nem értem be kevesebbel.

Szép kislány voltam, megszoktam, hogy tetszem a férfi szemnek, ezért nem ájultam el attól, ha egy fiú a külsőm miatt akart közeledni hozzám. Úgy éreztem, ez egy adomány, ezért nem sokat tettem, maximum hálát adok Istennek érte és arra vágytam, hogy egy férfi azt vegye észre ami a szívem mélyén lakozik. Próbálja meg felszínre hozni.

Én ugyanezt kerestem, egy olyan férfit, akinek szíve is van és bölcs is, kreatív is.

Én nem szerettem volna összebújni, csókolózni, csak azért, hogy megtudjam milyen is az és utáltam, ha minden érzélem nélkül tapiznak, símogatnak. Ezek intim dolgok, a legszentebbek számomra. A testi közeledést, egy lelki összetartozás kell, hogy kihozza az emberből.

Ma már tudom, hogy minden ember magában hordozza ezzel kapcsolatban is a tudást, és ha képes lenne a szívére hallgatni, akkor a szerelmes együttélés el tudná vezetni a megvilágosodáshoz. Isten ezzel a céllal ajándékozott meg e tulajdonsággal.

Ha két ember életében a szeretkezés betölt napi két-három órát, akkor e szerelemmel teljes meditáció, biztosan felszínre hozza az EGYSEG érzést, Isten megtapasztalását önmagunkban.

Miért is? Mert, ha két ember teljes figyelmével összpontosít egymásra, ha képes teljesen megnyitni, odaadni és befogadni egy másik ember szeretetét, akkor addig-addig hatványozódik a szeretetük, míg feloldódnak a Mindenség szeretetében, Istenben, az egyetlen LÉTEZŐBEN.

Az orgazmus nem más, mint valódi Énünk megtapasztalása, Isten megtapasztalása, az Egység megélése, a TISZTA TUDATOSSÁG pillanata, az örök JELEN megélése.

Aki naponta ezt gyakorolja, lassan azzá is válik, maga lesz a szeretet.

Ez lenne a házasság célja, értelme: egy lehetőség a megvilágosodásra.

Két megvilágosodott embernek már elég egyetlen tekintet, pár pillanat,

míg egymás szemébe néznek és megélik a legszebb szerelmet, egy olyan magas szintű rezonanciát, ami felülmúl minden testi orgazmust.

Figyeljék meg a kézen fogva sétáló idős párok tekintetét, néhányuknak sikerült, példájuk ott van már az Akashában is. Bárki lehozhatja, már be van kódolva a DNS-ünkbe is. Éljük meg!

De térjünk vissza az első szerelemhez. Még mikor nem olvastam szerelmes regényeket, akkor is élt bennem egy kép arról, hogy a szerelem a legszebb dolog az ember életében. A legmélyebb emberi kapcsolat, mert úgy tekintünk és úgy bánunk szerelmünkkel, mint saját magunkkal, sőt, ha lehet még kedvesebbek, türelmesebbek, őszintébbek és barátságosabbak vagyunk. A szerelem olyan mélyről fakad, és olyan erővel tör fel belőlünk, hogy nem lehet megfékezni, eltitkolni, és szerencsére erőltetni sem.

A többi lány magas, fekete hajú, kék szemű, sportos, vidám, belevaló srácokról álmodozott, de én nem ilyenekre gondoltam. Biztos voltam benne, hogy egy fiú tekintetéből, érintéséből, hangjából és minden mozdulatóból, szavából megérzem majd, ugyanazt, ami az én szívemben is lakozik.

Már az összes barátnőmnek és kolléganőmnek volt szerelme, kalandja, úgy 16 évesen, csak én nem találkoztam még olyan fiúval, aki megmozgat bennem valamit és akarom, nem akarom lánggra lobbantja szívemet.

1973. július 1-én megtörtént a csoda. Egy 24 lakásos tömbházban lakunk, 38 hozzám hasonló korú kamasszal együtt. Esténként mindig összejöttünk a házunk előtti parkban. Szép zöld övezetet kell elképzelni fákkal, bokrokkal, virágokkal, bársonyos fűvel és padokkal, ahol gitározni, énekelni és találkozgatni szoktunk. Koncert, tehetség bemutató és válogató verseny, divatbemutató, tudományos vetélkedő, hír- és traccsparti volt egyben.

Aki itt lakott, az ide tartozott. Mindenki bátran lehetett önmaga, se jó, se rossz szokásaiért nem közösítettünk ki senkit. Ha valakinek esetleg valami nem volt kedvére való, pár napig nem jött le, de nem sokáig tudott távol maradni, mert ez egy isteni hely volt.

Éppen arról beszélgettünk barátnőimmal, hogy van a szomszéd házban egy új fiú. Vendég. Felvételizni jött az orvosira. Magas, vékony, sötét szőke, hullámos, vállig érő haja van, nagy kék szeme, fekete szempillákkal és farmer öltönyben jár (ez abban az időben nagyon menő dolog volt és nálunk lehetetlen volt hozzájutni). Minden lány őt akarja, de sajnos ritkán lehet látni, mert tanul ezerrel. De „ott az ördög, ahol emlegetik”- mondják, és hogy igaz is legyen, ebben a pillanatban mosolyogva megjelent a láthatáron és közeledett felénk.

Kedvesen bemutatkozott mindenkinek. Amikor rám nézett lebéultam, tekintetében ott volt az a ragyogás, az a titok, az a valami, ami megbabonázott. Mondtam a nevem és nyújtottam a kezem, amit ő két kezébe fogott és úgy tartotta, mint a legdrágább kincset, amit valaha talált. Olyan finom volt az érintése, mint a tavaszi szellő, a hangja igazi férfihang, egész este csak rá figyeltem. Kiderült, hogy nagyon hasonló a gondolkodásmódunk, a véleményünk a világról és főleg a szeretetről. Mielőtt aludni ment, a sok szép lány közül, csak engem hívott meg másnapra, hogy sétáljunk el az egyetem parkjába és beszéljünk meg egy kicsit.

Gyönyörű szerelem lett belőle. Teljesen egygyé tudunk olvadni minden csókban és két éven át teljesen be is töltötte minden vágyunkat egy-egy tekintet, egy-egy hosszú édes csók. Elfogadta kérésemet, miszerint még sok éven keresztül a tanulásra kell összpontosítanom, ezért jobb, ha még nem ismerem meg a szexet és a szenvedély nem ragadja el figyelmemet. (Nálunk tilos volt az abortusz és fogamzásgátlókat sem forgalmaztak, ha egy lány teherbe esett, gyorsan férjhez ment és félbe szakította tanulmányait.)

Két és fél évig tartott ez az első nagy szerelem, egészen addig míg egymáséi nem lettünk. Ahogy leérettségiztem elmentünk egy 3 napos kirándulásra együtt. A Fogarasi havasok szépséges látványa és az, hogy végre kettesben lehettünk egy szállodában meghozta gyümölcsét. Nem értem be a csókjaival. A 72 órából 50-et szeretkeztünk. Öröm volt látni a tekintetében a gyönyört, amit átél, már akkor, ha csak csendben nézhet engem, ahogy meztelenül jövök-megyek, vagy pihenek. Gyöngéd volt és figyelmes. Így tanított a mosolyával és érintéseivel, hogyan legyek én is gyöngéd és figyelmes. Igazi tantra meditáció volt ez a 3 nap. Meg is éltük az isteni extázist, az egygyé válást, szellemi – lelki – testi szinten. Annnyira szép volt! De, ahogy hazajöttünk elkezdett féltetni. Abban a percben, ahogy nem lehetett velem, olyan erős féltékenység tört ki belőle, amit én nem tudtam megérteni. Én teljesen magamat adtam ebbe a szerelembe, őszinte voltam, csak ő élt bennem és vele szerettem volna leélni az életemet. Úgy éreztem, már nem 2 különálló test vagyunk, már egy lénygyé váltunk. Nincs én és ő, teljesen egyek vagyunk.

Ő csak akkor érezte ezt, ha velem volt. Nagyon fájt, hogy nem bízik bennem. Nagyon fájt, hogy a távolság vagy az idő el tudja választani tőlem. Én mindig, mindenhol vele voltam, mert bennem élt az érintése, az egész lénygye, akkor is, ha az élet más dolgait kellett éppen megvalósítani. Neki ezt tudnia kellett volna. Úgy éreztem, nem szeret igazán, ha csak addig bízik bennem, csak addig él benne a szerelem, míg lát és megérinthet. Megbe-

széltem vele, hogy jobb, ha most válnak el útjaink, mint később, keressen egy olyan lányt, akivel akkor is egy test és egy lélek, amikor az idő és a tér kissé elválasztja őket. Nem találkoztunk többet. Hat év múlva írt egy levelet, hogy bocsássak meg neki és legyek a felesége, mert csak velem tudná megvalósítani azt az egységet, amit most már elméletben megértett. Én akkor már boldog házasságban éltem. Ilyen az élet.

Nem haragszom rá, én ma is úgy gondolok rá, mint életem első nagy szerelmére. Ez megismételhetetlen. Szeretni fogom, amíg élek, mert egyszer eggyé váltam vele, hozzám tartozik, ahogy minden testrészem, minden tudásom és tapasztalatom. Sőt, ma már azt is értem, hogy miért kellett mindez így legyen. Rengeteg tanulni valóm volt még, amihez Isten új társat rendelt nekem.

Mint már említettem, nagyon zavart, ha egy férfi csak a testi adottsága-imra figyelt fel, csak a nőt látja bennem Ugyanakkor észre sem vettem, hogy én is külsőségekre figyelve utasítottam el sokkal többre érdemes embereket.

Nem arra figyeltem, hogy az illető tehetséges rendező, színész, énekes, orvos, ügyvéd, író vagy festőművész, hanem az volt a rögeszmém, hogy a férfiak azt hiszik, ha elég pénzük van, mindent megkaphatnak. Az tett boldoggá, ha egy ilyen embernek bebizonyítottam, hogy lehet, hogy mindent megkaphat, csak engem nem. Ezúton is, kérem őket, nézzék el nekem, butaságból cselekedtem így. Itt már látható, hogy a társadalom, a környezet, amiben éltem, hogy tudott befolyásolni. Téves felfogásom alakult ki a pénzről.

A szüleimnek sose volt elég, amit kerestek. Anyukám nagyon szépen be tudta osztani a fizetését, apám mindig túlköltekezett. Luxusra sosem jutott. Ezt láttam otthon.

Akkor még nem voltam képes levezetni, hogy:

A pénz egy váltóeszköz. Váltóeszköze a mindennapi munkánknak és váltóeszköze a szeretetünknek. Minél teljesebb a szeretni tudásunk, az láthatóvá válik az élet minden területén, így a munkánkban is. Ebből levezethető, hogy minél több szeretetet viszünk a munkánkba, annál több pénzt fogunk keresni.

Ezért érdemes olyan hivatást választani, amit szívből szeretünk.

A szerelemben mindig a szívemre hallgattam, de amikor megkérték a kezem, megijedtem és logikázni kezdtem. Meg akartam óvni magam a fájdalmas válásoktól, nem volt elég önbizalmam és az egóm logikája legyőzte a szívhangomat. Egyszerű emberek a szüleim, nincs hírnevük, vagyonuk, én

is csak keresgélem az utamat, miért engem választ egy mindent elért híres ember? Ha csak egy kicsit is bölcs lettem volna, tudhattam volna, hogy ezek az emberek saját munkájukkal, tehetségükkel és tudásukkal már mindent elértek, éppen ezért látták meg bennem a tiszta lelkű kislányt, mert ők már tudták, hogy ez a legfontosabb az életben, minden más lényegtelen. Arra a szeretetre figyeltek fel bennem, amit sugároztam, bármit is csináltam.

Persze, ezt csak ma látom ilyen tisztán, hogy a szerelem tüze és ennek a szerelemnek a másik ember szemében való visszatükröződése, ragyogása, kellett volna irányítson.

Csupa szeretet voltam, és életem legfontosabb döntéseimnél még mindig nem a szívemre hallgattam. A tanultak, a rám rakódott tapasztalatok, édesanyám jó tanácsai elnyomták a szívhangomat, mert anyukámmal szemben azt hittem, hogy az a szeretet, ha szót fogadok neki.

Így sok esetben azt tettem, amitől a legjobban félttem.

Miért? Hogy megtapasztaljam és megértsem, mi az, ami irányítja az életemet.

Miért csak azután vagyunk képesek mindig minden körülmények között a szívünkre hallgatni, miután megéljük az ellenkezőjét? Mennyivel szebb volna az élet, ha gyermeki, tiszta szívvel lélekkel léteznénk e világban.

Miközben meg voltam győződve arról, hogy nincs egyetlen férfi sem aki képes volna a szívére hallgatni, kiderült, hogy én vagyok az akit a külsőségek befolyásolnak, sakkban tartanak. Íme a nagy igazság:

Mindig azt látjuk meg embertársainkban, ami bennünk van, ami a mi orrunk előtt álló fal, korlát. Arra figyeltem, csak azt voltam képes meglátni másokban, amitől a legjobban félttem. Bizony. A szeretet előtt álló legmagasabb fal a félelem és nincs középút. Amikor nem a szeretet hangja vezérel bennünket, akkor bizony a félelem.

Mi okozta félelmeimet? A rám rakódott külső korlátok és a saját kudarcaim. A szüleim válása és a saját szerelmi csalódásom. Nagyon fontos még hozzátennem, hogy az ismerethiányom, az élet és önmagam ismertének hiánya.

Míg nem tapasztaljuk meg mi magunk a sötétséget, képtelenek vagyunk igazán örülni a fénynek. Meg kell ismerjünk, milyenek is vagyunk a sötétségben, milyen hatást tud gyakorolni az emberre a butaság ahhoz, hogy értékelni és vágyani tudjuk tiszta szívből a fényt és a bölcsességet.

Nemsokára betoppant az életembe a második szerelem.

Keresztanyám, édesapám nővére, ballagásom alkalmából azzal ajándékozott meg, hogy meghívott magához egy egész hónapra Budapestre, Magyarország fővárosába, egy csodálatos világvárosba. Először voltam külföldön, így hát Romániából megérkezve Budapestre, azt hittem, hogy ez maga a mennyek országa. Nagyokat barangoltam minden fele a városban és minden este színházba mentem. Keresztanyám 3 gyönyörű ruhát vett nekem, egy mindennapit, egy komolyabbat délutáni partikra és egy hosszú, igazi alkalmit. Nagyon nagy sikerem volt mindenikkel.

Múzeumokban, festménykiállításokon rengeteg művészt ismertem meg, és a rokonaim is nagy szeretettel voltak irántam, még a magyar tengerre, a Balatonra is elvittek hétvégeken.

Könyvekkel, hanglemezekkel és folyóiratokkal megpakolva indultam a pályaudvarra mikor letelt a kis vakációm és tudtam, hogy mostantól minden más lesz az életemben.

Új lehetőségek egy teljesen más világ, új gondolatokat, vágyakat ébresztett bennem.

Olyan csodálatos díszleteket láthattam (pl. Hamletben), olyan jelmezeket és persze nagyon nagy színészi teljesítményeket, amelyek meghozták a kedvemet, hogy a színházhoz közeledjek.

Úgy döntöttem, hogy ez az ami igazán tetszik nekem; új álmok, új ruhák új frizura, új gondolkodásmód, teljesen újjászülettem.

Hazaérve találkoztam egy régi ismerősömmel, akit annyira elbűvöltem, hogy meghívott egy vacsorára, amin a legfinomabb erdélyi kajákkal és a legszebb erdélyi lányokkal szeretne kedveskedni 3 budapesti barátjának.

Így kezdődött egy új szerelem.

A bemutatkozásnál egy tekintet, a vacsora közben egy hang ragadta meg a figyelmemet. Megkérdeztem a mellettem ülő házigazdát, hogy színész a pasi, hogy ilyen kellemes orgánuma van? Mondta, hogy nem, hanem jogász, de verseket is ír. Kár érte, gondoltam, világszám lehetne: magas, jóképű, barna bőrű, fekete hajú, ragyogó kék szemű fiatalember! Ilyen adottságokkal és lenyűgöző intelligenciával, ügyvéd?

Később megtudtam, hogy 8 nyelvet beszél olyan szinten, hogy világhírű cégek jogi ügyeit tárgyalja és azért ilyen kisportolt, mert a magyar válogatott vízilabda csapat tagja. Összejárta a világot a csapattal és mindig magával viszi a gitárját, mert ilyenkor ő a csapat lélekben tartója, gitározik és énekel. Ez igen, testvérlelkek vagyunk, milyen kár, hogy ilyen messze van tőlem, talán soha nem látom többé. Vigyáznom kell, hogy bele ne szeressek

– gondoltam és senkivel nem akartam táncolni. Egy tempó, egy érintés, egy csók és végem van, mert titkon, álmaimban ilyen férfire vágytam.

Ültem kényelmesen, feltett lábakkal az ágyon és bámultam a jókedvű társaságot. Én nem ittam alkoholt, és mint kiderült ő sem, mert vezetnie kellett még a buli után 500 km-t Budapestig.

Két józan ember húsz részeg között. Mégis volt egy olyan óra, reggel 5-6 között, amikor úgy tűnt, mintha ez fordítva lenne. Elmesélem, hogy miért.

Fél öt körül „a hang”, e kedves férfihang, megszólalt, hogy:

- Figyelmet kérek egy pillanatra! Téged pedig, kedves barátom (szólt a házigazdának), arra kérlek, add kölcsön pár percet a legelegánsabb öltönyödet, hogy méltó legyek és bátorkodjak felkérni egy táncra a hölgyet, akit magamhoz szeretnék ölelni, mielőtt elmegyek.

Két perc alatt átöltözött, nyakkendőt is tett, és úgy szólt hozzám, olyan kedvesen és határozottan, hogy nem lehetett nemet mondani neki:

- Így már talán méltó vagyok, hogy táncolj velem. Szabad lesz?

Nyújtotta a kezét és olyan ragyogó szemekkel nézett a szemembe, mint aki most készül elvarázsolni. Sikerült neki, mert amikor a zene véget ért, és mindenki eltűnt valamerre, mi akkor is táncoltunk és beszélgettünk tangólépésben tovább, legalább egy órán át.

Mikor útnak indultak, csak annyit mondott, hogy nem gondolta volna, hogy miután összejárja az egész világot, egy ilyen csendes kisvárosban találja meg a szerelmet. Aztán arra kérte legjobb barátját (aki színésznek készült), hogy mondja el a verset, amit írt erre az alkalomra (amikor rátalál az igaz szerelemre). A barátja kicsit meglepődött, de nem kérdezősködött, elkezdte mondani a verset, a világ legszebb szerelmes versét, amit hozzám írt, amikor még nem is ismert egy szerelemről álmodozó ifjú.

Nagyon meg voltam hatódva, így a búcsú pusziból félórás csók lett, amiből még akkor sem ébredtem fel, mikor már rég egyedül voltam.

Nem hittem, hogy látom még, nem hittem, hogy méltó lennék egy ilyen ember szerelmére, ezért megpróbáltam elfelejteni. (Önbizalomhiány!)

Jöttek a dolgos hétköznapiak, rendesen lefoglalt a munkám, a festészet, a színjátszás, repült az idő. Kaptam néhány képeslapot a világ különböző részeitől, egy-egy kedves mondattal, hogy: „sokat gondolok Rád”, vagy „álmaimban még tart a tangó”, de ennyi.

Belenyugodtam, hogy jobb, ha megszokom, ilyenek a férfiak, ilyen az élet, minden öröm után egy kis „üröm”. Jobb lesz, ha tudomásul veszem.

Itt is, az önbizalom hiánya okozta szomorúságomat, mert megélhettem

volna tiszta örömmel is találkozást. A saját érzéseimben, a szívem hangjában kellett volna jobban bíznom, de bebeszéltem magamnak, hogy nem fog többé eljönni hozzám és új kapcsolatba kezdtem.

A színjátszó csoportunk egy országos fesztiválon első díjat nyert, a televízió meghívott bennünket egy felvételre. Ez volt az a darab, amiben, másodszerposztásban főszerepet kaptam, de akkor éppen nem én játszhattam. Három napon át forgattunk, napi 10 órát és a végén csak 7 perc került adásba. Ebből a 7 percből 5 percen át engem lehetett látni a képernyőn (ahogy leeresztett szemekkel, átszellemülten hajladosok a csoporttal a háttérben), miközben a főhős legfontosabb monológját mondja letérdelve a színpad közepén.

Mint később kiderült én voltam a tévénél a stáb kedvence. E stáb egyik tagja, a hangmérnök (egyben az egyik leghíresebb zenekar basszusgitárosa és énekes) pár hónap elteltével betoppant egyik próbánkra a színházba. Végignézte a próbát és mikor a rendezőnk meghívta magához vacsorára, hangját megemelve, hogy én is halljam ezt mondta:

- Óh, köszönöm, de én azért ugrottam be hozzátok, hogy magammal vigyek egy lányt, Ellát.

Rám nézett, nagyon kedvesen bemutatkozott és megkérdezte:

- Itt volt fellépésünk a közelben és most buli van egyik barátunknál, ugye eljössz velem?

Nem feleltem, de mellém szegődött és mesélni kezdte, hogy a tévéfelvételen figyelt fel rám és már akkor elhatározta, hogy megkeres. Ő nem szokott rámenős lenni, de nagyon tetszem neki, menjek el vele, beszéljünk egy kicsit.

Elmentem. Nagyon összebarátkoztunk. Elmesélte a fél életét és elhitette velem, hogy nem „csak a nő” látja bennem. Megint elvarázsolta egy kék szempár, egy kedves és intelligens, komoly férfi, aki tehetségesnek tart és csodál engem, miután elmeséltem, hogy festő szeretnék lenni tulajdonképpen és olvasni nem csak szerelmes regényeket szoktam.

Másnap taxival jött értem és elvitt a sportcsarnokban tartott koncertjünkre. A terem közepe táján a tizedik sorban ültem. A „gyöngyhajú lány” című dalt kezdte el játszani a zenekar, amikor a kedvesem elindult felém. Húzza magával a vezetőket (mert közben gitározott) és szép lassan odasétált hozzám. Mikrofonja nem volt, de azért ő is énekelt, csak nekem (Istenem milyen zavarba jöttem), hogy: „jött a gyöngyhajú lány, álmodtam vagy igaz talán”?

Koncert után megkért, hogy várjam meg és menjek vele megint egy buliba. Boldog voltam, hogy engem akar, végig fogja a kezem, hogy el ne menjek, még akkor is, mikor a másik kezével autogramokat osztogat és minden második lány meghívja valahová.

Ha nem látom ezt, sose hittem volna, hogy vannak lányok (fiatalabbak, szebbek és csinosabbak, mint én vagyok) akik bátran odamennek egy énekeshez s minden gátlás nélkül értésükre adják, hogy szeretnének velük tölteni legalább egyetlen egy éjszakát.

Megérkeztünk a „buliba”, ahol rajtunk kívül nem volt senki. Ő elnézést kért e kis trükkért, de higgyem el semmi más nem akart, csak csendben velem lenni. Egy csodálatos kandallóban már égett a tűz, előtte egy fehér báránypőzeleterítve, mellette az asztal megterítve mindenféle finomsággal, virággal és gyertyákkal. Nem hajtott rám. Már három óra is eltelt a legjobb hangulatban, mikor megkért, hogy vetközzünk le. Ha én nem akarom, nem lesz semmi más, csak hadd gyönyörködjünk egymásban egy kicsit, hadd lásd újra szép vonalaimat (a filmezéskor végig a melleimet vették prím plánba.)

Levetköztünk és tényleg nem ért hozzám, hosszú időn keresztül csak néztük egymást a kandalló varázslatos fényénél. Igazi meditáció volt. Csendben, egymás szemébe nézve ültünk egymással szemben, törökülésben. Mikor elfáradt a lábunk hátunkra feküdtünk a puha báránypőzeleteren. Még egy kis idő és egyszerre mozdultunk meg, keresve egymás tekintetét, száját és ölelését.

Felejthetetlen éjszaka volt, olyan szenvedéllyel játszadozott a testemmel, mint a hangszerén, de ez nem egy szerelmes regény, ezért nem részletezem.

Mikor magamra maradtam (hazament, más városban lakott és dolgozott) azon lepődtem meg, hogy olyan öröm volt vele lenni, mégsem álmodozom azon, hogy vele szeretném leélni az életemet.

Éveken keresztül, amikor csak tehettem eljött értem, elvitt egy-egy koncertjünkre, együtt töltöttünk pár napot, és úgy váltunk el, hogy nem ígértünk semmit egymásnak. Egyszer a fiúk előtt a házasságról beszélgetve megjegyezte, hogy, ha egyszer netalán megnősülne, családra vágya, csak engem tudna elképzelni feleségnek. (Ő is értem jött évekkel később, mikor már másé voltam.)

Feltettem sokszor magamnak a kérdést, vajon melyik az igaz szerelem? Az, amelyik rád telepedik, vagy amelyik szabadságot hagy neked?

Még nem véglegesítettem a munkahelyemen, ezért megtehettem, hogy fizetés nélküli szabadságot vettem ki és egy jó kis csapattal (vendéglőfőnök, szakács, pincérek, és én a könyvelőnő) lementünk és kibéreltünk egy vendéglőt egy nyári szezonra a román tengerparton: Saturnon.

Ez volt az igazi életpróba.

Rengeteg tanulás, sok-sok öröm és fájdalommal teli időszak. Öt hónap alatt öt évet öregedtem.

Vonattal utaztunk. Soha nem felejttem azt a pillanatot, amikor először láttam tengert. Csodálatos volt, ahogy a látóhatáron az ég egybefolyt a vízzel! Percekig kellett nézzem, míg felfedeztem a látóhatár vonalát. Amíg szem ellát csak víz és égbolt, amely a messzeségben összefolyt. Az volt az érzésem, hogy már én sem vagyok, eggyé váltam a mindenséggel.

Ez lett volna első „egység” élményem a természetben?

Azt hittem ez maga a mennyország, de kiderült, hogy ez a pokol is. Minden hónapban legalább egyszer, haza akartam menni, de visszatartott a gondolat, hogy mit fogok otthon mondani? Azt ígértem édesanyámnak, hogy annyi pénzt viszek haza, hogy elég lesz arra az időre, amíg elvégzem a színművészeti főiskolát (egy fizetésből két gyerekkel nem tudott taníttatni még otthon sem, nemhogy más városban).

Az első hónap azzal telt a gyönyörű tengerparton, hogy reggel 6-tól este 10 óráig takarítottunk, felújítottuk a vendéglőt, amit béreltünk.

Egy percet sem napozhattunk és mindenki mindenben részt kellett veyen, függetlenül attól, hogy pincérnek jött, vagy könyvelőnek. Ezt persze otthon nem árulták el nekünk. Nyitás előtt 2 nappal (mikor már minden rendben volt) a főnök közölte velem, végtelenül természetesen, hogy érkeznek a vendégek, kevés a szoba a szállodánkban és össze kell húzódnia, úgy hogy este költözzek át az ő szobájába. Biztos volt benne, hogy aki a nagy-takarítást, a nehéz munkát végigcsinálta, nem megy el tőle. Ez zsarolás, gondoltam, inkább hazamegyek.

Szomorúan elmentem sétálni. Már esteledett, így egyedül ücsörögtem a tengerparton a hullámok koncertjének búvületében és nem érdekelt semmi, nem is akartam a szobámba menni. Beszédet hallottam. Egy gyerek és az apja sétált ki naplementét fényképezni. Megkértek, hogy fényképezzem le őket, alig van képük együtt. Kiderült, hogy az úr egy másik szálloda igazgatója. Mikor elmeséltem, miért vagyok ilyen szomorú, azt mondta, hogy ő felvesz engem a recepcióra dolgozni és ígéri nem fog a szobájába hívni soha. Annak viszont örülne, ha néha vigyáznék a kisfiára (10 éves volt), mert neki nagyon sok kötelezettsége van. Külön szobát kapok a fia szobája mellett, és már ma átköltözhetek.

Íme az Isteni irányítás, a szinkronicitás: Ha tiszta szívű ember vagy, mindig számíthatsz rá.

Így lettem recepciós egy gyönyörű hotelben, és még napozni is tudtam, mert 12 x 24 órát dolgoztam. Tehát 12 óra szolgálat után 24 órát szabad voltam.

Összejártam az egész tengerpartot. Minden szállodának saját vendéglője volt és majdnem mindenhol élőzene volt. Mikor már meguntuk a közeli-ünkben lévőket, barátnőmmel átmentünk egy másik üdülőhely legszebb vendéglőjébe vacsorázni (Vénuszra). Mi volt a meglepetés? Ki volt a meghívott vendég a zenekarban? Az én kékszemű, basszusgitáros kedvesem. Az történt, hogy az ottani zenekar gitárosának meghalt az édesanyja, így kérte meg jó barátját, hogy ugorjon be helyette egy pár napra. Nagy volt az öröm, mikor megláttuk egymást és éjjel-nappal együtt voltunk, ha tehetjük. Amikor szabadnapos voltam ott laktam, ettem – ittam – zenéltem vele. Este a zenekar asztalánál ültem, így a szünetekben együtt lehettünk. Minden zenésznek ott volt a párja, felesége, így engem is úgy kezeltek, mint egy családtagot. A különbség az volt, hogy míg más férfit a feleségük szolgált ki (bemehettünk a konyhára és bármit választhattunk) engem azzal kényeztetett a párom, hogy ő szolgált ki engem. Azt mondta, dolgozom eleget, ez a legkevesebb, amit tehet értem.

Amikor valóságos transzba esve, gitározás közben (mert imádta, amit csinál), a színpadról a szemembe nézve énekelt, csak nekem, teljesen magával ragadt. Átélttem minden szavát és mozdulatát, eggyé válva szárnyaltunk a végtelenben.

A szerelem tüze lobogott bennem.

Ők faházakban laktak (mindenki külön), így ebben az élményben is részesülhettem, 3 hétig külön házban együtt éltem egy férfival. Tíz évvel idősebb volt mint én, egy személyben volt apám, testvérem, szerelmem, A FÉRFI.

Sajnos, egyszer mindennek vége lesz, így megint szétváltak útjaink, ő vissza kellett menjen Bukarestbe (hiszen a tévénél volt hangmérnök), én pedig, maradtam a szezon végéig.

Nem írtunk leveleket egymásnak, nem telefonáltunk, sosem beszélünk a jövőről, mégis ez volt az egyik legszebb szerelem az életemben.

Teltek-múltak a napok, egyre jobban lefoglalt a munkám a recepción és egyre jobban beszéltem franciául (addig csak az iskolában volt alkalmam tanulni), már én lettem a francia tolmács a szállodában, úgy hogy nem is lepett meg annyira, mikor közölték a kollégáim, hogy egy francia férfi keresett már többször is telefonon.

Késő volt már, csend és nyugalom, mikor újra megszólalt a telefon és egy kellemes, mély hang megkérdezte, hogy beszéllek-e angolul. Mondtam, hogy nem, esetleg franciául egy keveset, ha megfelel. Ekkor tökéletes francia hangsúllyal gyorsan mondani kezdte, hogy ő kicsoda és Budapestről telefonál, mert szeretne egy szobát kivenni nálunk. Hagytam egy kicsit beszélni, aztán megszólaltam:

- Azt hiszem a legjobb lesz, ha magyarul folytatjuk, mert legjobban mégiscsak magyarul beszélék és a megdöbbenésemet semmilyen más nyelven nem tudnám kifejezni neked.

-Édes Ellám, te vagy? Édesanyád mondta meg, hogy lementél a tengerpartra dolgozni egy nyarat, és arra gondoltam, hogy megleplek. Holnap este érkezem, kérlek, gyere ki elém a repülőtérre. Az is jó volna, ha lefoglalnál egy szobát 3 éjszakára a legszebb szállodában. Azt ígérted, hogy szívesen elbeszélgetsz bármikor velem, ha felkereslek. Elrepülök most hozzád, mert sok mondanivalóm lenne.

Kimentem a repülőtérre, mit tehettem, ki tudott volna nemet mondani egy ilyen „hangnak”? „A HANGNAK”!

A repülőtéren bajban voltam. Csak álltam és kerestem egy ismerős arcot a tömegben, de nem találtam. Már majdnem feladtam, mikor arra lettem figyelmes, hogy valaki eldobja a táskáját a tárt karokkal szaladni kezd felém. Úgy ölelkeztünk, mint a filmekben a legnagyobb szerelmesek. Visszasétáltunk a táskához és még mindig egymásba fonódva szereztünk egy taxit. Mondtam, hogy melyik szállodában foglaltam neki szobát, úgy ahogy kérte, legfelső emelet, tengerre néző erkéllyel, és már ott is voltunk. Nem hagyott szóhoz jutni, lelkesen mesélt, mesélt és a recepciónál 2 útlevelet vett elő. Franciául kezdett el beszélni és tekintetével könyörögve kért, hogy hallgassak, bízzam rá a dolgokat. Annak idején (a kommunizmusban) nem volt lehetséges, hogy egy román állampolgár egy szobában lakjon egy külföldi állampolgárral, főleg ha nem is házasság. Mi több Romániában, egy román állampolgár (nemre való tekintet nélkül) nem mehetett be egy külföldi állampolgár szobájába még látogatóba sem!

Ezt ő is tudta, ezért elhozta a neje útlevelét (nincs a Földön két nő, aki úgy hasonlítana egymásra, mint mi ketten), így házastársakként jegyezték be minket.

Nem tudtam, hogy örüljek vagy sírjak, de felmentem velem, és ahogy megígértem neki, leültünk beszélgetni. Ne féljek, nem akar ő semmi olyat tenni, amit én nem szeretnék. Azért jött mert hosszú-hosszú évek után megszólalt a szíve. Mint mindenki más, ő is álmodozott az igaz szerelem-

ről, de azt hitte, hogy ő nem elég romantikus alkat, azért nem jött el az ő életében. Arra is gondolt sokszor, hogy az igazi ok abban rejlik, hogy túlszűfolta az életét. Egyetemre járt, vízilabdázott és még lemezlovas is volt. Barátai körében még gitározott is és énekelt. Túl sok nő volt körülötte és már belenyugodott abba a gondolatba, hogy akinek ilyen az élete, az nem lesz szerelmes, nincs rá ideje. Versekert írt, hogy megélhesse a szerelmet, amit magában hordoz. A vízilabda csapattal (a válogatott tagja volt 1975-ben) összejárta az egész világot, nem gondolta volna soha, hogy egy ilyen véletlen kiruccanás kapcsán, egy erdélyi kisvárosban látja meg azt a lányt, aki az ő szívéért lángra tudja lobbantani.

Elmesélte őszintén, hogy nő, azt a nőt vette feleségül, aki az egyetemen a legjobb barátja volt, mindig megértette és mindent megosztott vele, de az inkább egy jó testvári szeretet volt, nem ilyen, mint amit most érez. Amikor a lány szülei egy balesetben meghaltak, úgy érezte, ki kell álljon mellette és családja helyett egy új család megalapítását ajánlotta fel, azzal, hogy feleségül vette. Nem sajnálatból, szeretetből, mert már nem hitte, hogy van igaz szerelem is a világon, hogy van annál mélyebb és szebb barátság-szeretet, mint amit akkor érzett. Most, hogy megismerhette mégis ezt a csodát, amiért nagyon hálás nekem-, csak arra kér legyek vele három napig és engedjem meg, hogy minden kívánságom teljesítse. Versekert mondott nekem és rávett, hogy én is eláruljam és elmondjam legkedvesebb verseimet. Azon kaptam magam, hogy szerelmes versek jutnak inkább eszembe, mint az: Óda József Attilától, Álom a repülőtéren - Szilágyi Domokostól, Semmiért egészen - Szabó Lőrinctől, stb.

Este vacsora után, mezítláb sétáltunk órákon át a tengerparton és élveztük, ahogy a hullámok néha felcsapnak a szoknyám alá. A sok nevetés, a finom csókja, a meleg hangja, a tény, hogy a szállodában mindenki a feleségének nézett, bevallom hízelgő volt. Már fel sem tűnt, hogy éjszakára is ott maradtam vele, olyan természetes volt.

Ez volt életem legszebb éjszakája. Soha senki nem volt még velem ilyen türelmes, udvarias, kedves, figyelmes és soha senki nem volt még ilyen igazi férfi az ágyamban. Elhitette velem, hogy én vagyok a legszebb nő a világon, és hogy soha senkit nem szerettek még úgy, mint engem.

Szép szerelem volt, több éven át, minden hónapban eljött hozzám, elképzeltetett édesanyámtól illedelmesen, beültünk az autóba és valamelyik szállodába kötöttünk ki a hegyekben, Borszéken, Gyilkostón, Tusnádon vagy Szovátán. Rengeteget kirándultunk. Egyre nehezebb volt az elválás és szerette volna, ha mindig együtt vagyunk (persze megszületett benne a

félelem, hogy elveszíthet, mert látta, hogy egyre sikeresebb vagyok és egyre több a hódolóm). Eldöntötte, hogy elvállik, mert velem szeretné leélni az életét, velem szeretne családot, gyerekeket. Biztos volt benne, hogy a felesége annyira jó barátja, hogy megérti őt és segíti.

A következő nyáron egy hónapra meghívott nyaralni Budapestre. A nővére Amerikában töltötte a nyarat, így én az ő lakásában lehettem. Egy álom volt ez számomra, Budapesten lenni, egy ismert színésznő otthonában élni és naponta együtt lenni a szerelmemmel. Mi ez, ha nem a mennyország?

Minden jó színdarabot megnézhettem, ráadásul a legjobb helyeken ülhettem, a hozzátartozóknak fenntartott páholyokban.

Volt mit meséljek a barátnőimnek.

Arra készülve, hogy meghív magukhoz vacsorára s hármásban mindent megbeszélünk, értem jött és elvitt az otthonába. Az első döbbenet az volt, amikor a hasonmásom nyitott ajtót. Mosolyogva magához ölelt (éreztem, hogy pontosan tudja, ki vagyok) és végig olyan kedves volt, hogy elhagytuk a „nagy beszélgetést”. Volt egy hatalmas vendégszobájuk és határozottan kijelentette, hogy ott kellene maradjak náluk, mert neki nincs barátnője és szabadidőt is tud csinálni a napokban és megmutat egy-két dolgot Budapesten, elvisz a műhelyébe stb. Teljesen egyformák voltunk, így másnap felöltöztetett a saját cuccaiba és elvitt egy-két kiállításra, múzeumba. Jó barátnők lettünk. Egy-két hét alatt láthattam, hogy jó barát, aranyos, édes, de rossz háziasszony, rossz anya és rossz feleség. Nem főz, nem takarít, naponta a vendéglőből hozzák az ebédet, jön a takarítónő, vasalónő, a két (2 éves kislány és 5 éves fiú) gyereket reggel apa viszi bölcsődébe s este ő hozza haza, ő is fürdeti meg és lefekvés előtt mesét is ő mond nekik.

Nem is tudtam mitévő legyek. Egyszerre sajnáltam és szerettem őket. Egyiket ezért, másikat azért. Két hétvégén egész nap én vigyáztam a gyerekekre. Arra kért az anyukájuk legyek velük, míg kiruccannak Lengyelországba 1-2 napra, árut kellene szállítania oda (kegytárgykészítő műhelyt örökölt a szüleitől) és szeretne néhány bőrcuccot vásárolni magának. Még soha senkire nem merték hagyni éjszakára is a gyerekeket, de ha én vagyok velük, ők végre nyugodtan elmehetnek 2 napra is. Szerettem is a piciket nagyon, és ők is engem, azt hiszem, mert végig az ölemben akartak lenni és csak velem óhajtottak enni, fürdeni és lefeküdni.

Érdekes, attól a perctől, hogy megismertem a családját, nem tudtam szeretkezni vele. Amikor hazaindultam, arra kértem ne találkozzunk többé, ne jöjjön Vászárhelyre, ne váljon el. Az idő mindent megold majd, szép lassan elfelejt és elfelejtem. Én képtelen vagyok arra, hogy elszakítsam őt

a gyerekeitől. Fialat vagyok, biztos jön majd valaki, akivel én is ilyen szép családot alapítok.

Telefonon még sokáig tartottuk a kapcsolatot, de megkértem, hogy ne találkozzunk többet.

Egy regényt lehetne írni erről, ahogy és hányszor hozott még össze minket az élet, de csak három esetet mesélek el pár mondatban.

Budapesten sétáltunk (6 év elteltével) férjemmel és kislánnyal, amikor véletlenül összefutottunk egy régi közös barátunkkal, aki annyira örült nekem és annyira szerette volna viszonzni az erdélyi vendégfogadtatást, hogy meghívott egy étterembe ebédelni.

Közben csak mesélt, mesélt az eltelt évekről.

Ekkor derült ki, hogy az esküvőm előtti napon, (miután elvált a nejétől), régi jó barátunk, a szívére hallgatva, gyűrűkkel, repülőjegyekkel Velencére, (ide szerettem volna nászútra menni), eljött Marosvásárhelyre, hogy megkérje a kezem.

Ahogy a városunkba ért, megállt egy kávéra a régi barátjánál, aki közölte vele, hogy jobb lesz, ha nem zaklat fel, mert várandós vagyok, és mert másnap lesz az esküvőm, melyre ő is hivatalos.

Ezek után, szép szerelmem beült a kocsijába és visszafordult Budapestre, megértve, hogy későn érkezett. Kibékült a nejevel és vele utazott Velencébe. A neje is teherbe esett, így született még egy kisfiúk, akit ugyanúgy hívnak, mint az én kisfiamat: Áronnak.

De ez már a múlt – mondta az ebéd befejeztével közös barátunk, és arra kért hívjam fel legalább telefonon, ha itt vagyok Budapesten, biztos nagyon örülne, ha láthatná a családomat.

Felhívtuk és pár perc beszélgetés után megkért, hogy adjam át a telefont a férjemnek.

Megbeszélték a találkozót. Meghívott másnap estére, hozzájuk hadd ismerjük meg egymást. Rózsadombi villába érkeztünk. Csodálatos házba költöztek, elállt a lélegzetem. Az is jól esett, hogy mindenki ünneplőbe öltözve várt minket. Ritkán volt részünk ilyen fogadtatásban. Bemutatták az egész házat, aztán letelepedtünk a nappaliba beszélgetni. Az asztal tele volt mindenféle finomsággal, de már a házigazda nem dohányzott és más borokat kedvelt, mint azelőtt, állapítottam meg. Egyszer csak felállt, odament a bárhoz és egy már előre elkészített tálccával fordult vissza. Mi volt a trükkös ebben? Az, hogy csak mi ketten tudtuk, hogy a tálca egy kis nosztalgia, jelzés felém, hogy semmit nem felejtett el, ugyanis a régi kedvenc italok, sütik és egy doboz akkor kedvelt cigaretta volt rajta.

Tovább beszélgetett a férjemmel, mintha semmi különös dolog nem történe azzal, hogy letesz még egy megrakott tálcát az asztalra és leült mellém (a neje ült a férjem mellet a hármaskanapén, én meg egyedül a kettes kanapén).

Véletlenül összeért a térdünk. Mintha több ezer voltos áram futott volna végig rajtam, egyenként minden sejtemen.

Ma már sejtem, hogy ez egy apró „csoda” volt, amit egy indigó gyerek hozott létre. Ő akarta megtudni, hogy kiért és miért született ide. Ő kérte a jelt és biztos vagyok benne, hogy amit mi csak éreztünk, azt ő látta is, mert abban a pillanatban előlépett a tükör mögül, odaszaladt hozzám, felugrott az ölembe és átölelt. Percekig szorított minden erejével, mintha én lennék az édesanyja. Potyogni kezdtek a könnyeim, mert ez a gyerek nemcsak egyidős volt a fiammal, nemcsak ugyanazt a nevet kapta (Áron), de minden mozdulatában, megnyilvánulásában, kinézetében pont olyan volt, mint az én kisfiam. (Akit két hete nem láthattam, mert otthon hagytuk nagymamával, és nagyon - nagyon hiányzott már, hiszen születése óta még 1-2 óránál több időre sosem hagytam másra.)

Úgy éreztem, hogy a két Áron „egyként” szorít most magához, szíve minden melegével. Lassan mindannyian felfigyeltek ránk. A férjem tudta, hogy a fiamra emlékeztet (ismerte az egész történetünket is persze), a szülei pedig, azért hatódtak meg (ők is mindent tudtak, sőt az anyuka meg is köszönte nekem, amit tettem és ezt a drága gyermeket is), mert 3 éves koráig (ennyi idős volt akkor is) mindig elbújt, ha vendégek jöttek (mint most is tette az első 2 órában). Mindenki elhallgatott és csak bámult minket, fölöslegesesek voltak a szavak, itt a szívek beszéltek. Amikor elbúcsúztunk a házigazda végigcsókolta könnyekkel a szemében, mindkét kezemet, aztán megölelte a férjemet is és ezt mondta: „most már nyugodtan fogok aludni, mert tudom, hogy jó kezekben van Ella. Vigyázzatok egymásra.”

Ezeknek a történeteknek csak annyi a jelentőségük, hogy elárulják, hogyan éli az életét az ember megvilágosodás előtt és melyek azok a pillanatok amelyek, mint egy ébresztő óra, felhívják figyelmünket, mígnem szép lassan Isten-tudatunkra ébredünk, tisztán látunk, megértünk dolgokat, megvilágosodunk.

Most visszatérek a tengerparton töltött nyaram elmeséléséhez, mert rengeteget tanultam az életről, a munkáról, a sikerről, a pénzről és persze a szerelemről azokban a hónapokban.

Mikor újra egyedül maradtam a sok idegen ember között, akiket csak a

pénz, a pénzkeresési lehetőség kötött össze egy rövid időre, elkezdtem keresgélni. Festeni ott nem tudtam, a természet szépségeit sem lehet napi 15 órán át csodálni, mert napi 4-5 óra tenger-zene úgy feltölti az embert, hogy muszáj levezesse valamilyen alkotásban. Aki keres, talál. Nem messze az én szállodámtól, volt egy különleges vendéglő, ahol minden este fellépett 8 és 10 óra között az ország leghíresebb népi együttese. Ez egy különleges folklór műsor volt, amit a külföldi vendégek nagyon szerettek. Gondoltam én is megnézem egyszer őket. Közben nagyon megtelt a hely is, kiderült, hogy 500-féle hal, ikra, rák és tengeri finomságot kóstolhat itt végig az ember, és miután elmegy a népi együttes, a színpadon táncolni lehet, mert egy isteni zenekar szórakoztatja még éjjelig a vendégeket.

A pincérek ismertek, tudták, hogy a szállodában recepciós vagyok, ezért barátságosabbak voltak, leültek egy kicsit beszélgetni, ha idejük engedte, így mondta el egyikük, hogy az énekesük is magyar, és ha jól tudják, marosvásárhelyi, mint én, csak Bukarestben él, télen ott, nyáron itt játszik a zenekar. E hír hozzá is eljutott és az egyik szünetben örömmel jött oda a mi asztalunkhoz, bemutatkozott, meghívtuk egy italra és összebarátkoztunk.

Másnap én dolgoztam, ő délelőtt szabad volt, így próbára menet közben bejött a szállodánk bárjába és engem is megkeresett, hogy meghívjon egy kávéra. Másnap együtt mentünk napozni, este pedig, meghívott hozzájuk vacsorázni. Ekkor már a zenekar asztalánál foglaltam helyet és összebarátkozhattam a zenekar többi tagjának a feleségeivel (ugyanis már mindenki nős volt, csak az énekes nem). Hamar befogadtak és egy hét sem telt el, már ott voltam én is a színpadon, énekeltem. Az történt, hogy egyik este felvettem a legszebb estélyi ruhámat és a zenekar főnöke megjegyezte, hogy: de jó volna egy ilyen jelenség mint én, esténként a színpadon, több vendég lenne, nem próbálnám meg, nem volna hozzá kedvem? Ha igen, akkor reggel vegyek részt a próbán, várnak szeretettel.

Ott voltam. Egy duettet tanultam be az énekessele. Ez lett a kezdő és a befejező szám. Nagy sikerélmény volt ez nekem, mert lassan teltház lett és mialatt énekeltem, megtelt az asztalunk a rajongóim által küldött italokkal. Meg kellett beszéljünk a pincérrel, hogy teát hozzon a poharakban, kedvenc italom helyett, mert tízen sem tudtuk meginni az első nap kihozott mennyiséget. Elég jól kerestem ezzel is. Dupla volt az öröm: siker, pénz és persze egy újabb szerelem. Azért tudott megszületni, mert teljesen más volt, mint a többi, ez egy szex nélküli lelki vonzalom volt. Jó barátként meghallgatta lelki bánataimat, csalódásaimat és nem akart többet, mint ami magától jött. Ő is idősebb volt nálam, lehet, hogy több tapasztalattal,

direkt kívárta a pillanatot, de én úgy hiszem, ő sem tudatosan tervezte az eseményeket, csak hagyta és hagyta, hogy a zene, az éneklés, a közös fellépéseink betöltsék egész lényünket. Aki már átélte, tudja, milyen fokon tud elvarázsolni egy énekes, ha szívvel-lélekkel, néha könnyekkel a szemében nekünk énekel. Ő még a szöveget is átírta, ha kellett és angol helyett néha magyarul szólalt meg, hogy elmondja mennyit jelent neki egyszerűen csak az, hogy ott vagyok vele. A legutolsó esténken, amikor tudtuk, hogy másnap elvált az élet, (ő megy a zenekarral vissza Bukarestbe, én megyek haza Vásárhelyre), egész este olyan számokat énekelt, hogy nemcsak mi, de mindenki sírva fakadt. Az első „meglepetés számnál”, még a poharat is kiejtettem a kezemből. A színpadról az asztalunkhoz tartottam, és egy ismerősünk itallal a kezében jött elköszönni tőlem. Éppen koccintani akartam, mikor meghallottam „magyarul” (ez tilos volt akkor és csak én érthettem egyedül) énekelni őt: „nehéz a boldogságtól búcsút venni, ma mégis megteszem... lehet, hogy nem lesz köztünk most már semmi, én mégis Rád emlékezem”. Aztán, a: „találkozás a legszebb szerelemmel, oly szép dolog, és megbocsátható, s most, egy torz mosollyal búcsút int az ember” (és könnyezett). A végére hagyta, hogy: „kérlek, kedves ne menj el, az élet oly nehéz lesz nélküled, óh, nagyon kérlek, ne menj el, míg élek, maradj velem”.

Nagyon jól esett. Talán nem is volt meglepetés, mert ahányszor a szemembe néztem éreztem, hogy szeret és tisztel engem (ezért nem közeledtem, mint a „többiek”), de tudtam, hogy neki a zenekar az élete, nekem más terveim vannak, és legyőzött a félelem egy újabb csalódástól, ezért nem mondtam akkor is, amikor mindenki előtt megkérte a kezem: „gyere velem, legyen nekem is feleségem!”

A karma utolért. Másnap összepakoltam minden holmimat, sok szép új ruhát és az egész nyári kerestetemet (felért 5 évi átlagfizetéssel) és míg kiléptem a szobámból elbúcsúzni mindenkitől és egy taxit hívni, eltűntek a telepakolt bőröndjeim. Először azt hittem rossz szobába nyitottam be, gyorsan vissza is zártam, nehogy valaki észrevegyen, de kiderült, hogy nem. Valaki ellopta a két bőröndömet. A pénz miatt jöttem ide, de egy szál ruhában tértem haza. Még az volt a szerencse, hogy a kistáskámat magamnál tartottam, így a vonatjegyem, az irataim és a költőpénzem megmaradt.

Persze az igazi kincseket, a tapasztalatokat, az élményeim, a szívemben őrzöm, azt soha senki nem veheti el tőlem.

Az irigykedők csak ilyen károkat tehetnek, a ruháimat, a pénzemet elvehetik, de a hangomat, a tehetségemet, a szeretetemet, azt senki nem

veheti el tőlem és azzal mindig mindent újrateremthetek-vigasztalhattam magam.

Ekkor megtanultam örökre, hogy soha többé nem engedek a csábításnak. Nem a pénzkeresés öröme fog irányítani munkavállalásnál, ezután azt és mindig „csak azt” teszem, amit a szívem diktál. Azzal keresem meg a kenyeremet, amit olyan szeretettel tudok csinálni, hogy legnagyobb fizetség az öröm lesz, hogy adhatok, hogy tehetségemmel másoknak is örömet tudok vinni az életébe, és beosztom azt a pénzt, amit ezzel keresni lehet.

Pénzre szükség van az élethez, de igazi örömet akkor érzel, ha az lehetsz, aki a szíved mélyén vagy.

Tulajdonképpen ez a megvilágosodás értelme is, mert ehhez szabadság kell és bölcsesség, hogy megismerd önmagad és a lehetőségeidet, s tudatosan vállald fel azt, aki vagy.

Ezzel, magamba szállva, egyre nagyobb odaadással és lelki békével kezdek el újra festeni. Mikor átgondoltam, hogy mi is az, amit önmagáért, az örömeért, elsősorban a magam öröme, szeretnék csinálni, akkor újra elkezdtem rajzolni, festeni.

Ezzel még nem tudtam pénzt keresni, ezért könyvelőként dolgoztam tovább, de tudtam, hogy eljön az, az idő, amikor teljes lesz az életem, szabad leszek, és azzal keresem meg a kenyeremet, amit szívből szeretek.

Meg kell tanuljam, felsőfokon alkalmazni tehetségemet, és arra is oda kell figyeljek, hogyan tudnám mások szolgálatába állítani azt.

Amikor alkotok és a szeretet extázisában létezem, mindegy, hogy festek, énekelek, vagy ruhát tervezek „Egység” születik, mert egyszerre öröm nekem is az, amivel másoknak is örömet szerzek.

A színjátszó csoportból sem maradtam ki, sőt egyre többször hívtak meg verset mondani, különböző rendezvényekre. Egyre többen bíztattak, hogy a színpadon van a helyem, ezért tavasszal úgy döntöttem, hogy felvételizni fogok a következő évben a Színművészeti Főiskolára. (lehetek színész is jelmeztervező egy színházban).

Verseket válogattam és nyáron, mikor Budapesten nyaraltam, azért néztem meg 20 darabot legalább és olvastam el minden drámát, ami csak kezembe került, hogy a legjobb prózát is megtaláljam, ami fekszik nekem.

Barátnőim felkértek egy apró feladatra, hogy Budapesten készítsek riportot a Vígszínház legismertebb fiatal művészeivel: Lukács Sándorral.

Meg is próbáltam, de ezeket a nagy színészeket fegyveres örök tartották figyelemmel, a közelükbe sem lehetett férkőzni. Volt igazolványom, melyel minden színházba szívesen beengedtek és az újságíróknak fenntartott

helyekről nézhettem meg bármelyik darabot, amelyiket csak akartam. Így, már többször voltam nézőként a Vígszínházban és figyeltem az ott dolgozók feladatait is. Láttam, hogy többen is bemennek a művészbéjaron, az őt átengedi őket, de mikor én próbálkoztam elutasítottak azzal, hogy a többiek újságírók vagy hozzátartozók. Egyik este, mikor egy új őt állt a művészbéjaronál, gondoltam élek színészi képességemmel és határozott léptekkel elindultam az őt felé. Köszöntem illedelmesen és mondtam, hogy Lukács Sándorral kell egy interjút készítenem. Megkérdezte, hogy a művész őt tud róla, vár engem? Rámondtam bátran, hogy: igen (mit veszíthetek-gondoltam). Ekkor történt a „csoda”: az őt odaszólt az öltözők folyosóján sétáló fegyveres tiszthez, hogy kérdezze meg L. Sándort, hogy vár-e valakit, fogad-e engem?

Őt is hálottam a választ, mert Sandi (így becéztük) hangosan kiabálta, hogy: igen, persze, jöjjön csak!

Máris szeretettel kísérték hozzá, nyílt az ajtó, belépek és mit látok? Egy meztelen férfit, - mert a szünet arra való, hogy a színészek átöltözzenek. Egy pillanat alatt fel is öltözött, széles mosollyal odajött hozzám, megpuszította, leültetett, pezsgőt nyitott, megkérdezte, hogy vagyok, és hogy utaztam? Egyszer csak, megállt és csodálkozva rákérdezett:

- Mondd, te honnan tudsz ilyen szépen magyarul?
- De hiszen magyar vagyok, amiért Romániában élek, még magyar vagyok. Ekkor derült ki, hogy összetévesztett egy francia balerinával.

Nevetett egy nagyot és újra megölelt, sőt még nagyobb örömmel válaszolt kérdéseimre, mikor elárultam, hogy az erdélyi színművészeti lányok kértek fel e feladatra, mert imádják őt.

Hamar eltelt a 10 perc szünet, ezért megkért, hogy előadás után várjam meg, és még beszélgetünk. Másnap azt ajánlotta, hogy menjek vele mindenhol (tévé, filmzés stb.) és a szünetekben, a taxiban tudunk beszélgetni. Nagyon jó barátok lettünk, egyáltalán nem rohant le, azt mondta sokkal ritkább egy jó barát, hiszen kívül beszélgethetne ilyeneket, a rendezővel vagy a taxisofőrrel?

Az otthonába is meghívott, és mint a lelki testvérenek, olyan örömmel vezetett végig minden szobán és mesélt egy-egy történetet.

Már az ajtóban elállt a lélegzetem, mikor ott állt előttem rózsaszínű pulóverben a rózsaszínű fényben úszó előtérben. Egyik keze lazán a nadrágzsebében, kedves mosoly, finom illat és el is varázsolt teljesen.

Nagyon zavarban voltam, akkor ébredtem rá, hogy felmentem egy férfi (a legmenőbb színész) lakására. Barátság ide-oda, őt férfi, én meg egy csinos

fiatal nő vagyok.

Biztosan látta rajtam, amit érzek és próbálta feloldani félelmemet azzal, hogy végigvezetett a lakásán és az őt dolgozó szobájában kínált kávéval. Itt egy medvebőr és vadász ereklyék voltak a falon, ami Erdélyre emlékeztette, mert onnan kapta őket a nagybátyjától.

Amikor a hálószobát mutatta meg, megjegyezte, hogy semmitől nem kell tartanom, nem azért lépünk be oda, csak megmutatja. Neki a mi barátságunk egy drága kincs, jó velem elbeszélgetni. Saját verseiből olvasott nekem és alig várta, hogy láthassa rajzaimat, festményeimet.

Ennél jobban csak a pár évvel későbbi lakása nyugozott le, ahol a lift egyenesen az őt előszobájába vitt fel, a nappalijában a falon freskó tündökölt, és az 50 m²-es teraszról láthattuk egész Budapestet.

Nagyon jó barátok maradtunk örökre, ma tudom, hogy azért kellett őt megismerjem, hogy később segítségemre lehessen, amikor szívhibával született kislányomnak orvost kerestem. Ő a világ legjobb szívsebészével hozott össze engem.

Semmi sem véletlen. Sokszor évek kellene, hogy megtudjuk kívül miért is találkoztunk életünkben, de az biztos, hogy minden kapcsolatnak jelentősége van.

A véletlent úgy fogalmaznám meg, hogy mindig „Isten segítő keze”, amely mindig ott és akkor jelenik meg amikor a legnagyobb próbát kell kiálljunk.

Persze legtöbbször elmegy az ember mellette, de azt is tudom már, hogy aki kéri Isten segítségét, az jobban odafigyel, és gyakrabban meglátja a véletlenekben azt.

Mondok erre egy példát is. Ha valaki mindig odafigyel és segítőkész embertársaival szemben s egyszer elesik az utcán, eltöri a lábát, biztos lehet benne, hogy az első ember, aki arra jár (úgy fog vele bánni, ahogy ő szokott másokkal) felsegíti, mentőt hív, vagy saját autójával viszi a sürgősségre. Ez karma is, természetesen, de a „véletlen” (a gondviselés) az benne, hogy pont akkor jár arra, pont az az ember, aki ugyanolyan szeretetben él. Ez az Isteni rend és irányítás, amit az ember felfogni csak akkor képes, ha benne él.

1977 márciusában egy színházi bemutató előadás után megint csoda történt az életemben.

Pár óra leforgása alatt (éjfél és reggel hat óra között) két alkalommal is átéltem a klinikai halált, mondhatnám azt, hogy majdnem behaltam abba, hogy újjászülethessek.

Egy gyönyörű este után hazaindultunk a színházból és mivel elég sokáig beszélgettünk még az előcsarnokban, aztán az utcán is, utolért a természet. Nem volt hová betévedni, ezért még egy egész órán át szorongattam, próbáltam visszatartani a vizeletemet. Mikor végre hazaértem és könnyítettem magamon, egy hatalmas nyilallást éreztem a húgyhólyag tájékán, ordítani tudtam volna a fájdalomtól, de nem tettem, mert édesanyám már aludt. Szép csendben bementem a saját szobámba és lefeküdtem. Találtam egy olyan testhelyzetet jobboldalamra fekvé, hogy enyhült a fájdalom és elaludtam.

A szinkronicitás (egybeesések sorozata véletlenszerűen) törvényének követhetősége érdekében itt beszúrom azt a tényt, hogy édesanyám, véletlenül volt otthon. Szombat volt és ő elutazott már péntek este a testvéréhez és úgy volt, hogy csak vasárnap jön haza. Rosszul lett valami ételtől és gondolta jobb lesz, ha hazajön, itt van orvos, ha rosszabbul lesz, hiszen a mentőállomás közelében lakunk.

Van még egy beszúrni való részletem: úgy egyeztem meg a barátommal, akivel a színházban is együtt voltunk, hogy fél óra múlva értem jön, bulizni megyünk, csak előbb átöltözünk. Ez a fiú utolsó éves orvostanhallgató volt, és városunk két legjobb színészének a fia, akivel én a színjátszó csoportban barátkoztam össze.

Ez jó példa arra, hogy amikor az ember még nincs megvilágosodva, de már a cselekedeteinek 60-70 %-ában a szívére hallgat, akkor, ha karmája miatt (amit azzal 30-40%- butaságával teremtett meg) megbetegszik, kap egy kis segítséget. Ez a segítség úgy érkezik a véletleneken keresztül, mintha az egész univerzum összefogott volna, hogy kellő időben és helyen érjen el segítő kezével.

Ez az eset pl. azért volt, hogy felébredjek végre, hogy megváltozzon a gondolkodás módom és tegyem fel végre az élet nagy kérdéseit.

Ez volt az első jel arra is, hogy ne a színész pálya mellett döntsek, az nem az a közeg, amiben meg tudom valósítani küldetésemet. Másban sokkal tehetségesebb vagyok, a színészet olyan alkotó munka ahol másoktól is függök (de még mennyire), a festészetben teljesen kibontakozhatok és -mint ma már tudom-, egy festményen keresztül a néző egy pillanat alatt be tudja fogadni az üzenetemet.

Egy könyv elolvasásához elég sok idő szükséges, de még egy film vagy színdarab végignézéséhez is időre van szükség, és persze nyelvismeretre is, ha a

világ legjobbaira is kíváncsiak vagyunk. A zenét már könnyebb befogadni, de ahhoz is idő kell.

Marad a grafika, a fotóművészet, a szobrászat és a festészet. Itt elég egy szempillantás, hogy megszülethessen a rezonancia a nézővel, az EGYSEG megtapasztalása.

Visszatérek a történetemhez.

Tehát, szépen elaludtam.

Örökre elaludtam volna, ha édesanyám nem álmodik olyan szörnyű álmot, hogy kiabálni kezd. Apám után családi nevünk Farkas. Ezt most azért jegyzem meg, mert anyukám nem is kiabált, inkább olyan hangokat adott ki magából álmában, mint egy farkasüvöltés. Félelmetes volt. Felébredtem ugyan, de mikor mozdulni akartam, nem ment. Megint belém hasított a fájdalom. Ekkor már édesanyám elindult felém és kétségbeesetten kérdezte, hogy mi van velem. Motyogtam, hogy semmi csak... – és elmeséltem a történeteket.

- Gyere, lássalak – szólt újra.

- Most nagyon fáj anyukám, nem tudok mozogni.

- Mi az, hogy nem tudsz mozogni? Gyere csak, állj fel, segítek. Mesélj mi történt veled, hol voltál ma, mit csináltál?... Jaj Istenem, milyen forró vagy, te lázas vagy, remegsz, megyek hívok egy mentőt!

A hosszú hálóingére felkapott egy kabátot és úgy házi papucsban átszaladt a mentőállomásra (mint említettem már, ott laktunk mellette). Szegénykém, hazajött faluról, mert úgy érezte orvosra lesz szüksége, talán mentőre. Működött az intuíciója, csak azt nem tudta, hogy a mentőt a lányának kell hívja. Pár nap múlva elmesélte, hogy mikor álmában kiabálni kezdett, azt látta, hogy egy feketébbnél is sötétebb alak jön be az ajtón, amit nem is kellett kinyisson, átlebegett rajta, széttárta karjait és jött be a szobájába, maga után húzva hosszú köpenyét. Azt hitte eljött érte a HALÁL! Mit tehetne ellene? Egy ilyen hatalommal szemben, semmit. Belenyugodott. Kiabálni akkor kezdett, amikor látta, hogy az alak elmegy mellette és az én szobám felé tart. Úgy érezte már nem tud az útjába állni, hamarabb odaér hozzám, mint ő, ezért torkaszakadtából ordítani próbált, hogy felébredjek. Tudta, hogy akkor nem bánthat már. Én meg azt hittem, hogy édesanyámat érte valami baj, arra ébredtem, hogy segítenem kell neki. Így működik az anyai ösztön, az anya-gyerek kapcsolat.

Ott álltam az ágyam előtt mozdulatlanul, míg jöttek a mentősök. Se leülni, se lépni nem tudtam, csak remegtem a nagy láztól, mint a kocsonya.

Kidagodtam nagy nehezen, hogy mi történt, biztos a húgyhólyagommal van valami baj és már vittek is. Előbb az urológiára, aztán a nőgyógyászatra. Ott derült ki, hogy belső vérzésem van, sürgősen fel kell tární, tehát műteni kell. Éjszaka volt, a város legjobb főorvosa volt éppen szolgálatban (csak így kerültem hozzá, különben meg sem tudtam volna közelíteni őt, nem lett volna annyi pénzem), ő vizsgált meg és döntött a műtét mellett. Felvette a telefont és a következő szavakat mondta:

- Szüléset? Egy orvost kérek sürgősen! Egy húsz éves lányt hoztak be, belső vérzéssel, öt percen belül műteni kell! Ki van szolgálatban? -mert én egyedül vagyok.

Vitatkozni kezdtek azon, hogy ott is műteni kell, egy anyukát császározni kell. Át is hallatszott, ahogy kiabál szegény, pedig elég távol volt a másik épület. Az orvosom határozottabban és hangosabban folytatta:

- Itt én vagyok a főorvos, én döntök, az anyuka nem fog belehalni a vajadásba, de itt egy húsz éves lány életéről van szó. Hét perc múlva találkozzunk a műtőben, altató orvost is kérek!

Aztán odajött hozzám, megsimogatta a homlokomat és csendesen azt mondta:

- Minden rendben lesz.

Egy másik ágyra fektettek, levetkőztettek, letakartak egy lepedővel, aminek a közepén egy nagy lyuk volt és végig viccelődtek velem miközben bekenegtek fertőtlenítőszerrel, leborotválták a szőrzetemet (irtó kínos volt, de mit tehettem?) és csak úgy melleleg, ilyeneket kérdezgettek, hogy mikor volt az utolsó menstruációm, milyen a vércsoportom, érzékeny vagyok-e valamilyen gyógyszerre, van-e probléma a szívemmel, mit ettem aznap?

Ennyi volt a műtetre való felkészítésem (7 perc), aláírtam valahogy, és máris bekötötték az infúziót. Az altató orvos (nagyon fiatal volt, gyakor-nok), kedvesen simogatta az arcomat és beszélgetni kezdett velem (nem számolni kért fel, csak kérdezgetett, már nem tudom miket). Jó volt a hangulat, egyáltalán nem éreztem félelmet, eszembe sem jutott a halál, biztos voltam benne, hogy ez csak egy kis baleset, túl leszek rajta, és máskor nem tartom vissza órákig a vizeletemet.

A műtét hosszabbra nyúlt, mint amire készültek, ezért 2 óra elteltével (utólag tudtam meg persze) ébredezni kezdett a szervezetem. Rohant a nővér és az altatóorvos utasítására, újabb adag altatót nyomott az infúziómba.

Mindezt én fentről láttam! Igaz, amikor ébredezni kezdtem, olyan fájdalmat éreztem, amit nem bírtam elviselni, ezért úgy döntöttem, hogy kilé-

pek a testemből. (Persze akkor még nem tudatosan, hanem a Felsőbbrendű Énem döntése alapján). Egy aprócska fénygömb voltam a plafonon, vagyis a plafon közelében, és az első pillanatokban meg kellett tanulnom alkalmazkodni. Ezek voltak az első gondolataim:

- Hoppá!!! Hol vagyok?

Próbáltam jobbra fordulni, mert csak fehér falakat láttam magam előtt is, meg fölöttem is (kicsit furcsa volt, hogy milyen közel van a plafon, de nem érdekelt különösebben), de a legkisebb mozdulatra is teljesen megfordultam. Ekkor tapasztaltam meg, hogy más vagyok, más a formám, gömb alakú, mozgékonyabb, lebegek a plafon közelében és e kicsi gömb alakomnak más navigálásra van szüksége. Pár pillanat alatt felfogtam, hogy nincs testem s mégis vagyok, ugyanaz az Ella vagyok, csak szabaddabb, magabiztosabb, nyugodtabb, gondtalan, félelem nélküli, boldog. Elkezdtem élvezni, hogy nincs a testem, nem zavar az egóm, nem nyüzsögnek a gondolataim, csak vagyok, és boldog vagyok, élvezem azt ami van és mint az ártatlan kisgyerek, rá tudok csodálkozni mindenre, amit látok, és öröm maga a létezésem. Már tudtam mozogni, körülnéztem a műtőben és már azt is tudtam, hogy kiléptem a testemből, de azt is tudtam, hogy visszamegyek, csak a dokik hozzák helyre a dolgokat. Láttam fentről, ahogy dolgoznak a testemen, ahogy izgalomba jönnek, mert nagyon vérezni kezd, és kérik az asszisztensnőt, hogy adjon még egy adag altatót. Egyáltalán nem hatott rám, amit láttam, természetes volt. Már arra gondoltam, hogy mit fognak szólni, amikor én ezt holnap elmesélem. Tudni akartam mennyi az idő, hogy egész pontosan megmondhas-sam majd, hogy mikor történt ez a kis „csoda” velem. Érdekes, ahogy erre csak gondoltam, máris az óra előtt voltam, nem kellett megkeressem, hogy hol van, vagy oda mennem, egyszerűen ott teremtem. Az óra előtt felmértem, hogy milyen aprócska vagyok (mert hatalmasnak tűnt a 30 x 30 cm-es falióra), próbáltam percre pontosan megjegyezni, hogy 2 óra 22 perc van, aztán újra a testemet kezdtem figyelni egy lámpa mellől (érdekes, hogy nem zavart a lámpa erős fénye). Láttam, hogy minden rendben, az altató orvos újra a homlokomat simogatja és mond is valamit, és úgy döntöttem, hogy „most szépen visszamegyek a helyemre” (és máris ott voltam újra a testemben és szépen aludtam tovább). Kiderült, hogy a jobb petefészkekemen egy mandarin nagyságú ciszta volt, ami perforálódott és előntötte az egész hasüregemet. Több mint 4 órán át a két orvos ezt próbálta nyomtalanul eltüntetni, kitisztogatni. E ciszta miatt soha nem estem volna teherbe (ezért kellett megtörténjen ez a kis baleset).

Itt még nincs vége a történetnek, mert ahogy kivitték a műtőből és várták, hogy felébredjek, megint történt egy kis „csoda”. Megint a testemen kívül voltam, de most nem egy kis fénygömbnek éreztem magam, hanem furcsa módon betöltöttem az egész kórtermet, egyszerre voltam mindenhol, a vákuum voltam. Végtelen csend és nyugalom voltam. Ott feküdt a testem egy ágyon (az intenzív osztályon), a fejem és a mellkasom alig látzott ki a rárakott huzaloktól és 10 orvos álldogált körülöttem. Tanácskoztak valamin, de engem nem igazán érdekelt, ezért nem figyeltem oda mit beszélnek.

Többször is elemezték a monitorokon megjelenő jeleket, de amikor egy egyenes csíkot mutatott az egyik monitor, lehajtott fejjel sorban kivonultak a teremből. EGY valaki nem tudott belenyugodni a gondolatba, hogy „a műtét sikerült, de a páciens meghalt” és ez a lelkiismeret furdalást érző altató orvosom volt. Felugrott az ágyamra és kétségbeesetten pofozni kezdett. Egyre erősebben. Attól a pillanattól kezdve én azt éltem meg, hogy végtelen sebességgel haladok a sötétben, egy feketelyukban. Néha feltűnt a távolban egy-egy apró fénypont, de ahogy közelebb kerültem hozzá, (mint-ha csak áthaladtam volna rajta erőt gyűjteni) el is tűnt. Nagyon kimerültem már, de tudtam, hogy tartok valahová, és ki kell bírjam, bármilyen fáradt vagyok. Úgy éreztem, hogy nagyon nagy a tét, nemcsak meghalok, hanem teljesen megsemmisülök, ha nem tartok ki egészen addig, amíg el nem jutok az ÉN fénypontomig (csillagomig). Mikor a legnagyobb sebességgel haladtam már és éreztem, hogy egyszerűen szétesek, nem bírom tovább, akkor egyszerre csak ott termett a gyönyörűen ragyogó csillag. Öröm és végtelen szeretet töltötte be egész lényemet, mert megérkeztem. Kinyitottam a szemem. Egy jóképű férfi térdei között feküdtem, aki arra készült, hogy még nagyobb pofont adjon nekem. Mosolyogtam. Csöpögött a veríték az arcáról az arcomra, de nem zavart, az élet vizének tekintetem a vízcseppeket. Én szólaltam meg először:

- Doktor úr, maga mit csinál?
- Óh Istenem, jól van, hogy érzi magát? Tudja...
- Tudom és igen, nagyon jól érzem magam.

Ezt olyan bizonyossággal mondhattam, hogy zavarba jött, elnézést kérve, hogy felmászott az ágyamra és magából kikelve pofozni kezdett. Gyorsan lemászott rólam, megtörölgette az arcát, és mint egy orvoshoz illik, hátratett kézzel megkérdezte:

- Mit tehetek magáért? Bármit kérhet, maga mellett maradok egész nap és minden kívánságát teljesítem.

- Vigyázzon, mert szaván fogom. Először is, kérem, szedje le rólam ezeket a vacakokat és most rögtön vigyen ki innen.

Egy percreg gondolkodott ezen, de ekkor újra megkértem:

- Kérem (és ránéztem a másik ágyon fekvő kómában lévő bácsira) itt olyan haláliszag van, vigyen ki innen most rögtön, mert belehalok.

Szó nélkül felállított és szép lassan kivitt a folyosóra. Itt megálltunk egy pillanatra és arra kért, hogy két percet várjak rá, rögtön jön, csak meg kell kérdezze, hol van üres ágy, melyik kórterembe vihet.

Szaladva ment az orvosi szobába, és ahogy benyitott hangosan közölte a jó hírt:

- A lány, aki meghalt, itt áll a folyosón és az a kérése, vigyük őt egy másik kórterembe.

Sehol nem volt üres ágy, szaladgáltak a nővérek, de nem találtak egy helyet sem. Ezt meghallotta egy beteg, aki már haza készült és szólt az orvosomnak, hogy vigyenek az ő szobájába. (Tudatosan nem közlök nevetek írásomban, nehogy valakit megsértsek ezzel, de vannak, akikről biztosan tudom, hogy nem sértődnek meg és azt is, hogy az ő személyükkel való találkozásom megerősíti a szinkronicitást, az Isteni jelenlét, az Isteni beavatkozás tisztánlátását.)

Ebben az esetben a beteg, aki befogadott az ő különleges személyeknek fenntartott szobájába, Maria Ciobanu volt, Románia legszeretettebb népdal énekesnője. Tele volt a szobája virágokkal és a virágok közepében egy nagy franciaágy. Az volt az első gondolatom, ahogy beléptem, hogy ez maga a mennyország. Odajött hozzám, magához ölelt, megpuszilt, mint a saját gyermekét egy édesanya, és ezt mondta (persze román nyelven):

- Meglátod, jól el leszünk itt ketten is, és én holnap úgyis hazamegyek.

Két nap után, természetesen, (hiszen ez a felső tízezer szobája volt), áthelyeztek egy ötágyas kórterembe, ahol a társaim együttérzése és kedvessége felért a sok virággal és kényelemmel. Én tisztában voltam vele, hogy ott a helyem. Ma már azt is tudom, hogy már ott rögtön, azzal, hogy elmeséltem a történeteket, elkezdődött az új életem; szellemi tanító lettem (mert olyan megélt eseményt meséltem el sokaknak, ami arról szól, hogy nem csak test vagyunk, sőt testünkön kívül sokkal tudatosabban vagyunk, ott a „tisztá tudat vagyunk.”).

Az altatóorvossal nagyon összebarátkoztunk, mert kiderült, hogy szeretet színházba járni és szereti a verseket is. Másnap (ez volt a kívánságom, mert folyton kérdezte, hogy mit tehet értem) egy József Attila verses kötettel érkezett és órákon át verseket olvasott nekem. Mikor a testen kívüli

élményeimet is elmondtam neki, engem lepett meg, hogy ő nem lepődik meg, sőt, ő is mesélt még néhány hasonló történetet, amit a betegektől hallott.

Édesanyám és az orvostanhallgató barátom is sok időt töltöttek velem és mindennel elkényeztettek, de az már rosszul esett, hogy a színjátszótársaim meg voltak győződve arról, hogy mivel a nőgyógyászatban műtöttek, biztos terhesség megszakítást végeztek rajtam. Így ismertem meg, ki az aki hisz nekem, igazi barátom és ki az aki nem.

Hamar meggyógyultam és e műtétnek hála, később még gyerekeim is születhettek.

Sok év telt el és sokat kellett még tanuljak és olvassak, hogy rájöjjelek, hogy ez volt az első beavatási élményem.

Az ókori Egyiptomban, de sok helyen még a világon, még ma is elássák vagy bezárják egy koporsóba (pl. a Nagy piramis nagy termének közepén) a beavatandó tanítványt és napokig magára hagyják, hogy testében megtapasztalja a halál szelét, tudata kitágulhasson és ébredés után már ne csak a testével azonosuljon. Újjászületett, mert megtapasztalta, hogy ő tudat (szellem) és test, sőt az is nyilvánvalóvá válik előtte, hogy mivel test nélkül is létezik, ezért nem a testének van tudata, hanem csak a TUDAT VAN, és ha úgy gondolja, teremti magának egy testet (is).

Persze ez még nem a megvilágosodás, mert ezt a tudást, amit így megtapasztal az ember, ez még csak arra elég, hogy ébredessen, hogy jobban odafigyeljen az élete értelmére. Én beavatásnak nevezem, és úgy gondolom, hogy több beavatáson kell átmennie az embernek, míg megvilágosodik, tudatossága kiteljesedik egész életére, mígnem maga lesz a TISZTA TUDAT megnyilvánulása itt a Földön.

Visszakanyarodva egy kicsit még:

Fizikai síkon a testben kialakuló betegségnek mindig „oka” van. A betegség karma. A petefészkek megbetegedése, a ciszta (daganat) az a szerelmi életemmel és a férfiak iránt érzett haraggal függ össze. Ezért én bele kellett haljak ebbe a helytelen gondolkodásmódomba, hogy tovább léphessek, újjászülethessek.

Persze, ennek a gondolkodásmódnak megvolt az oka. Gyermekkori élmények, édesapám önpusztító életmódja (cigi, pia, nők), a szívemben hordozott szeretet igény, amivel születtem, és ahogy nővé cseperedtem, a saját kapcsolataim a férfiakkal.

Ezután, más módon, konkrétan, szemtől-szembe, vagy látomásokban ébresztgetett magasabbrendű Énem.

Kezdem azzal, hogy olyan magas szintű szeretet igénnyel születtem, amit ember ritkán érez. Ezt úgy értem, hogy élt bennem egy tudás arról, hogy mi az igaz szeretet (hiszen ez mindannyiunkba bele van kódolva, csak én jobban emlékeztem) és ezt szerettem volna megtapasztalni mindenben és mindenkiiben.

Gondolom a következő történet sem mindennapi:

1977 őszén verset mondtam egy kiállítás megnyitón, amikor a közönség soraiból egy magas, jóképű fiatalember, mindkét kezét felemelve integetni kezdett, mint egy rég nem látott jó barát. Mondani is mondogatott magában valamit, hogy a rendezvény végén vár a kijáratnál, de nagyon haragudtam e megnyilvánulás miatt.

Milyen pimasz, beképzelt alak. - panaszkodtam a barátnőmnek, aki évfolyam társa volt az úriembernek és elmesélte, hogy minden lány szerelmes belé, mert egy zseni, mint az apja, aki kutató professzor náluk az orvosi egyetemen. Egereken kísérleteznek, az agy képességeit kutatva, mert az a meggyőződésük, hogy a betegségeket az agyat stimulálva vissza lehet fordítani. (Ki gondolta volna akkor, hogy egyszer én is gyógyító leszek, aki még magasabb szinten keresi a gyógyulás lehetőségét, a TUDATBAN).

Nem egy nőcsábász a fiú, nem jár senkivel, szereti a művészeteket és ért is hozzá, biztatgatott továbbra is barátnőm.

Erre én úgy reagáltam, hogy:

- Jó, akkor menj oda te hozzá, használd ki az alkalmat, mert engem nem érdekel.

Az ilyenek, meg kell tanulják, hogy lelke is van egy nőnek és még a „zseni” sem intheti le versmondás közben. Mit képzelsz magáról?

Ezzel el is felejtettem őt és még legalább két órát beszélgettem a grafikusokkal, akik kiállítottak és néhány újságíróval.

Mikor elindultunk haza, kit látok a kijáratnál?

A „zseni” türelmesen várt. Elmentem volna mellette, de úgy szólt hozzám, olyan kedvesen és természetesen, mint aki ezer éve ismer. Mellém szegődött és mikor a buszmegálló felé igyekeztem, kijelentette, hogy elkísér, de gyalog megyünk, mert nagyon fontos és komoly mondanivalója van.

Az hittem ő úgy udvarol, hogy csillagokról mesél, egyáltalán nem vettem komolyan.

Ma tudom, ez volt az első jel, a nagy lehetőség, hogy megvilágosodjon előttem létem értelme és öntudatra ébredjek, de elmentem mellette.

Megéltem egy példát arra, hogy ha az ember nem érett meg a „tudás” befogadására, akkor hiába kínálják fel azt neki, képtelen felfogni. De persze, ez nem azt jelenti, hogy fojtsuk magunkba a szót, ami szívből fakad, mert mindennek eljön az ideje és semmi sem hiábavalóság. Ha néha előbb érkezik a segítség és csak később értjük meg azt, az sem baj. Sokszor van ez így, hogy olvasunk valamit, nem értjük, de néhány év elteltével mikor megértünk a befogadásra eszünkbe jut, hogy ezt már olvastuk egyszer.

Szerencsére Isten kegyelme végtelen, annyiszor és olyan módon küldi a megértéhez a segítséget, amíg az célba ér. Ugyanis, a létezésünk pillanatától fogva belénk van kódolva minden lehetséges út, ami a teremtőképességünk fejlődését szolgálja. Amikor megfogalmazódik bennünk egy bizonyos szándék, az élet millió lehetőséget tár elénk annak megvalósítására és mi a számunkra legmegfelelőbbet választhatjuk. Minden választás egyforma jó. Nincs rossz választás, mert mindig a legjobb tudásunk szerint választunk. Nem tudunk más valaki szívével vagy fejével választani. Az mesélik, hogy utólag tisztában látjuk, hogy választhattunk volna bölcsebben, de azt a bölcsességet amivel ezt már képesek vagyunk átlátni, lehet hogy pont azon az úton szereztük, amit előtte választottunk.

Amikor egy petesejt osztódni kezd, mi történik? Aktiváltuk a DNS-ünkbe kódolt programot. A döntésünkkel és tetteinkkel (szerelem, szeretkezés) megteremtettünk egy lehetőséget, aminek a frekvenciaszáma rezonált a DNS-ünkbe kódolt frekvenciaszámmal (mert minden létező dolognak és gondolatnak van egy frekvenciaszáma),s így, aktiválódott. Ez az élet titka.

Szóval, sétáltunk hazafelé, és ahogy megfogta a kezem (hogy bizalmába fogadjon) miközben mesélt, az volt a benyomásom, hogy a „Kis herceg” meséjébe csöppentem bele. Azzal kezdte, hogy látja rajtam, hogy még nem ébredtem tudatára, hogy ki vagyok, és miért vagyok itt a Földön, de minden tudásával megpróbál segíteni nekem ebben. Neki is meglepetés volt, ugyanakkor végtelen öröm, amikor meglátott (látta az aurámat), mert nem gondolta volna, hogy e Földön (ami elég nagy), ugyanabban az országban, ugyanabban a városban születünk meg és csak 3 hónap különbséggel. Az, hogy találkoztunk is, az neki jel, (mert ő már tudatos volt, tudta, hogy akkor ez Isten akarata), hogy beszélnie kell velem. El kell mondja nekem, mindazt aminek ő már tudatában van.

Soha nem kell többet mondjunk, vagy tanítsunk másnak, mint ami a szívünk mélyén a saját meggyőződésünk, ezért van az, hogy gondolkodás nélkül, egyszerűen, könnyedén meg tudjuk azt fogalmazni.

El kell mondja, hogy minden amit tudok magamról, minden álmom és minden titkos gondolatom amit a szívhangom sugall, az igaz! Az, az igazi VALÓSÁG! Ne nyomjam el a szívhangomat, inkább kövessem és éljem meg tudatosan azt, aki vagyok: egy csillaglény. Aztán arról beszélt, hogy:

- Mi ugyanarról a csillagról jöttünk a Földre, hogy segítsünk abban a csodálatos átalakulásban, amin az emberiség, a FÖLD, a NAP és az egész univerzum keresztülmege a következő években. Ne érezd tehernek vagy túl nagy felelősségnek, nem akarlak megijeszteni, hiszen már azzal is segítesz, hogy itt vagy.

Saját rezgésszámmal hozzájárulsz a Föld frekvenciájának a felemeléséhez. Már ez is elég. De ha tudatára ébredsz valódi önvalódnak, még több lehetőséget adhatsz az embereknek, a saját tapasztalataiddal új ösvényeket taposhatsz a TUDAT felismerése és a LÉTEZÉS felé. Ha tudnád ki vagy?! Ha tudnád, mennyi mindent tehetnél itt is, nem az apró örömök szerzésére fordítanád erődet. Szép és jó dolog verseket mondani, énekelni vagy színdarabokban játszani, de ezt az örömet sokan mások is meg tudják adni az embereknek. Te másért jöttél. Te a legmagasabb rendű tudást hoztad szívedben a Földre és a festészet mellett döntöttél, mert képekben megfogalmazva elég egy szempillantás (és a szem a legjobb vevő), hogy a néző befogadja azt. Tudod jól: a képzelet, a gondolat teremtő erő, és azt kell megvalósítanunk, hogy a szívünkől fakadjanak gondolataink. Szívhangunk a TUDAT hangja!

Ezután hónapokon keresztül naponta találkoztunk és újra, meg újra elmondta fáradhatatlanul, hogy: - Igen, semmi másra nem pazarolható az „időt”, a jelent, a legdrágább kincset ezen a Földön, neked festened kell, ezért vagy itt! Semmi mással nem tudsz annyit adni másoknak, mint azzal, amire születél. Szavaimat az általad elmesélt tények is bizonyítják: amióta vagy, rajzolni, festeni szeretsz a legjobban. Nem mások biztattak erre, belülről fakadt, ez az, ami a legnagyobb öröm az életedben. Festeni, rajzolni kezdesz, ha bánatos vagy, hogy lelki békére talál és rajzolsz vagy alkotsz valami szépet mindig, ha különleges örömet szeretnél okozni valakinek. Ahogy mondják: a véredben van a festészet. Tudom, azt hiszed, hogy ez csak játék neked, de hidd el nekem, ez is azt jelzi, hogy ez a te utad, mert az élet egy „játék”.

Akkor élsz igazán, ha gyermeki ártatlansággal bele tudod vinni álmaidat, és rá tudsz csodálkozni minden földi szépre, jóra, amivel a pillanat megajándékoz. Igen, az élet Isten ajándéka, lehetőség megélni és csodálni mindazt, ami VAN és egy nagy esély új valóságok megteremtésére.

Itt mindenki teremt, minden egyes gondolatával. Persze mindenki azt teremt, amit képes teremteni jelenlegi tudásával és tudatosságával.

És csak mondta és mondta:

- Ezért újra kérlek, ne pazarold az idődet és energiádat másra, összpontosíts a festészetre! Órákig tudsz rajzolni úgy, hogy senki nem tudna rávenni, hogy félbe hagyj. Ez jó. Ez egy meditáció. Szívvel lélekkel benne élsz. Ez jó út. Egyszer csak ráeszmélsz arra, hogy KI VAGY. Az is mindegy, hogy mit rajzolsz, festesz, ha örömmel teszed. Mikor felébredsz (megvilágosodsz) emlékezni fogsz a küldetésedre és akkor majd a TUDAT irányítja kezeidet. Hidd el, képeid dimenziókapukat nyitnak sok ember szemében.

Képeid tükröt állnak majd azoknak, akik ugyanerről álmodoztak és gondolkodtak.

Mint minden létező dolognak, a festményeknek is van rezgésszáma és a néző rezgésével rezonálva, segít az emlékezés és eszmélésben. Mire emlékeztethet? Az EGYSEG tudatára. Ekkor már pontosan fogjuk tudni, miért is vagyunk itt és most. Aztán az is letisztul bennünk, hogy idő és tér nincs is, csak a LÉTEZÉS van, a folytonos, állandó és örök LÉTEZÉS, mely milliányi lehetőséget teremt az új és újabb megnyilvánulásokra.

Sose találkoztam ilyen emberrel (se előtte, se azóta), olyan közvetlen volt, mint egy családtag, úgy érkezett hozzám, mint aki hazajön és úgy viselkedett, mint egy „angyal”, mint egy földönkívüli lény, egy magasabb intelligencia.

Leült a földre velem szemben és sokszor két órán át csak ültünk és néztünk egymás szemébe. Persze a két órát, tíz percnél éltük meg, s ha végre megszólaltunk ugyanazt mondtuk, pl. igyunk egy kis vizet, vagy menjünk sétálni. Volt, amikor meg se szólaltunk, csak egyszerre felálltunk és egymás nyakába borultunk. Ezek voltak a legszebb együttlétek életemben, pedig sosem szeretkeztünk. Miután elmondtam neki mennyire zavar, hogy a férfiak csak a testemet akarják, ő ígéreteik nélkül cselekedeteivel bizonyította, hogy ennél sokkal többet akar, azt hogy tudatára ébredjek igazi létemnek és ittlétemnek! Szem-meditációinkban emelni igyekezett a rezgéseimet, de sose beszélt róla, hogy ezt teszi (ma már tudom). Sosem próbált meggyőzni

semminek az igazáról, csak közölt dolgokat. Rólam beszélt nekem, nem Istenről vagy a világegyetemről. Mégis sikerült neki pár pillanatra megtapasztaltatni velem az EGYSEGÉT.

Orvostanhallgató volt, így válaszolt minden olyan kérdésemre az aggyal, a test felépítésével vagy képességeivel kapcsolatban, ami engem érdekelt.

Amikor egymás szemébe néztünk, megszűnt minden, még én is, csak a tekintet élt. A csók velem egy csoda volt, a legszebb meditáció. Eggyé váltunk, olyan szinten, hogy éreztem a szívdobogását, csak nem tudtam megkülönböztetni, az ő szívhangját a sajátomtól. Annyira beleéltük magunkat egy-egy csókba, hogy nem éreztük egyszer sem a szex hiányát, teljesen beteltünk egyetlen csókkal. A legutolsó csókunk két órán át tartott (ez is 10 percnél tűnt akkor), és mivel ő tudta, hogy 30 évig nem lesz rá több lehetősége (Amerikába települt át), minden erejével (és magasabbrendű tudásával) azon volt, hogy magával ragadjon és megmutasson nekem valamit a magasabb dimenziókból. Sikerült (persze akkor még nem tudtam mi is ez a csodálatos állapot). Egy adott pillanatban az volt a benyomásom, hogy súlytalanok vagyunk és így összeölelkezve, ahogy voltunk, elkezdünk felemelkedni a Földről, illetve az a pontosabb kifejezés, hogy megszűnt hatni ránk a gravitáció, de átvette helyét egy másik törvény, mert nem összevissza lebegtünk, hanem spirál formában. Először finoman, lassan és egyre nagyobb köröket írva, aztán hirtelen felfoghatatlan gyorsasággal és erővel, mintha egy örvénybe kerültünk volna. Abban a pillanatban, amikor elviselhetetlen lett volna számomra a sebesség és az egész érzés megélése, hirtelen megérkeztünk, (Ez egy tudatváltás volt, de nevezhetném beavatási élménynek is).

Csodálatosan ragyogó fény és nyugalom árasztott el, s kibontakoztam az öleléséből, hogy jobban körülnézhessek. Azt hittem „a csillagunkra vitt”, de meglepetten tapasztaltam, hogy „itt” vagyok a Földön, egy női testben, csak újjászülettem!

Búcsúzásakor arra kért, hogy ne keressem tovább a szerelmet, mert megtaláltam (mert ez a szerelem, az EGYSEG megélése két ember között).

Nem házasodunk össze és nem maradunk együtt sokáig, mert most nem ezért jöttünk ide, hogy gyerekeket hozzunk a világra. Segíteni jöttünk az átalakulásban, az emberiség újjászületésében. A festészet is 100%-os embert kíván, az agy kutatás is, és a szerelem is.

Neki olyan nő lesz a társa, aki gondozza őt, hogy minden idejét a kutatásokra áldozza, de a szerelem bennünk van, bármikor felszínre hozhatjuk, ha az ad erőt a küldetésünk megvalósításához.

Én nő vagyok, ezért nekem nem tesz jót, ha férjhez megyek, mert egy nőnek mások a teendői egy házasságban. Gyerekeket szül és az anyaság is 100%-os odaadást igényel. Jobb lenne, ha csak a festésre tudnék koncentrálni, és abban élnék.

Arra kér, hogy bárhol leszünk e világban (mert tudja, hogy én is máshol fogok letelepedni), 30 év múlva itt, ebben a szobában találkozunk.

Persze, sok mindent meg kellett még értek és tanuljak, hogy úgy is tudjak élni, ahogy a szívem mélyén éreztem. A munkahelyen való helytállás minden körülmények között (kommunizmusban!), a jó könyvek hiánya, a kétkedés, az önbizalomhiány, a bizonytalanság, egyszóval a butaság, az egóm felerősödő hangja sokszor kerülő utakra csalogatott.

Lehet, hogy mégis együtt kellett volna maradnunk, hogy erősítsük egymást, de ma már nyugodt vagyok, mert tudom, hogy ez sem volt véletlen.

Ez volt a módja, hogy mi magunk is megismerjük az élet buktatóit, az ego erejét, és újraébredve, újra végigjárva a megvilágosodás útját, itt és most ösvényt taposunk, példánkkal (hogy a legnehezebb körülmények közepette is lehetséges) utat mutassunk minden embernek.

Más megvilágításból, azzal, hogy az emberiség tagjaként lépésről-lépés-re megemeljük saját frekvenciaszámunkat, hozzájárulunk a családnak, a népünk és az emberiség rezgésszámának emeléséhez.

Minden tettiünk és gondolatunk örökre beivódik a DNS-ünkbe, az Akasha krónikába, és aki kívánja, bármikor lehozhatja, aktiválhatja. Persze sokan megtették már ezt, nekünk is ez segített sokszor az utunkon, (a Biblia, Buddha tanításai, a Védák, és a mai megvilágosodottak írásai, zenéi és képei), de sosem elég újra meg újra megfogalmazni.

Idézek David R.Hawkins: A Valódi Én hatalma című könyvéből, a tökéletesebb megértés érdekében:

„A magasabb igazságot nem egy személyes én, hanem a tudat egy aspektusa keresi, amely az ihletettségben, odaadásban, elkötelezettségben és állhatatosságban fejeződik ki, amelyek mind a spirituális akarat jellemzői. Tehát, az én keresi az Ént, azáltal, hogy saját tulajdonságainál fogva megvalósítja a szükséges folyamatokat, amelyeket a Kegyelem tesz lehetővé (álmok, látomások által). De, példaként említhetnénk a kíváncsiságot is, mint olyan tulajdonságot, amely a személyes éntől vagy döntésünktől függetlenül létezik. Azt is mondhatnánk, hogy a kíváncsiság a tudat egy

önálló, személytelen tulajdonsága, és az állatvilág általános jellemzője. Tehát, nem áll a gondolatok háttérében egy bennünk létező „gondolkodó”, a cselekvés mögött sincsen „cselekvő”, és a megvilágosodás „keresője” sem létezik. A keresés önmagától létezik, amikor eljön az ideje, és egyfajta figyelemösszpontosításként jelenik meg. A tudat minden jellemzője és tulajdonsága önmagát hozza mozgásba, és az akarat általános irányítása alatt fokozzák egymás lendületét. Az akaratot az odaadás teremti és szilárdítja meg, és ihletettség formájában ad visszajelzést, amely az isteni Kegyelem révén világosságához vezet. A személyes akarat eggyé válik Isten akaratával, a szellemi keresés és vizsgálódás útjára indító szikra pedig, Isten ajándéka.”

Engem megerősített ez a tanítás.

Minden beavatást egy életpróba követ.

Úgy gondolkodni, mint előtte sose fogunk már, de eltelik még egy kis idő, míg képesek leszünk megváltoztatni a mindennapi életünkben kialakult szokásainkat.

Egy magasabb tudatszinten ugyan, de újra előről kell kezdeni mindent.

Először a szavakat értelmezzük újra, az olyan kifejezéseinket, mint: szeretet, Isten, tudatosság, emberség, szabadság stb., s csak azután sikerül belevinni a cselekedeteinkbe. Amikor sikerült, maga a megvalósított tudatosság, egy magasabb tudatszintre emel és egyre magasabbra, egészen a Teljesség megéléséig.

Szóval teltek múltak a hónapok és döntenem kellett, hogy melyik főiskolára jelentkezsek: a fővárosi képzőművészetre vagy a mi városunkban lévő színművészetre. Ez volt életem legnehezebb döntése. Édesanyámtól folyton azt hallottam, hogy festészetből úgy sem lehet megélni, minden festő részeges szenvedélybeteg, mi lesz, ha a főiskolán beleszeretek egybe, tönkreteszem az életem. Ő nem tud ott lenni velem és pénzzel sem fog tudni támogatni, és mivel ez nappali tagozat én sem fogok tudni mellette dolgozni. Miből élek meg?

Ha itthon tanulok tovább, akkor legalább van hol laknom és van mit ennem, festek egy-két sálat, meg ruhát a színésznőknek és el leszünk valahogy.

A „kis hercegem” kiment Amerikába, a barátaim pedig, élén a színházunk igazgatójával arra bíztattak, hogy a színire menjek, jó színész nő leszek.

Végül úgy döntöttem, hogy elvégzem a színművészetit, legyen egy diplomám, aztán bizonyítani fogok, és hátha egy színháznál díszlet és jelmeztervező is lehetek.

Még egy jósnőhöz is elmentem tanácsot kérni, mert mesélte anyukám, hogy fiatal korában ő is volt e jósnőnél és kiderült, hogy minden úgy alakult az életében, ahogy mondta.

Ahogy a kezébe vette a bal tenyeremet, az volt az első mondata, hogy miért mentem hozzá, ha nem hiszek. Elmondtam őszintén, hogy fontos döntést kell meghoznom és édesanyám ezt tanácsolta. Ekkor megpróbált hitet önteni belém és elmesélte, hogy ki ő, hol tanult és hogy a férje is színész volt. Aztán a tenyeremből (ma már tudom, hogy az aurámból inkább) kiolvasta életem legfontosabb eseményeit, a szüleim betegségeit és problémáit, sőt azt is, hogy a legkedvesebb barátom messze utazott. A jövőmet tekintve azt mondta, hogy, ha nem is járok sikerrel, ami a mostani tervemet illeti, később, nagy nevű művész leszek, olyan ismert, mint a legfényesebb csillag az égen. (Ekkor eszembe jutott, hogy ezt már jósolta nekem egy kék szemű, aranyos cigánylány is egyszer. Ő egyenesen azt mondta, hogy: csillag vagyok.) Azt is mondta, hogy elkerülök messze a szülőföldemtől, két gyermekem lesz és az első szerelemgyerek lesz, aki megmenti az életemet.

Én nem mondom, hogy minden jó látó, de ezek a jóslatok mind igaznak bizonyultak. Akkor, sajnos nem tudtam értelmezni helyesen, mert azt hittem, hogy biztosan színésznő-énekesnőként leszek „csillag”, és a színire jelentkeztem.

Nagyon szerettem édesanyámat, nagy hatással tudott lenni rám. Most is, pedig azt hittem már szabad vagyok, felnőtt vagyok, nem befolyásolhat senki.

Anyukám mellett volt még valaki, akiben nagyon megbíztam, mégpedig a színházunk igazgatója. Az tévesztett meg, hogy Isten közbenjárásának tekintettem a mi találkozásunkat, annyira lehetetlennek tűnt.

Azon a nyáron, amikor eldöntöttem, hogy a színire felvételizek, Budapesten nyaraltam, hogy megnézzek néhány színdarabot.

A „Pesti színházban” egészen véletlenül, ki mellé ültettek? (Ő is, én is, az újságíróknak fenntartott páholyban kaptunk helyet). Egy román rendező mellé. Városom új színházigazgatója mellé, akit azért nem ismertem még, mert akkor nevezték ki, és nyári szünet révén csak szeptemberben találkoztam volna vele. A fővárosból (Bukarestből) küldték Marosvásárhelyre, ezért ő egy szót sem tudott magyarul. Színész, író és rendező volt egyszemélyben, s egyáltalán nem volt sznob vagy nacionalista. Azért jött Budapestre, hogy megnézzon néhány színdarabot, és abból válasszon valamit, a magyar társulatnak. Ez szép gesztus – gondoltam, és szívvel lélekkel mellé álltam mikor a segítségemet kérte. Az első szünetben, amikor felállt

és ki szeretett volna menni, kedvesen románul szólt hozzám, hogy „*megengedné, hölgyem, hogy kimenjek*”? Természetesen, - szólaltam meg románul, amitől nagyon lázba jött és bemutatkozott. Tíz perc beszélgetés után, megkérdezte, hogy lennék-e a tolmácsa, míg Budapesten tartózkodik? Magával vitt mindenhová és sok híres színészt ismerhettem meg mellette, persze, hogy végtelenül boldog voltam. Mikor megtudta, hogy színésznő akarok lenni, megígérte, hogy mellém áll, apám helyett apám lesz, és ha tehetséges vagyok, akár főiskola nélkül is felvesz a társulatába. Ahogy hazajöttünk, meghívott egy általa rendezett „versmondó estre”, ahol a legjobb színészek léptek fel és anélkül, hogy megbeszélte volna velem előre „bedobott a mélyvízbe”. Kedvesen leültetett az első sorba (nekem már ez nagy megtiszteltetés volt) és elkezdte a mesét, mert ez egy olyan est volt, ahol történeteket mesélt, bemutatott egy-egy színészt és felkérte, hogy mondjon egy verset. Ami nagyon tetszett, hogy egy estén belül román és magyar színészeket is meghívott verset mondani.

Az előadás vége felé mesélni kezdett a budapesti élményeiről. Beszámolóját azzal fejezte be, hogy el kellett utazzon külföldre, ahhoz hogy rátaláljon a városunk egyik fiatal tehetségére, akit most meg is hívott erre az estre és felkér, hogy mondja el azt a verset, amit három nappal ezelőtt adott a kezébe, és aminek a szerzője itt ül a teremben. (Én arra számítottam, mikor kezembe adta azt a bizonyos verset, hogy miután hallotta kedvenc verseimet, arra kíváncsi, hogy hogyan oldok meg egy olyan verset, amit nem én választok. Mikor a kezembe adta annyit mondott, hogy ez lesz a vizsgám, de azt nem említette, hogy meghív a műsorába).

Megkért, hogy menjek oda hozzá és mondjam el a verset, amit ő választott nekem. Elindultam a színpad felé, nagyon izgultam, remegett az egész testem, de azt hiszem jól tett nekem és azt is gondolom, hogy jól sikerül az előadásom, mert hosszú tapsot kaptam. Csodálatos érzés volt látni a könnyeket a költő feleségének szemében és hallani a tapsot, ami nekem szól.

Pár nap múlva, egy kedves idős házaspár megállított az utcán és gratulált, emlékeztek rám. Lassan megszoktam, hogy ismeretlen emberek köszönnek, és művésznőnek szólítanak, de azt is, hogy sokan irigykedni kezdenek (akik öreg színészek voltak, mégsem léphettek fel ezeken az esteken).

Ez volt a döntő pillanat, amikor elhatároztam, hogy jelenkezem a színművészetire. A legjobb színésznők segítettek a felkészülésben és nekivágtam.

Az első forduló után – amin továbbjutottam – megkeresett a kedves támogatóm, az igazgató úr (aki azt hajtogatta mindig, hogy apám helyett,

„apám” lesz, és felkarol a művészet nevében mert tehetséges vagyok) és közölte velem, hogy írt egy szindarabot, amiben én lennék a főszereplő (ott volt a kezében, át akarta nyújtani nekem), de előtte arra kér, hogy még ma költözzek hozzá.

Egy világ omlott össze bennem. Csak álltam és nem tudtam megszólalni, így ő folytatta:

- Nő és férfi között minden egyes esetben csak egyfajta kapcsolat létezik kedvesem, és nem tudom elhinni, hogy te lennél az a naiv kislány, aki nem látja és érzi, hogyha egy férfi szerelemmel szereti. Minden témában bölcsnek bizonyultál, azt reméltem, hogy tisztán látod ezt is.

- Ne haragudj, hogy hittem és apámnak tekintettelek. Most, életem egyik legfontosabb pillanatában, (felvételi közepén), meg kell tudnom, hogy te is pont olyan vagy, mint a többi férfi? Csak a nőt akartad, ezért tettél mindent? Élni sincs kedvem, nemhogy összeköltözni veled. Hittem benned. Azt hittem a művészet szeretete vezet, nem az állati testi vágy, ezért szerettelek és tiszteltelek. Nem akarlak látni soha többé!

- Rendben, de akkor jobban teszed, ha nem is folytatod a felvételi vizsgádat, fölösleges. Ebben az országban sehol nem fognak felvenni és soha egyetlen szerepet sem fogsz kapni, amíg én élek, ebben biztos lehetsz!

Elegem volt, nem akartam elhinni, hogy ez még megtörténhet velem (pontosan ezért történt)! Meg akartam halni, nem akartam így élni. Képtelen voltam bárkivel is megbeszélni a történeteket. Biztos bennem van a hiba. Miért csak velem történnek ilyenek? Más nő is keresztülmegy mindezekben? Ők hogy élik meg? Miért nem tudok harmóniában élni a nőiséggemmel? Miért nem lehet egy nő tehetséges? Ha az, akkor miért nem a munkája és tehetsége miatt tisztelik és szeretik? A szex, a szerelem, az a lelki-testi eggyé válás beteljesülése az ember életében. Az alkotás, az elhivatás, az egy másik szerelem. Miért nem lehet egy nőnek magánélete, szerelme, családja és ugyanakkor hivatása? Muszáj egyiket a másikért feláldozza? Vagy a család vagy a művészet? Kell mindkettő, bármelyik hiányában nem tud teljes lenni az élet.

Előre meg van írva a sorsunk? Ez lenne az én sorsom, hogy semmi sem sikerül az életemben, mert túl csinos vagyok, lelkem is van, és többet olvasok az átlagnál?

Ha van ISTEN, miért engedi ezt meg? (gondoltam ezt nagyon bután, de bánatomban nagyon elhagyatottnak éreztem magam). Vagy miért teremtett ilyennek? Miért kellett nekem nőnek születnem? Ki vagyok én valójában? Mi a dolgom itt? Szívem mélyéről feltört a kiáltás:

-ISTENEM, TUDOM HOGY LÉTEZEL, MINDEN LÁTHATÓ DOLOG BIZONYÍTÉK ERRE. KÖNYÖRÖGVE KÉRLEK, SEGÍTS ! MUTASS UTAT NEKEM !

Teltek a napok és nem tudtam megszólalni, nem akartam enni, menekültem minden és mindenki elől, csak a természet csendje nyugtatta meg lelkemet. Ezért folyton sétáltam, órákig ültem a vízparton és vártam Isten választát

Isten mindig válaszol, és utat mutat, hiszen Isten bennünk van, de most a karma törvénye által irányította életemet, mert nem hallottam már a benső hangot, s letértem a szeretet útjáról.

Most, hogy újra hozzá fordulok, mindent megtesz, hogy teljesítse kérésemet. Hogyan? A „véletleneken” keresztül! Küldött egy angyalt.

Egy napon a gyalogátjárón majdnem elütött egy autó. A hirtelen fékcsikorgásra kaptam fel a fejem. Már a szoknyámat érintette, mikor megtudott állni. A vezető szemébe néztem, hogy elnézést kérjek és valami megérintett, amikor kedvesen válaszolt, hogy ő kér elnézést.

Olyan érzés fogott el, mint mikor mélyen a tükörbe nézek. Továbbléptem. Ő is tovább ment, de két perc múlva, újra, ugyanarra a fékcsikorgásra lettek figyelmes, most mellettem, az út szélén, ahogy visszafordult és megállt, hogy felvegyen:

- Kislány, valami baj van? Gyere, hazaviszlek.

Olyan tiszta volt a tekintete, Isten küldöttét, egy igazi angyalt véltem felfedezni benne, s hagytam, hogy hazavigyen. Hang most sem jött ki a torokomon, úgy hogy tíz perc után megkérdezte, hogy: - Elárulnád azért, hogy merre van az otthonod?, s mivel nem vagyok ismerős e városban, mondd kérlek idejében, hogy merre menjek.

Így kezdtünk el beszélgetni.

Olyan kedves és türelmes volt, mint aki tudja mi zajlik bennem. Véletlen volt talán, hogy pont ezt kérdezte: -Csak nem akartál meghalni, hogy ilyen lassan lépkedtél az utcán?

Miért tenné egy ilyen szép lány, mi lehet az ami ennyire el tudott keseríteni? Mert valami nagy baj van, azt látom.

- Jelentkeztem a színművészetire, három éve tagja vagyok egy amatőr színjátszó csoportnak, ami a színiakadémia mellett működik és egy éve, nagyon lelkesen készülök, hogy felvegyenek. Külön órákat vettem torna, -

irodalom, - beszédtechnika, - ének, és versmondásból is, s most, mikor túl vagyok az első fordulón, megtudom, hogy hiába minden, ebben az országban nem fogok soha, egy színházban sem, szerepet kapni. Tudod, a szüleim nem híres emberek és így nehéz érvényesülni.

- Egy cipőben járunk – válaszolt kedvesen. Én 12 éve zongorázom. Háromszor jelentkeztem a konzervatóriumba, de mindig csak megdicsértek, hogy milyen tehetséges vagyok, ne adjam fel, próbálkozzak még, és mindig a protekciosokat vették fel. Ilyen időket élünk, pedig én – nem tudom észrevetted-e a rendszámom – nem ebben az országban élek. Édesanyám erdélyi, ezért vagyok itt, a rokonokhoz jöttünk látogatóba. Debrecenben élek édesanyámmal. A szüleim össze sem házasodtak, mert édesanyám nem követte az apámat, aki csak diplomataként tartózkodott néhány évig Magyarországon. Együtt érzek veled. Rám is sokat költött édesanyám, amíg felvételizni készültem, és már csak érte is szerettem volna, ha sikerül. De nem sikerült és mégis jól érzem magam, meglátod, az idő minden sebet begyógyít! Most már három éve vállalkozó vagyok, saját autószerelő műhelyem van és nem is tudom, lehetnék-e boldogabb? Néha elgondolkodom azon, milyen lenne az életem, ha elvégeztem volna a konzervatóriumot? Hol élnék, milyen közösségben és vajon mennyit keresnék? Ekkor megnyugszom, mert biztos vagyok benne, hogy értékeli ma a zenészeket, de ha nem lehetnék az elsők között, szólista, akkor is, így is autószerelésből élnék. Zongorázni, mindig fogok, nem tudok e nélkül élni, ez a legnagyobb öröm az életemben, de talán nem is bánom már, hogy nem ez a kenyérkereső foglalkozásom. Mindig szerettem az autókat, hamar megtanultam a szakmát, és jó emberi kapcsolatokat tudtam teremteni általa. Az én ismerőseimnek én vagyok a legnagyobb zongoraművész, mert én csak nekik és csak velük egygyé válva zongorázom.

Öröm volt hallgatni ahogy mesél, ahogy vigasztalni próbál saját történetével. Ekkor elmeséltem, hogy az az én gondom, hogy a könyvelést utálom. Amit mindig szeretettel tudnék csinálni éveken át, az mind a művészetekhez kapcsolódik. Énekelni, színészkedni, szobrászkodni, díszletet, - jelmezt tervezni és persze festeni szeretek. Amikor festek vagy énekelek, megszűnik az idő és minden más körülöttem. Nem vagyok éhes, szomjas, nem érdekel, hány órája állok egy helyben, az sem, hogy ki mit gondol rólam, egy teljesen más világban érzem magam, egy örök jelenben, ahol játszom a színekkel vagy a hangommal. Ha a végeredmény másnak is tetszik, az már hatványozása az én örömömnek, mert azzal, ami nekem öröm, még másoknak is adni tudok, kellemes élményt vagy igazi örömet okozhatok.

Közben hazaértünk, de olyan jó volt beszélgetni, hogy csak ültünk az autóban és nem tudtunk elválni.

Mondta, hogy éppen vacsorázni indult, hallotta, hogy az egyik vendég-löbe, élő zene van, jó a kaja és sok a fiatal. Nem tartanék vele?

Beszóltam édesanyámnak, hogy később jövök, ne aggódjon, ő pedig, örült, hogy végre megszólaltam és nem vagyok olyan szomorú.

Nagyon szép esténk volt. Imádtam, ahogy táncolt, mert teljesen magával tudott ragadni. Amit csinált, az nem is nevezhető táncnak, az a zene megélése volt. Magával vitt a zene egyik különleges birodalmába, amiért örökre hálás vagyok. Ugyanazt éreztem, mint festés közben, csak most nem a színek, hanem a testünkben hullámzó hangok ragadtak magukkal, minden dal egy más dimenzióba. Ahogy figyeltem őt, a mozdulatait, a tekintetét, teljesen átéltem azt, amit ő érez és tetszett nekem. Egy új világ kapuja nyílt meg előttem. Éreztem, ahogy a zene impulzusai megérintik őt, áthullámszik az egész testén, s miközben ezt megéli, úgy tartja kezében a kezem, hogy átadja nekem. Egy hajóként ringatóztunk a zene hullámain.

Mikor ajkunk összeért az volt a benyomásom, hogy örök időktől fogva ismerjük egymást. Nem tudtam melyik test vagyok én és melyik ő, úgy összeforrunk, eggyé váltunk!

Isten küldte őt az életembe, de akkor még nem is sejtettem, hogy menyire.

Másnap mikor újra találkoztunk, elvittem a Maros partra, ahhoz a sziklához, ahol a legtöbbször meditáltam és boldog voltam, hogy megoszthatom veled az én csendemet, vizemet, halacskaímat, lelki életemet. Még hínártunk is.

Harmadnap megint együtt voltunk, egész nap kirándultunk, s mikor eljött a bűcsű órája, egyszerűen nem tudtunk elválni egymástól. Még és még egy csók, órákon át.

Azóta sem csókol senki úgy, mint ő. És ez így ment napokon keresztül. Már egyre kevesebbet beszélgettünk, mert minden percet a csók ízével akartunk betölteni (ez a legszebb meditáció, mert szívvel lélekkel a jelent éled).

Milyen igaz, hogy nem idő kérdése a szerelem megszületése. Vagy van, vagy nincs.

Volt, aki hónapokon át, udvarolt nekem, sőt, meg is kérte a kezem, de csak egy pusziig jutottunk el. És betoppan az életembe egy lény, aki a végzetem, mert vagy elgázol és meghalok, vagy gyökerestől megváltoztatja az életem.

Az utolsó nap, mielőtt hazautazott volna, behívtam, hogy bemutassam édesanyámnak és megmutassam a rajzaimat, szobrocskáimat és festményeimet.

A szobám hangulata teljesen elvarázsolta. A falakon legalább harminc rajz volt, rajszögekkel feltűzve, a festőállványom az egyik sarokban, a szobrok a másikban és még az általam batikolt (festett) sötétítő és ágyterítő is (narancsos-rozsdabarna alapon aranysárga nap-virágok) elnyerte a tettségét. Azt mondta, nem lesz könnyű innen elmennie, mert haza érkezett, s a búcsúcsók az éjszakába nyúltak. Az ajtóban azt mondta, hamarabb itt lesz újra velem, mint gondolnám.

Tényleg felejthetetlen éjszaka volt, mert kilenc hónap elteltével, életet adtam egy csodálatos kislánynak, és az anyaság teljesen új utakra terelte az életemet.

A dolgok ismétlődnek: az ő édesanyja annak idején nem követte más országra az apját, most én nem akartam elhagyni a szülőföldemet, ezért lányanyaként neveltem a gyermekem.

Azon sem kellett túl sokat töprengenem, hogy mi legyen a hivatásom, mert olyan állást találtam, amivel jól kereshetek, festhetek és ráadásul mindig otthon lehetek a kislányom mellett.

Gyorsan döntöttem. Gobelinfestő lettem.

Milyen tisztán látható, hogy amikor a szívünkre hallgatunk, örömteli életet élve haladunk szellemi utunkon. Amikor mások befolyása alatt hozunk döntéseket, hatalmas kerülőkre kényszerülünk és ez sosem kellemes.

Nem másokhoz kell fordulni, ha nehéz egy döntést meghozni, csak fel kell tennünk magunknak egy kérdést, mindig ugyanazt a kérdést: mi az, amit a legnagyobb szeretettel meg is tudok tenni abban a helyzetben? Mit mond a szeretet? (Ami nem más, mint a szívhangom, az isteni sugallat.)

Ezt tesszük persze akkor is, ha imáinkban Istent kérjük, de várjuk is meg, Isten válaszát! Isten mindig válaszol és kegyelme végtelen. Addig próbálkozik a „véletlenek” által, amíg megértjük válaszát. Miután megértettük, cselekedjük is, az ő akaratát, hiszen ő és mi egyek vagyunk, egy a célunk, ami nem más, mint a TUDATOS LÉTEZÉS.

Tehát:

Az ember, nem csak az alapvető dolgokat tanulja meg életének első 21 évében, de úgy ahogy, kialakul a saját gondolkodásmódja és életfilozófiája. Ekkor indul el a saját életútján, a saját spirituális fejlődésének az útján. Ez-

zel párhuzamosan lépésről-lépésre jönnek az életpróbák, mert minden tudás annyit ér, amennyi megvalósul, amennyi láthatóvá válik a mindennapi életünkben. Abból, ami megvalósul az életünkben, abból, ahogy döntünk egy adott pillanatban, egy adott helyzetben, pontosan kirajzolódik gondolkodás-módunk és spiritualitásunk. Az életpróbák, segítenek megismerni e világot és benne önmagunkat, mert nem elég megteremteni a harmóniát önmagunkban, harmóniát kell tudni teremteni a világgal is, (és ez a kettő: egy, elválaszthatatlan egymástól).

Párhuzamosan azzal a kérdéssel, hogy „ki vagyok én”, fel kell tenni azt a kérdést is, hogy „hol vagyok én”? (Itt és most, a jelenben vagyok.) A jelenben, itt vagyok, a Földön vagyok, női testben vagyok, művészlelek vagyok. Szellemiséget (istenségemet) ilyen korlátok között élem most meg, ez most a kihívás, hogy itt-létem visszatükrözze „a” ki-létem.

A mostani rálátásommal tényleg isteni beavatkozásnak tekintem a történeteket, hiszen bármilyen élménydús és sikeres életet éltem akkorjában, mégsem voltam elégedett.

Hiányzott valami a teljességhez és tulajdonképpen képtelen voltam válsztani a sok lehetőségből. A szívem mélyén festeni szerettem volna mindig, minden percben.

A ciszta műtétem után, mélyen hatott rám az is, hogy nem lehet gyerekem, nem élhetem meg az anyaságot. Mindig imádtam a gyerekeket és még középiskolás koromban is babáztam. Azt mondtam, hogy mikor menyasszony leszek, a babámnak is varrok menyasszonyi ruhát és ott lesz végig a kezemben. A szomszédunkban lakott egy nagyon édes kislány, Ottilia (ezért adtam kislányomnak is ezt a nevet), akire sokat vigyáztam és teljesen beleéltem magam az anyaságba, úgy éreztem, hogy az a legszébb dolog e világon.

Ki tudja tehát szívem legmélyebb titkait? ÉN és ISTEN! És ki tud teremteni? Ki tudja megvalósítani álmainkat? Isten, az isteni ÉNünk. Ha mi (az egonkra hallgatva) folyton elkalandozunk, ő a véletlenek által mindig lehetőséget teremt, újra meg újra álmaink megvalósítására. Nekünk kell végig csinálni, a végső döntést meghozni, az igaz, de mikor olyan lehetőség áll előttünk, ami igazi ÉNÜNK megvalósulását hordozza magában, akkor biztos ráébredünk, hogy ez az, ami a beteljesülést, a legnagyobb örömet okozza nekünk.

Hallgass hát Istenre! Hallgass mindig a szívedre! Az ima is ezért fontos, mert ha imádkozol, Istenre figyelsz és ha őszintén megnyílsz előtte, a szívedet nyitottad meg, és ha tovább figyelsz türelemmel, meg is hallod az Ő sugallatát.

Mi is történt? Ezerféle befolyás ért, egyik bölcsebb, mint a másik, de egyik sem volt igazán a szívhangom visszatükröződése, mi több: a negatív visszajelzések jelezték, hogy rossz irányba haladok.

Mikor már megelégteltem a fájdalommal Istenhez fordultam.

Mi volt a gyenge pontom? Az hogy nő vagyok, ezt nem tudtam kezelni.

Mivel áll ez szoros kapcsolatban? Nem az anyasággal? A kapcsolatom édesanyámmal, a szüleim kapcsolata, amiből szereztem tapasztalataimat a házasságról és a szerelemről, a ciszta műtétem az mind összefügg és táplálta a félelmemet.

Így igaz, hogy minden félelem halálfélelem, mert belehalok ugye, ha nem lehetek anya.

Más szavakkal: az a hit okoz fájdalmat, hogy ebben az életemben nem élhetem meg az anyaságot.

De ki mondta, hogy nem festhetek? Ki mondta, hogy nem lesz gyerekem? Mindig, egy másik ember! És én annak hittem, elnyomva a szívhangomat.

Ez az ébredés, amikor elkezd mindent „tisztánlítani” az ember.

Amikor cselekszi is és megéli ezt a tudását az ember, az már a tudatosság.

Az ébredésig sok kerülő utat tesz az emberek többsége és a megértéstől a cselekvésig is hosszú az út általában. Türelem, szeretet kell hozzá, semmi más.

Ahogy Istenhez fordultam, ő megmutatta az utat melyen mindkét álmom valóra válhat ha végigmegyek rajta.

Csodával határos módon, állapotos maradtam, és mikor új munkahelyet kerestem, „véletlenül” megtudtam, hogy a gobelineket, bedolgozók festik (tehát otthon maradhatok a gyerekekkel), annál a szövetkezetnél, akinek az elnöke édesapám osztálytársa volt és szomszédunk, (mert egy jó állást protekció nélkül senki nem nyerhetett el akkoriban), s így lett isteni munkahelyem.

Még az is érdekes ebben a történetben, hogy amint elment gyerekem apja, másnap „aerobic” közben eltörtem a lábam. Három hétig feküdnöm kellett és lehet, hogy ez is segített abban, hogy jól beágyazódjon a magzat, és hogy ne találkozhassak senki olyannal, aki lebeszélhet róla.

A jobb lábam sebesült meg, ami azt jelenti, (ma már tudom a szellemi okát), hogy nem jó irányba haladok, álljak le egy kicsit és hallgassak végre a szívemre.

Amikor az orvos megerősítette, hogy babát várok, tudtam hogy ez Isten akarata és ajándéka nekem. Amikor figyelmeztetett, hogy veszélyes lehet

rám nézve a ciszta műtétem után ez a terhesség és aláíratott velem egy nyilatkozatot miszerint saját felelősségemre vállalom a terhességet, megint ért engem egy külső hatás, egy próba, de ekkor én már biztos voltam benne, hogy nem történhet semmi baj velünk, Isten nem azért adta, hogy elvegye, hanem hogy öröm legyen az életem.

Így igaz, teljesen új irányt vett az életem.

Könyveket vettem, hogy mindent megtudjak a magzat fejlődéséről és az anyaságról, s ettől a pillanattól kezdve még jobban tiszteltem és csodáltam az életet és azt a magas intelligenciát aki ezt megteremtette.

Isten meg akart tanítani arra, hogy milyen megélni állandó jelleggel az EGYSEGÉT itt a Földön, hiszen az anyaság a legszebb megnyilvánulása az EGYSEGNEK. Csodálatos dolog.

(Még teljesebb akkor tud lenni, ha megvilágosodott emberként éli meg ezt egy nő).

Új ruhákat varrtam magamnak, átrendeztem a szobámat, betartottam az orvos minden utasítását, nagyon sokat beszélgettem a babámmal, énekeltem, rajzoltam, festegettem vele és vigyáztam nagyon magamra. Pihenés közben a Szent Írást olvastam, és mindennap hálát adtam Istennek.

Anyukám észrevette és hamarosan összehozott egy fiatal házaspárral, akiknek volt egy négy éves kisfiúk és akik szívesen eljöttek hozzám, hogy együtt tanulmányozzuk a Bibliát. A férfi (érdekes lesz ez is!) felvigyázó volt a Jehova tanúi helyi gyülekezetében. Így, lehetőségem adódott véleményt alkotni egy olyan isteni útról, amiről addig semmit sem tudtam.

Édesanyám református, vasárnaponként templomba vitt bennünket, konfirmáltam is, mert hittem, hogy ez által jobban megismerem Istent.

Édesapám katolikus volt, viszont sose járt templomba, pedig az ő édesanyjáról egyetlen kép maradt meg bennem, hogy egész nap fekszik az ágyon fekete ruhában, imagyönggyel a kezében, mellette a Biblia és imádkozik. Sokszor voltunk katolikus templomban, 4-5 unokatestvérem bérálásán is, ami látványossága miatt nagyon tetszett nekem. Szüleim nem ellenkeztek volna, ha én is ezt választom, de néhány vallásóra után meggondoltam magam.

Ma már tudom miért. Nem tetszett, hogy nem a Bibliából tanítottak bennünket, sőt meg sem említette egyik pap sem, hogy legalább otthon olvassuk el a megfelelő bibliaverseket.

Ezért nagyon örültem Jehova tanú barátainknak, mert ők a Bibliát nagyon ismerik és minden igyekezetünkkel, azon vannak, hogy másokkal is megismertessék.

Végre, volt kikkel megbeszélmem, Istennel kapcsolatos kérdéseimet, a Szent Írással kapcsolatos gondolataimat, a meg nem értett bibliaverseket és az, hogy alkalmam volt megfogalmazni saját hitemet mások előtt, elsősorban azért volt fontos, hogy bennem tudatosuljon mindaz, amit már értek.

Sajnos, ahogy megszületett a kislányom, egyre kevesebb időm jutott bibliatanulmányozásra.

Sajnálom, mert ahogy leléptem a tudatos megismerés, a szellemi tanulás útjáról, rögtön jöttek az életpróbák, a karma útja.

Az ember mindenképpen fejlődik, halad – úgymond – a spirituális útján, hiszen: szellem – lélek – test. Ebben az egységben, a test tapasztalatai tulajdonképpen a szellem fejlődését szolgálják, akkor is ha tudomása van róla az embernek és akkor is ha nem akarja tudomásul venni ezt.

Isten és a DNS-ünkbe kódolt isteni terv akkor is létezik, ha az ember nem hisz benne. Isten intelligenciája és szeretete végtelen és teljes. Csak az embert magát, befolyásolja saját hite, értelme, szabad akarata. Ha ráébred minderre és felfogja, hogy a szabad gondolkodásmódját is teremtője szeretetének köszönheti, és elkezd tudatosan létezni azzal, saját életét teszi örömtelibbé és boldogabbá.

Isten = Szeretet, és eggyé válva a szeretettel, saját akaratódból, te magad leszel a SZERETET és egy olyan élet megteremtője, amit szereteteddel te magad teremtesz meg.

A szeretet nélküli világ, ahol háború van, éhínség, félelem és gyötrelmem az a „nem isteni tudatossággal” teremtő emberek teremtése. Sajnos ez a pusztulásba vezet.

Itt meg kell jegyezmem, hogy a tudatos tanulás útján is vannak lépcsőfokok, ezeket nevezik szellemi szinteknek.

Akkor jött el az ideje, akkor teremtettük meg magunknak annak lehetőségét, hogy egy szinttel magasabbra lépünk, amikor mindennapi cselekedeteinkben is láthatóvá válik az a tudás, amit elértünk, amikor természetünké válik az új gondolkodásmódunk.

Elérkezett a nagy nap, az újjászületésem és a kislányom világra jöve-

lének napja. Akkor azt hittem, hogy karma, mert akármilyen szeretettel csináltam végig, nem volt könnyű szülésem. Ma már tudom, hogy beavatásban volt részünk, nekem is és kislányomnak is. Sőt, ő volt az, az angyal, aki megtervezte és sikeresen meg is valósította, hogy ezen az életpróbán keresztül, mindketten magasabb tudatossági szintre lépünk, és a következő 7 évben állandósítani is tudjuk azt. Az ilyen gyerekekre mondják, hogy indigógyerekek, (ők jövevények magasabb dimenziókból, vagy már visszajött megvilágosodott mesterek), mert első percben olyan tudatossággal ébrednek itt fel, amit régebben az emberek csak több évnyi tanúlással és meditációval értek el

Jelezni is próbált nekem, már 3 nappal a születése előtt. Nagyon furcsa, de nagyon valóságos álmat láttam: egy barna medvebocs teljesen otthonosan üldögélt a szobám közepén és élvezettel majszolt valamit. Olyan volt, mint egy kisgyerek és még beszélni is tudott. Nem emlékeztem a szavaira, de abban biztos voltam, hogy ez egy jel, ami elég volt, hogy jobban figyeljek a belső hangomra. Elkezdtem készülődni, összepakoltam, amit vinnem kell a kórházba és előkészítettem mindent, ami kell majd, ha megjövök a babával.

Szorgalmasan olvastam az „Anyák könyvét” és simogatva a pocimat, jeleztem a babámnak, hogy készen állok, és alig várom, hogy láthassam és magamhoz öleljem.

Minden jó, ha a vége jó, tartja a mondás, de 18 órán belül mindketten kétszer meghaltunk, hogy újjászülethessünk.

Akkor, még nem volt ultrahangos vizsgálat a mi kis városunkban, ezért orvosom (a város legjobb nőgyógyásza és megbecsült professzora) nem látta, hogy a köldökszinór háromszor tekeredett a kislányom nyaka köré. Azt, hogy nyaka köré tekeredett, azt érezte a kezével, de nem tartotta fontosnak e miatt a műtéti beavatkozást.

A baba pici -mondta, hamar megszüljük, nem rég volt a ciszta műtétem, és ha van egy mód rá, akkor nem nehezíti meg a sorsomat azzal, hogy nem tudok majd mozogni egy ideig a vágás miatt. A szándék nemes volt, de majdnem belehaltunk mindhárman (a híres prof. is, aki nagyon nehezen emésztette meg e tévedését).

A baba elindult, de a köldökszinór visszatartotta. A feje beszorult a szülőcsatornába és ez mindkettőnknek rettenetes fájdalmat okozott. Én elájultam, csak a következő fájásnál tértem magamhoz, és ezt hatszor megismételtük. Császározni már nem lehetett, de betoltak a műtőbe, oxigént és fájdalomcsillapítót kaptam és mikor elhangzott a prof. szájából az a mon-

dat, hogy: „*nincs mit tenni, legalább a mamát mentsük meg!*”, kértem Istent, és utána hangosan az orvost is, hogy inkább a gyermekemet mentse meg! Az orvosok minden szeretetükkel és tudásukkal már értem küzdöttek, én pedig, utolsó lehettemmel és minden erőmmel a kislányoméért. Egy percre el is altattak, mert alul vágtak, felül pedig, az orvos rám feküdt és nyomta belőlem a babát. Ekkor látták, hogy mi volt a gond. Nagy csend lett, pár pillanatig fentről láttam magam és az egész szülőszobát. (Most más volt, mint mikor először léptem ki a testemből, most egyszerre voltam jelen a tér minden pontján, nincs jobb szó, de egyszerre láttam mindent, ami történt előttem, mellettem és a hátam mögött.)

A gyermekem nem sírt fel, nem lélegzett, tisztogatták a légcsovét, aztán lábánál fogva tartották a magasba a jobb vérkeringés érdekében. Közben a prof. velem volt elfoglalva, valósággal könyörgött, hogy nyissam ki a szemeimet. Viccelődni is próbált, hogy: mindjárt lefest, de egyre jobban verejtékezett és láttam, hogy már-már kétségbe van esve, egyre hangosabban kér, hogy:

- Ellácska, kérem nagyon, nyissa ki a szemét! Gyönyörű kislánya van, minden rendben van most már, csak nyissa ki a szemét, bármilyen nehéznek is érzi azt.

Meg-megpróbáltam, de tényleg nehéz volt, azt éreztem, hogy szemhéjam hatalmas súllyal és erővel rendelkezik, amit képtelen vagyok legyőzni. A prof. a hasamra tette mindkét kezem és simogatni kezdte a homlokomat. Ekkor felsírt a lányom és az orvosom új mondattal próbálkozott: - Ellácska, hallja, milyen édesen énekel a kislánya, nem szeretné látni milyen aranyos?

Ekkor kinyitottam a szemeimet és a világ legszebb dallamát hallhattam, mert úgy üdvözölt az én kis Ottiliám, hogy sírva énekelte, szép tiszta és magas hangon, hogy: le, le, le, le, le, le, le!(a zenei hangskálát, a magas ti hangról le a dó-ig). Az volt az első gondolatom, hogy igen ez ő, egy nagy zenész, egy énekesnő.

Aztán elvitték őt fürdetni és felöltöztetni, engem összevarrtak és az intenzív osztályra vittek át, mert 40 fokos lázam volt, ami természetesen sebláz volt, nagyon de nagyon kellemetlen!

Az adott erőt, hogy a kislányomra gondoltam, szüksége van rám, rendbe kell jönnöm!

Egyszer behozták megmutatni, hogy megnyugtassanak néhány öröm pillanattal. Olyan édes volt, picike, alig 2,5 kg, kis fekete csöppség, hófehérbe öltöztetve. Nagyon aranyos volt, egy kis angyalka, aki ráébresztett, hogy igenis csodálatos az élet és rengeteg dolog van itt a Földön, amiben lehet gyönyörködni.

Volt még egy-két nehéz napunk, de attól a perctől, hogy kettesben lehetünk, megélhettem az élet legnagyobb csodáját. Az anya-gyerek kapcsolatban megélhettem azt a tiszta szeretetet, amire mindig vágytam, amit mélyen magamba hordoztam emlékeimben, de eddig, e világban sehol nem találtam. Teljesen egyek voltunk. Ez az igazi egység, -gondoltam.

Ő tanított meg szeretni, látni, élni. Minden megnyilvánulásával, tettével, sőt már a tekintetével is, azt sugározta felém, hogy: van Isten, van szeretet, minden pillanatban új csodák, új örömök lehetőségét tárja elénk. Ha, ezzel a tudatossággal nézünk körül, minden létező dologban felfedezhetjük őt és életünk tartalmasabb, boldogabb lesz.

Elővettem az akkori naplómát és most idézek néhány szót belőle, mert az akkori szavaim, úgy érzem, még jobban tükrözik mindazt, amit próbáltam emlékeimből megfogalmazni.

„Ma három hetes Ottília és már 3 kg, egy egész kilót gyarapodott és a bőre is kisimult, megtisztult. Olyan drága, olyan kicsi formás, mint egy angyalka. Nagy fekete szemei vannak és picic formás szája, pisze orra és göndör fekete haja. Mikor alszik, mindig mosolyog, és olyan csodálatos nyugalmat áraszt, mert olyan kényelmesen elengedi magát. Mikor ébren van nagyon mozgékony és olyan édes pofa, folyton figurázik. A kezei nagyon szépek, hosszú picic ujjai vannak, tud majd zongorázni. A lábacska is tökéletesek, gyönyörű nő lesz belőle. Különleges baba, már most egy igazi egyéniség. Ahogy ő alszik, eszik vagy akár mérgelődik, úgy nem tud senki. A fejét már 1 hetes korában tartani tudta, mikor szopik, végig fogja a kisujjamat, úgy szorítja, mintha el akarnám venni tőle a kaját. Nagyon tud szeretni, érzi az illatomat, amikor közeledem hozzá, és már mosolyog, rúg-kapálódzik. Mikor éhes, ha mellette vagyok már nem sír, csak keresgél a szájával, mint egy kismadár.

Most alszik, balra fordulva, kinyújtott karokkal, kinyújtott ujjakkal, felémelt fejjel, nagyon édes, mindenki csodálja”

Később: „Vajon meddig tart ez a csoda? 15-20 évig? Igen, de ez alatt a pár év alatt, annyira hozzám nő, annyira belém szövődik, annyira összeszenövnünk, hogy az elválás olyan lesz, mintha levágnák a fél kezem, vagy valamelyik testrészem. De hát, ő is el kell kezdje majd az életét, el kell engednem. És én? Mi tölti be akkor majd, az én életem? De addig még van jó pár év, ez alatt elindulok egy olyan úton, amely egy boldog egyedülléthez vezet. Alkotni fogok, és talán mire egyedül lennék, körülvesz millió ember, sok-sok szeretet és munka. Bízom ebben! Ottit pedig, igyekszem úgy nevelni, hogy kikerülje azokat az akadályokat az életben, amelyekért én annyit szenvedtem. (Hmmm!!!)

Megfigyelem miben tehetséges és elindítom az élet útján. Egy darabig fogom a kezét, aztán elengedem, szabadon repüljön tovább.”

Mindezekről egy külön könyvet írhatnék, mert nagyon élménydús volt ez a 20 év.

Röviden csak annyit, hogy 4 éves korától 12 éven át zongorát tanult és rengeteg versenyt nyert, verseket mondott és 4 éven át egy színjátszó csoport tagjaként folyton főszerepeket játszott, sok-sok sikerélményben volt része, sok-sok örömet adva nekem.

Nem jutott be a színire, (bár szeretett volna), de bejutott az ELTE-re, zenét tanító óvónő lett. Már 16 éves korában rátalált lelki társára, akivel a legszebb szerelemben és jólétben élnek a mai napig.

Boldogan mondhatom, hogy mi sem szakadtunk el egymástól, most is egyek vagyunk.

Ez lenne az élet értelme, egységben élni mindenkivel. Kiterjeszteni ezt a szeretet-egységet családukra, aztán népünkre és végül az egész emberiségre.

A következőkben azokat a részleteket emelem ki az életünkből, amelyek hangsúlyozottan hozzájárultak szellemi fejlődésem és persze, már többes számban mondanám „fejlődésünkhöz”.

Látható lesz, hogy amikor valami, vagy valaki, úgy tud hatni ránk, hogy Isten- tudatunk háttérbe kerül, tehát amikor nem látjuk a dolgok mögött Isten csodálatos munkáját, akkor több szenvedésben és fájdalomban van részünk. A fájdalom hatására, újra Istenhez fordulunk, aztán ha már jól megy sorunk, újra a világ vonja el figyelmünket. Addig-addig, mígnem egyre rövidülnek az elkülönülésben élt napok, és egyre hosszabbá válnak az isteni tudatosságban megélt napok, órák, percek, pillanatok. Képesek leszünk az örök jelenben létezni.

Folytatódott hát a teljes tudatosságom kitágítása a „nőiességem” megélése terén. Az anyaság megtanított az egység érzésére, lehetőséget adott a szeretet megtapasztalására a legmagasabb fokon, de csak az anya-gyerek kapcsolatban. Édesanyámmal is ekkor értem el ezt az egységet. De vajon a nő, aki vagyok, képes megélni ezt a szeretet egy férfivel is? Kellott egy élet-helyzet, hogy ezt megtudjam.

Minél örömtelibb volt az életünk a kislánnyal, annál mélyebbről tört fel belőlem a vágy, hogy ezt megoszthassam másokkal. Ott volt az édes-

anyám, a nővérem és a család, a sok barát, de elképzeltem, mikor más családokat láttam együtt, hogy mennyivel teljesebb lenne örömünk, ha egy apuka is itt lenne velünk. A „férfi” nem hiányzott az életemből, de az „apa” igen. Elgondoltam, milyen érzés lehet, amikor figyelem, ahogy egy apa játszadozik a lányával. Látnám az örömet a szemében, amit a szívem mélyén érzek.

Úgy tűnik, Isten meghallotta szívem sóhaját, mert hamarosan megjelent az életünkben egy férfi, aki ugyanezzel a vágyakkal élt szívében. Úgy tudta, hogy neki nem lehet gyereke, nem élheti meg soha az apaság örömeit.

Milyen igaz, hogy mint mágnes vonzzuk magunkhoz, azt amire szívünk mélyén vágyunk. Saját rezgéseinkkel teremtjük meg a lehetőségét annak, hogy találkozzunk egy olyan személlyel, aki ugyanúgy érez, ahogy mi. A találkozásnál a rezonancia mindkét félben robbanásszerűen érzelmeket gerjeszt, ami nem más, mint a szerelem.

Először, az fogott meg, ahogy gyönyörködik a kislányomban. Napokon át, figyelt minket, ahogy sétáltunk és hintáztunk, a szépséges üdülőtelepünkön, (aminek a közelében laktunk a Maros partján), míg egyszer, talált egy közös ismerőst, akivel odalépett hozzánk, hogy bemutatkozhasson. Azzal bókolta, hogy nem hiszi el, hogy az enyém ez a gyerek, mert nem létezik, hogy szülés után ilyen csinos vagyok. Biztos a nővéremé.

Másnap is „véletlenül” arra járt, amerre mi és már az volt a kívánsága, hogy velünk sétálhasson. Harmadnap megkérdezte, hogy:- felveheti az ölébe egy kicsit ezt a drága csöppséget?

Belül sírt a lelkem örömömben, ahogy játszadoztak, nevetgéltek. Később a nővére mesélte el, hogy mikor megtudta, hogy egyedül nevelem a gyermekemet, felcsillant benne a remény, hogy talán, mégis megadatik neki ez a boldogság, hogy apukának szólítják, hiszen az, az igazi apuka, aki felneveli, minden nap vele van, figyel, ahogy játszik, beszélni kezd, óvja álmát és szereti az édesanyját.

Nem beszélünk meg találkozót, mégis minden nap találkoztunk. Egyszer meghívott vacsorázni városunk legszebb éttermébe, ahol kedvenc zenekarom zenélt, és ahova meghívta közös barátainkat is, hogy megköszönje mindazt, amit kapott tőlünk.

Mikor hazakísért, nem ígértem újabb találkozót, csak hála és búcsú pusztit adtam, másnap mégis ott volt megint a játszótéren. Másfél év múlva összeházasodtunk és csodák csodája: nemsokára megszületett kisfiunk is: Áron, aki kék szemű, szőke hajú angyalként érkezett családukbába. Példaházasság

volt a miénk, teljes volt az egyetértés, a béke és a boldogság. Nem győztünk betelni a gyerekek és a szerelmünk szépségeivel. Elégedettek voltunk és hálásak mindenért, ami megadatott nekünk és a nehézségeket is, négyen egyként éltük meg, ettől azok is örömforrássá váltak életünkben.

Egy ilyen élethelyzet a kislányunk szívműtete volt 1983 júniusában. Mint később kiderült a nehéz szülés és a késleltetett „első levegő vétel” okozta a pitvari és kamrai szeptumdefektust. E miatt később kettőbe hasadt a mitrális billentyű is, ami miatt, a világ legjobb gyermek szívsebésze (a szegedi Kovács Gábor professzor) sem bízott a műtét teljes sikerében.

Ottiliám, mind ezek mellett sosem szenvedett, nem volt kórházban és nem szedett gyógyszereket. Vékonyka volt, mert keveredett a friss vér a használt vérrrel, így az agy és a szervezete, összesen 10-20% oxigént és táplálékot kapott csak, de ezzel ő egész nap szaladgált, játszadozott és nagyon vidám, kedves baba volt. Mindenki szerette, olyan barátságos volt. Nem csak a szeme, de minden mozdulata, a teljes lényé fényt sugárzott. Azt hiszem ez egy példa, hogy milyen ereje van a szeretetnek egy családban. Ez a szeretet tartotta őt életben és adott neki erőt, hogy egyáltalán ne érezze fizikai szíve hibás működését. (Egy ilyen nagy tudású prof. is csodának tartotta, hogy egyáltalán életben van.)

Ő egy indigó gyerek, egy angyal, aki azért jött, hogy örömet és szeretetet hozzon nekem és e világnak. Tudatosan teremtette ezt a helyzetet is (nem mondhatom, hogy betegséget, mert sosem volt beteg velem), mert tudta, hogy mindaz, ami megpróbál, az megformál.

Ő ezzel le tudja a karmáját, minket pedig és mindenkit akivel ezáltal kapcsolatba kerül, a legmagasabb fokon tanít.

Tanított arra, hogy „nem csak kenyérral él az ember”, hogy fénnel és szeretettel táplálkozva, nagyon kevés étel elegendő a szervezetnek a fizikai fennmaradáshoz.

Ezen kívül szellemi dolgokra tanított, a mindennapi megtapasztaláson keresztül. Mosolyával, ragyogásával elűzte szívünkbeli-lelkünkbeli és elménkből is a halálfélelmet. Tudva, hogy bármelyik pillanatban megállhat (a tudomány tudása szerint) a kis szíve, nem is mertünk erre gondolni. Igyekeztünk megélni a jelent (kell ennél nagyobb tanító?), mert az, az egyedüli, ami biztos. Öröm volt minden perc, amit vele tölthettünk, (és tölthettünk, hála Istennek).

Az öröm földben elültetett mag, öröm gyümölcsöt terem. A gondolat teremtő erő. A szívben született gondolat örömmel teli valóságot terem.

Ezért olyan fontos a szeretet, mert szeretetben, szeretettel, újabb szeretetet teremtünk, ami örök.

Ilyenek az indigó gyerekek, a kristály és szivárvány gyerekek: szeretetükkel kihozzák belőlünk, akik körülveszzük őket, a legtisztább szeretetet. Ha kell sírásokkal, betegséggel, akár az életükkel is kikényszerítik belőlünk, hogy tudatosan, a szeretet törvényében éljünk. Tanuljuk meg kifejezni szeretetünket, tanuljunk meg adni, elfogadni, befogadni, együttérezni és együtt munkálkodni, szeretetben a szeretetért. Ők azok, akik úgy születnek közénk, hogy ezt természetükből fakadva tudják, már a DNS-ükbe van kódolva. Az EGYSEG tudatában születnek és ők, már ezt nem felejtik el, ezért nem kell őket erre újra megtanítani. Ők azok, akik minden családban elvegyülve újraaktiválják az emberek szíve mélyén mindig is ott lakozó szeretni tudást és teremtő képességet.

Így együttműködve sikerül elérni e Földön és e Földdel együtt azt a rezgésszámot, ami egy magasabb dimenzió valóságába emel.

Figyeljünk hát oda a gyerekekre, tápláljuk őket „fénnel” – gyümölcs és zöldségfélékkel – finom vízzel, szeretettel és ne tömjük gyógyszerekkel, drogokkal és haszontalan ismeretekkel, sugárzásokkal ha beteg vagy rosszul alkalmazkodik a struktúra által diktált szabályokhoz.

Az egész történet a szinkronicitásra szolgál példával, a szívhiba felfedezésétől, a műtéten keresztül a gyógyulásig.

Körzetünk doktornője „véletlenül” tért be hozzánk, mert arra járt éppen, s gondolta, megnézi ezt az aranyos, mindig vidám kisbabát.

Nem akart hinni a fülének, mikor meghallotta a rettenetes szívzörejt, csak elsápadtan ült percekig és jól átgondolta, miként közölje velem a szomorú tény, hogy kislányom szívhibával született. Elküldött egy szívspeciálistához kivizsgálásra, aztán tudományos magyarázattal szolgált a diagnózis ismeretében és közölte, hogy ez nem betegség, ez egy fizikai rendellenesség, amit csak műtéti beavatkozással lehet korrigálni. Azt is tudta, hogy Szegeden van a legjobb szívsebész, el kell jutni valahogy hozzá.

Ettől a perctől egyetlen ima volt az egész életem. Tudtam, hogy egyedül csak Isten tud segíteni, hogy eljussak ehhez a szívsebészhez. Így is volt. A legnagyobb segítség az volt, hogy Ottilia egy percig sem szenvedett e problémától, mi több, ő igazán „létezett”, nevetgált, szaladgált egész nap és mindenkiel barátságos volt.

Minden lépésünknel, valóságos csoda módon nyíltak előttünk az ajtók, a műtéttől kezdve, egészen a teljes felépüléséig.

Csodával határos módon kaptunk útleveleket, csoda volt az is, ahogy teljesen ismeretlen emberek készen álltak arra, hogy segítséget nyújtsanak, amiben csak tudnak.

Amikor nyaraltunk, a román tengerparton, betévedtünk egy kis boltba, ahol pamut zoknit szeretett volna vásárolni két magyarországi férfi, de hiába beszéltek 5-6 nyelven, az eladó egyiket sem értette, ő csak románul tudott. Örömmel segítettünk, mert öröm volt magyar szót hallani és a vásárlás végeztével meghívtak bennünket az ő szállodájukba vacsorázni. Ekkor derült ki, hogy kikhez volt szerencsénk, két magas beosztású úrhoz, akik imádták a gyerekeket (hiszen nekik is volt néhány), és mikor meghallották, hogy nemsokára Budapestre megyünk, rögtön felajánlották segítségüket, szállást, pénzt ígértek.

Aztán: nem sokkal indulásunk előtt, otthon Marosvásárhelyen, az utcán állított meg egy másik magyarországi család, hogy segítenék-e tolmácsolni nekik egy kicsit? Eladni hoztak dolgokat, de nem tudtak értekezni a vevőkkel. Persze, hogy segítettem és el is vittem őket városnézőbe. Estére már együtt volt a két család, a gyerekek is jól összebarátkoztak. Nagyon kértek, ígérjük meg, hogy amikor megérkezünk Budapestre, felhívom őket telefonon, és ők értünk jönnek, bemutatják otthonukat és elvisznek Szegedre is szívesen (nekünk nem volt még autónk). Így is volt, egy egész héten keresztül vendégeskedtünk náluk és mindenben segítettek, amiben csak tudtak.

A legnehezebb dolog az volt, hogy egyáltalán kapcsolatot teremtsünk a híres szívsebészünkkel, aki folyton a világot járta, mert őt hívták minden nehéz szívműtetre. Ő maga mondta, hogy ha az elnök telefonálgatott volna annyiszor neki, akkor sem hatotta volna úgy meg, mint az, hogy a két kedvenc színésze hívta kétségbeesve napokon keresztül. Azt hiszem az ő nevük megemlékezésével sikerül, ezúton is, legmélyebb hálámot kifejezmem emberségük és szeretetük iránt, hiszen ha ők nincsenek, nem tudtam volna a közelében sem kerülni, a világ legjobb gyermekszívsebészéhez. Ők tehát: Lukács Sándor és Darvas Iván. Lukács Sándort is, a véletlenek véletlenén keresztül értem el annak idején, amikor színis lányok felhatalmaztak, hogy készítsek vele egy interjút, ha már megyek Budapestre.

Azóta is, minden alkalommal megkerestem, ha Budapestre jöttem, és sokat meséltünk mindarról, ami velünk történt időközben. Amikor a mű-

tét előtt, fényképeket mutattam a kislányomról, örömben, könnyes szemekkel vette elő fiókjából ő is, a kislánya képeit. Nagyon örültünk egymásnak és mikor elmondtam, hogy műteni kell, még négy éves kora előtt a kislányomat, sürgősen el kell jussunk Szegedre, mert ott van a világ legjobb gyermek szívsebésze, rögtön telefonálni kezdett. Ekkor a Pesti színházban, Darvas Ivánnal volt egy öltözőben, ő is hallotta a beszélgetésünket és könnyörgött, hogy engedjem meg, hogy ő is segíthessen. Pár nap múlva örömmel jelezte Sanyi, hogy rátalált egy volt osztálytársára, aki Szegeden főorvos és ő fog segíteni. Vár másnap reggel a szegedi vasútállomáson és visz a profhoz. Később, szállást is ő adott nekünk Szegeden, két kerek hónapon át.

Összehozott egy festőművésszel is, aki rögtön felajánlotta eszközeit és műtermét, hogy festeni tudjak esténként, ha kedvem támad, (azt hiszem ez mentett meg engem). Két hónap alatt 11 képet festettem és búcsúzóul, a saját otthonában, kiállította képeimet, vendégeket hívott, (orvosokat, színészeket), és a 11 képem 1 óra alatt elkelt.

Mi mindent teremtett Ottim egy szívhibával? Az első igazi sikeremet is a festészetben!

A műtét sikerült, a kislányom azóta sem volt beteg (ma 28 éves), és mi az ami a legmélyebben megmaradt bennem? Kislányom szavai! Amikor kihozták az intenzív osztályról és először láthatott pár percre engem, a steril szobája üvegfalain keresztül, (ahonnan még nem engedték ki, csak így beszélgethettünk) tiszta szívből, amilyen hangosan csak tudta, ezt kiáltotta nekem: „*édesanyucikám, drágám, nagyon szeretlek, mindig álmodlak téged!*”

Olyan édesen, olyan szívből mondta, egyre hangosabban, hogy biztosan meghalljam!

Megfogadtam, hogy nem fogok sírni, de nem engedelmeskedtek a könnyeim. Szóltak, hogy vége, mert ha sírni fog Otti is, belázasodik. Ahogy elindultam a folyosón, még egyszer kiáltotta utánam, hogy: érted anyucikám? szeretlek, álmodlak téged, és holnap hozd a tesómat és apucit is jó!

A másik dolog, a Kovács Gábor professzor emléke bennem.

Amikor beléptünk az irodájába és felállt, hogy kezét nyújtsa nekünk, az volt a benyomásom, hogy ISTEN áll előttem. Magas, sportos, jóképű, nagyon magabiztos, intelligens, mégis szelíd, kedves ember. (Ő volt az első megvilágosodott ember, akivel személyesen találkoztam. De, az is lehet, hogy ő volt az első, akiben képes voltam meglátni ezt). Leültünk és vártunk. A fehér köpenynél hófehérebb volt az „aurája”. Azt hiszem, tulajdonképpen ezen keresztül értekeztünk. A végén, csak annyit kérdezett még,

hogya a gyerek fel van-e készítve „lelkileg” is a műtetre? Örömmosoly ragyogott a szemeiben mikor mondtam, hogy „igen” tudja, hogy ez a műtét megmenti az életét.

Ami még azóta is a legnagyobb szeretettel él bennem, az emberek együttműködése, az ahogyan az én anyai szeretetemmel vetélkedő, emberi együttérzés, és közös, mindent felülmúló akarat munkálkodott anynyi emberben, egy kisgyerek életének a megmentéséért. Sorolhatnám itt a férjemet, a kisfiamat, a műtőorvosok, a felkészítő orvosok sokaságát, az egyszerű szakács nénit, a takarítószemélyzetet, a barátainkat mind, és még a szomszéd nénit is, aki külön tortát sütött Ottimnak és sírva ölegette, amikor műtét után újra láthatta. Ezúton is még egyszer köszönöm mindenkinnek.

Ezt az együttműködést egy nemes célért, egy új életért, egy új világ megteremtéséért minden embernek meg kellene tapasztalnia. Nagy öröm, igazi boldogság, higgyék el nekem!

Az is egy csoda volt, amit a kisfiam tett velem végig a műtét ideje alatt. Nem akart leszállni az ölemből. Szeretetével kikövetelte, hogy csak rá figyeljek.

Nem akart sétálni, játszózni, az apjával lenni. Folyton puszilgatott, átölelt mindkét kezével, és a legnehezebb pillanatban (mikor, vége volt a műtétnek és az orvosok izgatottan várták az agy és a többi szerv reagálását a 100%-os teljesítményű szívecske működésére, és nagy volt a csend, mert Otti még nem nyitotta ki a szemeit, s amikor úgy éreztem elhagy minden erőm), finoman a fülembe súgta, hogy „sze-ret-lek”.

Nem akartam hinni a fülemnek és rákérdeztem „mit mondtál kicsim?” Szótagolva ismételte ötször is, hogy sze-jet-lek, sze-jet-lek és szívből átölelt újra, meg újra. Ez azért volt csoda, mert azelőtt csak néhány szót mondogatott: mámi, táti, Otti, mami, papa, baba és minden szónak az első szótagját. Már alig vártuk, hogy beszélni halljuk és ez volt a nagy nap, amikor úgy döntött, hogy új szóval örvendeztet meg minket. Sírva fakadtam örömben és így mentett meg az idegösszeomlástól azt hiszem.

Pszichiáter barátunk jól tudta mire van szükségem, odajött hozzám, megfogta a kezem és minden akadályt leküzdve (a portán és az intenzív osztály bejáratánál szintén) odavitt a lányomhoz, mert tudta, hogy nekem most látnom kell a kislányomat. Azt hiszem, épp akkor nyitotta ki először a szemét, amikor rápillantottam. Az anyai szív, az aurám, a szeretetem ki-

sugárzása kellett ahhoz, hogy felébredjen? Most, hogy újra átélem, most döbbenek rá, hogy mi is történt, és ezt egy „pszichiáter” jól tudta. Azért jött értem és nem tudott mit mondani (addig rendszeresen beszámolt a műtét menetéről) mert biztos közölték velem, hogy a műtét sikeresen befejeződött, de a kislány még nem ébredt fel az altatásból. A kisfiam közölni akarta, hogy a szeretet a leghatalmasabb erő és a mi családjunkban teljes a szeretet. Apa és fia engem tartottak életben szeretetükkel, én meg a kislányomat.

Ezt a szinkronicitást!!! Ilyen az isteni együttműködés!

A következő évben már tengerparton nyaralt az egész család, sok szép élményben volt részünk. A legmaradandóbb, a delfinárium volt, ami mellett laktunk és ha rosszra fordult az időjárás máris ott kötöttünk ki. A gyerekek imádták a delfineket, sokáig el tudtuk nézni, amint játszóznak és kosárlabdáznak. Bizony, valódi kosárlabda meccset játszottak a közönségnek. Én arra a meggyőzésre jutottam (3-4 műsort néztünk végig), hogy a delfinek sokkal intelligensebbek, mint mi emberek, mert nem mi értjük meg őket és kedveskedünk nekik, hanem ők értenek meg minket, és annak ellenére, hogy fogságban tartjuk vagy lemeszárroljuk, hogy megegyük őket, ők megmentenek minden veszélybe került embert a tengereken. Minden alkalmat kihasználnak, hogy példájukkal szeretetre tanítsanak. Ők tudják, mivel okozhatnak egy kis örömet az embernek, és magasan felugranak a levegőbe, aztán odajönnek, hogy megsimogathassuk őket.

Ma már tudom:

A bálnák és delfinek a Föld őrzői. szíriuszi lények. Bob Frissell, a Pólusváltás című könyvében, ezt írja róluk: „A legelőrehaladottabb életformák nem alkotnak felszínes dolgokat. Csak olyat, melyre valóban szükségük van. A bálnáké a legintelligensebb, legfejlettebb, legöregebb életforma ezen a bolygón. Utánuk a delfinek, majd az emberek következnek. A tudattal rendelkező bálnák 500 millió éve vannak jelen ezen a planétán. Birtokolják a bolygó memóriáját. A delfinek legalább 35 millió éve vannak jelen. Egy ideig még ki is jöttek és sétáltak a szárazföldön, aztán meggondolták magukat. Uszonyaik belsejében kezek, meg hosszú emberi karok találhatók. Ezek a teremtmények meglepően össze vannak hangolva az emberiséggel. Emlősök, nem pedig, halak, agyuk mindkét oldala száz százalékosan működik. Mikor alszanak, agyuk felét kikapcsolják. Mi emberek, az agyunk csupán egyik felét, annak is csak 5-10 százalékát használjuk, a másik fele le van blokkolva. (Ezt kellene aktiváljuk!) Tehát, a delfinek nézőpontjából mi nemcsak alszunk, hanem olyankor öntudatlanok is vagyunk.”

„Az anyagi világ, tehát a testünk is, a hangra, a rezgésre, a zenére és a fényre van hangolva.”

A bálnák és a delfinek (a madarak énekével és sok más élőlényvel egyetemben) hangja segít fenntartani és **emelni** a Föld rezgésszámát. Ezért vannak itt. Isten-tudatossággal rendelkező emberekkel kommunikálni is tudnak, természetesen a szeretet frekvenciáján.

Erről szól A.P. Kerell: A delfin álma című könyve, és ebből is kell idézzek:

„Tudod – mondja a delfin, az emberek szerepe valóban az, hogy felhalmozzák és megőrzik a tudást. Ez megmagyarázza és egyben indokolja is az ötödik csakra, az analitikus, vagyis elemző energiaközpont aktivitását. Pontosan ez tesz benneteket olyan különlegessé és talán egyedivé is. De az is nyilvánvaló, hogy rossz úton jártok. Ha így folytatjátok, soha nem teljesíthettek be a küldetéseket és a tudás iránti csillapíthatatlan vágyatok, tragédiához vezet. Bölcsebbnek kellene lennetek. A küldetések teljesítése közben nem pusztíthatjátok el önmagatokat és az utatokba kerülő számtalan teremtményt. Hadd mondjak el még valamit a delfinekről. Évmilliókkal ezelőtt, miután visszatértünk a tengerekbe, felfedeztük az Álmodó Idejét. Rájöttünk, hogy ez jelenti az új világokhoz vezető utat. Olyan világokhoz, amelyek nem hasonlítanak a mi Kék Bolygónkhoz. Fajunk azonban úgy döntött, hogy itt marad. Azért határoztunk úgy, mert mi természetüktől fogva hírvivők vagyunk. Mi veletek ellentétben, nem a tudásra törekszünk, mi a teljesség teremtményei vagyunk, és a másik iránt érzett együttérzésünk minden egyéb érzelmünkénél erősebb. Ha itt a Föld anyagi világában megtanuljátok, miként éljetekek összhangban a Természet törvényeivel, az Álmodó Ideje a képzelőerőtök messze meghaladó világokat tár majd elétek. Képesé váltok majd arra, hogy felfedeztetek mindent, amit csak akartok, hiszen ti vagytok a legkíváncsibb, a tudásra leginkább szomjazó lények. Fontos szerepet tölthettek be az ÉLET közösségében, de ehhez előbb még fel kell nőnötök.

Az a legfontosabb, hogy a lehető legtöbb emberrel értesd meg a Kék Bolygón való békés együttélés eszméjét. Nektek embereknek meg kell tanulnotok, miként osszátok meg más fajokkal ezt a világot. Fel kell hagynotok a saját elsőségeitekkel, és a benneteket megillető, különleges jogotokról alkotott elképzeléseitekkel. Arra kell használnotok a képességeiteket, hogy felhalmozzátok és megőriztitek a tudást, e szerint is éljetekek. Ha nem így cselekedtek, ti is kihaltok!

Fajotok afelé halad, hogy elpusztítsa közös bölcsőnket. Azon vagytok, hogy elpusztítsátok a „Paradicsomot”, ahol valaha együtt éltünk. Nem ér-

titek, hogy a FÖLD kiindulási pontot jelent más világok felé. Ha eltűnik a Kék bolygó és a rajta élő intelligencia, odavész számos más mennyei királyság elérésének lehetősége is. Az emberek és velük együtt a delfinek, a bálnák és még számos teremtmény számára örökre elvész a lehetőség, hogy eljussanak ezekbe a magasabb világokba.”

Én is azt mondom, kár lenne, fogjunk végre össze és szeretni tudásunkat, bölcsességünket használjuk a felemelkedésre!

Vajon az én gyerekeim is értekeztek a delfinnekkel, azért szerették volna minden percüket a delfinnekkel tölteni? Meglehet, a fiam nagyon-nagyon szerette az állatokat és nem csak simogatni. Egyszer, amikor egy rokonnál falun jártunk, sírva kért, toporzékolt, hogy vigyünk haza egy nyulacskát. Mikor elmagyaráztam neki, hogy a nyuszi szomorú lesz és szenvedni fog, ha elválasztjuk őt a testvérkéitől, nyomban lemondott kívánságáról. Ma nem biztos, hogy ezt tenném. Lehet, hogy a kisfiamra hallgatnék és így legalább egy kis nyuszinak megmentenénk az életét. Lehet, hogy a nyuszi kérte a fiamat, hogy szabadítsa ki onnan. A kisgyerekek még tudnak kommunikálni az aurákon keresztül, a szív bölcsességével.

Nagyon boldog család volt a miénk, de a társadalmi helyzet, a kommunista rendszer volt a korlát, amit meg szerettünk volna haladni. A férjem fizikai szinten is szabadságra vágyott. Egy magyarországi utazás alkalmával úgy döntött, hogy disszidál nyugatabbra, Németországba. Ő évek óta erre készült, már gimnazista korában ezért lakott német családnál albérletben, hogy megtanulja a nyelvet. Most is, csak azt szerette volna, ha egy szabad országban élhetnénk. Sajnos arra nem készült eléggé fel, hogy mit fog okozni ezzel a lépésével nekünk, akik még évekig kell várjunk – egy kommunista országban – a család egyesítésre, illetve, hogy megkapjuk az útleveleinket a kitelepülésre.

Ez volt a legnehezebb életpróba az életemben, de egyben a legeredményesebb, mert én – mint kiderül – ennek köszönhetem szellemi szabadságomat!

A kislányomat vittük Szegedre a szív műtét után ellenőrzésre és egyúttal azt is szerettük volna, ha engem is megvizsgál egy budapesti, neves nőgyógyász, mert otthon azt feltételezte a nőgyógyászom, hogy méhnyakrákom van. Arra számítva, hogy be kell feküdnöm egy időre a kórházba és a férjemnek elég lesz egy gyerekről gondoskodni, otthon hagytuk a fiamat nagymamával.

A kislányom, szerencsére nagyon szépen fejlődött, teljesen meggyógyult – mondták az orvosai, és az én diagnózisomról is kiderült, hogy téves volt,

biztos a szülésnél sérült meg a méhszáj egy kicsit, ez látszik, ez téveszthette meg a kézzel vizsgáló orvost, de ez egyértelműen kiderült egy ultrahangos vizsgálaton.

Nagyon örültünk, de mikor haza telefonáltunk nagymaminak, kiderült, hogy a kisfiam beteg, 40 fokos a láza, tüdőgyulladás van és mámi nagyon meg van ijedve, arra kér rögtön menjünk haza. (Íme, hogyan irányította kisfiam Isten irányába az életemet).

Másnap reggel a kislányommal vonatra ültünk és hazamentünk. A férjem maradt még pár napot, hogy bevásároljon mindent, amit két évenként szoktunk Budapesten (ugyanis akkoriban csak két évente kaptunk útlevelet, hogy külföldre utazhassunk és egyszerre megvegyünk minden olyan dolgot – a gyerekcipőtől a piperecikkéig, amit otthon csak tévében láthatunk), de sajnos másként alakultak a dolgok.

Tíz nap elteltével, a párom Olaszországból telefonált, hogy mostmár, nem ő fog jönni hozzánk, hanem mi fogunk menni hozzá, reméli hamarosan. Onnan Németországba ment és sajnos hiába hivatkozott 2 beteg gyermekére és hiába kérte a sürgős családgyesítést, nem kapta meg. Ő is csak 11 év múlva kapott állampolgárságot.

Közben én a két gyerekemmel új lakásba költöztem, és ha nem zaklatott volna állandóan a titkos rendőrség, hogy váljak el attól a gazembertől, aki elhagyta szülőföldjét, akkor szépen meglettünk volna. Gyönyörű helyen laktunk, a természet szívében, 200 méterre az erdő, 100 méterre egy csobogó kispatak, sok-sok zöld, virág és kert. Volt hol játszani a gyerekek, nagyokat barangoltunk az erdőben, az erkélyünkről naponta gyönyörködhettünk a naplementében, és amikor már mindenki aludt, a világ is elcsendesedett, e mély csendben percekig bámulhattam a csillagokat.

Az volt a meggyőződésem, hogy ott fent valahol, valaki lát és hall engem.

Egyszerre volt nehéz és mégis sikerekben gazdag az életem. Megtanultam megállni a lábamon, egyedül megkeresni azt az összeget, amit azelőtt ketten kerestünk meg. Reggel hét órától, este 8-ig a gyerekekkel foglalkoztam, míg iskolában voltak, bevásároltam, főztem, takarítottam, gobelineket festettem. Ahogy megjöttek az iskolából ebédeltünk, tanultunk, elmentünk sétálni, vagy leengedtem őket játszani, aztán jött a zongora óra, vacsora, fürdés, esti mese (minden nap mesét olvastam nekik), nekem pedig a második műszak, amikor olajképet festettem vagy ruhákat, sálakat varrtam és festettem.

Mikor nem volt rendelésem, olvastam, vagy megnéztem egy-egy filmet. Hétvégéken bábszínházba, moziba, koncertre, strandra, állatkertbe, vagy a

barátainkkal kirándulni mentünk valamerre. Rengeteget barangoltunk az erdőbe, gombásztunk, figyeltük az özikéket, élveztük a patakcsobogást és a benne fel-fel bukkanó pisztrángokat. Ha valamelyik gyereknek szülinapja volt, összegyűltünk mi szülők is, és mivel legtöbbször játszottak valamilyen hangszeren, felejthetetlen házi koncerteket tartottunk.

Máskor névnap, szülinap alkalmával a tízfogásos vacsora után, dalra fakadtunk és reggelig énekeltünk, táncoltunk. Sosem unatkoztunk.

Mégis, egyszer, ahogy ültem az ágyam közepén törökülésben az éj leple alatt, beszélgetni kezdtem Istennel:

- Kérlek Istenem, adj egy jelt nekem, ami megnyugtat, tudnom kell, hogy vagy, hogy létezel. Nem tudom elhinni, hogy ez a csodálatos világ és benne az ember (lenyűgözött az emberi test és tudatosság) csak úgy véletlenül öltött formát a semmiből, elérte ezt a szintet, amit ma látunk és bármelyik pillanatban elpusztulhat úgy, hogy még nyoma sem marad. Olyan igazi rend uralja a makro- és mikrokozmoszt, ami olyan magas tudással rendelkező intelligenciára utal, amit emberi ésszel, felfogni sem lehet. A magas szintű ezernyi tudományág még csak 3-5%-ban volt képes feltárni és megfejteni azt a „létező” alkotást (e csodálatos élővilágot), amit valaki már réges-régen létre tudott hozni. Én ezzel a magas intelligenciával szeretnék kapcsolatot teremteni, vele szeretnék együttműködni, szeretnék valamivel hozzájárulni e csodálatos világ még szebbé, jobbá tételéhez. Nem tudom elhinni, hogy az ember csak annyira hivatott, mint egy kis hangya, aki megszületik, dolgozik, táplálkozik, szaporodik és meghal. Ahhoz nem volna szükség ilyen csodálatos testre, gondolkodó és szeretni tudó képességre. Miért van az ember? Miért nincs két egyforma ember? Miért teremtett, személyesen engem, ez a magas intelligencia? Ha megtudhatnám, én szívesen együttműködnék vele, akár az életemet is adnám egy nemes cél, a fejlődés érdekében. Tudom, hogy minden élőlény, aki megszületik az meg is kell haljon egyszer, ez történik a legszebb virágokkal és a sokmillió állatfajjal is, de ott a szívem mélyén érzem, hogy az ember valami többre, valami fontosabb dologra teremtett. Szeretném megtudni, hogy mire?

Hónapokon, éveken át így kértem Istent, mondja meg nekem, én személyesen, miért vagyok? Utána türelmesen vártam a válaszát, mert hittem, hogy ő válaszolni fog.

A szívemben hamar megéreztem, de szerettem volna megérteni, hallani és a szememmel látni őt.

A mindennapi életemet azzal a bizonyossággal éltem, hogy Isten az embert szeretetre teremtette, és egy szép napon azt is meg fogom tudni, hogy

engem személyesen mire teremtett.

Akkor még nem voltam tudatában annak, hogy meditálok, de minden este szántam rá időt, hogy az éj csendjében meghalljam Isten válaszát. Éreztem, hogy ő velem van, bennem van, körülöttem van, csak én nem vagyok még képes látni, hallani őt.

Egyszer arra kértem, hogy olyan módon legyen jelen, hogy láthassam, hallhassam is őt, hogy biztosan tudjam, hogy a sok milliárd ember közül lát, hall Ő is engem.

Egyik este finom lépteket hallottam a háztetőn, aztán a szobámban, mintha valaki odasétált volna a zongorához, és le is ütött három hangot, a magas ti, lá, szó hangokat. Láttam, ahogy a billentyűk lenyomódnak és a hangok varázslatosan hosszan belenyúltak az éjszaka csendjébe. Hálásan megköszöntem és lefeküdtem.

Pár nap múlva bemagyaráztam magamnak, hogy csak képzelődtem, ez az egész lehetetlen és kértem Istent segítsen, mert az ilyen dolgoktól csak megőrül az ember, még jobban összezavarodik minden bennem, arról hogy mi a valóság és mi nem.

Ekkor megszólalt egy hang a fejemben, egy tiszta nyugodt, szeretetteljes férfi hang, amiről minden kétséget kizárva tudtam, hogy „Isten hangja” és azt mondta: „Van egy könyv a szobádba amit Bibliának neveztek, olvasd el és meglátod sok kérdésedre választ kapsz.”

Nyomban a kezembe vettem és kinyitottam. Olyan verseket olvashattam legelőször, amiből érezhettem, hogy Isten pontosan ismer engem, tudja mi foglalkoztatott a legjobban, az utóbbi időkben (hogy az agy kutatásban jár-tas barátomtól és a tudományokban elmerülve kerestem a válaszokat emberi képességeinkre).

„Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjé-be, csak hogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, amit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig.” (Prédikátor könyve: 3:11, Károli Gáspár fordítása)

Ezután előlről kezdtem olvasni ezt a 3. részt és nem tudtam betelni a gyönyörrel, ami e versek bölcsességéből fakad:

3) 1) „Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden aka-ratnak.

2) Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak, ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, ami ültettetett.

3) Ideje van a megölésnek és ideje a meggyógyításnak, ideje a rontásnak és ideje az építésnek.

4) Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek, ideje a jajgatásnak és ideje a szökdelésnek.

5) Ideje van a kövek elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének, ideje az ölelgetésnek és ideje az ölelgetéstől való eltávozásnak.

6) Ideje van a keresésnek és ideje a vesztesnek, ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak.

7) Ideje van a szaggatásnak és ideje a megvarrásnak, ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak.

8) Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlölésnek, ideje a hadakozásnak és ideje a békességnek.

Ennyi elég is volt nekem, hogy legmélyebb tisztelettel és hittel tanulmányozzam át a Bibliát.

Folyton az jutott eszembe, hogy minden amit én eddig olvastam, az összes regény, dráma és vers írója a Bibliából merítette mondanivalóját. Egy-egy regénynek, versnek ugyanaz az üzenete, mint egyetlen bibliaversnek.

Ma már tudom, hogy nem biztos, hogy az írók a Bibliából merítettek, az a meggyőződésem, hogy ugyanúgy, ahogyan a prófétákat ihlette annak idején, ugyanúgy, minden időkben akadtak emberek, akiket Isten arra ihletett, hogy újra meg újra megfogalmazzák a létfontosságú tudnivalókat, melyek az ittlétünket szebbé, jobbá tehetik, és szellemi fejlődésünket megerősítik.

Minél több időt töltöttem Biblia olvasással, annál több lehetőségem nyílt arra, hogy amit olvasok azt tovább is adjam. „Véletlenszerűen” (ez a szinkronicitás!) papokkal, felvívázókkal, és bibliakutatókkal találkoztam.

Rájöttem, hogy ez is Isten ajándéka, mely azért adatik meg nekem, hogy saját szavaimmal újrafogalmazzam, elmélyítsem ismereteimet és magamé-vá tegyem.

Aki szeretettel meghallgat AZ az ÉN tanítóm, aki megtanít tanítani. Min-dig, minden esetben egyszerre vagyunk tanítók és tanulók is. Ez Isten csodálatos rendje, ahol tanító és tanítvány egyforma örömben és tanításban részesül.

Azt tapasztaltam, hogy még a mindennapi főzés, mosás, takarítás is sokkal könnyebben és gyorsabban megy, mert Isten szeretete az élet szeretete.

A szeretet „erő”, mely mindent teljessé tesz, helyreállít, meggyógyít, ha kell.

Abban az időben tájképeket festettem, melyek még több fényt, életet sugároztak, visszatükrözték újjászületett éneket.

Idejében, mert ha nem Istenhez fordulok akkor, akkor teljesen összetörtem volna a nyomás alatt, amit a férjem disszidálása miatt gyakorolt rám a titkos rendőrség.

Így, megbizonyosodva Isten létéről, tudtam, hogy meg fog segíteni minket.

Mikor láttam, hogy nincs más kiút, azért imádkoztam, hogy ha a férjem nem tud kivinni, küldjön valaki mást, aki kimentsen ebből az országból, ahol veszélyeztetve van a legalapvetőbb emberi jog, a szabadsághoz és az élethez való jog.

Kérésem meghallgatásra talált, a szomszédombba vendégek érkeztek Budapestre.

Három család gyerekeikkel és egy egyedülálló férfi. Sokan voltak, ezért az asztalomat is kölcsönkérték az esti vacsorához, és persze másnap engem is meghívtak egy italra. Mikor kifejtettem, hogy nekem is csak egy asztalom van és mi is azon szoktunk enni, sőt a gobelineket, csak azon tudom festeni (bedolgozóként ez volt a munkám), megegyeztünk, hogy minden estére (ők nappal kirándultak) odaadom, reggel pedig visszakerem.

Persze, ki bonyolította le ezt a dolgot? Az egyedülálló fiatalember. Egyszer megkérdezte, hogy maradhatna-e, megfigyelni hogyan festem a gobelineket?

Maradt. Közben sokat beszélgettünk, és másnap mikor a gyerekeimmel bábszínházba indultunk, kért, hogy engedjem meg, hogy velünk tartasson. Bábszínház után meghívott ebédre a legjobb éttermünkbe, ahol a pincér egy családnak tekintett bennünket. Ettől ő annyira boldog volt, hogy nem szóltam közbe, nem akartam elvenni tőle ezt a kis örömet.

Mesélte, hogy mennyire szeretne családot, gyerekeket és volt egy mondata, ami nagyon mélyen érintett: „Ha annyira szereti a férjed a családját, mondd, hogy volt szíve itt hagyni őket? Egy ilyen gyönyörű nőt, két ilyen aranyos gyermeket, hogy tudott egy percig is magukra hagyni, főleg, hogy tudta mi fog várni rájuk egy kommunista országban?”

Mielőtt elutazott azt is ki merete már mondani, hogy ő olyan boldog lenne, ha egy ilyen családja lehetne, mindent megtenne értünk és soha nem hagyna magamra.

Ha újra eljön, elmegyünk vele kirándulni?

Olyan öröm volt látni, ahogy vigyáz a fiamra, ahogy tanítgatja és ami-lyen türelemmel és szeretettel bánik mindkét gyerekemmel, hogy elgondolkodtam ezen.

Két hét sem telt el és újra eljött hozzánk. Ekkor saját autójával érkezett, egyedül, kivett egy szobát egy szállodában és hétvégén kirándulni vitt a hegyekbe, Gyilkostóra, Szovátára, a legjobb üdülőhelyekre.

Két hónap után újra eljött és megkérte a kezem. Mondta, hogy ezzel csak ki szeretné fejezni komoly szándékát velünk kapcsolatban, de ad még időt, hogy meghozzam döntésemet.

Amikor megpróbáltam megbeszélni a férjemmel telefonon, -aki se kívinni nem tudott még (nem kapott ő sem letelepedési engedélyt, nemhogy minket is kívinni tudjon), sem pénzt küldeni és egyre ritkábban telefonált,- a következőt mondta: „Hamarabb gondoltam a halálra, mintsem, hogy valaha is elválok tőled, de tudom, hogy ha te valamit a fejedbe veszel azt meg is cselekszed. Tedd, amit a szíved diktál.”

Én azt szerettem volna hallani, hogy: „szeretlek” kicsim, tudom, hogy nem könnyű, de legyen még egy kis türelmed.

Másnap fel sem hívott, így harmadnap reggel beadtam a válókeresetet.

Mivel ő disszidens volt, az első tárgyaláson kimondták a válást. Fel sem fogta. Nem akarta elhinni, hogy az ő megkérdezése nélkül elválasztottak. Végül pont ez segített neki is, csak így kapott letelepedési engedélyt sok év után, mert így elvett feleségül egy német nőt.

Ma már tudom, hogy ez volt Isten akarata. Én szerettem Erdélyt, de ha a körülmények úgy hozták, hogy el kellett hagynunk szülőföldünket, egyetlen hely, ahová vágytam, az Budapest volt.

Ezért hozott Isten egy budapesti férfit az életembe. Az eljegyzés után még 2 évet kellett várjunk a házassági engedélyre, de ez hamar eltel, mert 24 hónap alatt 27-szer jött el hozzánk a vőlegényem és sokat kirándultunk, szórakoztunk, nevetgélünk együtt.

A kislányom művészeti iskolába járt, zongora szakra, és mikor megnyerte az iskolában minden év végén megrendezett verseny első díját és felléphetett a városunk nagy koncerttermében (ez volt a díjazottak jutalma), vőlegényem képes volt 10 órát autózni Budapestre, csak azért, hogy ő is ott legyen ezen a koncerten. Nagyon megszerettük őt mindhárman, és úgy éreztük nincs nálunk boldogabb ember a Földön, hogy egymásra találtunk.

Persze ez a két év sem telt el hiába. Több időm volt barátságokat szőni és ápolni, több időm volt édesanyámra, a nővéremre és az ő gyerekeire is. A kislánya akkor vált nővé, (18 éves volt), sok szép ruhát varrtam neki, de azt hiszem leginkább azért jött hozzám, mert velem mindent meg tudott beszélni, amit csak kívánt. Előtte hét éven át csak a családomnak éltem. Szülinapokon, névnapokon, esküvőkön és szilveszterkor találkoztunk

testvér és unokatestvéreinkkel. Most, több időnk volt erre is, nagyon jót tett ezekben az időkben az együttérzés, barátság és szeretet.

Egyre többet festettem és meditáltam, ami meghozta gyümölcsét.

Egyik este, lefekvés előtt, a mély csendben, szívből kértem Istent, a legmagasabb szellemi intelligenciát, hogy segítsen nekem, vigyen el egy olyan dimenzióba, ahol működik az igaz szeretet, ahol minden lény szeretetben él mindenkivel. Imámban kifejtettem, hogy lelki békét szeretnék és értelmes életet élni, a fejlődést, és nem a pusztítást szolgálni. Nem akarom, hogy így teljen el az életem. Minden időmet felemészti a megélhetésért folytatott küzdelem. Alig marad időm élni, mert igazán csak akkor létezem, amikor semmire nem kell gondolnom és nem kell félnem a holnaptól, hogy megint bekopog egy titkos rendőr és zsarolni vagy fenyegetni kezd, hogy: „*elűtheti, akár a járdán is a gyermekemet egy autó, miközben ballag haza az iskolából*”, vagy „*ha nem teszem amit kérnek, rásegítenek, egy kicsit, de néhány sokk után, hogyan fogok tudni gondoskodni drága gyermekeimről?*”.

Nehéz így élni. Igazán csak akkor létezem, ha gyerekeimmel barangolni megyünk az erdőbe, a hegyekbe vagy a folyópartra. Az a legnagyobb öröm számomra, amikor a lányom zongorázik, a fiam hegedül, vagy esténként összebújva mesét olvashatok nekik. Amikor ők már álmodnak, én Istennel beszélgetek a csendben, vagy festek, írok, olvasok.

Olyan szívből kértem, hogy egy szép napon, kérésem meghallgatásra talált.

Egyik pillanatról a másikra, egy teljesen más valóságban találtam magam. Hosszú, fehér selyemruhában álltam egy hegy tetején. Először egy finomabb rezgésű, fehér fényáradat töltötte be szívemet és egész lényemet, de ahogy beteltem vele és körülnéztem, láttam, hogy többen vagyunk és mindenki fehér ruhát visel. Ezután, a hely volt az ami lenyűgözött. Egy magas hegy tetején voltunk, de ez a hegy nem kő volt, nem is kristály, egy számomra ismeretlen fehérén csillogó anyag, ami a gondolataimmal formálható volt. Ha le akartam ülni, az általam elképzelt ülő alkalmatosságot formált magából a hegy, ha asztalra gondoltam, ott termett, abban a pillanatban, ahogy kigondoltam. Nem kellett elmozdítani, ha máshova akartam helyezni, hanem itt eltűnt és ott emelkedett ki a semmiből, ahová elképzelttem. Nem voltak élei a tárgyknak és nagyon finom volt a tapintásuk, annyira jó volt a minőségük is, hogy keménynek tűntek, de mikor leültem egy székre, az engedett a keménységéből és nagyon kényelmes volt.

Hamar beteltem ezekkel a csodákkal is és nem értettem, hogy mire várunk ilyen türelmesen. Sétálni mentem. Láttam egy ösvényt, ami a minket

körülölelő szikla háta mögé vezetett. Elindultam kíváncsiskodni, de ekkor megszólalt egy kedves társam, hogy nem biztos, hogy jó amit teszek, mert ott másfajta lényekkel találkoznék, az már az ő területük. Ott ők szoktak találkozni. Én csak várjak türelmesen, mert nemsokára értem jönnek.

Abban a pillanatban, a semmiből előttem termett egy tökéletes férfi, egy olyan EMBER, aki minden szempontból tökéletes. Én mindig ilyenek képzeltem – mondjuk Jézust – vagy a félisteneket. Szébb testet, rajzolni sem tudtam volna (meztelen volt) és a tekintetéből isteni bölcsesség és béke sugárzott. Soha nem éreztem ilyen tiszta szeretetet, szerelmet egy ember iránt, mint ekkor és nagyon boldog voltam. Pár perc után megszólalt, hogy most már mennünk kell, kevés az idő, és megfogta a kezem és elindult.

Elindult volna, ha nem állítom le azzal, hogy:

– És mi lesz a gyerekeimmel? Ők maradnak a Földön?

- Ne csináld, az idő rövid, ha nem jössz most velem, nem tudok egyhamar érted jönni, te könnyörögtél, hogy jöjjenek, mert nem bírod tovább, most mi ez a kétségbeesés?

- Igaz, hogy én kértem ezt, de nem gondoltam, hogy ilyen hamar itt leszel, azt hittem sok idő kell ehhez, addig felnevelem a gyerekeimet.

- Döntened kell, mert kifutunk az időből, mennünk kell!

Nagyon erősen fogta a kezem és éreztem, hogy egy erő (mint egy őrvény), kezd magával ragadni, de a gyerekeim iránt érzett szeretet ellenállt ennek az erőnek. Letérdelve, sírva könnyörögni kezdtem, hogy ne haragudjon, de nem tudom itt hagyni a gyerekeimet. Nem gondoltam át elég jól, nem hittem, hogy ilyen gyorsan megvalósul a kérésem, az nem lehet, hogy én most elmenjek. A gyerekeimnek rajtam kívül senkijük sincsen. Mi lenne velük nélkülem? Szegénykéim, hogy megijednének, ha reggel azt látnák, hogy az ágyam üres és nem vagyok sehol. Mihez kezdenének? Engedjen el!

Minden erőmet bevetve, leizzadva, kétségbeesve próbáltam magam visszatartani és sírva könnyörögtem, hogy engedje el a kezem. Már hangoosan kiáltottam, hogy:

- Nem hagyhatom magára a gyerekeimet! Kérlek, bocsáss meg!

Ekkor újra az ágyamban találtam magam.

Leizzadva, kétségbeesetten ültem az ágyam közepén, és amikor magamhoz tértem az első dolog amit tettem, az volt, hogy körülnéztem, hogy tényleg itt vagyok és megfogtam a hálóingemet, hogy meggyőződjek, hogy már nem fehér ruhában vagyok. Hangoosan mondogattam, hogy KÖSZÖNÖM! Köszönöm! Köszönöm!

Ettől a perctől soha többet nem gondoltam elmenésre. Át kellett élnem egy ilyen helyzetet, ahhoz, hogy megéljem a fontosságát annak, hogy már nemcsak magamért vagyok felelős. Ha gyerekeket hoztam a világra, fel kell nevelnem őket, az én szeretetem nélkül, mire mennének?

Felsőbb énünk a teljességet tapasztalja, és hogy a legjobb irányba terelje teremtőképességünkől fakadó, testben megélt valóságunkat, segíteni próbál. Tükröt tart elénk, áttemel időn-téren túl más dimenziókba, elénk tár pár jelenetet párhuzamos dimenzióbeli életünkéből, múltunkból vagy jövőnkéből. Egyszerűen kivetíti gondolatainkat egy álomnak tűnő síkra, hogy megóvjon a visszafordíthatatlan végeredménytől – mondjuk, ha az halálhoz vezetne, pedig eredeti tervünkbe, nem akkorra volt beütemezve. Legtöbbször egy ilyen álom, amibe ilyen mélyen beleéljük magunkat, megértéshez vezet, rádöbbenünk, hogy nem láttuk át teljességében a dolgokat és változtatunk gondolkodásmódunkon

Velem is ez történt. Azóta szépnek, jónak és megfelelőnek látok mindent, ami van. Csodálatos dolog, hogy egész nap együtt lehetek a gyerekeimmel, hogy családfenntartó lettem és azzal keresem a kenyerem, amit a legjobban szeretek: festek, ruhákat tervezek és varrok.

Teljes az életem, mert érzem, hogy örömet viszek mások életébe, ráadásul azzal, ami nekem is a legnagyobb öröm. Ez pénzben is kifejeződik, mert a pénz a szeretet egyik váltóeszköze, de a legnagyobb fizetség az öröm áramlásában rejlik. Nem mindegy, hogy csak kötelezettségből fizetik meg a munkádat, vagy örömteli hálával és meleg kézfogással (néha öleléssel) adják át a pénzt, valamiért, amibe én minden tudásomat és szeretetemet belevittem.

A politikai rendszert is sokkal könnyebben viseltem ettől a pillanattól és azon kaptam magam, hogy saját meséket mondok már este a gyerekeimnek. Olyan meséket, amelyekben úgy próbálok rávezetni a jóra, az együttérzésre és kedvességre a gyerekeimet, hogy tükröt állítok nekik. Hogyan? Megszemélyesítem kedvenc mesehősüket azokkal a tulajdonságokkal, melyekkel ők aznap valami csintalanságot követtek el. Egy idő után már sejtették, mit fog tenni a nyuszi vagy a szomorú kiskutya a mesében és folytatni tudták a mesét, melyet akkor rögtönöztem. Kár, hogy nem írtam le őket, mi jókat mulattunk rajtuk és nem volna rossz, ha mindenki már gyermekkorában áttekintené a napját és megbocsátana magának és másoknak is mindenért, mielőtt békében álmra hajtaná fejét.

Persze én is volt min elgondolkodjak. Az járt folyton a fejemben, hogy valóság volt, vagy álom, ami történt velem? Aztán pedig azon, hogy ha ilyen valóságosnak éltem meg, akkor mi is a különbség a valóság és az álom között? Van egyáltalán? Vagy talán az álom is egy másik dimenzióbeli valóság? Ha igen, akkor, de jó volna azt a valóságot megteremteni ebben a dimenzióban is. Nem is tudom mi tetszett jobban? Az a lelki béke és nyugalom, ami ott volt a levegőben, az a szeretet, tisztelet, kedves figyelmesség, amit tapasztaltam az emberek között vagy a letisztult rend és fegyelem, az, az egyszerű és gyönyörű környezet, amiben a gondolatokkal hívtam létre a használati eszközöket. Csodálatos fehér gyöngyház színű sziklák, melyek a gondolatom hatására székké, asztallá, védelmező fallá alakultak át, mint-ha éltek volna.

Egyszóval, teljes volt a harmónia gondolat és a megvalósult teremtés között.

Érdekes, mégsem oda vágytam vissza, hanem szeretném, ha itt is ugyanezt érezhetném, a gyerekeimmel együtt.

Talán megint a jövőbe láttam? Miért? Hogy erőm legyen kitartani, hogy emlékezzek szándékaimra, amiért idejöttem?

Azért vagyok itt, hogy elmeséljem álmaimat és azokkal, akiknek tetszik ez az álom, addig fókuszáljuk teremtő gondolatainkat az álomra, amíg valósággá nem válik!

Nekem segít emlékezni a szellemi énem, és én segítek emlékezni a gyermekeimnek, családomnak, népemnek és ez által az emberiségnek?

Újból eszembe jut David R.Hawkins tanítása:

„A bizonyosság később jön, mert az igazság önmagától mutatkozik meg, magától értetődő, és erőfeszítések nélkül, önbeteljesítő kinyilatkoztatásként jelenik meg.”

Újabb történetek, újabb kérdéseket vetnek fel, melyek hatására még jobban elmélyültem a lét kérdéseiben. Sokkal mélyrehatóbban tanulmányoztam a Bibliát és egyre több választ kaptam, mindarra ami zajlik bennem és körülöttem.

Lelkesen beszéltem mindenkinek új életfilozófiámról, így hamar kiderült, hogy egyik szomszédom a szombatosoknál, a másik a Jehova tanúknál felvigyázó. Boldog voltam, hogy van kivel megtárgyalni az Ó és az Új testamentumot, Jézus küldetését, és a szeretet törvényének beépítését, megvalósítását a mindennapi életünkbe.

Egyre több ilyen családdal hozott össze a sors, akik hozzám hasonlóan diktatúrában éltek és mégis megtalálták a módját, hogy szeretetben, lelki békében éljenek, mert aki Isten törvényét helyezi az első helyre az életben az Isten országában él. Ez segített át a nehézségeken. Minden dolog mögött tisztán láttam az okot, a nehézségeket életpróbának tekintettem és minden apróságnak nagyon tudtam örülni. Legalább tíz olyan családdal barátkoztunk, akiknek az én gyerekeimmel egyidős gyerekeik voltak, így minden hétvégén kirándulni mentünk vagy verses-zenés teadélutánokat, születésnapokat tartottunk. Több gyerek, sőt szülő is játszott valamilyen hangszeren és felejthetetlen házi koncerteket hoztunk össze.

Egyre több olajképet is festettem, és esténként egyre mélyebb odaadásal beszélgettem Istennel. Igaz, hogy még egy rajtam kívül álló, de mindig gondomat viselő Teremtőnek képzeltem el őt, de hitem már teljes volt benne. Arra kértem tiszta szívből: adjon nekem bölcsességet, hogy felszínre hozzam minden képességemet, amit belém kódolt, mikor megteremtett.

Tudom, hogy alig ismerjük saját testünket, a mai orvostudomány, alig 5%-ban ismeri az emberi test működését, és elámultam annak hallatán, hogy még ennél is kisebb százalékban használjuk pl. a 100%-os agyképességünket. Magyarul: egy átlag ember a 100%-ból csak 3-4%-ban használja ki a már meglévő, tökéletesen megalkotott agyképességének kapacitását. Vajon mire lennének képesek, ha legalább még 1%-ot működésbe hoznánk? A 100%-ba már beleférne minden, amit most fel sem tudunk fogni: pl. hogy egy mátrixban élünk, vagy egyszerre több dimenzióban, amibe hatványozottan belefér az összes álmunk, fantáziánk. Erről szeretnék minél többet tudni!

Ez a csodálatos Föld, ez az egész élő bolygó, az ember gondolkodó és szeretni tudó képessége, tehát mindaz, ami körülvesz, arra bizonyíték, hogy létezik egy magas intelligenciával bíró egyetemes erő, aki mindezt létre hívta. Abban is biztos vagyok, hogy ő VAN, ő mindenhol mindenben jelen van, csak én nem látom, hallom, érzem őt, mert az én érzékszerveimmel nem érzékelhető. Ezért kértem naponta, szívem minden melegével, hogy tágítsa ki látókörömet, adjon nekem bölcsességet, hogy kapcsolatot teremthessek vele.

A tudomány szép eredményeket ért el, de semmi újat nem hoz létre, csak felfedezte pár százalékát a már megteremtett világnak. A kutatók tényleg csak felkutatják és lemásolják a már évezredek óta létre hívott és csodálatosan működő természetet, de én azzal a magas intelligenciával szeretnék együttműködni, aki mindezt létrehozta.

Az életem akkor nyerne igazán értelmet, hogyha hozzájárulhatnék, akármilyen kicsi százalékban, az egyetemes létezés fejlődéséhez.

Azon is sokszor elgondolkodtam, hogy valahol a világmindenségben biztosan vannak még az embernél sokkal csodálatosabb lények is. Az volna abszurd, ha nem lennének.

Csodálatos dolog a szeretet, a szerelem, az anyaság, az alkotás, de vajon mire volna képes az ember, ha aktiválni tudná agyképessége 100%-át? Biztos vannak olyan lények, akiknek ez már természetes. Ha nem itt e bolygón, akkor valahol máshol, de kell legyenek ilyenek. Ők segíteni tudnának nekem, nekünk, hogy mi is tovább fejlődjünk. Én nagyon szeretnék velük kapcsolatba lépni. Sokat ábrándoztam azon, hogy ők milyenek lehetnek? Vajon hogyan élnek, hogyan kommunikálnak?

Egyben biztos voltam: bölcsőbbek, ezért, ismerik pontosan az én befo gadó képességemet. Arra kértem őket, hogy jelenjenek meg nekem, vegyék fel velem a kapcsolatot.

Ez tulajdonképpen az ébredés folyamata, az isteni öntudatra ébredés első mozzanata, hiszen csak ISTEN VAN, egyetlen LÉTEZŐ, a SZERETET és azon kívül nem létezik semmi. Minden és mindenki (még a semmi is) Isten megnyilvánulása, egy impulzus visszatükröződése, minden csak benne létezik és általa. Ezért egyetlen dolgot tehet minden teremtmény, hogy ráébred erre az igazságra és örömmel tudatosítja magában, hogy ki ő, hol tart, milyen képességekkel áldott és mi az, amit ő maga tud hozzáadni szeretetével e teremtett világhoz.

Egy szép napon, 1989 januárjában, teliholdkor, hívásomra válasz érkezett.

Persze nem úgy, ahogy elképzeltem. Annál sokkal káprázatosabb módon. Nem is akkor, amikor csendbe merülve szívemet kitártam, hanem éppen takarítás közben. Azon az estén, miután mesét mondtam és lefektettem a gyerekeimet, elkezdtem rendet tenni egy kicsit a lakásban. Egy lapáttal és egy kefével a kezemben, az előszobában hajladoztam, amikor egy titkos belső sugallatra eldobtam a kezemből a dolgokat és elindultam a nappaliba, ahonnan a kilátás, szép domboldalal erdőkre irányította a tekintetemet, de ilyenkor este fél 9-kor, tél derekán, olyan sötét volt, hogy csak a csillagos ég és a telihold volt látható. Az is csodálatosan szép volt és el is húztam a függönyt, hogy jobban gyönyörködhessek benne. Ekkor a látóhatár, mintha lángba borult volna. Nem megijedtem, hogy mi történik ott, hanem tátott szájjal csodáltam a jelenséget, melynek csúcspontján (pár pillanat után) egy a teliholdnál valamivel nagyobb, erős narancssárga gömb

emelkedett a magasba. Ember alkotta mű nem lehet –gondoltam, mert olyan mint egy égitest, olyan mint a Hold, erős a fénye, viszont, nem világitja be a teret. A kisugárzása olyan szeretettel tölti be a lelkemet, amilyenre mindig vágytam, de mostani életemben még sosem éreztem. Nem tudtam levenni róla a szemem, de mivel gyorsan haladt az égen, arra gondoltam, hogy mielőtt eltűnik a látómezőnkől, idehozom a gyerekeimet. Ekkor már tudtam, hogy bolygó sem lehet, mert ahhoz túl gyors, ez egy UFO, eljöttek, válaszoltak nekem!

Beszaladtam a gyerekeimért és mondtam nekik, hogy jöjjenek gyorsan, mert olyan valamit láthatunk ma, amit csak egyszer lát az ember életében, és kivítem őket a teraszra, hogy jobban és tovább láthassuk e csodát, mielőtt eltűnik a ház mögött.

De nem tűnt el. Megállt fölöttünk és mi nem tudtuk levenni róla a tekintetünket. Örömet meg akartam még osztani az alattam lakó szomszédommal és egy pillanatig eszemben volt, hogy leszólok neki, nézzen ki az ablakon, de valami megállított, egyszerűen nem tudtam se megmozdulni, se szólni. Nyomban meg is értettem, hogy ezt, csak mi kell lássuk most, ez a csoda csak nekünk szól.

Teljes figyelmünkkel ámultunk a látványon és mikor megállt fölöttünk, már biztosan tudtam, hogy ők azok, azok a nálunk magasabb intelligenciával bíró lények, akik vették a szívből fakadó imámat és válaszolnak rá.

Egy adott pillanatban úgy éreztem, hogy egy fényoszlop köt össze bennünket, és valósággal lebegek. Aztán az anyai ösztön ráébresztett, hogy gyermekeim megfáznak egy szál pizsamában mínusz húsz fokban az erkélyen és mondtam, hogy most már elég, be kell mennünk. Ebben a pillanatban a gömb elindult visszafelé, és eltűnt a látóhatárnak ugyanazon pontján., mint ahol megjelent.

Lefektettem a gyerekeket és felhívtam édesanyámat telefonon, hogy nézzen gyorsan ki az ablakon (mert ő a domb túloldalán lakott), hátha még látja a csodát az égen, egy vörösés-narancs gömböt, ami egy igazi UFO !

Ő azt válaszolta álmosan, hogy éjfél van már, nem megy ki a házból és a fáktól ő nem lát semmit az ablakból. Ekkor döböntem rá az órára nézve, hogy féltizenkettő van. Ami öt-tíz percrek tűnt, az alatt tulajdonképpen három óra telt el. Ez egy 2 óra 45 perces időkiesés az életünkből, mert 8 óra 45 perckor mentünk ki az erkélyre.

El kellett még teljen hét kerek év, hogy megérjek annak megértésére, hogy mi is történt ez alatt az idő alatt velünk. Az akkori tudatossági szinten

nem bírtam el a történeteket. Csak annyira voltam képes emlékezni, ami örömmel töltötte el szívemet. A többi felkavart volna, csak káoszt és kellemtelenséget okozott volna az életemben és ott volt a két gyerekem, akiknek szükségük volt rám.

Az alkotó munkámban azonban kezdett felszínre jönni egy-egy emlék. Ahogy haladtam szellemi fejlődésem útján, kezdtem egyre jobban érteni és értékelni, ami velem történt.

Az, hogy volt egy ilyen valós tapasztalatom egy más világból jött magasabbrendű intelligenciáról, teljesen megváltoztatta az életemet. Öröm lett a létezés, más szemekkel láttam mindent, ami körülött, a múltat és a jövőt, ezért, csak a jelen számít, hogy figyelmesen éljem meg magam ott és akkor, ahol éppen vagyok.

Ez a lelki béke, ez a szeretet: JELEN LENNI!

Megszűnt a félelmem a haláltól és minden elképzelhető dologtól, ami történhet velem az életben. Volt egy olyan biztos pont, egy olyan kellemes érzés bennem, hogy ha bármilyen probléma adódna az életemben, ami meghaladja a képességeimet, van kihez forduljak.

Van ISTEN! és mindig készen áll, hogy választ adjon kérdéseinkre, hogy konkrétan is segítsen, ha szívből kérjük őt.

Úgy éreztem ez a legtöbb, amit ember kívánhat, szabadon élhet, teremthet, megismerheti e bolygó ajándékait, feszegetheti saját határait, képességeit, és amikor elakad vagy többre vágyik, ott a mindentudó egyetemes teremtmény, aki örömmel segít. Ettől a perctől, minden nap bölcsességet kértem és még több bölcsességet Istentől.

Ez kell ahhoz, hogy szeretni tudj, hogy megőrizd az egészségedet és minden más lépéshez is az életben. Ahhoz is, hogy megértsem: ahhoz, hogy többet alkothassak, tehessek e világban, el kell hagyjam szülőföldemet, egy szabad országban többet tehetek, teljesebb életet élhetek.

Mindig is úgy gondoltam, hogy én elsősorban a FÖLDRE születtem és az emberiség az én népem, és csak ezután vagyok magyar és nő a Kárpát-medencében. Engem sose zavart, hogy két nyelven kell beszélnem a hazámban, mert mindig egy szinttel magasabbról tekintettem le e világra. Meg is jegyezték egyszer, hogy a fellegekben járok vagy néha kedvesebben, hogy én egy földre szállt angyal vagyok.

Akkor kezdett változni minden körülöttem, amikor szellemi szabadságra vágyva, akadálynak éltem meg a rendszer és a struktúra korlátait, amiben dolgoznom kellett és amiben a gyerekeim iskolába kellett járjanak.

Egyrészt átsegített minden hétköznapi nehézségen az, hogy engem, a látható dolgok mögött rejlő tudás és bölcsesség érdekel sokkal jobban a tényeknél, de másfelől, ketrecre zárt delfinnek éreztem magam. Nemcsak azért, mert nem kaphattam útlevelet és figyelték minden lépésemet, hanem leginkább azért, mert nem juthattam igazi szellemi táplálékhoz sem.

Egy tévéadó volt, a könyvtárban és a könyvesboltokban magyar nyelven (még román nyelven sem) olyan könyveket, amelyekből igazi tudásra tehettem volna szert, nem lehetett beszerezni. Sem postán, sem személyesen nem lehetett külföldről bizonyos könyveket behozni, még a Bibliát sem nézték jó szemmel az ember lakásában. A Jehova tanúk például, üldözöttek voltak. (ilyen volt a diktatúrában élni).

Megértettem, hogy a szellemi szabadsághoz fizikai szabadságra van szükségem.

Imáimban ez került az első helyre. A szocializmusban öt évet is kellett várni a házassági engedélyre annak, aki külföldi állampolgárral kívánt házasságot kötni.

Mi már két éve beadtuk kérelmünket, de úgy éreztem sose kapunk engedélyt.

Ezért újra Isten segítségét kértem.

Néha, az volt az érzésem, hogy imáim nemcsak a saját családomnak hozták el a szabadságot, de az egész népnek, akik ugyanúgy szenvedtek, mint mi. Forradalom tört ki 1989 decemberében Romániában, és a nép, szabadságot vívott ki magának, demokráciát. Az volt a benyomásom, hogy mindez értem történik.

Én úgy éltem meg ezt, hogy imámra válaszként az egész univerzum összefogott, hogy kérésem teljesüljön. Ha ez volt az egyetlen lehetőség, akkor így, mivel nem az otthonomat, hanem a hazámat éreztem börtönnek, ezért az egész nép szabadságáért is imádkoztam.

Mennyire igaz, hogy minden mindennel összefügg.

El kellett teljen még 15 év, hogy erről a dátumról a következőt olvassam: (Solara: Csillagszülöttek könyvéből idézek)

„1989 az összeolvadás, az Aktiválás és a Hatalom éve. A Föld felébredt emberiségéhez szólunk, akik készen állnak arra, hogy továbblépjenek. Ez a szabad előrehaladás éve, amelyben nem akadályoznak tovább a megosztottság korlátai. Először is el kell köteleznetek magatokat. Ez az elkötelezettség legfelsőbb önvalótok kompromisszumok nélküli elfogadása és megtestesítése kell, hogy legyen, hogy valódi Angyalként járhatatok a Földön, és hogy lényetek mélyén rendíthetetlen egységérzetet szilárdítsatok meg.

Ha elköteleztétek magatok Felsőbb célotok szolgálatára, itt az idő, hogy előlépjetek és beteljesítsétek Isteni Küldetéséteket. Ez pedig, nem más, mint hogy teljes egészében megtestesítsétek azt, akik valójában vagytok”

„A csillagok követeiként jövünk, hiszen valójában csillagok vagyunk. Határtalan Fénylénnyek apró fizikai testtel. Fel kell ébresztenünk testvéreinket először, hogy aztán együtt felébresszük az egész emberiséget. Ahogy aurád kitisztul, olyan csillag-vonzerőt árasztasz majd magadból, amely másokat hozzád vonz, anélkül hogy bármiféle tudatos erőfeszítést kéne tenned.”

Mekkora segítség lett volna Istenem, ha már akkor olvashattam volna ilyen könyveket! Pontosan ezért vettem tollat a kezembe.

Azt is csodálatosan megfogalmazza Solara, hogy hogyan ismered fel, hogy csillagszülött vagy:

„A csillagszülöttek az élet minden területén, a Föld összes kultúrájában fellelhetők. Ha te is egy vagy közülük sosem érezted igazán idetartozónak magad. Elhagyatott vagy, mintha igazi szüleid örökbe adtak volna egy különös, idegen családhoz. Folyton azon tűnődtél gyermekkorodban, vajon kik is ők és miért élsz velük. A csillagos eget bámulva kiáltottál a szívedben igazi népedhez, családot hoz, hogy mentsenek meg erről a szokatlan helyről. Furcsa álmaid voltak és furcsa dolgok történtek veled. Ha elmesélted családotnak, nem értettek meg. Testen kívüli élményeid voltak vagy talán átélted, milyen érzés olyan hatalmassá válni, hogy az szinte elméd határait is elmossa, de amikor már hozzászoktál volna ehhez az érzéshez, egyetlen villanás alatt ismét icipici lettél, iszonyúan felfoghatatlanul apró. Repülni tudtál nagyon nagy sebességgel, aztán hirtelen lelassultál, és túl nehéznek bizonyultál a repüléshez. Ezek olyan élmények voltak, olyan utazások a tudatosság különböző fokozatainak és sokdimenziós kapukon át, amikre gyerekként sokkal nyitottabb voltál, mert még nem homályosította el látásodat a neveltetés, mely szerint ilyesmik nem léteznek.

Talán, éjszaka angyalok látogattak meg és megvigasztaltak vagy a csillagok dalát énekelték neked, vigyáztak rád, örködtek feletted, meggyógyítottak, ha beteg voltál. Igen, te is csillagszülött vagy.

Minden csillagszülött magában hordozza ezeket az érzéseket, ott vannak mélyen memóriánkba ágyazódva. Azon tűnődünk, miért vagyunk itt, miért különbözünk annyira másoktól, miért nem illeszkedünk a normális kerékvágásba. Talán más dal él bennünk és ennek a drága dalnak a töredékei tesznek képessé arra, hogy folytassuk a kutatást, mintha egy ismeret-

len játék darabkái keresgélnek, hogy összerakjunk valamit, ami nekünk szent, ám mások számára láthatatlan.

Úgy tűnik más értékrenddel születünk és más szabályokhoz, törvényekhez tartjuk magunkat, mint amilyenek a Földön éppen uralkodnak.

Mi másképp látunk is, mi valóban látunk, képesek vagyunk a dolgok mögé látni vagy beelátni a másik ember lényegébe, olvasni a gondolataiba, érzéseibe, félelmeibe. Ezt senki sem szereti, ezért gyakran kiközösítenek bennünket, vagy mellőzik társaságunkat, pedig mi egyszerűen csak ilyenek vagyunk.

Ezért magányosan, meg nem értetten, állandóan a hazatérés módját keressük.

A természet szépsége gyengéden táplál minket, csillapítja nyugtalanságunkat, leköt bennünket szüntelenül ismétlődő változásaival – a születés, a halál és a megújulás körforgásával.

A természet táplál és véd minket, sőt legtöbbször ő segít emlékeznünk és öntudatra ébrednünk.

Az ébredés nem egyik napról a másikra történt. Valójában egyfolytában történt. Csak nem vettük észre.

A csend egyik legnagyobb tanítónknak bizonyult.

Magányunkban megtanultunk belépni a csönd titokzatos birodalmába. Megértettük, hogy az egyedüllét nem egyenlő a magánnyal és elkezdtük megtanulni, élvezni azt, hogy különösek vagyunk. Körülölelt bennünket a béke. A tudatosság olyan új dimenziójába léptünk, amelyben egyre jobban éreztük magunkat.

Ezután önmegismerésünkön és önbecsülésünkön kezdtünk el dolgozni. Meg kellett tanulni szeretni önmagunkat anélkül, hogy önzővé váltunk volna.

Önmagunk elfogadása olyan felszabadító volt, hogy egyre könnyebbé vált az, hogy hallgassunk belső magunkra és kifejezzük valódi érzelmeinket. És kiderült, hogy így nemcsak mi éreztük jobban magunkat a bőrünkben, de mások is sokkal jobban értékelnek minket.

A következő feladat az erőnk tudatosításával volt kapcsolatos. A következő pedig, a feladás. Mindent fel kellett adnunk! És mint a legnagyobb látókok, misztikusok és szentek közvetlenül a Egységtől kapunk személyes útmutatást és tudást.

Persze nem könnyű állandó, közvetlen kapcsolatban állni az Egységgel, hiszen bízunk kell abban, amit tőle kapunk.

Meg kell tanulni meghallani, majd követni saját belső hangunkat, annak alapján kell élni életünket.

Ahogy haladtunk előre, mindig voltak pislákoló reménysugarak, igit látomások. Ezek elegendőek voltak, hogy legyen erőnk továbbhaladni, hogy tudjuk, jó úton járunk. Noha még mindig voltak kétségeink és félelmeink, immár felismertük őket.

Megvetettük a lábunkat a Felsőbb Valóságban. És semmi sem vethetett ki onnan többé minket, hiszen túl keményen küzdöttünk ahhoz, hogy most adjuk fel. Aztán a nehézségek emlékké alakultak és egyre könnyebb lett az út.

A következő lépés a fizikai testünk elfogadása, értékelése volt. A legtöbbször bőrtönként gondoltunk rá ahelyett, hogy templomunk lett volna. Amióta tudtuk vagy reméltük, hogy elhagyhatjuk e bolygót, utazásra készen, „becsomagolt bőrönddel” vártuk a pillanatot. Aztán rá kellett ébrednünk, hogy ahhoz, hogy hazajuthassunk, előbb teljesen be kell laknunk emberi testünket!

Ez azt jelenti, hogy újra kellett rendeznünk fizikai valónkat, hogy megfelelő eszközként szolgálhassanak a Felsőbb Energiák számára, amelyeket olyan régóta keresünk. Rengeteg új munka várt ránk. Testünkre kellett fordítani minden figyelmünket.

Többé nem tudtuk különválasztani a szellemet az anyagtól. Az volt a feladatunk, hogy tisztává váljunk, hogy egyesítsük a Mennyet a Földdel, hogy a megosztottságból Egységet kovácsoljunk. Ehhez meg kellett valósítanunk magunkban a Szent Egyesülést! Ez azt jelentette, hogy DNS-ünk alapjáig ható komoly belső változást kellett véghez vigyünk. Át kellett alakítanunk régi életmódunkat, hogy testünk érzékelhesse azt a felgyorsult fényfrekvenciát, amely a bolygóra árad.

Mindannyian őrzünk magunkban olyan előkódolt mintákat, amelyek aktivizálódnak, mihelyt tudatunk eljut az ébredés egy bizonyos szintjére.

Ezeket az előzetesen kódolt emlékeket földi inkarnációnk előtt kaptuk, hogy különböző ingerek hatására aktivizálódjanak.

Mint a virágok a mezőn, mindannyian más időben virágzunk. Így ébredünk fel, egyik a másik után, százak és ezrek, mindaddig, míg az összes csillagszülött készen nem áll.

Akkor felfedezzük majd, hogy szent célunkat szolgáljuk azzal, hogy a szellemet az anyaggal egyesítjük.

Amikor mindegyikünk felébred, hangunk gazdagítja a közös dal, az EGYSEG dalának zengését. Ez a dal erősödik, amíg Mennyei Zengésének vibrációi át nem hatják a Földet és az újjá nem születik.

A kettőség illúziója eltűnik és az Egységben máris, otthon érezzük magunkat, bárhol is legyünk.

Mély, szerető együttérzéssel áldj meg mindent, amit tapasztaltál, hiszen tudod, hogy mindez segített téged, elvezetett e küszöbhez.

Tekints végig azokon az embereken, akikkel utad során találkozta. Emlékezz azokra, akik mint szeretteid, tanáraid segítettek és kiváltképp azokra, akik utadba álltak, gátolni akartak az előrehaladásban. Rá fogsz jönni, hogy ők segítettek téged a leginkább, ők vettek rá a változásra.

Emlékezz azokra, akik szerettek téged, végül összetörték a szíved. Megfogadjuk, hogy soha többé nem szeretünk, de aztán mindig megszegjük, és ismét kinyitjuk szívünket egy-egy olyan kapcsolatban, amelyet az ÉG akaratanak érzünk.

Persze volt úgy is, hogy mi törtünk össze szíveket, de minden egyes kapcsolat tükör volt, mely változásra és növekedésre kényszerített.

Az egység és a teljesség keresése újra és újra beteretelt egy partnerkapcsolatba, mert úgy éreztük, hogy a teljes egység csak rajtunk kívül álló személlyel eggyé válva valósulhat meg. És nagyon sok időt töltöttünk annak a társnak a keresésével, aki teljessé tesz minket. Előbb vagy utóbb felismerjük, hogy az igazi egység csak bennünk valósulhat meg. Vágyaink tárgyát kívül keresni – hiábavaló kutatás volt csak. Amint befelé fordítottuk figyelmünket, megtaláltuk, amit oly régóta keresünk.

Amint visszapillantunk inkarnációink évmillióinak tűnő sorára, felismerjük, hogy a Mennyei Idő mértékével földi létünk rövid, mégis rendkívül gyümölcsöző volt. Hol máshol tudtuk volna ilyen teljesen megjeleníteni magunkat cselekvő, tevékeny Szeretéként?

Milyen nagyszerű alkalom arra, hogy kifejezzük lényünk teljességét különböző testeken, elméken, és érzelmeken keresztül! Összeházasítjuk a szellemet az anyaggal, alkímiai egységet teremtve a formátlan és a forma, a látható és a láthatatlan között. Ez az egység először és elsőként a mi saját lényünkben jött létre!”

„Kitárt kapu előtt állsz.

Itt az idő, hogy belépj...

A hosszú út végén

Tudatosan többdimenziós

Lényekké válunk,

A Föld bolygón szolgálunk,

Teljesen felébredve.”

Ezt a pár oldalt azért tartottam fontosnak idézni Solara: „Csillagszülöttek” című könyvéből, hogy a hozzám hasonló érzelmű, önmagukat kereső embe-

rek ugyanolyan visszajelzést kaphassanak, mint én kaptam. Nekem nagyon sokat jelentett. Azt hiszem ettől a perctől lettem igazán szabad, mert ettől a perctől kezdve megélhettem mindig, minden körülmények között amit a szívem diktál. Solara önvallomása megnyugtatót afelől, hogy nem vagyok egyedül, sokan vagyunk akik ébrednek, szabadon felszínre hozzák emlékeiket, szeretni tudásukat, sőt eljött az ideje annak is, hogy mindezért, az emberek nem kiközösítenek, hanem követik példánkat, megtanulnak csendet teremteni magukban, meditálni és együttérezni mindennel és mindenkivel.

Másodszor, azért is tartottam fontosnak idézni egy megvilágosodott ember vallomásait, hogy újra megerősítem azt a meggyőződésemet, miszerint

eljött az ideje annak, amikor e Földön minden egyes ember megvilágosodhat. Ezt az időpontot vésték kőbe és hagyták hátra nekünk ősidőktől fogva szentjeink, látóink és prófétáink. Erről ír a Jelenések könyve, erről árulkodnak a csillagok, a maják és az összes ránk hagyott „titkos” tudás. Mi most végrehajtói vagyunk a Földön valaha is élt összes ember és lény felhalmozott tudásának. Az ők tapasztalatai üledtek le és íródtak be DNS-ünkbe, tehát ők bennünk élnek. Együtt, EGY-ként emelkedünk egy magasabb frekvenciaszámra, ami egy teljesen új tapasztalással jár együtt, ezért nevezhetjük egy teljesen új dimenzióknak. Fontosnak tartom kihangsúlyozni, hogy ez nem ott van valahol, és aki megérdemli, beléphet abba, hanem ezt mi együtt, mi a saját erőnk és szeretni tudásunk bölcsességével teremtettük meg. A létezés egy folyamat, egy folyamatos teremtés.

A SZERETET FOLYAMATOS KIBONTAKOZÁSA a LÉT ÉRTELME!

Ami a JELEN valósága, az annak az eredménye, amit eddig teremtettünk. Most, hogy már tudjuk, hogy kik vagyunk, hogy a gondolat teremtő erő, már csak a szeretetünkön múlik, hogy mi az amit szeretnénk teremteni, és valóságként megélni.

Ezért kell megvilágosodni, tudatosan teremteni. A megvilágosodás nem más, mint a minden ember szíve mélyén ott lakozó szeretet aktiválása.

A szeretet Isteni mivoltunk kifejeződése. A megvilágosodás, a felébredés, tehát nem más, mint az Isteni öntudatunkra való emlékezés.

Ma rengeteg könyv, festmény, film és műalkotás segít ebben, mert egyre többen ébrednek fel és akik már emlékezni képesek, megtesznek mindent, hogy mint egy hangvilla, a saját frekvenciájukkal megemeljék a többiek frekvenciaszámát.

Mi több, mivel a világegyetemben sem vagyunk egyedül, kívülről is kapja a Föld (ahogy mi emberek egymás közt, így a csillagok és bolygók közt is zajlik a hangolás) a magasabb rezgéseket. Természetes ez is, mert minél magasabb rezgéseket bocsát ki (amihez mi emberek is hozzájárulunk) annál magasabb rezgéseket vonz magához.

Mi tehát a teendő?

Mint az életem történetéből is kiderül, semmi különös. Éljük szeretettel az életünket. Hallgassunk a belső hangra. Töltsünk minél több időt a természetben, ahogy csodáljuk az élővilág ezernyi változatát, vegyük észre, legalább néha-néha, a mögötte rejlő bölcsességet. Így könnyebb eldönteni, hogy a TEREMTŐ mellé állunk, vagy azok mögé, akik pusztítják az életet. Középút nincs.

Amikor elkezdjük óvni az élővilágot, magunkkal kezdjük (szívből ajánlom), mert ez megindítja és megerősíti szeretetünket és hitünket, aztán észrevétlenül, könnyedén terjed tovább és egyre tovább: gyermekeinkre, családunkra, népünkre és az egész emberiségre.

Ha nekem sikerült, mindenkinek sikerülni fog!

Én sem tudatosan tettem az első lépéseket, mégis felébredtem. Igaz ma már nincs annyi idő, mint amennyi nekem állt a rendelkezésemre. Viszont, pontosan ezért van annyi segítség. Manapság egyetlen könyv elolvasása elegendő lehet ahhoz, hogy megértsük, mi a teendők.

Teremtsünk CSENDET magunkban és hagyjuk felszínre törni, megnyilvánulni a belénk kódolt szeretetet és bölcsességet.

Tudatosan fogadjuk be a kívülről kapott frekvenciákat. Ez azt jelenti, hogy tisztítsuk meg szervezetünket és gondolkodásunkat a negatív hatásoktól, hogy rá tudjunk hangolódni a magasabb frekvenciákra. Sok vizet kell inni, minél többet mozogni és a fényben tartózkodni. A Nap fénye és a természet „hangja” az élet fenntartója.

Megint idézek egy fontos dolgot Bob Frissell: Pólusváltás című könyvéből:

„A világűrben a Szíriusz A-val együtt a DNS molekula szerkezetéhez hasonló alakban haladunk. Közös végzetünk van a Szíriusszal. Ahogy egyszerre mozgunk, úgy bontakozik ki a tudatosság, ahogy a DNS génjei és kromoszómái feltárják üzeneteiket nagyon specifikus helyekről. Léteznek olyan kulcsfontosságú időpontok, amikor „genetikailag” kritikus összefonódás következhet be a Föld és a Szíriusz, valamint a kozmosz többi része

közt. Egy rendkívül különleges csoportosulás jelen pillanatban is végbe megy.”

„A bolygók pólusainak változása óriási összefüggésben áll a tudatban végbemenő változásokkal. Jelenleg a galaxis középpontja felé való elmozdulás előtt állunk és kezdünk felébredni. A Föld bármikor bekövetkező pólusváltozásának mértéke közvetlenül kapcsolatban áll a Föld tudatosságával. Bár sokan félnek a következményektől, attól hogy kontinensek fognak elsüllyedni, ez mégsem fog bekövetkezni, finomabban módon fog lezajlani. 1972-ben történt valami, ami megváltoztatott mindent.

Az, ahol a napéjegyenlőségek előrehaladásában tartunk, elárulja, miért most megy mindez végbe (minden ciklusokban zajlik 12500-13000 évenként). Valamikor a jelen és 2012 között valószínűleg át is fogunk mindent élni. Tisztában kell lennünk azzal is, hogy minden történést a bolygón élő emberek gondolatai és érzelmei befolyásolnak. Ha megváltozik tudatosságunk, változtatni tudunk a végkimenetelen, minden proféciától függetlenül (én: mert a szeretet a legnagyobb erő mely mindent megváltoztathat.) Mi hozzuk létre saját valóságunkat, pillanatról-pillanatra. A pólusváltások rendkívül gyorsan játszódnak le, kb. 20 óra alatt le is zajlik. Minél tudatosabbak vagyunk, annál inkább képesek leszünk befolyásolni a fizikai pólusváltást.”

„A helyzetünk a legszokatlanabb, ami valaha ismert volt az univerzumban. Még távoli galaxisokból is tartózkodnak itt lények, akik figyelnek minket. A legtöbb nemcsak fénytestben van itt, de úgy, hogy hajójuk és testük egy és ugyanaz.”

„Világunk összes dimenziószintje egyszerre van jelen és összekapcsolódik. Az egyetlen dolog, ami megkülönbözteti őket, az a hullámhosszuk. A mi háromdimenziós világunk hullámhossza 7,13 centiméter.”

„Bolygónk számos világgal bír, mely mind itt van körülöttünk, csak éppen tudatunk egy bizonyos frekvenciára van beállítva. Eközben, a szó szoros értelmében, összetett dimenziószinteken létezőnk, tapasztalataink minden szinten más és mások.”

„A dimenziók között utazni, a testünket körülölelő elektromágneses mező (aura) aktiválásával lehet. Ezt Merkabának nevezzük. Tehát a Merkaba, a felemelkedés eszköze is. A „mer”szó, forgó elektromágneses fénymezőt jelent, a „Ka” elmét, míg a „Ba” testet vagy valóságot jelent.”

„A Merkaba ellentétes irányba forgó fénymező, mely idő és térközi járműként veszi körül az emberi testet. Ha sikerül elsajátítani a mező ak-

tiválásának tudományát (én: ezért is kell és érdemes megvilágosodni), a Merkaba segítségével beutazhatjuk az univerzumot, az összes dimenziót.”

„Belső forrásunk legvégső kifejeződése a Merkaba. A galaxis döntő többsége használja a belső Merkabát – magukon kívül semmire sincs szükségük. A saját tér-idő járművükben élnek, és mindenük megvan, amire szükségük lehet. Hamarosan mi is csatlakozni fogunk hozzájuk”

„Fontos tudni, hogy semmilyen technika segítségével nem kerülhetünk ki jelenlegi helyzetünkéből. A technológiától való egyre növekvő függésünk minden problémánk okozója, és ha ezt folytatnánk a pusztulás felé haladnánk, mert egyre távolodnánk az EGY szellemétől és folyamatosan gyengülne tudatosságunk. Technika szempontból minél fejlettebbek vagyunk, annál tudatlanabbakká válunk. A végső és egyetlen hazavezető út a Merkaba.

Gyengébbekké válunk, ha minden erőnket a technológiára fordítjuk, más szóval a külsőségekre, az anyagi tárgyakra. Ha ezektől a tárgyaktól függeni kezdünk, képtelenek leszünk gondoskodni magunkról és értékelni belső tulajdonságainkat, igazi bölcsességünket. Forduljunk hát befele, szeretni tudásunkkal építsünk Merkabát! ”- mondja D.Melchizedektől tanulva Bob Frissell.

Szerencsés az akihez eljutnak ezek a könyvek.

Még idézek egy kicsit egy másik könyvből is: Solara: 11:11 című könyvből, mert ez választ ad arra, hogy miért pont 1989-ben érkezett hozzám is a segítség és hogy miért voltam képes oly gyorsan változni, megérteni a dolgokat, tisztán látni, jó döntéseket hozni, bízni magamban és a megérzéseimben.

„Miután egybeolvadunk Felsőbb Énünkkel, s csöndben tesszük a dolgunkat, éljük az életünket, hirtelen, minden előzetes figyelmeztetés nélkül valami megváltozik körülöttünk.”

„Engedjünk szabad folyást a dolgoknak, s többé ne gondoljunk holmi rejtett parancsokra. Egyszerűen csak vegyük tudomásul, hogy ezek sejtjeink mélyén raktározódtak el még a csillagtanács idején, bennünk szunynyadnak, aktiválódásuk pillanatára várva. Mindaddig, amíg mindent elkövetünk a bennünk élő Igazság kibontakoztatására, és az Egységet szolgáljuk (szeretettel élünk), jó úton járunk Isteni Küldetésünk beteljesítésében.”

Vagy, Barbara Marciniak: A fejlődés ösvénye című könyvéből:

„Spirituális felébredések lényege, hogy merjetek kérdéseket feltenni.”

„Eredetek a csillagokban van, s ennek az igazságnak a megértése el-

sődleges fontosságú az emberiség spirituális átalakulásához.”

„Ha magatokénak követeltek jogos képességeket arra, hogy körbevezessétek tudatotokat a létezés mezőjén, közvetlen tudáshoz fogtok jutni, mellyel túl tudtok lépni a fizikai valóságok korlátain, hogy megértsétek a felébredésre készítő erők hatalmát!”

„Minden tudatforma az állandó mozgásban levő szubatomi részecskék tengerében úszik. Ezeket a részecskéket a tudatos elmétek különbözteti meg, s a tetszések szerint választódnak ki. A szubatomi részecskék aktívan részt vesznek a valóságok építésében, mert állandó kapcsolatot tartanak fenn a létezés egész mezőjével. Ahogy a gyorsulás folytatódik és a naprendszer az űr új területein halad át, át kell venniük e területek frekvenciaszámát.

Az égi tevékenységek sok fajtája főszerepet fog játszani a kollektív éberség új szintre emelésében, a becsület, a méltóság, a szándék tudati kódjainak az aktiválásával.”

„Az fogja meghatározni, hogy milyen világváltozást teremtetek, hogy hogyan használjátok a tudatotokat és a figyelmeteket.”

„A különböző korok bölcsei az emberi fejlődés fordulópontjának jóslták az 1987-től 2012-ig terjedő időszakot. Ez a nanoszekund. A kozmikus energia megnövekedett sugárzási ereje ebben az időszakban, arra készíti az emberiséget, hogy rányissa szemét egy nagyobb spirituális célra. Rendkívül lényeges, hogy elfogadjátok, erővel bíró lények vagytok. A saját fizikai testetek jó példa az élet hibátlan felépítésére, a sejtjeitek, a csontjaitok, a szerveitek bonyolult és csodálatos felépítésében a létezés eredendő természete tükröződik. Felépítéseketek tekintve remekművek vagytok. Csak most kezditek felismerni képességeitek sokaságát, világokat teremtő képességeitek igaz természetét.

Olykor-olykor, nagy ritkán a kozmikus energia hihetetlenül felgyorsul a tér-idő kontinuum egyes részeiben. A gyorsulás az intelligencia különféle formáinak – a csillagok, bolygók, kozmoszlények – kölcsönös megállapodás alapján jön létre, s célja, hogy az energia megváltozott rezgésszintjének integrálása által a kozmosz különféle résztvevői a létezés egy sokkal magasabb szintű meg tapasztalásához jussanak. Ehhez a felébredéshez nyílt meg 1987-ben a kapu a világotokban, megkezdve ezzel, egy olyan 25 éves időszakra kiterjedő változást és átalakulást, melyre korábban még nem volt példa.”

„A valóságot a gondolat teremti meg, tehát a valóság az elmében épül fel. A gondolatok, az érzések, a szavak és az ideák mindig a hozzájuk ha-

sonlókat vonzzák” (én: ezért mondom, hogy az első és a legfontosabb változás a gondolkodásmód változás kell legyen)

„A teremtés tüneményes formái vagytok, akik a gondolataikkal, szavakkal és tetteikkel képesek a létezés csodálatos, felemelő változatait létrehívni, megteremteni.” (én: persze isteni tudatossággal istenemberré válva.)

„A figyelemnek fontos szerepe van. A figyelem éberség, tudatosság”(én: A figyelem által szabadon választjuk meg, hogy mire összpontosítjuk tudati energiánkat, ezért ez az első lépés a tudatos létezés útján.)

„A sejtjeitek a frekvencia és telepátia révén mindig közvetíteni fogják azt, akik vagytok (én: gondoljunk csak a víz képességeire, és hogy e dimenzióban a víz mindenben megtalálható.) A sejtjeitek hallják (veszik) az összes gondolatokat – a tudatost, a tudatalattit és a tudatlant is – s ennek eredményeképpen állandóan módosítják magukat, hogy pontosan arra adjanak jelzéseket, amit elérni akartok. Azután egy sor szinkronisztikus esemény révén, talákoztatok a lehetőséggel mely kapcsolatot teremt azzal, amire összpontosítottok – ez pedig szorosan összefügg a saját értékeitekbe vetett hitetekkel. Eltűnődtek-e már azon, hogy vajon az alapmeggyőződésetek támogatja-e az élethelyzeteket? Véletlenek nincsenek, a sejtjeitek ösztönöznek rá, hogy az egyik útra kanyarodjatok s ne a másikra –hogy találkozzatok egy régi baráttal, vagy elkerüljétek egy kellemetlen találkozást – akármi történik is tehát, minden a ti teremtényetek. El kell döntenetek, hogy mit akartok, s ezzel nagyon alaposan tisztában kell lennetek. Ha azt hiszitek, hogy nincs hatalmatok afölött, ami a külvilágban történik, akkor, ez egy olyan meggyőződés és megállapodás, ami köztetek és a létezés mezője között kötött. A sejtjeitek veszik ezt a parancsot, és mindent megtesznek, hogy minden szituációban teljesítsétek azt az elvárásokat, hogy nincsen hatalmatok a dolgok felett. A meggyőződésetek adják az alapot biológiai lényetek működéséhez, s a hihetetlen méretű felgyorsulás eme időszakában az emberiség kénytelen vállalni a felelősséget, hogy megtanulja kezelni a gondolat (teremtő erejét) energiáját.

Még egyszer: összpontosított figyelem a személyes aranybányátok, s ahogy megtanuljátok értékelni és használni ezt a belső gazdagságot, erő meríthettek mind külső, mind belső utazásokhoz. A meggyőződésetek hatalmuk van, ők hozzák létre a színteret a tapasztalataitok számára.”

„A felgyorsulás időszakában, 1987-től 2012-ig az energia rezgésszáma minden évben nőni fog (ami a Földre érkezik), hogy mindenkinek lehetősége legyen megérteni a tudatjátékot.

„Egy egységes, kiegyensúlyozott elme olyan frekvencián rezeg, amely védett a negatív hatásokkal szemben.”

„Ha egyszer tényleg sikerül felfognotok, hogy multidimenzionális teremtmények vagytok, meg fogjátok látni, hogy az életnek a jelenlegi korszakon messze túlmutató célja és értelme van.”

Én ezt felfogtam a rezgésekből, mert akkor még semmilyen könyv nem állt rendelkezésemre a Biblián kívül, és ettől a perctől Isten irányította minden lépésemet. Annyi volt a dolgom, hogy bízzak a megérzéseimben, és mindig a szívemből szóljak és döntsék. Ha így tettem, minden úgy alakult körülöttem, hogy én elégedett legyek. Ez adta aztán az erőt és hitet, hogy még jobban bízzak, és még jobban elmélyüljek a tudatosság szépségeiben.

Itt hagytam abba tegnap az írást és ma egyszerűen leemeltem egy könyvet a polcra (Neale D. Walsch: A Holnap Istene) és a következő mondatoknál nyitottam ki (bizonyítékul, hogy véletlenek nincsenek, és bizonyítékul a szinkronicitás törvényére):

„Egyszerűen csak arra kellene ösztönöznünk az embereket, hogy ismerjék meg a szívüket és a lelküket, mivel ha tiszta szándék és őszinte vágy él bennük, úgymint megtalálják majd a számukra legmegfelelőbb utat. Isten mondja: „Mindenkinek válaszolok, aki megszólít engem.”

„A megvilágosodás minden ember életében az adott személy háttérének kultúrájának, megértési szintjének, vágyának és hajlandóságának leginkább megfelelő formában jelentkezik.

Isten gondoskodik arról, hogy mindannyian oly módon kapjuk meg a választ, hogy valóban eljussunk hozzánk.”

Hát nem csodálatos? Létezik még egy ember és még sok ezer a világ másik végén, aki ugyanazt a választ kapta és ugyanúgy érti azt, ahogy én.

Szerintem, ez bizonyítja, hogy ugyanaz a Forrás, hogy ISTEN EGY.

Most folytatom az életem történetének elmesélését.

A forradalom után, nagyon felgyorsult minden körülöttünk.

Pár hónap leforgása alatt, annyi örömben és nehézségben volt részem, mint azelőtt tíz év alatt.

Napról napra, életbevágóan fontos döntéseket kellett meghozzak (de

melyik nem az?), hol a magán életemmel kapcsolatban, hol a gyerekeimmel, hol a szülőföldemmel kapcsolatban.

A kislányom szívűtött, orvosa egy másik országban van, ahova én már soha nem kapnék útlevelet, viszont a zene az élete, itt nagyon jó zongora tanárai vannak, és minden versenyt megnyer az ő korosztályában. Szép helyen van az otthonunk, zöldövezetben, jó szomszédaink vannak, mindkét gyermekemnek sok jó barátja van itt, és nekem is.

Öt évet vártam a lakásra és most három év ittlakás után, mikor végre berendeztem szépen, hagyjam itt? Szeretem a munkámat, szeretnek az emberek.

Biztos képes leszek megvalósítani mindazt, amit itt már elértem?

Napról napra egyre több régi jó barát keres meg és fejezi ki örömét és szeretetét, sőt, a kezemet is megkérte egyik gyermekkori szerelmem, ahogy megtudta, hogy elváltam.

Nem volt egyszerű a döntés, de szerencsére egyre tisztábban ráláttam az élet egészére, mert egyre jobb volt a kapcsolatom Istennel. Ha nem figyeltem eléggé a belső hangomra, más módon segített. Álmodtam, melyek rávezettek néhány tanulnivalóra, melyeket, így, nem kellett a mindennapi életemben megtapasztaljak. Elkezdtem „látni”, megérezni az emberek közelében azt is, amit nem mindig mondanak ki. Gondolatolvasó lettem nagyon sok esetben. Volt eset, hogy úgy fel voltam töltődve egy-egy meditáció után, hogy amihez csak hozzáértem (mint például: ajtókilincs, kulcs, kés), rendszeresen megrázott és sajnos, olyan napom is volt, amikor tönkretettem az összes elektromos háztartási eszközt, amit használni kezdtem.

Mire rájöttem, hogy én vagyok a dolgok okozója, leállt a hűtőm, a mosógépem, a porszívóm, a hajszárítóm és a rádióm is.

Sokkal később olvastam erről, de ma már végre tudom és most segíthetek ebben :

Ez, a magasabb frekvencia következménye, amit sokszor elérünk meditáció alatt, Isteni erővel feltöltődve. Annyi a teendőnk, ha tapasztaljuk ezt, hogy egy tudatosan, irányított meditáció alatt átprogramozzuk magunkat és kijelentjük, hogy: *mostantól újra harmóniában létezem mindennel és mindenkivel ezen az új frekvenciaszámon is!* És valósággá válik.

A legmegnyugtatóbb dolog ebben az időszakban az volt, hogy ahogy becsuktam a szemem és Istenre gondoltam, megjelent előttem egy szem (egy Hórusz-szem – mondanám ma). Egyre szípközöb és ragyogóbb fényben tündökölt és minden kérdésemre szeretettel válaszolt. Egyszer,

amikor úgy tettem fel a kérdést, hogy igennel vagy nemmel lehetett rá válaszolni, egy nagyot pislogott és szeretetet sugárzott felém. Rákérdeztem újra, hogy ez „igent” jelent és újra pislogott. Ha „nem” volt a válasza, akkor elhalványodott és eltűnt teljesen. Éveken át igénybe vettem ezt a segítséget és egyetlen-egyszer sem csalódtam.

Ma már tudom, hogy az ilyen és ehhez hasonló kivetítések (inga, pálca, kártya, aurafelvilágítás, fények, hangok) nem egyebek, mint a belső hangunk, az isteni éniünk megerősítései, melyeket tudatos figyelmünkkel és szeretet-erőnkkel kivetítünk, láthatóvá, érzékelhetővé teszünk, hiszen Isten bennünk van.

Így lassan, de biztosan fel tudtam állítani egy fontossági sorrendet az életemben és megtettem az első lépést a teljes szabadság felé, ami nem más, mint a fizikai szabadság – úgy mond.

A Föld az én hazám és az emberiség az én népem, ezt gondoltam mindig, éppen ezért otthon fogom érezni magam 500 km-rel odébb is. Ott, anyanyelvükön tanulhatnak tovább a gyerekeim, anyanyelvemen olvashatom a legjobb könyveket, ami elengedhetetlen a szellemi fejlődésem útján.

Ha nem tudtam volna döntést hozni magamtól, akkor elűzött volna az a léggömb, ami a forradalom után kialakult.

A hegyekből és a környező falvakból juhászokat és iskolázatlan férfiakat gyűjtöttek össze, itattak le és hozták be buszokkal, mentőkkel, traktorokkal a városunkba, Marosvásárhelyre, hogy agyonüssenek mindenkit azon a helyen, ahol kirakják őket. Ez a hely egy békés felvonulás volt, amit a demokrácia nevében rendezett meg a magyar kisebbség, a város magyar Bolyai iskola megnyerése érdekében. Az volt a terv ugyanis, hogy minden magyar középiskolát lassan átalakítsanak, elrománosítsanak, és így a magyar gyerekek kénytelenek lesznek románul továbbtanulni. A Bolyai még meg tudta őrizni minden hatalom átvétel után is magyar egyediségét, de pont a forradalom után döntöttek úgy, hogy induljon itt is, pár román osztály is. Erre a szülők, sok-sok nő is, és gyerek (1 évestől – 18 évesig) kivonult az utcára.

Erre a békés tömegre uszították rá a részeg román parasztokat, akik azt sem tudták hol vannak, de botokkal és fejszéssel ütöttek-verték, akit értek. Láttam, hogy teherautóra „dobták” fel a sebesülteket, még mentőt sem hívtak, többek között Sütő András legkedvesebb írókat is, aki egyik szemét el is veszítette ebben a verekezésben.

Az ezt követő napokban azzal fenyegettek, hogy ezután rendszeres lesz az ilyen „rendcsinálás” és így fogják kiirtani Erdélyből a magyarokat.

A mi házuk a város szélén épült. Egyik este nagy lármát hallottam a ház előtt, aztán a lépcsőházban is, megérkeztek a puszttitók, de szerencsére a negyedik emeleten laktunk, és oda nem jöttek fel, vagy látták a névsort és azt is, hogy itt, a nagy többség román család.

Ettől a naptól fogva felöltözve aludtam és a bejárati ajtóhoz minden este odalöktem a szekrényt. Pár nap múlva szólt egy barátunk, hogy megy Budapestre, elférünk mi is az autójában, mire várunk? Ha ő a mi helyzetünkben lenne (már összeházasodtam a második férjemmel, csak az új útlevelekre vártunk, és szerettem volna értékesíteni a lakásban lévő dolgokat) egy percig sem maradna tovább, azt beszélik 1-én a határt is lezárják, mert túl sokan távoznak.

Felhívtam a páromat és ő is arra kért, hogy ne várjuk meg az elsejét, az életünk forog kockán mostmár és a szabadságunk. Két napom volt. Összepakoltam a legfontosabb holminkat, ami elfért egy autóban és mindent otthagytam, 2 gyerekkel és 4 bőrönddel, újrakezdtam az életemet.

1990.03.31-én (pont éjfélkor) léptük át a határt. Férjem és családja nagyon nagy szeretettel fogadott és nemsokára nagyobb lakásba is költöztünk. A gyerekeimet felvették (év közepe volt) a legjobb iskolába, és rögtön elmehettünk Szegedre a kislánnyal felülvizsgálatra. Megnyugodtam, hogy teljesen egészséges, még tornász is válhatna belőle és élveztük a szabadságot.

Magyar tévé, rádió, film, színház, és ez a gyönyörű Budapest! Alig tudtunk betelni vele. A férjem mindent megtett értünk, jó férj és jó apa volt, minden hétvégén kirándulni vitt, bemutatta egész Magyarországot: a Balatont, a Dunakanyart és az összes szép várost és arborétumot.

Keresni is tudtam rögtön egy kis pénzt a képeimmel. Később ruhákat festettem-varrtam, egészen addig, míg állampolgárságot kaptam (2,5 évre rá), mert ekkor gobelinfestő és különböző műtárgyakat készítő vállalkozó lettem. Ebben az volt a jó, hogy mindvégig otthon dolgozhattam és a gyerekeimmel lehettem.

Míg nem volt magyar útlevelem, haza sem mehettem, de jött édesanyám és a nővérem hozzám.

A gyerekeimet többször is meglátogatta az apjuk, aki Németországban nősült újra, úgyhogy minden nagyon szépen alakult.

A szellemi utamon is érkeztek a segítő kezek Egyszer az utcán leszóltott egy nő, hogy elfogadok-e tőle egy folyóiratot, melyből egy új világról kap-

hatok információkat. Örömmel vettem és hosszan elbeszélgettünk. Kiderült, hogy ő is festőművész, egy három éves kisgyerek anyja és Jehova tanú. Öröm volt, hogy van akivel újra a Bibliáról beszélgetni, Jézus szavait felidézni. Nemsokára igazi barátság szövődött köztünk és gyerekeink között. Eljártunk egymáshoz, együtt kirándultunk és a gyülekezetbe is elmentünk (a férje volt a gyülekezet felvigyázója – mint később kiderült, ez sem volt véletlen az én életemben).

Jehova tanúja mégsem lettem, mert sok más valláshoz hasonlítva, ugyan értelmesebbnek tartottam ezt az utat és nagy „családot”, mely egyben tartja Isten népét, (ahogy ők állítják), de az én meggyőződésem az volt már akkor, hogy egy igazán magas intelligencia nem kivételez, nem létezhet, hogy kiválaszt 144 ezer embert, akiket megment, és veszni hagy több millió más hitben létezőt. Meg is kérdeztem egyszer a felvigyázót, hogy „szerinte, csak a Jehova tanúi lehetnek kiválasztottak vagy részei a nagy sokaságnak, akiket Isten megment?” Azt a választ kaptam, hogy „természetesen nem, Isten minden nemzetből, népből és fajból kiválaszthatja az őt szerető követőket.”

Ez, nekem elég volt, megerősített hitemben, miszerint nem kell semmilyen vallást vagy mestert követnem ahhoz, hogy Istenben, az Egységben éljek. Semmi más nem kell csak SZERETET, mert ISTEN SZERETET, és ha szeretetben élsz, Istenben élsz bárhol vagy.

Megélni a szeretet törvényét, a feltétel nélküli szeretetet, amit Jézus a saját példájával és bölcsességével, mint egy ösvényt kitaposott nekünk, ez a fontos!

Tudatos létezőkké válni, tudni és meglátni minden létező dologban Istent. Tudni, hogy minden és mindenki EGY. Az egyetlen EGY, teremtő ISTEN, az egyetlen egy LÉTEZŐ megnyilvánulása!

Nem lettem Jehova tanú, de az, hogy egyre jobban elmélyültem a Biblia tanulmányozásában és egyre több időt szerettem volna Isten megismerésével és megélésével tölteni, elválasztott a férjemtől.

Nem ellenezte, csak egyszerűen lefoglalta minden időmet és minden szabadidőnket ő tervezett meg. Én törekedtem arra, hogy egyre tisztább életet éljek és mérgezés helyett inkább tápláljam a testemet és azt is egyre nehezebben viseltem, hogy napi két doboz cigarettát szív el és hogy abban leli örömét, hogy ahogy leteheti az autót, rögtön kezébe veszi a söröcskéjét. Sosem volt részeg, de engem zavart, hogy mindig italra van szüksége ahhoz, hogy jól érezze magát.

Eljött az idő, amikor úgy éreztem, megfulladok. Szabadságra vágyom. Szellemi szabadságra! Beadtam a válókeresetet. Isten nevében magam mögött hagytam megint mindent, ami földhöz köt, és új életet kezdtem.

Azt mondta, ha elmegyek, semmit nem vihetek magammal.

Így hát, két gyerekkel, két bőrönd ruhával és egy havi albérlet árával a zsebemben elköltöztem. Volt a gyerekemnek egy mondata, ami ott csengett már fél éve a fülemben: „anyuci mikor megyünk végre haza? (nem érezte otthon magát az új otthonában) és miért jöttünk mi ide, olyan jó volt mikor csak hárman voltunk.”

Semmi más nem számított tehát, csak az, hogy egész nap a gyerekeimre figyelhessek, éjjel nappal, és azt tehessem, amit a szívem diktál: olvassak, amit és amennyit akarok, festhessek többet és oda mehessek ahová a szívem húz.

Isten jónak látta e döntést, mert sorban nyíltak a kapuk és lehetőségek előttünk. Két hónap alatt kimondták a válásunkat (semmit nem kértem csak a szabadságunkat, hogy csendben, szeretetben, cigifüst és pia nélküli hangulatban nevelhessem gyerekeimet).

Egy barátnőm (gobelint varró vevőm), ahogy elmondtam neki, hogy ha másképp nem lehet, hazamegyünk anyukámhoz, csak szeretetben élhesünk, nyomban szerzett 2 kiadó lakást és hozta a kulcsokat, hogy menyünk nézzük meg, melyik tetszik jobban. Budapest legszebb helyén, a Rózsadomb tetején lakhattunk évekig, és annyit fizettünk, amennyit tudtunk, örültek, hogy segíthetnek, és hogy vigyáz valaki a házukra. Felújítottam egy kicsit és nagyon jól éreztük magunkat.

Egy ideig napról-napra éltünk, de alig egy év elteltével már kézpénzzel vettem pianínót a kislányomnak.

A következő nyáron édesanyámnál nyaraltak a gyerekeim, mert ők nagyon vágytak a régi barátokkal találkozni és a természethez közelebb élni. Nekem dolgoznom kellett, de így magamra maradván két és fél hónapon át, rengeteget olvastam, meditáltam, eljártam előadásokra és nagyon gyors léptékben haladtam szellemi utamon.

Megpróbálok szép sorban felidézni. A legelső csodálatos élményem az Ibi Dubával való „véletlen” találkozás volt.

Pár hónappal előtte a tévében láttam őt, amint a saját szellemi útjáról mesél. Olyan természetesen beszélt magasabb intelligenciával rendelkező lényekről és arról, hogy a Bibliában is rengeteg utalást találhatunk erre vonatkozóan, és hogy Amerikában (ahol eddig élt) minden második ember látott már UFO-t, hogy ledermedtem.

Végre szabad erről beszélni! Végre valaki megnyitja a kapukat! Végre egy olyan vélemény, ami megegyezik azzal, amit mélyen hét pecsétetes titokként én is magamban hordozok. Végre eljött az ideje az igazság megfogalmazásának!

El is határoztam, hogy ezt a nőt meg kell ismerjem, annyira a szívemből szól, megerősít és biztos sokkal több mindent megtudok még, ha személyesen találkozunk. A műsor végén örömben hangosan ezt mondtam: - ez az Ibolya lelki testvérem, hamarosan ő lesz a legjobb barátnőm. (A férjem nevetett magában – persze, hogyné!)

Amikor Isten nevében elengedtem mindent, ami az utamban állt, mint-ha az egész univerzum összedolgozott volna, úgy adódtak a lehetőségek lépten-nyomon az életemben. Így ez is. (Ez a szinkronicitás törvénye).

A vállalkozói igazolványomat intéztem éppen, amikor egy metróaluljáróban „véletlenül” megakadt a szemem egy gyógyító kristályokból készített tárgyakat kínáló áruson. Mosolygott és úgy ragyogott a szeme, ami mellett nem tudtam elmenni. Szavak nélkül magához csalogatott. Megnéztem mit árul és egyből azt a nyakéket emeltem ki a sok közül, amit éppen kerestem volna, ha tudatosan választottam volna. Ugyanis nem tudtam, hogy a borostyán mit is gyógyít, csak a színe tetszett nagyon, ezért választottam azt, de ahogy megfogtam, a nő elkezdte mondani, hogy látja lelki szemeivel, hogy pont ez az, ami kell nekem, mert a borostyán nőgyógyászati problémákban segít, állítja helyre a harmóniát. (A válasom után összezavarodott a havi ciklusom, kéthetente, vagy kéthavonta jelentkezett.) Meg is akartam venni, de mint kiderült nem volt nálam annyi pénz. Elővettem egy névjegyet és kértem a hölgyet, hogy tegye fel nekem postán, utánvéttel, ha lehetséges. Erre ő is elővett egy névjegyet, becsomagolta a drága borostyán-nyakéket és a kezembe nyomta, mondva teljes bizalommal: - adja föl a pénzt erre a címre és vigye el most, mert minél előbb használja (aludjon is vele!), annál hamarabb jön rendbe.

Annyira meghatódtam e bizalom láttán, hogy magamhoz öleltem. Beszélgetni kezdtünk a szeretetről és öt perc elteltével meghívott egy előadásra, ami keddenként van, és amit Ibi Duba tart. Nem akartam hinni a fülemnek, de tudtam, hogy így irányítja Isten lépteimet. Másnap (kedd volt éppen) elmentem az előadásra. Ekkor láttam először aurát, és nem tudtam, hogy hogyan is működik ez a dolog. Azt hittem, hogy Ibi áraszt olyan erős fényt magából, hogy azt mindenki látja. Örömben odasúgtam új barátnőmnek, hogy – nagyon köszönöm, hogy elhoztál, én még sose láttam ilyet, gyönyörű Ibi aurája!

Mire ő: - Te látod Ibi auráját?

Én: -Igen! Miért? Te nem látod?

Nem válaszolt, de előadás végén felállt és szólt Ibinek, hogy hozott ma egy új érdeklődőt, engem, aki azt állítja, hogy látja az aurádat. Ibolya kihívott maga mellé és kérdéseket tett fel, aminek kapcsán észre sem vettem, hogy megtartottam első előadásomat a gyógyításról. Olyanokat mondtam „véletlenül” (tudatlanul, mert az igazi jelentését én is, csak később értettem), hogy VAGYOK AKI VAGYOK és olyan mondatokat, amelyeket mintha nem is én fogalmaztam volna, nagyon hasonlítottak a bibliaversekhez, mintha Isten szólalt volna meg rajtam keresztül. Nem ismertem még ezt az Énemet, én voltam az első, aki a legjobban csodálkoztam rajta.

A végén Ibolya megölelt és a közönséghez fordulva kijelentette, hogy „látjátok kérésünkre Isten küldött egy gyógyítót nekünk, mátol Ella a gyógyítónk, forduljatok hozzá bizalommal.”

Azon nyomban néhányan időpontot kértek és egymásnak adták a kilincset a tanulni-gyógyulni vágyó emberek. Így adott lehetőséget nekem Isten (imáimra válaszolva), hogy mindent, amit már megértettem a Bibliából, vagy megtapasztaltam, megtanultam az életben, átadhassam másoknak és meghallgatva őket, új tudásra és tapasztalásokra tegyek szert, mert mindig egyszerre vagyunk tanulói és tanítói egymásnak Istenben.

Mivel a SZELLEMGYÓGYÍTÁS arról szól, hogy megtaláljuk az okát annak, hogy miért és mikor léptünk le a SZERETET útjáról.

Ezért, tulajdonképpen szellemi utunkról beszélgetünk ilyenkor egymással.

A beteg mesél magáról, (így, én tanulhatok mások által megélt dolgokról, anélkül, hogy azt megtapasztaljam), elmondja mi a problémája, milyen valása, milyen könyveket olvas.

Ezek után, én is elmondom, amit tudok és alátámasztom azt saját élményeimmel, megélt tapasztalataimmal. Ajánlok néhány könyvet, esetleg megerősítem mondandómat egy-egy idézettel a Bibliából, vagy más könyvből, hogy megerősítem a hozzám forduló személy hitét egy magasabb intelligencia létezésében, aki mindig készen áll, hogy segítségünkre legyen, hiszen mindannyian az ő megnyilvánulásai vagyunk, egyek Őbenne.

Így, én abban tudok segíteni, hogy mindazzal, amit elmondok, segíték megérteni emberi mivoltunkat, természetünkből eredő képességünket a gyógyulásra a szeretet által.

Öngyógyítók vagyunk Istenben.

Ez azt jelenti, hogy mivel Isten szeretet, akiben teljes a szeretet az Istenben él, tudatossága Isteni tudatosság és az Isteni tudatosságban született gondolat teremtő erő, mely mindent meggyógyít, átalakít, újraterezt, megváltoztat és harmóniába hoz .

A betegség nem más, mint egy jel, mely felhívja figyelmünket arra, hogy nem teljes bennünk a szeretet. Valahol, valamit elmulasztunk a szeretet cselekvésében, ezért diszharmónia alakult ki között amit tudunk és amit cselekszünk, amit adunk és amit befogadunk a szeretet nevében.

A betegség éppen ezért egy mankó, egy igazi ajándék Istentől, mert általa elgondolkodhatunk és megtalálhatjuk azt a pontot, ahol letértünk a szeretet útjáról és ekkor már könnyebb jó döntést hozni, „ tisztánlátni” és helyes útra lépni.

Ebben tud segíteni egy szellemgyógyász, aki szeretettel meghallgat, esetleg, rálát a problémára.

Persze, ehhez a felismeréshez én is hosszú úton jutottam el, a gyakorlás és tapasztalás útján.

Eleinte meghallgattam a hozzám forduló beteget és gyertyát gyújtva megkértem őt, hogy imádkozzunk együtt Istenhez és az ima után, várjuk meg Isten válaszát. Ez már meditáció volt, ami alatt mindig megkaptam, hogy mi a teendő. Volt olyan, hogy fényeket láttam, örvénylő energiákat éreztem átvonulni rajtam és betegemen, amiket ő is érzett és látott esetenként, de olyan is volt (legtöbbször ez történt), hogy megszólalt Isten hangja a fejemben és szóról-szóra, lépestről-lépésre mondta, mit tegyek. Pl: álljunk fel mindketten és becsukott szemmel tudatosan Istenre összpontosítva várjunk. A beteg személy szeretetét a befogadásra használja, én meg, álljak készen, minden szeretetemmel, teljes odaadással, hogy fogadjam és továbbadjam az Isteni energiát. Az volt az érzésem, hogy transzformátor (átalakító) vagyok

A hang kért, hogy tegyem a jobb kezemet a beteg tarkójára. Várjak, míg tenyeremben megérzem az energiaáramlást. Ekkor lassan vigyem végig (anélkül, hogy a beteghez érnék) a kezemet a beteg gerincoszlopán (a csakráin) fentről lefele és figyeljem meg az energia váltakozását. Ahol erősebb vonzást érzek, álljak meg.

A beteg ilyenkor forrónak érezte az energiát és kellemesnek. Pár perc elteltével leállt az áramlás. Ekkor tudtam, hogy abba kell hagynom.

Hálát adtam Istennek egy imával és megköszöntem a betegnek is, hogy lehetőséget adott megtapasztalnom az isteni erő működését bennünk.

Most már nemcsak elméletileg tudtam, de meg is győződtem arról, hogy Isten bennünk van. Szeretetünket arra kell használni, hogy csendesítsük le egónkat, és hagyjuk, hogy Isten megnyilvánuljon rajtunk keresztül.

Nem tanultam senkitől gyógyítani, azelőtt még olvasni sem olvastam ilyen könyveket. Egyszerűen csak eljött az ideje, azt hiszem, hogy megtudjam ki vagyok, mi az amivel szolgálni tudok, hogy ezáltal még többet tanuljak és tovább léphessek, fejlődhessek szellemi utamon.

Én csak meghoztam a döntést, hogy nagyon szeretnék még többet tudni létünk értelméről, a saját helyemről e csodálatosan megteremtett világban és egymás után kaptam a lehetőségeket az élettől.

Minden nap hálát adtam Istennek mindenért, ami van az életemben és semmi mást csak bölcsességet kértem, hogy tisztán lássak és mindig a szeretet irányítsa lépteimet.

Így kaptam meg minden tudást és segítséget: vagy meditációban, vagy álmokban, vagy látomásokban.

Nekem csak figyelnem kellett és hallgatnom az isteni üzenetre.

Pontosan tudtam azt is, hogy minden ember hozhat útmutatást, akivel csak találkozom, sőt még a televízió keresztül is kaphatok visszajelzéseket.

Ma már értem, hogy a gyógyítás egy olyan lehetőséget adott az életemben, amit mondjuk egy felső fokú képzés, az életre való felkészülésben.

Nemcsak arra adott alkalmat, hogy szeretetemet megoszthassam sok száz emberrel, ami önmagában mindennél többet ér, de minden egyes ember, akivel találkozhattam így, Isten nevében, megajándékozott a saját tudásával, szeretetével.

Személyes találkozásunk és közös meditációnk alatt az auránk átvett minden olyan energiát a másiktól, amire szüksége volt. Ha rezgésszámunk közel állt egymáshoz, a rezonancia csodálatos barátságban mutatkozott meg.

Ekkor többször találkoztunk, egészen addig, amíg volt még tanulnivalónk egymástól.

A szellemi gyógyítás tulajdonképpen tanítás. Nem is a másik embert tanítod, nem csak a másik embert, de elsősorban magadat, mert ilyenkor lehetőséget kapsz megfogalmazni, szavakba önteni mindazt, amit már felszínre hoztál és ez fontos lépés a megértésben. Megértés nélkül nincs változás. Csak a megértés által ülepedik le és válik természetünké a tudás.

Én, ezért nem kértem pénzt a gyógyításért, mert legalább annyit kaptam minden egyes alkalommal, amennyit adni tudtam. Sőt, azt a gobelint, amit

azelőtt 10 óra alatt festettem meg, előbb 8, aztán 6, aztán 4 óra alatt meg tudtam festeni. Ez volt Isten fizetsége, a szeretet a munkámat könnyebbé tette, örömtelibbé.

Így szabadult fel egyre több időm a gyógyításra, olvasásra és közös meditációk, teadélutánok megtartására azokkal a rokonlelkekkel, akik körém gyűltek. Tükröt állva egymásnak, jobban megismerhettük önmagunkat és jó érzés megélni azt az örömet, hogy egyre többen ébrednek és élik meg istenségüket napjainkban a Földön.

Most elmesélek néhány esetet, hogy érthetőbb legyen, hogy is történik ez a mindennapi életben, hogy lehettem egy időben, két gyereket egyedül nevelő anyuka, festőművész és gyógyító?

Ma már tudom, hogy isteni küldetésem az, hogy gyógyító vagyok. Gyógyító minden minőségemben: nőként, társként, anyaként, barátként, festőművészként, íróként is.

Honnan tudhatja meg az ember, hogy mi a küldetése?

Szeretettel figyel. Tiszta szívből fordul ahhoz a magas intelligenciához, aki őt teremtette és kérdéseket tesz fel. Ha kitartóan figyel és vár a válaszra, egyszer megkapja azt. Én is így tettem, és amikor meggyőződtem Isten léte felől, azt mondtam, hogy én az életemet adnám azért, hogy valamivel hozzájáruljak e csodálatos világ fejlődéséhez. Vele szeretnék együttműködni, hogy értelme legyen az ittlétemnek. Az emberi test olyan törekeny, fejére esik egy tégl a vége. A gondolkodni és szeretni tudó képessége viszont nagyon magas szintre vall. Ezt kellene gyümölcsöztetni és tökéletesebbé tenni vele az ittlétet.

Úgy is fogalmazhatok, hogy ekkor nyíltam meg Isten előtt, ekkor fedeztem fel a magasabb intelligencia jelenlétét a világmindenségben és magamban, ekkor ébredtem, ekkor engedtem utat isteni énem felszínre jutásának.

Mint már meséltem legelőször azt a tanácsot kaptam Istentől, hogy olvassam el a Bibliát, sok-sok kérdésemre onnan kapok választ és így is volt. Egyből felismertem milyen hatalma van a szeretetnek és elhatároztam, hogy jobban odafigyelek tetteimre, szavaimra, hogy azok szívéből fakadjanak. Rájöttem, hogy nem az, az igaz szeretet, amit eddig annak hittem, az, az igaz szeretet, amit Jézus gyakorolt és tanított. Azt is tudtam már, hogy tudatosan kell átalakítanom életségaimat, isteni szeretettel. Jézus lett a példaképem. Megértettem, hogy ő saját példájával arra buzdít, hogy tuda-

tosan szeressünk, mert amikor természetünké válik a szeretetben létezés, az isteni szeretetet cselekedve egyé válunk vele, magunkon keresztül megismerjük, megéljük őt. Ezért mondja, hogy „Isten országa bennetek jön el!”

Amikor ezek a dolgok megfogalmazódtak bennem, örömmel osztottam meg másokkal, mindig éppen azzal, akivel aznap találkoztam. Egy idő után rájöttem, hogy véletlenszerűen találkozom bizonyos emberekkel. Isten hoz össze bennünket. Más szavakkal működésbe lép a szinkronicitás törvénye, miszerint hasonló hasonló vonz, ha van mondanivalóm Isten nevében, akkor létezik egy valaki, aki Istennek pont azt a kérdést tette fel, amire Isten rajtam keresztül fog válaszolni. Sőt, még visszajelzést is kapok mindig, hogy meggyőződjek arról, hogy ez történik.

Mikor elgondolkodtam azon, hogy ha választhatnék, melyik módját választanám a szolgálatnak, melyik isteni ajándékot, tulajdonságot vállalnám legszívesebben: a tanítást, a nyelveken beszélést, a gyógyítást vagy prófétálast? – elkezdtem segítséget kapni.

Tanítványok szegődtek mellém észrevétlenül. Nap, mint nap felhívtak telefonon és kérdéseket tettek fel a Bibliáról. Időpontot kértek, hogy együtt olvassuk a Bibliát és beszéljük meg az olvasottakat.

Tulajdonképpen a tanítás, gyógyítás, prófétálás, egy és ugyanaz, mindegyik az isteni tudatosságból fakadó természetes jó cselekedet. Az igaz szeretet megnyilvánulásai.

Amikor az Ibi Duba előadásról hazamentem, megkérdeztem Istent, hogy ez tényleg az Ő akarata, tényleg gyógyító vagyok? Megfelelek? Segíteni fog nekem?

Azt a választ kaptam, hogy nem kell hozzá más, csak szeretet. Gyakoroljam a tudatos figyelmet, figyeljek a benső hangomra, és ha szeretnék segíteni beteg embereknek, ő velem lesz!

Tehát nekünk kell eldöntenünk, hogy milyen módon szeretnénk továbbadni tudásunkat, szeretetünket és Isten abban fog segíteni.

Aztán ledőltem egy kicsit és arra ébredtem, hogy valaki a nevemen szólít. Már felültem, de még nem volt nyitva a szemem, mikor egy csodálatos arany fej jelent meg nekem.

Ki vagy te? – kérdeztem. Minden oldalról megmutatta magát, azt sugallva, hogy „ismerj már fel, én te vagyok egy párhuzamos dimenzióban!”

-Ilyen gyönyörű vagyok? Ilyen kedves és szeretetteljes? Hihetetlen. Egy tökéletes formájú emberi fej, aranyból. Se nyak, se test, se haj, csak egy fej. Finom, tökéletes minőségű, aranybőrű fej, formás orral, nőies szájjal és

nagy smaragd-zöld szemekkel. Olyan tiszta volt a tekintete és olyan kedves a mosolya, amelyet még soha nem láthattam e Földön. Maga volt az isteni bizonyosság, a félreérthetetlenül megtestesült igazság és jóság. Olvasott a gondolataimban és kérdéseimre pislogásával felelt, hogy igen, persze vagy elfordult a szeme.

Rájöttem, hogy már találkoztunk, de eddig, csak a szemet láthattam. Igen, ugyanaz a szem ragyog mint a gyémánt és bizonyítja, hogy egyszerre több dimenzióban is létezőnk.

Megnyugtató és sokkal valóságosabb, mint bármi ebben a dimenzióban, mert tekintete tükrözi a teljességet, az igaz szeretetet, az Isten-tudatosság valódiságát, a tökéletesség és a szépség magasrendű megnyilvánulását az anyagban.

Mikor megkérdeztem, hogy gyógyító? Azt felelte, hogy igen, minden dimenzióban és azért jelentkezett, mert jó, ha ezt tudom, akkor majd természetes módon fogom gyakorolni e tulajdonságomat.

Belém van kódolva, használjam bátran e képességemet, isteni tudatossággal és meglátom, mindig tudni fogom, mit tegyek. Így is lett.

Másnap olvastam kényelmesen üldögélve a kanapén és egy adott pillanatban – mint akit irányítanak, eldobtam a könyvem, elnyúltam az ágyon és kiléptem a testemből. Kati kiáltott segítségért (egy áldott állapotban lévő hölgy Ibi Duba csoportjából, aki évek óta imádkozik egy kisbabáért és végre megfogant), hogy „Ella segíts!” és én nyomban ott teremtem. Sose hittem, hogy van ilyen. Repülni tudtam és bár testem a kanapén feküdt mozdulatlanul, egy másik frekvencián, ott volt Kati mellett is, lebegett és egyetlen lehelettel felemelte a pasit, és tovább tette. A férfi annyira megremült, hogy elengedte Katit, így Kati elszaladt.

Az történt, hogy Katit az utcán elkapta egy drogos fiatalember és a nyakától fogva felemelte, hogy ráijesszen, és a pénzét követelte. Kati először megpróbált szeretettel szót érteni vele és elmondta, hogy áldott állapotban van és nagyon fél, hogy nehogy baja essen a babának, de a férfi csak ideges lett ettől, ezért Kati segítségért kiáltott, tiszta szívből, rám gondolva.

Nem látott engem (pedig én rögtön ott termettem) de azt látta, hogy a férfit, valaki mintha felemelte volna és továbbtette (így mesélte később nekem). Érezte, hogy Isten meghallgatta kiáltását és segítséget küldött neki.

Másnap az előadás után odajött hozzám, hogy elmesélje mi történt vele, és mikor folytatni tudtam a beszámolóját, felkiáltott, hogy „csoda történt, te tényleg ott voltál, te mentettél meg!” Ez nagyon megerősítette a hitét, biztos vagyok benne, hogy ezt a célt szolgálta ez a történet.

Persze az enyémet is, mert ha nem élem meg, nem tudtam volna soha elfogadni, hogy van ilyen. Mi több minden más olyan dologgal is együttérzőbb és megértőbb lettem, amit addig nem tudtam elfogadni.

Rá egy évre, - kettőre, olvastam egy könyvet: Castaneda: „A ciprusi mágus” – címmel, melyet nem értettem volna meg, sőt, megrendítette volna a hitemet, ha előtte nem lett volna egy saját élményem ilyen téren. Így azt is megértettem e könyvből, hogy egy istenember álmában is tudatos lény, álmában is tanulhat és gyógyíthat, sőt ott nincs idő és tér, ezért bejárhat egyetlen éjjel számtalan dimenziót. A is megfordult a fejemben, hogy ugyanígy igaz lehet, hogy egy másik dimenzióban éppen alszunk, és csak álmodjuk ezt a földi valóságot.

El tudom képzelni azt is, hogy Isten álma vagyunk, és mivel Isten tökéletes, az álma is ilyen tökéletes, mint ez a világ!

Nemrég még egy segítséget kaptam az utamon, kezembe került Dan Millman: Erre születéll című könyve, amelyben leírja, hogy bár sokan még azt sem ismerjük fel, hogy saját életfeladatunk volna, a tudatalattink tudja, mi végre vagyunk itt a Földön, s megpróbál elérni bennünket, álmaink, megérzéseink és legbensőbb vágyaink formájában üzeneteket küld nekünk. A születési adataink alapján, Püthagorasz, Platón, Arisztotelész nyomdokaiba lépve, felállított egy rendszert, ami rámutat életfeladatunk alapvető lépéseire. Püthagorasz is minden dolgok lényegének a számokat tekintette, misztikus kapcsolatot vélt felfedezni a számok, az erények, a színek és ideák között. Szerinte az emberi lélek halhatatlan és az egyéni psziché minden esetben egy magasabbrendű rendszer részét képezi. A Világegyetem hologramszerű, tehát minden egyes része tükrözi és magában foglalja az EGÉSZ természetét. Megfigyelve tehát az embert, képet nyerünk az egészről és fordítva. Így betekintheünk életünk rejtelseibe és összefüggéseibe a számok segítségével is.

Én 1956.12.13-án születtem, összeadva egyenként a számokat, 10-et, azaz tízet kapunk.

A tízesek életfeladatáról és természetéről a köv. írja: „azért születtek e világra, hogy a pozitív energiát nyilvánítsák meg benne, kreatív energiáikkal és intuitív képességeikkel embertársaikat szolgálják, tekintéllyel és együttérzéssel vezetve őket. Kreatív energiájuk kifejeződik a klasszikus művészetek - a zene, a színjátszás, az írás, a festészet, a szobrászat, de a gyógyítás, a kertészkedés, a problémamegoldás, a látványtervezés, az építészet, a gyermeknevelés területén is.”(jó helyen keresgéltem tehát, mikor a

szívemre hallgattam)”. Ki kell fejleszteniük magukban az önbizalmat, hogy képessé váljanak kockázatot vállalni és merjék a járatlanabb utakat választani.” (ebben is igazat mond). „Az univerzum teljes egészében energiából áll, ez áramlik keresztül mindenben. A kreatív energia mindig megnyilvánulásra és feloldódásra törekszik, ha elnyomják, az emberek úgy érzik, mintha valami fojtogatná őket. A kreativitás leginkább a belső biztonság és az önbizalom légkörében képes kifejlődni, mivel ez teszi lehetővé, hogy az ember megnyíljon, és vállalja a tévedések jelentette kockázatot valamint, hogy letérjen a kitaposott ösvényről. Így, lesz elég bátorsága vállalni azt is, hogy hagyományos normák szerint élő társai különösnek, furcsának vagy különöcnek tartsák.” (ez is így igaz).

„Erős és érzékeny energiamezejüknek köszönhetően, jól reagálnak a gyógyítás finomabb energiákkal operáló formáira, meggyógyítva önmagukat és másokat. Életenergiájuk kisugárzása másokat is inspirál, így jó tanítókká is válhatnak. A legmagasabb szint elérésekor tiszta csatornákká, ellent nem álló közvetítőkké válnak és határtalan kreativitásuk világunkba áramlik.”(ez örömmel tölti el az embert, de nagy felelősséggel is).

„A belső képességek általában csak 35- 55 éves korban fejlődnek ki teljes mértékben. Ennél korábban csak valamilyen válság, vészhelyzet vagy baleset hatására. Ezen adományok ezután egy életen át velünk maradnak, de csak olyan mértékben amilyen mértékben ezek a személyek megoldják azokat a feladatokat, és leküzdi azokat az akadályokat, amelyek gátolhatják őket. Minél jobban elkötelezik magukat a szolgálat mellett, annál erőteljesebben nyilvánulnak meg e képességek.”

„Az erő belső képessége egyaránt megnyilvánulhat szokatlan fizikai képességek formájában, illetve lelkiere és állhatatosság által is. A jó kifejező-készség belső képessége, a szavakkal való mesteri bánásmód adományával ruházta fel tulajdonosát. Az ezzel az adománnyal magáldott emberek szavai különleges érzéseket közvetítenek, lelkesedést önthetnek embertársaikba, öröme deríthetik és inspirálhatják őket. Kifejezésük mindig hatékony, mivel érzelmi szinten érinti meg a többi embert.”

„Az intuíció belső képessége feloldja az anyagi világ, illetve az érzékelés és a tapasztalás finomabb dimenziói közti hagyományos határvonalakat és képessé teszi alkalmazóját arra, hogy egyfajta belső látomás szerint cselekedjen, hozzon döntéseket, és megérzéseivel embertársait is segítse. Az ezen adománnyal rendelkező személyek nagyszerű pszichiaterré vagy gyógyítóvá válhatnak, mivel tudnak, éreznek bizonyos dolgokat, anélkül, hogy tisztában lennének azzal, honnan ered e tudásuk.”

„Életfeladatuk beteljesítése mindig komoly nehézségeket tartogat számukra, de magabiztossá válnak, ha kezükbe veszik életük irányítását. Ha nem vállalnak vezető szerepet, gyakran ők a háttérből igazgató szürke eminenciások, egy-két emberrel együttműködve, egy jobb világ érdekében a szolgálat hatékony formáit hozva létre.”

Mindenkinek ajánlom Dan Millmannak ezt a könyvét, nagyon sokat segített nekem is, kár, hogy csak ekkor került a kezembe.

Egyszer, egy előadás szünetében kezembe nyomott egy férfi egy névjegyet.

Nézem: Hervai Tamás – lélekemelgető. Nem tudtam elképzelni, ez mit jelenthet, ezért felhívtam és el is jött hozzám. Sokat beszélgettünk, elmesélte a saját útját és meditáltunk is együtt. A végén arra kért, hogy engedjem meg neki, hogy ő is segítsen nekem valamiben, így azt is megtudom mit jelent az, hogy ő lélekemelgető (tovább segít az utamon, önmagam megismerésében). Arra kért, hogy gondoljak valakire a híres emberek közül, akivel kapcsolatban, volt valamilyen gyermekkori élményem, akivel kiskoromban még tudat alatt azonosítottam magam (mert ő látja, hogy volt ilyen), és ő rám koncentrálna (állva egymással szemben, megfogta mindkét kezem), meg fogja mondani, hogy kire gondolok, mi több megerősíti, hogy annak az embernek a reinkarnációja vagyok.

Hittem a reinkarnációban, de nem értettem soha, hogy mi a jó abban, ha valaki megtudja, hogy ki volt múlt életeiben. Csak összezavarodna. Nem véletlen, hogy ebben az életünkben tiszta lappal indulunk, jobban tudunk figyelni a MOST-ra, arra, akik itt és most vagyunk és amit a jelenben kell megtapasztaljunk vagy megvalósítsunk.

Tamás azt mondta, hogy szerinte emeli az önbizalmunkat, és segít jobban teljesíteni mostani küldetésünket, ha tudjuk mit tanultunk már meg múlt életeinkben. Képesek vagyunk csak egyszerűen emlékezni bizonyos dolgokra és nem szükséges időt tölteni ugyanannak a dolognak a megtanulásával, amit egyszer már tökélyre vittünk.

Rendben, belementem, mit veszíthetek? – gondoltam. Megfogtam a kezét és felidéztem az érzést, amit hat éves koromban éreztem egy Mona Lisa reprodukciót tartva a kezemben. Megvan – kiáltott fel hangosan. Ūlj le, mert nagyon meg fogsz lepődni, attól amit mondani fogok. (Azt hiszem ő lepődött meg jobban!). Leültem.

- Amit gondolsz és érzel az igaz! Téged ábrázol a festmény és az alkotója is te vagy. Igen Leonardo da Vinci reinkarnációja vagy.

Nagyon meglepődtem, mert soha senkinek nem árultam el azelőtt e tit-

komat. Azt hitte, ki fogok ugrani a bőrömből, de én azt kérdeztem csendesen, hogy most mit kezdjek ezzel az információval? Bolonduljak meg?

Később majd kiderül, mit kezdj vele – mondta, és más témába kezdünk.

Bibliai témákat világítottunk meg a saját nézőpontunkból.

Elmeséltem az ufoélményemet neki és azt is tudta, hogy láttam Ibi auráját, mert ő is jelen volt azon az előadáson. De ezen kívül, csak Katitól és néhány közös ismerőstől hallott ezt-azt rólam, hogy hogyan gyógyítok és milyen élményekben volt része egy-egy személynek, aki részt vett egy-egy meditáción, aminek helyet adtam néhány hete az otthonomban.

Egyiküknek eltűnt a csomó a melléből, a másik kilépett a testéből és látta felülről Budapestet, a harmadik Jézust vagy Máriát látta közben stb. stb.

Ezek alapján felkért, hogy segítsen neki. Meghívták előadónak egy nyári táborba, amit úgy hirdettek meg, hogy „ismerkedjünk meg a Bibliával” és ő szeretné, hogy legyek a segédje, mert senkit nem ismer, aki jobban ismerné a Bibliát, mint én (pedig csak most hallott engem, amíg itt volt nálam).

Kétszer nemet mondtam, de harmadszor, az indulás előtti estén, olyan szívből kért, hogy legyek ott mellette, hogy beleegyeztem.

A gyerekeim édesanyámnál nyaraltak, így elmehettem egy hétre én is nyaralni.

Szent Tamás volt a helység neve, ahova érkeztünk, és egy lovarda melletti óvodában voltunk elszállásolva. Csendes, nyugodt hely volt és kellemes társaság gyűlt össze, hogy megismerkedjenek a Bibliával, s mint kiderült, a Reiki rejtelseivel (mert meghívtak előadónak egy Reiki mestert is).

Minden nap volt két előadás, délelőtt egy Reiky mester vezetésével, délután Tamással, aki a Bibliáról kellett volna beszéljen, de többet beszélt a saját életéről és a könyvéről, amit szeretne írni.

Három nap elteltével felállt egy nő és a többiek nevében arra kérte Tamást, hogy mondjon el mindent a következő 3 órában, amit még szeretne, mert ők azért jöttek el e táborba, hogy megismerkedjenek a Bibliával, és úgy látják, hogy erre nem ő a megfelelő személy.

Ezután, hozzám fordult és megkért, hogy vegyem át a Biblia órák vezetését.

Tamás minden alkalommal úgy idézett a Bibliából (ami ott volt ugyan előtte az asztalon), hogy nem vette a fáradságot, hogy kezébe vegye a Bibliát, kikeresse és felolvassa az idézett sorokat.

Az első nap végén megkértem, hogy engedje meg, hogy ilyenkor, amikor idézni kíván, felolvassam az általa választott verseket, mert így sokkal hitelesebb, ha már Bibliát tanít valaki. Ha azért hívott, hogy segítsen, így

tényleg segíthetek. Megengedte. Így jöttek rá a jelenlevők, hogy én milyen szeretettel forgatom, és milyen mélységeiben ismerem a Szent írást. (egyszerűen csak abból, hogy pillanatok alatt megtaláltam bármelyik verset).

Az jutott eszembe ekkor, hogy Tamás ezt megérezte, előre tudta, még akkor, amikor meghívott e táborba.

Vagy ilyenek az isteni véletlenek, beavatkozások?

Van amikor, nem tudjuk, hogy mit miért kell megtennünk, csak tesszük nap mint nap, amit a benső hangunk sugall, de ha minden döntésünket szívből hozzuk meg, akkor Isten irányítja lépteinket.

Amikor így tesz még tíz, vagy még húsz ember, akik véletlenszerűen egy társaságban találkoznak és kiderül, hogy mindannyian itt találják meg számításait, az nem más, mint a szinkronicitás – ami isteni törvény, mert csak Isten képes megvalósítani.

Így találkozik minden tanító a tanítvánnyal, lélektárs a lélektárral.

Lehet más - más a cél, de mindenki beteljesülést érezhet: a tanító lehetőséget kap, hogy ha megért a tanításra, akkor gyakorolhassa azt, a tanulni vágyó pedig, mindig a legmegfelelőbb embertől kapja a válaszokat, annyiszor és anyai helyről, míg nem képes lesz befogadni, megérteni azt.

A legszebb az, hogy minden esetben tanító és tanuló is egyben mindenki, hiszen tükröt állva egymásnak lemérhetik az eredményből, hogy milyen tanítók és milyen jó tanítványok egyben.

Ezért öröm minden pillanatot Istenben élni, mindig szeretetben, a szívünkre hallgatva létezni.

Tamás eleget tett a kérésének és előadása végén egy imával búcsúzott.

Ima közben is idézett egy bibliaverset és felcserélt két sort, ami megfordította a vers mondanivalóját, de nem akartam megzavarni imáját, ezért magamban fohászkodni kezdtem Istenhez, hogy nézze el most neki, mert nem rosszindulatból teszi, jó ember ő és tiszta szívből törekszik, csak sokat kell még tanulnia. Adjon neki erőt és útmutatást a fejlődéshez.

Ezután, kinyitottam a szemem, hogy továbbra is az ő szavaira figyeljek, hogy „jelen” legyek, és a következő pillanatban egy csodálatos isteni kinyitkozottatásban volt részem.

Lassan-lassan köddé vált minden előttem: a tábla, az asztal, a szék és minden tárgy körülbelül úgy ötven köbméteren. Egyre sűrűbb köd, már-már tömör fehér felhőnek tűnt a tér előttem, ami aztán hirtelen teljesen kitisztult. Egy másik dimenzióban találtam magam.

Hangsúlyozom, nyitva volt a szemem, ültem összekulcsolt kezekkel az első sorban, a teremben, ahol 24 ember egyként Tamás imáját hallgatta.

Ebben a teljesen letisztult kocka alakú térben egy hologramhoz hasonlítható, háromdimenziós jelenést élhettem meg. Nevezhetném látomásnak, de azt hiszem, inkább egy másik frekvencián létező dimenzióba nyertem betekintést. Először éreztem életemben, hogy teljes lényemmel, a testemmel is benne vagyok egy látomásban, s olyan éber és nyugodt vagyok, mint még soha. Már ettől könnyek gyűltek a szememben. Éreztem a SZERETET jelenlétét.

A következő pillanatban aranyszínű sugarak indultak felém a magasból, de a forrást nem láthattam.

Ahogy gyönyörködtem benne, e sugarakról kiderült, hogy 20-30 cm hosszú, kb. egy cm átmérőjű arany rudacsok ezek, melyek mikor megérintettek, selymesen simogató ujjakká változtak. Átélttem egy isteni simogatást.

Ezt a szeretni tudást eddig csak a szívemben hordoztam, mély emlékként és most újra megtapasztalhattam.

Isten, mint a gyermekét először megpillantó édesanya, egy nehéz szülés után, megsimogatta arcomat. Csak ültem és patakban folyt a könnyem az örömtől.

Mikor azt hittem, hogy vége, még csak akkor kezdődött a jelenés. Meghatottan mondtam magamban, hogy:

- Köszönöm Uram, de ez már túl sok nekem, én nem vagyok méltó erre.

Ekkor nagyon kellemes férfihangon, (amiről minden kétséget kizáróan tudtam, hogy Isten hangja), meg is szólalt:

- Ha én méltónak tartalak, soha ne mondd, hogy méltatlan vagy!

Tovább simogatott és én még jobban könnyeztem.

- Uram, mondd, mit kell tennem? Csak nem engem választottál, hogy Tamásnak átadjak valamilyen üzenetet? (ugyanis Tamás aznap arra hívta fel figyelmünket, hogy ez a nap: 1993.07.27 nagyon fontos dátum az ő hite szerint, mert ezen a napon Isten jelezni fogja, hogy ki lesz méltó valamilyen királyságra, amit nem is nagyon értettem, vagy nem akartam megérteni, mert én nem így képzelem el Isten szellemének megnyilvánulását a mostani anyagi világunkban, mint ő. De most, hogy Isten szólt hozzám, készen álltam a szolgálatra.)

Nagy, hosszú csend következett. Sűrűbbé vált az aranyeső és még tisztább szeretet vett hatalmába. Megint hófehér, ködszerű jelenség kezdett kibontakozni, de nemsokára megint kitisztult és láthatóvá vált egy nagyon

tömör, fehér színű, fény alakzat, ami a régi fáraók fejdíszét juttatta eszembe, pedig végtelenül egyszerű volt. Egy fordított, csonka kúp alakú kristálytömb, szélein finoman letompítva. Nagyságra, háromszor akkora volt, mint egy emberi fej. Egyszerűségében állt a nagyszerűsége, ragyogásában a magasrendűsége!

Amikor arra gondoltam, hogy ez egy fejdísz, egy fénykorona talán?-megmozdult, lassan közeledett felém s a fejem fölött megállt. Zavarban voltam.

- Uram, csak nem az én fejemre akarod tenni e koronát? De hiszen, én csak egy egyszerű nő, egy kétgyermekes anyuka vagyok. Mivel érdemeltem ki ezt a csodát, ezt a megtiszteltetést?

- A szeretetteddel. (olyan nyugtató és kedves volt a hangja!)

- Az igaz URAM, hogy én nagyon szeretlek téged, de nincs bölcsebb, rátermettebb ember e Földön, aki jobban megérdemelné, mert gondolom, nagy felelősséggel jár e korona viselése.

- Nincs. Nincs ember e Földön, aki jobban szeretne engem, mint TE!

Olyan szomorú és meggyőző volt a hangja, hogy teljesen elnémultam. Fájt, amit hallottam, de az arany isteni újjak simogatása az arcomon megvigasztaltak. Aztán újra megszólalt:

- Tudom, hogy kicsit korábban jelentkeztem a tervezettnél, de az „idő” közel van. Mindazonáltal nem kényszerítelek, csak akkor kerül a fejedre a fénykorona, ha teljes szívedből, szabad akaratodból vállalod.

- Ha elég a szeretetem ahhoz, hogy elbírom, ami velem jár, akkor szívből vállalom.

- Kérlek, háromszor mondd ki, hogy szabad akaratodból vállalod, minden mást megkapsz tőlem.

- Minden szeretetemmel, szabad akaratomból vállalom. Köszönöm és szívből vállalom!

- Én köszönöm. Tudd, hogy mindig VELED VAGYOK, irányítom minden léptedet!

Ekkor a korona finom mozdulatokkal a fejemre került, valósággal a fejemhez igazodott. A füleimet érintve megállapodott. Nagysága és tömörsége ellenére könnyű volt és a belőle áradó tiszta energia olyan örömmel, békével és szeretettel töltötte be szép fokozatosan egész testemet, minden pici sejtemet, ami meghalad minden emberi képzeletet. Szavakba kifejezhetetlen.

Már könnyezni sem tudtam, csak álltam és hagytam, hogy Isten szelleme betöltse egész lényemet.

Egyik társam ölése a következő emlékképem, és kíváncsi szavai: - Mondd mi történt veled? Láttam, hogy valamit látsz az ima alatt és kommunikálsz valakivel, miközben csorgott a két szemedből a könny és úgy ragyogtál, úgy vibrált fejed fölött az aurád, mint Jézusé. Meséld el kérlek nekünk is.

- Nem tehetem, ne haragudj, még nekem is meg kell emésztennem előbb a történeteket.

- Ugye, hogy jól láttam, olyan volt az arckifejezésed, mint aki valamilyen rendkívüli csodálatos álmod vagy látomást lát, mint aki Istennel beszélget.

Nem engedett el, könnyögtött, hogy meséljem el. Ha nem akarom mindenki előtt, legalább csak neki. Ígéri, tud titkot tartani. Beköltözött a szobámba (mert én egy, két ágyas szobában egyedül laktam), és szeretetével rávetett, hogy újraéljem, - éljük az eseményeket.

Ezután, imában arra kértem Istent adjon visszajelzéseket, hogy megértsem mi is az, ami történt velem. Imám után kinyitottam a bibliát a következő vershez:

Lukács ev.: 3. rész 21: „*Lőn pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyilatkozáék az ég.*”

Lukács ev.: 3.rész 22: „*És leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban, mint egy galamb, és szózat lőn a mennyből, ezt mondván. Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm.*”

Tudom, hogy mindnyájan Isten gyermekei vagyunk, de ez mégis túl sok volt nekem.

Leültem, és újból imádkozni kezdtem, még egy visszajelzést kértem.

Ekkor a Pál rómaiakhoz írt leveléhez nyílt ki a Bibliám, a 8. rész, 14. versét kaptam válaszként, ami így szól: „*Mert akiket Isten lelke vezérel, azok Isten fiai*”

Eszembe jutott öreg festő barátom, aki azt mondogatta, hogy: „*ne feledjétek: előbb Jézussá, de utána Istenné kell válnotok, hogy beteljesítétek küldetésüket.*”

Magyarul, szellemiesíteni e testet, annyit jelent, hogy emberből – Istenemberré kell válni, meg kell világosodni, ez a földi élet értelme.

Nagyon fontosnak tartom itt megjegyezni, hogy soha senki, egyetlen ember sem tud senkit felemelni vagy beavatni, (ember csak emberi dolgokba tud beavatni, Isten az isteniéiben).

Minden szellemi szintet elérve, Isten maga tudatja velünk álomban, látomásban vagy másfajta kinyilatkoztatásban, hogy hol tartunk az útunkon.

Ettől a pillanattól kezdve egymásután történtek velem a csodák.

Már aznap, pár perccel éjfél előtt, egy bagoly szólt hozzám a nyitott ablakom alatt. Azért mondom ezt, mert valóban az volt a benyomásom, hogy szólít engem és kér, hogy menjek ki, menjek utána. Mondom Annamarinak, hogy milyen gondolatokat ébreszt bennem e bagoly és ő is figyelni kezdett, aztán felugrott, hogy – „ne sokat logikázz, menjünk már, mi lehet a baj?”

Kimentünk. Követtük a bagoly hangját. Nagyon sötét volt, egy villany sem égett, mindenki aludt már. A ház mögött egy kis erdő volt, arra csalogattott a bagoly. Mi pedig csak mentünk-mentünk utána. Kérve az erdőből, egy hatalmas búzatábla tárult elénk. Megálltunk, s mire megszólaltunk volna, a látóhatár mentén egyre tisztábban láthatóvá vált a Föld aurája. Nem tudom másnak nevezni, mert a sötét égbolt csodálatosan kihangsúlyozta a világoskéken ragyogó fényt, ami a látóhatár mentén végig megjelent.

Az jutott eszembe, hogy ez a Föld fénykoronája. Soha nem láttam és nem is hallottam ilyenről. Annamari sem. El voltunk bűvölve a gyönyörű látványtól, olyan volt, mint a legszebb ünnep. Mindketten biztosak voltunk abban, hogy amit látunk, az nem mesterséges fény. Úgy éreztem, hogy Föld anya üdvözöl és átölel, a maga módján. Minden sejtemben éreztem az egység örömét!

Nem szóltunk egy szót sem, egész úton visszafelé. A bagoly eltűnt már rég, s mi csendben visszaballagtunk a szállásunkra és lefeküdtünk.

Esti imám után, még egyszer kinyitottam a Bibliát, kérve Istent, hogy adjon még egy visszajelzést: (ez már a harmadik volt)

Máté 5: 8: „*Boldogok, akiknek szívök tiszta: mert ők az ISTENT meglátják.*”

Máté 5: 9: „*Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az ISTEN fiainak mondatnak*”

Hálával teli szívvel álomba merültem.

Másnap reggel Annamari elmesélte a többieknek, hogy milyen élményekben volt részünk és már mindenki nagyon várta, hogy elkezdjük a Biblia órát és beszélgessünk.

Szép idő volt, ezért mondtam, hogy menjük ki a fűre és a természet öléen tartsuk az órát. Nagyon örültek ennek.

Mikor a kezembe vettem a Bibliát, egy belső hang felszólított, hogy ma azt olvassam fel, ahová most véletlenszerűen nyitom ki a Szent írást.

Így tettem, ezért én is akkor hallottam először a verseket, amiket felolvastam.

Néha elcsuklott a hangom. Elmondtam, hogy Isten kért rá, hogy most ezt a 119-es zsoltárt olvassam fel előttük és ők is sokszor elérzékenyültek, amikor úgy érezték, hogy egy-egy vers személyesen nekik szól.

Végig azt éltem meg, hogy ez egy eskütétel, de azt hiszem jobb, ha idézem: 119. zsoltár: Isten igéjének dicsősége (Arany ábécének is nevezik)

- 1) „*Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az úr törvényében járnak*”
- 2) „*Boldogok, akik megőrzik az ő bizonyosságait, és teljes szívből keresik őt*”.
- 3) „*és nem cselekesznek hamisságot, az ő útjaiban járnak*”.
- 4) „*Te parancsoltad Uram, hogy határozataidat jól megőrizzük*”.
- 5) „*Vajha igazgattatnának az én útaim a te rendeléseid megőrzésére*”.
- 6) „*Akkor nem szégyenülnék meg, ha Figyelnék minden parancsolatodra!*”
- 7) „*Hálát adok néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a te igazságod ítéleteire.*”
- 8) „*A te rendeléseidet megőrzöm, soha ne hagyj el engem!*”
- 9) „*Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által?*”
- 10) „*Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidból!*”
- 11) „*Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzen ellened!*”
- 12) „*Áldott vagy te Uram! Taníts meg engem a te rendelésedre.*”
- 13) „*Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét.*”
- 14) „*Inkább gyönyörködöm a te bizonyosságaidnak útjában, mint minden gazdaságban.*”
- 15) „*A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre nézek.*”
- 16) „*Gyönyörködöm a te rendeléseidben, a te beszédedről nem feledkezem el.*”(ekkor éreztem, hogy ez nem más, mint egy eskü Isten előtt, amit emberek előtt hangosan kell felolvassak.)
- 17) „*Tégy jól a te szolgálóddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet.*”
- 18) „*Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát.*”
- 19) „*Jövevény vagyok e földön, ne rejtsd el tőlem a parancsolataidat.*” (Itt is elcsuklott a hangom, mert mindig így éreztem, amióta csak megszülettem.)
- 20) „*Elfogyatkozik az én lelkem, a te ítéleteid után való szüntelen vágyódás miatt.*”
- 21) „*Megdorgálsz a kevélyeket, átkozottak, akik elhajolnak parancsolataidtól*”
- 22) „*Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te bizonyosságaidat.*”
- 23) „*Még ha fejedelmek összeülnek, ellenem beszélnek is, a te szolgáló, a te rendelkezéseidről, gondolkodik*”

- 24) „A te bizonyosságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóim.”
 25) „Lelkem a porhoz tapad, eleveníts meg engem a te ígéreted szerint.”
 26) „Utaimat elbeszélem előtted és te meghallgattál engem, taníts meg a te rendeléseidre”
 27) „Add értenem a te határozataidnak útját, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról!”
 28) „Sír a lelkem a keserűség miatt, vigasztalj meg a te ígéd szerint!”
 29) „A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz meg engem!”
 30) „Az igazság útját választottam, a te ítéleteid forognak előttem.
 31) „Ragazskodom a te bizonyosságaidhoz, Uram ne hagyj megszegyenülni.”
 32) „A te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az én szívemet!”
 33) „Taníts meg Uram a te rendelésednek útjára, hogy megőrizsem azt mindvégig.”
 34) „Oktass, hogy megőrizsem a te törvényedet és megtartsam azt, teljes szívemből”
 92) „Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem volna az én nyomorúságomban.”
 98) „Az én ellenségeimmél bölcsébbé teszel engem a te parancsolataiddal, mert mindenkor velem vannak azok.”
 99) „Minden tanítómnál értelmesebb lettem, mert a te bizonyosságaid az én gondolataim.”
 160) „A te ígédnek summája igazság, és a te igazságod ítélete mind örökkévaló.”
 162) „Gyönyörködöm a te beszédedben, mint aki nagy nyereséget talált.”
 165) „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van és nincs bántódásuk.”

Most nem idéztem teljességében az Arany ábécét, de ha tehetik, olvassák el a Bibliából. (Zsoltárok 119. rész)

Több is volt ez egy eskünél, mindannyian könnyeztünk, annyira megérintettek e szavak.

Még ezen a napon, ebéd közben, újabb csoda történt.

Egy ló balesetet szenvedett, nekifutott egy szögesdrótból készült kerítésnek és csúnyán megsérült egyik szeme és egyik lába. Mint említettem, a szomszédunkban egy lovarda volt. Csodálatos kiöregedett versenylovakat is gondoztak ott, akik több mozgást igényeltek, ezért naponta meg kellett futtatni őket. Ez a ló is ilyen volt. Gyorsan kihívták a gazdáját és az állatorvost is, sőt már Tamás és néhány fényadó lány is ott volt mellette, de a ló senkit nem

engedett a közelébe, még a gondozóját sem. Ekkor jött értem Annamari, hogy menjek oda én is, talán tudok segíteni. Olyan hittel fordult hozzám, hogy gondolkodás nélkül futólépésben indultunk a ló megsegítésére.

Én nem ismertem a lovak viselkedési szokásait, tehát azt sem, hogy ilyenkor veszélyesebbek, védekezésből megrúghatnak.

Mikor messziről megláttam a vérző szemét, már csak arra tudtam összpontosítani, hátulról odaléptem mellé, amilyen közel csak tudtam. Gondolatban kértem Istent, engedje meg, hogy az isteni erőt e kedves jószág meggyógyítására használjam.

Felemeltem mindkét kezemet mellmagasságba és elképzeltem, hogy veszem az isteni életerőt a koronacsakrámon keresztül, és saját szeretetemmel együtt továbbítom a két kezemen keresztül a ló feje felé. (még nem nézett rám).

Pár pillanat elteltével, a ló felém fordult és egyenesen a szemembe nézett. Folytak a könnyei a fájdalomtól. Mondtam neki gondolatban, hogy fogadja el gyógyító szeretetemet és használja fel. Ekkor a fejét szép lassan körkörösén mozgatni kezdte a két tenyere között, mint aki pontosan tudja, mit csinál, s befogadta az energiát.

Én is könnyezni kezdtem, annyira meghatott, és az volt a benyomásom, hogy egy régi jó barátal beszélgetek.

Két-három perc után, mint aki jól végezte dolgát abbahagyta és elkezdett enni-inni. Ez jó jel – gondoltam, megsimogattam a nyakát és elbúcsúztam, hogy kipihenje magát.

Ekkor megint felém fordult és fájdalmat sugárzó tekintettel felemelte amennyire csak tudta a megsebesült lábát, ezzel a mozdulattal jelezve, hogy azt is gyógyítsam meg. Lehajoltam és felemeltem újra a kezeimet. Mozdulatlanul, minden figyelmét összpontosítva tartotta a lábát a két kezem között perceként keresztül.

Már mindenki könnyezett körülöttünk.

Nemsokára ráállt a sérült lábára, megmozgatta egy kicsit, és újra inni kezdett.

Mikor elindultam volna, megint a szemembe nézett, olyan hálát fejezve ki tekintetével, amelyet még embertől talán sosem kaptam és háromszor földig hajtotta a fejét.

Később hallottuk, hogy teljesen jól van, magához engedte a gondozóját és a gazdáját is.

Másnap megint szalad értem Annamari, hogy menjek gyorsan, mert nagyon rosszul lett az állatorvos évés közben. Kifehéredett és alig kap levegőt.

Ő próbált segíteni, mint fényadó, de nem sok eredménnyel. Ha a ló meggyógyult, biztos őt is meg tudom gyógyítani.

Odaértünk a szenvedő férfihez, aki az eget nézve próbált tudatos légzéssel lábon maradni, s a gyomorszájában tartotta jobb kezét.

Helyes – gondoltam, meggyógyítja önmagát, hagyni kell.

Ekkor észrevett engem és megkért, hogy adjak egy kis erőt neki. Elmondta, hogy evés közben lett rosszul és egyre nagyobb fájdalmai vannak. Ő spirituális lény, tudja, mit teszek, s arra kér, tegyem rá a jobb kezem, arra a pontra, ahol fájdalmat érez, mert nagyon fáj, érzi, hogy elájul. Rátettem a kezem és annyit mondtam, hogy „legyen Isten akarata szerint”.

Pár pillanat múlva forróságot és erős mágnességet éreztem a napfonat csakrájánál. Befogadta az energiát. Nemsokára látni is láthattam a beteg pontokat, amiből kiderült, hogy nem is a gyomrával van a baj, hanem a tüdejével. Az egész mellkasából a kezem alatti részre gyűlt össze a rengeteg sötét pont. Nem halványult és nem tudtam, mihez kezdjek a látvánnyal, de mikor megmozdítottam a kezem láttam és éreztem, hogy az összegyűlt kis gombóc követi a kezemet. Mintha Annamari is látta volna, amit én, megszólalt, hogy – vedd ki, vedd ki és vágd a földhöz! Közben én is ráéreztem, hogy kihúzhatom, eltávolíthatom az összegyűlt sötét energiát, de nem a földhöz vágtam, hanem szeretettel szabadon engedtem a fénybe. Egy mély levegővétel után a férfi teljesen jobban lett.

Egész nap velünk maradt, és másnap elhozta a táborunkba a családját is (a felségét és két gyermekét), hogy ők is halljanak Isten csodálatos megnyilvánulásairól.

Elmesélte, hogy pár hónapja, tüdőrákot állapítottak meg nála (pedig nem volt 35 évesnél több) és fél évet adtak még neki.

Ekkor kezdett el fényadással foglalkozni, Bibliát olvasni. Mikor hallotta, hogy milyen tábor van a közelükben, tudta, hogy ide kell jönnie hozzánk. Biztos benne, hogy meggyógyult és kérésemre megígérte, hogy tovább tanul és továbbadja az ajándékot, amit kapott.

Gyógyítani fog, ingyen, a szeretet nevében.

Ettől a naptól kezdve egyenként jöttek oda hozzám (az ajtó előtt egymás között megbeszélték, hogy ki következzen), a legkülönbözőbb problémáikkal az emberek, reménykedve szívükben, hogy Isten velünk van és segít.

Semmi mást nem tettem, csak meghallgattam őket, szívből együttéreztem velük, és kértem Isten segítségét egy közös imában.

Volt, aki arra kért, hogy tegyem rá a kezem, mert akkor ő meggyógyul. Nekik szeretettel csak annyit mondtam, hogy legyen hited szerint, és ha Isten is úgy akarja, áldását adja e betegség feloldásához, mert:

Minden betegség a szeretet cselekedetében gyökerezik és mivel a szeretet törvénye Isten törvénye, Isten egyedül a bírása és feloldozója.

A gyógyítói küldetésem három éven keresztül folytatódott a tábor után is, de nem fér bele e könyvbe, hogy minden esetet elmeséljek.

Minél többet tanítottam, gyógyítottam, annál jobban megértettem, hogy mi a betegség és hogyan tudok legmagasabb fokon segíteni. Ahogy megértettem, hogy életünk célja a szellemi fejlődés, nem azt tartottam a legelső, legfontosabb lépésnek, hogy kézzel a betegeket, hanem azt, hogy ismerjék meg jobban önmagukat és az isteni törvényt, a szeretet törvényét, hogy meggyógyíthassák önmagukat. Új tudást szerezve a lét értelméről, új gondolkodásmóddal nemcsak a jelenlegi betegségünket oszlatják el, de örökké egészségben élhetnek.

Eleinte így zajlott egy gyógyítás: bemutatkoztunk, helyet foglaltunk és meghallgattam a hozzám forduló beteg panaszát. (Már attól, hogy van valaki, aki szeretettel meghallgatja problémáinkat, félig meg is gyógyulunk.)

Aztán megkérdeztem, hogy miért éppen hozzám fordult, tudja-e mit is jelent a szellemgyógyítás? Tudja-e, hogy az ember elsősorban szellemi lény és szellemi lényre teremti meg a testet?

Ezért fontos, a testi tünetek feloldása, kezelése mellett a lelki – szellemi okokat feltárni. Ha ezzel tisztában volt már, akkor biztosan meghozta már a döntést, hogy: „szeretne újra egészséges lenni”! (ez az első teendő).

Ha nem hallott még szellemgyógyítókról, akkor még beszélek egy kicsit a betegségről. Igyekszem minden embernek a saját nyelvén (befogadó érzelmi szintjén) megfogalmazni, hogy:

A betegség egy jelzőrendszer, mint a riasztó berendezés, amely szellemi utunkon segítségért kiált. Felszólít, hogy változzunk, mert nem jól ismerünk, gondolunk, vagy cselekszünk valamit az életünkben. És mivel az élet, a LÉT, az maga az isteni áradás, Isten pedig s Szeretet, ez azt jelenti, hogy mindig ezzel áll kapcsolatban a betegségünk.

Nem tudunk szeretni, képtelenek vagyunk kifejezni vagy befogadni a szeretetet.

Ha meggyőződök, hogy a beteg megértette, miben segíthetek és kifejezi akarát, hogy mindent megtenne az egészsége megteremtése érdekében, elkezdem a gyógyító meditációt. Meggyújtok egy gyertyát, felteszek egy kellemes zenét, hogy megteremtsem azt a nyugalmat, amiben imádkozni kezdek Istenhez.

Kérem az útmutatását és addig várunk csendben, míg „tisztán látom” vagy érzékelem a választ.

Ha tiszta szívvel fordulsz Istenhez, kérhetsz bármit, ő válaszol neked. Ezért ne mulasd el, hogy imád után maradj még percekig csendben és várd meg a választ!

Isten soha nem marad el a válasszal!

A válasz mindenkinél más módon érkezik. Az is megtörténhet az elején (kezdőknél), hogy nem vagyunk képesek megérteni, amit közöl velünk (nem tudjuk fogni az adást), mert az ő válasza a szívben születik meg, onnan tör felszínre.

Van, aki kivetíti ezt a belső hangot és igazi hangot hall, vagy látni kezd: aurát vagy más fényjeleket, de legtöbbször egyszerűen cselekedni kezdenek a benső hang sugallatára.

Én ugyanazt érzem ilyenkor, mint a látomásom alatt, hogy egész testemet elárasztja egy magasabb frekvencia, az isteni szereteterő, ami egyszerűen áradni kezd belőlem.

Ekkor felállok és kérem a betegemet is, hogy álljon fel, és becsukott szemmel figyeljünk tovább, most már egymásra. Mialatt jobb tenyeremet végigviszem a csakrái felett (3-5 cm távolságra van a kezem tőle) csak figyelek.

Ha a csakránál forróságot, mágneses erőt vagy éppen hideget érzek, megállok és rákérdézek, hogy ő mit érez? Általában ugyanazt tapasztaljuk.

Ha több helyen is érzek valamit, akkor a legerősebb jelzésre figyelek, és először ott próbálok harmóniát teremteni. Ahogy eldöntöm, hogy melyik csakránál fogok beavatkozni, megvárom, míg megjelenik csukott szemeim előtt annak a testrésznek a fekete-fehér pontocskákból felépülő háromdimenziós „kórképe” -ügymond. Ugyanis a test sejtjei fehér – szürke – fekete árnyalatokban jelennek meg nekem és tudom, hogy ahol sötét mezők képződnek, mert egymás mellett sok a majdnem fekete pont, ott energia hiány van, nem tud áramlani az életerő. Ez a betegség.

Ekkor elképzelem (így tudatosan irányítom), hogy a korona csakrámon keresztül minden lélegzetemmel isteni erőt szívok magamba, feltöltődöm

vele, összpontosítom a szívcsakrámba és onnan, a jobb kezemen keresztül, a tenyerem közepén keresztül, átírányítom a beteg testébe, (azon a csakráján keresztül, ahová tartozik a betegsége).

Ha nem tudja befogadni (mert bizony ilyen is van), akkor meg lehet próbálni a szív vagy a korona csakrát feltölteni, az talán segít.

Ma már tudom ennek is az okát, ugyanis nem én töltöm fel energiával a csakrákat és sejteket, én csak felkínálok, felajánlom a szeretet erőt. A beteg szeretete kell a befogadás képességéhez.

Én szoktam látni, ahogy a sötétszürke pontok egyre világosabbak lesznek, majd eltűnnek, vagy teljesen kifehérednek, valóságos fénypontokká válnak.

Ekkor a betegség eltűnt és újra harmónia van a testben.

A közelmúltban olvastam ennek a jelenségnek a tudományos magyarázatát, s láttam is a szén atom mikroszkopikus képét, és megértettem mit is jelent az, hogy „élő atom”. Mint tudjuk a mi dimenzióinkban csak két élő atom van: a szén és a szilícium.

Az élő atom azt jelenti, hogy csak ő képes fényvel feltöltődni, tehát fényt felvenni, az élethez szükséges energiát. A többi atom csak élő atomhoz tapadva tud szerveződni.

Szén alapú élet például a növény és állatvilág, szilícium alapú élet a kristály. A Földön, e kettőségekben, a szén és szilícium alapú élet, az ember és a kristály, csodálatosan segítik egymást és a teremtés végtelen fejlődését.

Gondoljunk csak az emberi agy és a számítógép közötti kapcsolatra, és mondjuk a kristálykoponyákra (akik élő entitások, biztos vagyok benne).

Mindezek felülkerekedve, elgondolkodtam azon, hogy mivel a mikro- és makrokozmosz egységes élettörvényekre utalnak, meglehet, hogy e példa kapcsán magyarázatot kaptam a fekete lyuk működésére.

Talán azok a pontok, amiket én látok az emberi testben, nem egyebek, mint aprócska fehér és fekete lyukak a sejtek között. A fekete lyuk magába szívja az energiát, a gyógyító fényt és visszaalakítja nullponti energiává, amibe úszkálva a legyengült sejtek emlékezni kezdenek eredeti formájukra és azt teremtik újra.

A fekete lyuk tehát lebont, magába fogad minden megnyilvánult energiát és szabad energiává bontja, melyben a teremtés folytatódhat. (Ez persze az én elképzelésem!)

De, tudok ennél egyszerűbb tudományos magyarázatot is adni a kézzér-tételes gyógyítás megértésére.

Például: a termodinamika törvénye alapján tudjuk, hogy egy hideg test

melletti forró test hőt ad le. Ezért égetjük meg magunkat. Azt is tudjuk, hogy a hő nem más mint energia és aminek sok energiája van, keresi az egyensúlyt azzal aminek kevesebb van.

„Az energia egyensúlyát és egyirányúságát entrópiának nevezzük, és ez határozza meg a valóságot.”

A szereteterő is energia, így aki magasabb szeretet tudatosságban él, képes szeretetével egyensúlyt teremteni egy nála alacsonyabb tudatossági szinten létező ember testében. (Mert ugye a betegség sem más, mint egy diszharmónia a szeretni tudásunkban). Persze, amikor gyógyítottam, mindezt még nem tudtam. Sokat kellett olvassak és keressem a válaszokat a velem és környezetemben tapasztalt történésekről.

Figyelem és tudatosság ez, de még nem Isten-tudatosság.

Most elmesélem, hogyan ébredtem rá magamtól, hogy az aurákban vibráló szeretetenergia önmagától, természetéből adódóan elvégzi az egyensúlyteremtést, nem kell hozzá semmilyen ceremónia.

Szentendrére utaztam a héven. Dél előtt 10 óra volt, kevesen utaznak ilyenkor, így hát egyedül ültem az egyik vagonban. A következő megállónál egy apa, ölében egy 7-8 éves gyerekkel, végigpásztázta tekintetével az összes vagon, és végül arra szállt fel, amelyikben én is ültem, azon belül is (üres volt az összes hely), egészen közel hozzám telepedett le. Háttal ültünk egymásnak, de az ablak visszatükrözésében láttam, hogy a gyerek nem tud járni, beszélni, de mosolyogva próbál, minden erejét összeszedve, átnyúlni az ülésen, hogy megsimogassa a hajamat. Szeretett volna közelebb kerülni hozzám, mert tiszta lelkű gyerekként érezte, és kifejezésre juttatta, amint az auránk érintkezésbe lépve egymással, elkezdték kiegyenlíteni egymást. Mikor leszálltak integetett nekem, mint aki tudja, mi történt és köszönetét fejezi ki.

Ez az eset után, többször is megfigyeltem, hogy a buszon, villamoson, vagy üzletekben, bármerre járok, mindig megtalálnak a beteg vagy idős emberek, és jól érzik magukat a közelemben.

Így lett egyre világosabb előttem, hogy a dolgok természetszerűen történnek, csodálatos rend uralkodik e világban, csak az ember nincs mindennek tudatában.

Amikor tudatosan gyógyítunk, akkor ez a folyamat felgyorsul, ennyi az egész.

Tehát, a legfontosabb, amit tehetünk, ráébreszteni, emlékeztetni vagy megtanítani azoknak, akik még nem tudják, hogy az ember olyan tudatos létező, aki a gondolataival befolyásolni tudja a teremtést, így a saját életét is.

Hogyan? A szeretet erejével! Ha gondolataink szeretetből fakadnak, mivel Isten = Szeretet, máris Isten-tudatosságban élünk.

A beteg ember, csodának számító módon meggyógyul, ha megérti ezt.

Nem elég, figyelmes, tudatos lénynek lenni ahhoz, hogy teljes életet éljünk, csak akkor leszünk egészséges, boldog emberek, ha a feltétlenküli (isteni) szeretet irányítja gondolatainkat, tetteinket.

Gondolkodásmódunkban ezt a lépést kell megtenni, ez az átalakulás titka, megérteni, hogy a tudatosság legmagasabb frekvenciája az Isten-tudatosság, ennek jött el az ideje, hogy ebben a dimenzióban, ebben a testben is megtapasztaljuk.

Akkoriban, amikor kézrátétellel gyógyítottam, persze még nem így gondolkodtam, mindig, arányosan a szellemi fejlődéssel alakult a mindennapi életem.

Az emberekkel kapcsolatba lépve, minden tudásommal és szeretetemmel segíteni akarva nekik, napról napra egyre több tudást és tapasztalatot gyűjtöttem a teljesebb megértéshez.

Mindenki, mindig gyógyít, csak nem tudatosan teszi, és ekkor lassú a fejlődés.

Elmesélek egy konkrét esetet:

Vállalkozóként, gobelineket festek, és újságokban hirdetek, így kerülök kapcsolatba olyan emberekkel is, akik nem tudják, hogy én tudatosan lépkedve szellemi utamon, amit már megértettem azzal gyógyítani, tanítani szoktam, azokat, akik nem tudatosan haladnak szellemi útjukon és el-elakadnak.

Így történt, hogy egy vidéki néni, aki tüdőrákban szenvedett és az orvosai már csak 2-3 hónapot jósoltak neki, betoppant hozzám gobelinekért, hogy alkosson még valami szépet unokáinak emlékébe, mielőtt meghal.

Egy magas domb tetején laktam, egy lift nélküli társasház harmadik emeletén. A néni első mondata, amikor ajtót nyitottam az volt, hogy engedjem meg neki, hogy pár percre leüljön, mert elfáradt egy kicsit. Aztán elmesélte, hogy tüdőrákos és e miatt jött az orvoshoz Budapestre. Nagyon szeret gobelint varrni és már hónapok óta hordozza a Fürge Újjak magazinból kivágott hirdetésemet, mert (nem tudja megmagyarázni miért) a szíve azt súgta, hogy keressen fel engem.

Ez a pár szó elég volt, hogy tudjam, Isten irányította hozzám, hogy meséljek neki az öngyógyítás lehetőségéről. Olyan szeretettel számolt be arról is, hogy a kis menyé várandós és nagyon szeretné látni a kis unokáját, hogy azzal kifejezte, mennyire szeretne meggyógyulni.

Mondtam, hogy a gobelinvarrás jó választás, (egy jó meditációforma), mert ha az ember minden szeretetével arra összpontosítja figyelmét, hogy valami szépet alkosson mások örömére, azzal eléri azt a lelki békét, azt a magas frekvenciaszámot, ami minden diszharmóniát felold, tehát minden betegséget is.

Két szép nagy tájképet választott és már búcsúzkodni kezdtünk, mikor megkérdezte:

- Ugye magácska hívó ember? Felismerem ám, mert én is az vagyok. A kedvessége, a hangszíne és minden mozdulata, az egész lénye ezt sugallja. Maga egy élő angyal!

- Igen, én nemcsak hiszem, de meggyőződtem arról, hogy van Isten, és minden tudásommal és cselekedetemmel szeretném, ha méltó lennék arra, hogy az ő szolgálatában éljem az életem.

- Ez sikerült kedves, úgy beszél, mint a próféták.

- Köszönöm.

- Én köszönöm, hogy találkozhattam magával, mert szeretnék meggyógyulni, és most már tudom, hogy Isten így válaszolt imáimra, hogy megmutatta az utat magához. A maga jelenlétében egészségesnek érzem magam, teljesen el is felejtettem a problémáimat.

- Hallott már arról valaha, hogy mi a szellemgyógyítás?

- A szomszédom javasolta, hogy ne adjam fel a reményt, keressek fel egy szellemgyógyászt, az hátha meg tud gyógyítani. Azóta is sokat gondoltam erre a lehetőségre, de fogalmam sem volt, hol keressem.

-Látja, Isten elvezette egy ilyen gyógyítóhoz, megmutatta az utat. Biztos szívből fohászzkodott érte! Ha van még egy kis ideje, foglaljon helyet, elmesélem mi a szellemgyógyászat, és hogyan tudok segíteni Önnek az egészsége visszaállításában. Nem kerül semmibe, nem idő és nem pénz kérdése. Csak szeretet kell hozzá, hogy az életét egy új (isteni) szemszögből áttekinthető megértse a betegsége lelki – szellemi okát és változtasson rajta.

- Isten meghallgatta imáimat! Szeretnék meggyógyulni, hogy legalább hat éves koráig az unokám mellett lehessenek, ennyit segíthessek ennek a fiának is. Van még három unokám, azokra is én vigyáztam, míg iskolába nem mentek. Ennyit kérnék Istentől, aztán csendesesen megpihennék.

- Isten minden kérésünket teljesíti, ha szívből fakadnak és a szeretet szolgálatába állnak. Beszéljünk egy kicsit a szeretetről, mert minden betegség szellemi okát, a szeretni tudásunk vagy a szeretetről alkotott véleményünk, meggyőződésünk körül kell keresni. A tüdőben a diszharmóniát az okozza, ha az ember képtelen meglátni és befogadni a feléje áramló szeretet. Akkor is megbetegszik a tüdő, ha az ember úgy érzi, hogy ő sokkal több szeretetet érdemelne, mert mindig csak ő ad és ad, de nem értékeli eléggé, és nem viszonzózik.

A néni csendesesen sírdogálni kezdett. Én tudtam, hogy ez mit jelent, ezért, elhallgattam és hagytam, hogy szép csendesesen levezesse magában az érzéseket, amik felszínre törtek a megértés hatására.

Közben, Istenhez fohászzkodtam, bízva abban, hogy ő jobban megérti a könnyeket és végtelen kegyelméből fakadva segíteni fog valamilyen formában. Ekkor megszólalt a néni:

- Magát nagyon szeretheti Isten, hogy így belelát az emberek szívébe, lelkébe. Ez nagy ajándék. Életemben először hiszem, mert látom és hallom, hogy igaz a biblia ígérete, miszerint:

Pál I. levele a korinthusbeliekhez:

12. rész: 8: „Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által, másoknak, pedig tudománynak beszéde ugyanazon lélek szerint.

12. rész: 9: Egynek hit ugyanazon Lélek által, másnak pedig, gyógyítás ajándékai ugyanazon egy Lélek által.”

Vagy az Apostolok cselekedetei 2. rész:17.verse:

17: „És leszen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak és a ti véneitek álmokat álmodnak.”

(Fontosnak tartottam kikeresni és pontosan idézni a bibliaverseket, melyekre a néni utalt.)

- Önt is ugyanúgy szereti Isten, hiszen értelmet adott, hogy mindezt megláthassa. Ez pedig, a hitének jutalma. Hitt abban, hogy Isten utat mutat és hallgatott a szívhangjára, hisz rá talált. Ha most megérti és meg is cselekszi amit hallott, újra egészséges lesz és örömben élhet még sokáig családjá körében.

- Mindent megteszek, ami tőlem telik, élni szeretnék!

- Első lépésnek ez elég is. Hangosan kijelentette akaratát, meghozta döntését. Ez a legfontosabb, hogy képes legyen meggyógyítani önmagát. Most arra kérem, meséljen egy kicsit a családjáról, fiairól, unokáiról.

Nagyon megnyílt és csodálatra méltó szeretettel beszélt minden családtagjáról.

Egyetlen fájdalma az, hogy mindig csak ő megy, őhózzá nagyon ritkán jönnek a gyermekei.

Mesélni kezdtem a saját gyermekeimről, a saját meglátásaimról, hogy rávezessem a mai felgyorsult élet új szokásaira:

- Vidéken csendes, nyugodt az élet, itt a fővárosban nagyok a távolságok, nagy a zaj, sokféle ember kerül kapcsolatba egymással, ezért kevesebb idő jut a pihenésre, a családra. Annyi hatás éri az embereket, hogy örül, ha akad egy kis ideje pihenni, sétálni, olvasni vagy egyszerűen csak csendben lenni.

Ezután, megkérdeztem, hogy telefonon szokták keresni?

- Persze, minden áldott nap hívnak, többször is -válaszolta. Még rádió-telefont is vettek nekem, hogy a zsebemben hordjam, akkor is, ha a kertben dolgozgatok.

- Tetszik látni, mennyire aggódnak és törődnek Önnel? Ma ez a szokás, mindenki így csinálja, ezért van a telefon, hogy sokkal többet beszélgethessünk egymással. Régen, havonta egyszer vagy kétszer beszélgettek egymással a külön élő családtagok, mert munka mellett nem jutott több idő rá, mert személyesen kellett felkeresniük egymást. Nem csodálatos dolog ez a telefon? De kérdezem én, ha azt tetszik mondani, hogy szüksége van valamire, vagy rosszul érzi magát, akkor hogyan reagálnak?

- Óh, rögtön autóra ülnek, és ott vannak nálam. Nincs olyan dolog, amit ne vennének, vagy tennének meg nekem.

- Akkor hol van a baj?

- Anélkül, hogy kérném, soha nem látogatnak meg.

- Ebben a rohanó világban ez a szokás, az emberek telefonon tartják a kapcsolatot és csak, előre megbeszélt időpontokban találkoznak. Tudja, hány ember van, akit fel sem hívnak a gyerekei és jó, ha félévenként meglátogatják?

Önt naponta felhívják, és mint említette sokat vigyázott az unokáira.

- Igen, sokat vagyok velük, sokszor hetekig lakom valamelyik fiamnál és vezetem a háztartást.

- Boldog ember. Örüljön, hogy megteheti, hogy szeretik magát, a finom főztjét és önre bízzák a gyerekeket.

- Ezért megyek, mert a lelkemet adnám az unokáimért, de úgy érzem, hogy a szüleik nem értékelik ezt kellő képen, nem elég hálásak mindazért, amit teszek.

- Dehogyan, csak valószínű más módon fejezik ki hálájukat, mint ahogy azt ön elvárná. Ez nem azt jelenti, hogy nem szeretik önt. Ez azért

van, mert ők más generáció, más a gondolkodásmódjuk, aminek más a megnyilvánulása. Ön az idősebb, a bölcsőbb, tekintszen mélyebbre, rá fog ébredni az igazságra, miszerint igenis nagyon hálásak önnek mindenért, amit tesz. Például: amikor ajándékot kap az ember, mi a fontosabb? Az, hogy milyen értékű az, az ajándék, vagy milyen szívből választották azt kimondottan nekünk? Melyik drágább kincs az anyukának, ha vásárol gyermeke valami sorozatban gyártott, nagy értékű ajándékot, vagy leül és rengeteg időt és szeretetet ráfordítva, a két kezével készít valami egyedi, szívhez szóló, örök emléket képező ajándékot?

Megértő csend után, folytattam:

Kár ebbe belebetegedni. Ez a probléma szülte a tüdőrákot. Ha képes lenne elfogadni ezt és elengedni megértéssel ezt a fájdalmát, meggyógyulna.

- Megértettem drága. Persze, hogy minden ember más és másképp fejezi ki a szeretetét. Köszönöm, hogy ilyen türelmesen elmagyarázta ezt nekem. Mit kell most tennem?

- Olvasson még erről néhány könyvet, hogy még jobban megértse, s adjon hálát Istennek minden nap, hogy ilyen kedves családja van, és van kit szeressen, gondoljon. Ne várjon viszonzást, feltétel nélküli szeretetével mutasson példát és akkor ugyanezt fogja megteremteni és visszakapni!

Leírtam egy papírra egy könyv címét: L. Hay: Az erő benned van, és elbúcsúztunk.

Egy hét sem telt el és felhívott telefonon, hogy nagyon jól érzi magát és nagyon tetszett a könyv. Tudnék ajánlani még egy-két hasonló témájú könyvet, mert most van ideje olvasni. Gobelint varr és olvas egész nap.

Mondtam még néhány könyvcímét, amit éppen akkor a benső hangom diktált és ő mind, mind elolvasta őket.

Három hónap elteltével felülvizsgálatra jelentkezett orvosánál, aki nem akart hinni a szemének, mikor kézbe vette a röntgenfelvételeket, amin már nyoma sem volt a betegségnek, ezért rákérdezett, hogy mit csinált, kinél járt, s mivel kezelte magát?

A néni mindent elmesélt és boldogan hívott fel engem, hogy megköszönje. Arra kért, hogy engedjem meg, hogy megfizesse nekem, hogy viszszerente az egészségét, mert attól tart, hogyha nem hálálja meg, újra megbetegszik. Akármit kérek, megadja nekem. Tudja, hogy az életnél, az egészségnél nincs értékebb dolog, de azt is tudja, hogy én albérletben lakom, ezért arra gondolt, hogy rám írhatja a házát, a gyerekeinek van mindenük, beleegyeztek ebbe és ő nyugodtabb lesz, mert nincs kifejezés, mennyire hálás nekem, pénzben nem lehet kifejezni azt.

Erre a válaszom az volt, hogy:

- Ennél én sokkal többet kérek! Azzal tudja meghálálni, hogy éljen továbbra is feltétel nélküli szeretetben mindenki, maradjon Isten szeretetében, és amit kapott, azt adja tovább. Aki pont neki meséli el problémáit vagy betegségét, tegye vele ugyanazt, amit én tettem vele. Nekem ez a fizetség, hogy segíthettem. Nincs ennél nagyobb öröm az életemben. Adja tovább ezt az örömet és megérti akkor, miről beszélek.

Most visszatérek a táborban megélt élményeim meséléséhez.

Szépen haladtunk a bibliaolvasással. Igaz, hogy ennyi idő alatt csak az Új testamentum, Máté evangéliumát sikerült végig olvassuk, de mindenki meggyőződött, hogy imával és szeretettel tanulmányozva a Bibliát, érthetővé válik. A hozzáállásunk a fontos!

Nem kell, külső segítség, Isten mindig velünk van, csak kérni kell, és ő mindig segít nekünk.

Íme, mit ír a Biblia ezzel kapcsolatosan:

Lukács ev. 11. rész 9: „*Én is mondom néktek: Kérjétek és megadatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek.*”

Én mindig bölcsességet kérek és kegyelmet. Ez segített, hogy megértsem, befogadjam, és cselekedni tudjam Isten törvényét, ami nem más, mint a szeretet.

Jó alkalom, hogy újra felidézzük e törvényt, mely nagyon egyszerűen van megfogalmazva, mégis magába foglal mindent, ami kell egy teljes, örömteli, boldog élethez:

Máté ev. 37-40: „*Jézus pedig, monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.*

38) „*Ez az első és nagy parancsolat*”

39) „*A második pedig, hasonlatos ehhez: szeresd felebarátodat, mint magadat*”

40) „*E két parancsolattól függ az egész törvény és próféták.*”

Pál levelében a rómabeliekhez pedig, ezt olvashatjuk:

17. vers: „*Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.*”

Vacsora közben öröm volt számomra, hogy ilyen mondatok hangzottak el:

„Most olyan egyszerűnek tűnt minden biblia vers, mint egy mese, ami-ben egy nagyapa szépre – jóra tanítja unokáit, mert megpróbálja a gyerekek számára is érthetővé tenni a legfontosabb dolgokat.”

Vagy: „Mostantól, teljes „hittel” fogom olvasni a Bibliát, mert megértetem, hogy ez a legfontosabb, ami szükséges, hogy megértsem az üzenetét.”

Vagy „Nekem olyan titokzatosnak tűnt mindig ez a nagy könyv, de megnyugtató, hogy kiderült: e titkos könyvtárnak bennem van a kulcsa és ez a kulcs nem más, mint a szeretet.”

Vagy „Én nagyon kíváncsi lettem az egész Bibliára. Otthon a családomat is bevonom, és esténként ugyanúgy fogom velük olvasni az evangéliumokat (az evangélium szó – örömhírt jelent), mint itt tettük. Összehozza ez az embereket, érezni lehet ilyenkor az Isten jelenlétét.”

Sosem gondoltam volna, hogy a Biblia minden kérdésünkre választ ad, hogy ilyen emberi dolgokat tartalmaz, hogy a leghétköznapibb tetteink, a mindennapi életünkben felmerülő problémákra is megoldást kínál.”

Ekkor elmeséltem, hogy én konkrét esetekben hogyan kapok tanácsot, útmutatást Istentől a Biblia segítségével:

Elmesélem Istennek a problémámat, vagy felteszek egy kérdést, ami foglalkoztat, és meditációba kezdek, kezembem a Bibliával.

Pár perc múlva (amikor belső hangom diktálja.), kinyitom a Bibliát és mindig pont, azt a verset kezdem el olvasni, ami válasz a kérdésemre.(az első, amire ránézek a sok közül).

Évtizedek óta gyakorlom ezt, most már visszajelzésként benső hangom megerősítésére, és legtöbbször könnyekkel a szememben, mert még mindig meghatódom attól, hogy Isten mindig készen áll a válaszolásra. Ilyen egyszerű módon is mutatja az utat, megerősít, biztat, ha kell, megvigasztal, örömmre ébreszti újra meg újra szívemet

Újabb látomás:

Másnap, amikor közösen imádkoztunk, újabb látomásom volt. Pár pillanat volt az egész. Egy rövid jelenet, melyben férfiak és nők, fiatalok és idősebbek, isteni mosollyal az arcukon, csendben üldögéltek, jógaülésben, piramis alakzatban. Valahonnan tudtam, hogy 144 ezren vannak. A NAGY PIRAMIS is 144 ezer kőből épült és tudtam, hogy ezzel kapcsolatos a tudnivalóm e látomásból.

Csodálatos látvány volt ez az **élő** piramis, az emberek türelme és szeretetteljes tekintete. Mindannyian engem néztek, mintha rám várnának. Így hát elindultam feléjük. Azt csodáltam közben, hogy az emberek nem érnek egymáshoz és nincs alattuk semmi, ami megtartaná őket, egyszerűen csak mozdulatlanul lebegnek, tökéletes sorokban. Senki nem szólt hozzám, de amikor egész közel kerültem az alsó sorhoz, a lábam előtt ülő két nő, kezeit összekulcsolva jelezte, hogy lépjek fel bátran. Ahogy felléptem, tapasztal-

hattam, hogy majdnem súlytalan a testem és körülnéztem, hogy vajon, hol lesz az én helyem?

Teljes volt a piramis, egyetlen-egy üres hely volt már csak, a piramis legtetején, a csúcson.

Az lenne az én helyem? – gondoltam és meginogtam.

Ekkor, mintha mindenki értette volna a gondolatomat, tekintetével biztatni kezdett, amiből megértettem, hogy eggyek vagyunk. Nincs jelentősége annak, hogy ki hol ül, az a fontos, hogy együtt egyként, ugyanazzal a céllal egyesüljünk. Ez az, ami tovább visz. Olyan tiszta szeretet vett körül, hogy bátran lépkedtem tovább azon a csodálatos lépcsőn, amit kezeiket összefonva hoztak létre nekem a társaim.

Amikor a helyemre értem és le akartam én is ülni, mint mindenki, csoda történt.

Nem volt időm leülni, két kezemet felemelve, mint egy kereszt, álltam, (de csak egy pillanatig), az élő piramis tetején, mert a következő pillanatban, szívem középpontjából kiindulva, egyetlen villanással, átalakultam fénylényé.

Beindítottam a láncreakciót, és pillanatok alatt fentről lefelé haladva, mind a 144 ezer EMBER, eggyé vált az EGY fényben és tündökölt, mint egy csillag.

Éveken át, törtem a fejem, vajon mit akart megértetni velem magasabbrendű Énem?

Ma úgy értelmezem, mert már tapasztalatból is tudom, hogy minden álmom, látomás, vagy Isteni kinyilatkoztatás nem más, mint biztatás vagy jel, hogy merre fordítsuk figyelmünket. A magasabbrendű Énünk így próbál segítő kezet nyújtani, utat mutatni vagy örömet okozni, hogy önbizalmunkat megerősítve, folytassuk küldetésünket e dimenzióban és e csodálatos emberi testben.

Ezek az úgynevezett beavatási élmények spirituális utunkon. Ilyenkor mindig megfogalmazódnak bennem újra meg újra ugyanazok a kérdések:

Vajon elolvastam volna a vizsgatételemet újra, ha előtte nem álmodom meg? Vajon foglalkoztatott volna ennyire a halál kérdése és a testen kívüli élmény, ha nem tapasztalom meg egy sürgősségi műtét közben? Vajon olvastam volna egyáltalán Bibliát és más szentiratot, ha nem Isten szólít fel erre, olyan módon, ahogy nekem a legmeggyőzőbb volt? Vajon miért éreztem gyermekként egy szerető családban, hogy engem biztosan örökbe vettek? Ki vagyok én valójában? Honnan csöppentem e világba?

Ezért örültem nagyon, amikor a Bibliában lépten-nyomon felfedeztem, hogy bizonyos történetek olyan lényekről szólnak, akik nem a Föld lakói, máshonnan jöttek ide. Pl: az angyalok, arkangyalok, szeráfok, kerubok, Mózes felhőből beszélő Istene, Ezékiel szekere, Pál vagy János látomása és maga Jézus. Itt idézek néhány biblia verset amiből én ezt értettem meg: „És hat nap múlva magához vévé Jézus Pétert, Jakobot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket egy magas hegyre./ És elváltak előttök, és az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lőn, mint a fényesség./ És ímé megjelenék ő nékik Mózes és Illés, akik beszélnek vala ő vele./ Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek egyet, Illésnek is egyet./ Mikor ő még beszél vala, ímé fényes felhő borítá be őket, és ímé szózat lőn a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok.”(Máté evangélium:17:1-5-ig terjedő versei).

Azért láttam ufót (vagy merkabát), mert már rég tudtam róluk és megidéztam őket, vagy azért, hogy belekezdjek egy-egy ilyen élmény kapcsán a valóság megismerésére? Ha idő nincs is, minden egyszerre történik, akkor ezek felvillanások az örök végtelenből, hogy ebben a dimenzióban, ahol a tér-időben képzeljük el ezt az életet, legyen egy útmutatónk?

Ha figyelmünket a Forrásra fordítjuk, máris megtapasztalhatjuk?

Ha figyelmemet a végtelen, örök és egyetlen létező FORRÁSBAN, Istenben, (théta állapotban), a jelenlegi emberi tér-időben legfontosabb dologra fordítom, azt láthatom?

Tehát itt és most, emberi testben is, ha ISTENBEN élek, kivetíthetem e dimenzióba, amire tudatosan gondolok? Persze. Ez történik.

És úgy, ahogy nem az a fontos, hogy mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás, ugyanúgy itt és most az ember életében is, az a fontos, hogy örüljön az életnek, örömben, szeretetben létezzen, csak LÉTEZZEN!

Persze, a lét egy örök változás, van amikor unalmassá vagy feleslegessé válik egy létforma, és ekkor transzformálódik. Ilyen a hernyó is, átalakítja magát pillangóvá. Ilyenek a dimenziók is átalakulnak, továbbfejlődnek. Ahogy kicsiben, úgy nagyban, ahogy fent úgy lent, mert minden minden-nel összefügg.

Azt is tudjuk, hogy ahogyan az ember lélegzik (hogy kapcsolatban maradjon a teremtőjével, tehát, hogy létezzon), úgy a Föld, a Nap és a galaxisok mindegyike is pulzál.

Időben meghatározva ez azt jelenti, hogy ciklusokban léteznek. Ciklusokban kerüli meg a Hold a Földet, a Föld a Napot, a Naprendszer a galaxisunk középpontját és így tovább.

Ahogy a Nap, meghatározza a Föld élővilágának a születését és elmúlását, úgy egy másik nagyobb ciklus, meghatározza ennek az egész anyagi dimenzióknak is az elmúlását, átalakulását.

A maják azzal a küldetéssel jöttek e Földre, hogy az itteni civilizációval megismertessék azt a ciklust, amiben e dimenzió „most” létezik. Ez a maja naptár.

Milyen érdekes, hogy pontosan akkor kerül a kezembe egy könyv: MAJA KÓD címmel B. H. Clowtól, amikor életem történetének pont ezt a részét írogatom e könyvben. Ezért jobban odafigyeltem rá, és meg is fejttem az üzenetét számomra, ugyanakkor az élő piramis látomásom jelentését is.

Van egy kép e könyvben, egy piramis alakú táblázat, aminek a segítségével, Clow megmagyarázza a mi korunk fontosságát, a ciklusokat, melyeket megélt az emberiség (is) és ami még előtte van 2012-ig.

Megértettem a saját küldetésemet is, ami nem más, mint, e könyv megírása.

Elolvassa 9 olyan könyvet, ami 2012-vel foglalkozik, sokat meditáltam arra, hogy mi az, amiben én segíthetek? Megkaptam a választ!

Meséljem el mindazt, amit én megéltam, az összes látomásomat, az emberek abból megértik, hogy mi fog történni 2011-2012-ben.

Többször is megéltam, hogyan alakulok át fénné. Ez fog történni mindenivel.

Új ciklusban új testet, fényttestet veszünk magunkra, ez lesz az új ruhánk.

Profétáink, íróink, tudósaink elmondják mindazt, ami teremtett, ami volt, ami van e tér-idő dimenzióban és nekem az a küldetésem, hogy elmondjam, leírjam és megfessek festményeimben mindazt, amit látok, amikor a változásra, a jövőre vagy 2012-re fordítom figyelmemet.

B. H. Clow szépen, egymásra rajzolja téglalapjait (lépcsőzetes piramissá alakítva), hogy érzékeltesse a ciklusokat. Igaz azt írja, hogy ő is Callemantól (a „The Mayan Calendar and the Transformation of Consciousness” című könyvéből) meríti tudását, de ez nem gátol meg abban, hogy megismerjük mindannyian fontos üzenetét. A „teremtés 9 alvilágá”-nak nevezi a 9 evolúciós ciklust, amit bolygónk megélt az utóbbi 16,4 milliárd év alatt (amit Calleman Nagy Évnek nevez).

Ha megfigyeljük, hogy ezek a ciklusok, hány évet öleltek át, (16,4 milliárd év, 820 millió év, 42 millió év, 102 ezer év, 5125 év, 256 év, 12,8 év és az

utolsó: 260 nap), akkor látjuk, hogy a TZOLKIN (ami 260 nap 13 x 20-as jövendölési rendszer) naptárra épül. (Most nem ez a lényeg, de el lehet olvasni az említett könyvet.).

Minket most ez az utolsó 2-3 ciklus érdekel, ebben éltünk, élünk és ebből tudunk előre látni.

1999-ben kezdődött el a nyolcadik (galaktikus) alvilág ciklusa és 12,8 évig tart, tehát 2011-ig, amikor elkezdődik a kilencedik ciklus (az utolsó, amit a maják feljegyeztek) az univerzális alvilág. Ez lesz a kiteljesedés időszaka.

Most idézek a leghíresebb Maya Naptár kutató, Carl J. Calleman véleményéből:

„Az egész Maya Naptár a TUDAT fejlődési folyamatában való részvételről szól! Nem azon az egyetlen napon van a hangsúly (2012.12.21), hanem egy folyamatról, az egységtudat megvalósításáról, természetünkkel való kapcsolatunkról. A Maya Naptár a tudatváltások sorrendjét írja le, amit még magasabb gyakorisággal fogunk megtapasztalni 2010.07.17 után és az Egyetemes Hullám-mozgás 2011.03.08.-i kezdete után, ami csak 2011.10.28.-án fejeződik be. Ekkor az EGYSGTUDATOSSÁG állandósul, ami egy ezer éves béke alapját fogja szolgáltatni.”

„A naptár nemcsak egy ciklus végét és egy új ciklus kezdetét jelzi, de mint azt az egyetlen ősi időkből fennmaradt (a Tortuguero emlékműn) feliraton olvasható: A VILÁGMINDENSÉG KILENC EREJE FOG MEGNYILVÁNULNI ! Tehát a Világmindenség Terv 9 fejlődési szintje 2012.12.21.-én egyszerre fog bevégezni. Vége a váltásoknak ami ezt a fejlődési szintet vezérelte. A Maya Naptár –mondja Calleman –az emberiség fejlődésének isteni tervét jegyzi le, amelyben a naptár szerinti hatóerők kvantumváltásai hozzák létre a tudatváltásokat. 2011.okt.28 a teremtési folyamat beteljesülése. Ekkor a Világmindenség a legmagasabb kvantum állapotát fogja elérni, amikor az összhangot (egységet) megbontó váltások véget fognak érni. 2009.nov.8-tól 2010.07.17-ig az emberiség történetének legjelentősebb tudatváltását fogjuk megélni. Ekkor magától értetődővé válik egy tiszta kép arról, hogy hogyan fog megszületni az új világ. Ezután minden esemény az új világ megszületését segíti elő. (Ez a vajúdás ideje). Ez az időszak szokatlanul felfokozott lesz és hatóerői igen összetettek lesznek. Ami a világgazdaságban történik az a Maya Naptárban feltérképezett isteni terv része. Sokkal mélysegebb és alapvetőbb, mint egy időleges válság és annak a sajátos tudatváltásnak a következménye amit a Csillag Hullám-mozgás (tehát e ciklus) hoz. E tudatváltás nemcsak a fejünkbe megy végbe, de viszonyaink változásaiban is, ami kihat a gazdasági viszonyainkra is (a

pénzhez való viszonyunkra is). A gazdaság folytatódó hanyatlása tükrözi a gazdasági körforgások végéhez vezető, lépésről lépésre végbemenő változásokat, mely a mayák végső dátumához kapcsolódnak (vagy egy új világ kezdetéhez). Meg kell szabadítanunk magunkat a múlt láncaitól és főleg azoktól amelyekkel egyik ember a másikon uralkodhat. Ki kell bontakozzon az EGYSÉG TUDATOSSÁG mindenben és mindenkiiben! Világméretű forradalom lesz ! Ekkor egy új szellemi ébredés fog bekövetkezni, s ez egy szavakon túli szellemiség lesz, amely az istenség közvetlen megtapasztalásán alapszik, mert az emberek belső készítetést éreznek majd az egység megteremtésére, aminek az alapja a szeretet, az Isten-tudatosság !”

ÉN azt értem ezen, hogy minden tapasztalat amit az ember ezalatt a 16,4 milliárd év alatt magába gyűjtött és beírt az AKASHA krónikába, most meghozza gyümölcsét. Bölcsessége kiteljesedik, agyképességének egyre nagyobb százaléka aktiválódik, mert olyan frekvencia tartományba lép a Naprendszerünk. Tisztábban fogjuk látni az összefüggéseket. Tudósaink meg fognak bizonyosodni mindarról, amit eddig csak a próféták és istenemberek láthattak, érthettek meg. Egységes hitrendszer alakul ki, az emberiség, az EMBER, válik már eggyé Istennel, mert az EMBER frekvenciája rezonanciába lép a FORRÁSA frekvenciájával és azzá válik.

Minden magasabb frekvenciát fénynek érzékelünk, a Forrását vakítóan fehér fénynek. Ezért láttam magam átváltozni fénylénnyé.

2012 tehát, azért az utolsó feljegyzett dátum a maja naptárban, mert ezen túl nincs szükség írott segítségre. Addig, az ember eggyé válna a Forrással újra mindentudó, végtelen hatalommal rendelkező létező lesz. Új világokat teremt Istenben, Istennel EGYSÉGBEN.

MOST van szükségünk minden olyan jelre és segítségre, ami felébreszt, ami erőt ad megmaradni Isten-tudatosságunkban és befogadni az egyre magasabb frekvenciákat.

Most kell, megírni, megfesteni minden lehetséges módon tovább adni látomásunkat, mert minden Istenben fogant alkotás tükröt áll.

Pontosabban kifejtve: minden Istenember alkotása felébreszti az olvasót vagy a nézőt, a benne is létező Isten-tudatosságra!

Az időgyorsulás, (az utolsó ciklusban, 2012-ben) azt jelenti, hogy az ember egy pillanat alatt akár, képes lesz befogadni azt a fényt (tudást), amit előtte 12. 256, vagy akár 16,4 milliárd év alatt tudott csak felismerni.

Ezért festek, mert elég egy pillanat ránézni és befogadni egy kép üzenetét, frekvenciájával rezonálva meg is történhet a felismerés, hiszen csak

arról van szó, hogy újra emlékezzünk Isteni Énünkre és azonosuljunk vele.

Ezért írok is, mert olvasva az én történeteimet, átéled és rendezheted magadban a saját élményeidet, és mire becsukod e könyvet, tudni fogod ki vagy, mit kell tenned még és szeretettel, szabadon, tudatosan lépsz a FÉNYBE. Legalábbis nagyon remélem.

Most folytatom a mesét, mert most, hogy tudom mi miért is történt az életemben, olyan szép emlék a múltam, mint egy szép mese.

Mikor véget ért a tábor, és visszajöttem Budapestre, egyedül voltam ott-hon, mert gyerekeim édesanyámnál nyaraltak, így minden időmet olvasással, meditációval, gyógyítással és előadások meghallgatásával tölthettem.

Két és fél hónap alatt teljesen átalakult az életem.

Sok emberrel kerültem kapcsolatba, és két olyan tanító tanfolyamán vehettem részt, mint J. J. Hurtak professzor, a Jövő Tudományok Akadémiájának alapítója Kaliforniában, és Bistey Zsuzsa, pszichológus - filozófus, aki Amerikából jött haza 30 év után tanítani.

Kellett a megvilágosodásomhoz egy csomó ismeret, hogy tudássá csiszolódjon és kellett sok visszajelzés, hogy az általam megtapasztalt események és az Isteni kinyilatkoztatások az életemben megértést nyerjenek. Legtöbb esetben évekre volt szükségem ahhoz, hogy felfogjam, mit jelez vagy mire tesz pontot egy-egy élményem. Ma már tudom, ezek voltak az én beavatási élményeim.

J. J. Hurtak professzorra azért voltam nagyon kíváncsi, mert megtudtam róla, hogy hasonló élményben volt része, mint nekem.

Én és a gyerekeim, amikor merkabát (ufót) láttunk, 2 óra 45 percet, 10 percnél éltünk meg, tehát volt egy ekkora időkiesés az életünkben. Hurtak prof. 3 napot töltött (állítása és felesége szerint) magasabb dimenziókban, és mikor visszatért még napokig fényt árasztott az arca (mint annak idején Mózes, miután Istennel találkozott).

Nagyon örültem, hogy személyesen is láthatom őt, és izgatottan hallgattam beszámolóját arról a könyvről, amiben leírja mindazt, amit ezen az úton beléködölködött, hogy visszatérve hozzánk, átadja az emberiségnek. E könyv címe: AZ ÉNOK KULCSAI, a tudás könyve.

Azt hiszem az lesz a legjobb, ha idézek néhány gondolatot a könyv bevezető részéből:

„Midőn egyszer imámban azért fohászkodtam az Atyához, hogy megtudjam, mi célból jöttem e világra, szobámat váratlanul Fény árasztotta el, amelyből egy fenséges alak bontakozott ki. Tudatta velem, hogy ő Ophanim

Énok Mester. Annyi szeretet és Fény áradt belőle, hogy szinte gyerekek éreztem magam. Megkérdezte, készen állok-e arra, hogy az Atyához menjek vele. Igennel válaszoltam, s ekkor Fény mezővel körülvéve, felragadtattam a Mennybe.”

„Énok az Orion-ködben először a Saiph csillaghoz vitt, majd innen a Mintakához. Itt egy fenséges Fény-Lény, Metatron fogadott.”

„Metatron az Isteni Atya színe elé vezetett.”

„Leírhatatlan élmény volt az Atyával lenni. Csak Metatron segítségével voltam képes eljutni az Élő – Fény – Gúlába, a Királyi Székhez. Ott megláthattam az Atyát, leomló fehér haját és arcát, melyről Szeretet és Öröm sugárzott. Nincs szó, amely leírhatná az „Örökkévalót”, és azt a megtiszteltetést, hogy az Atya a színe elé idézett. Megtudtam, hogy azért hagytam hátra tógámat és öltöttem magamra e múlandó testet, hogy ezt a bolygót, a csillagfűzereket e gyöngyszemét szolgálhassam. Hiszen a Föld is azon bolygók egyike, amelyek az „Atya Jobb kezének” dicsőítésére sorakoznak a tudati időzónának peremén.”

„A királyi szék körül a 24 vén állt, a Fény Urai, akik időnként eltávoznak más világokat teremteni. Az Atya jobbán, pedig Jézus Krisztust láttam.”

„A királyi szék előtt állva megtudtam, hogy Énok feladatának részeként a Paradicsomi Fiak világegyetemeit kell szolgálnom. Ők felváltva alakítják a Fény Tanácsokat, melyek a Fény 24 Véneitől Láng–Nyelvek, illetve Fény formájában kapnak utasítást arra, hogy új világegyetemetek teremtsenek.”

„Küldetésemnek az a célja – írja továbbra is Hurtak prof. – hogy az Atya dicsőségét hirdessem, és alázatra neveljek. Mindenkit meg kell győznöm arról, hogy „elérkezett az idő”, annak az ideje, hogy az Atya Angyali Rendjei külsőleg megnyilatkozzanak, és az Atya mennybélieléhez hasonlatos Királysága eljőjön a Földre.”

„Sok más tartományba is elvittem, és a kinyilatkoztatásokból megtudtam, miképpen nyílnak meg az Atya lakóhelyei, hogy az új menny és az új Föld megszülethessék.”

„Mialatt a Királyi Szék előtt álltam, az ott lévő lángoló tekercecsekből Fény lövellt a harmadik szemembe. E Fény-sugár belém véste, azon kulcsokat tartalmazó jeleket, amelyek a Menyasszony és a Völegény összeházásítására szolgálnak. A Kulcsok feltárják a magasabbrendű fejlődés és az emberi fejlődés közötti átfedést, az Alfától az Omegáig”

„Vezetőim arra kértek, hogy a belém kódolt isteni Fény-tekercecsekből egy könyvet állítsak össze. Így jött létre az Énok 64 Kulcsa, amely elmagyarázza, hogy töretik fel a Jelenések Könyvének Hét Pecsétje. Ez akkor valósulhat

meg, ha minden tudományág, a biofizikától az asztrofizikáig, alkalmazkodik a – VAGYOK, AKI VAGYOK- nevében tett, új szellemi kinyilatkoztatáshoz.”

„A Kulcsoknak lehetővé kell tenniük mind a tudományos, mind a szellemi megismerést. Ezeknek összhangba kell kerülniük, hogy a helyes valóságérzék elterjedhessen az Emberiség tagjai között, s így megtehessek az Új Korba vezető kvantumugrást.

E tanítás célja az, hogy megnyissam az emberek értelmét új eszmék befogadására. Segít abban, hogy a léleknevelés örömeit tudatosan átéljük.”

„A lélek nevelése során meg kell kapnunk a magasabb szintű világok Bölcsességét, amely egyesíti Fénytesteinket és segít megértenünk a teremtést. Megmutatja továbbá, hogyan létezhetünk egyidejűleg a magasabbrendű Fény-világokban és e fizikai világ „valóságában.””

„Rá kell ébrednünk: a bennünk és rajtunk kívül lévő Isteni Fényvilágok lehetővé teszik, hogy együttműködjünk az érelem más megnyilvánulási formáival. Meg kell értenünk, hogy az élet terve létezett már az anyagi teremtés előtt is, és tudatunkba kódolva ebben az átmeneti testben is létezik. Ez lehetővé teszi számunkra, hogy Isteni Szeretet által alkotott egyéb öltözékeket is magunkra vegyünk.”

„Ennek a 64 Kulcsnak az a rendeltetése, hogy a Melkizedek Testvériségének megérkezéséig egyesítse a Népeket és felkészítse őket a 144 000 Mester eljövetelére. E Mesterek megváltoztatják a szelídeket és igazakat, majd felviszik őket az egyetemes értelem magasabb szintjeire, az Isten Országába, hogy ott egy új életet kezdhessenek.”

Itt ezeket a sorokat írva olyan örömhullám ment végig rajtam, hogy írni is alig tudok, de folytatom.

„... a Krisztusi faj a Shekina szellemi ajándékaiban fog részesülni.” (Shekina = Isten jelenléte a Szent Szellem által.) „Ezáltal a szellemi Ember a teljes Fény-lényekkel közvetlen kapcsolatba kerül. Ezek az angyali küldöttek felkészítik az igazakat, azon Fény-Tanács fogadására, amely az új mennyek és az Új Föld idején érkezik el.”

Minden porcikám örömeasztázist él meg, remeg a kezem is, de írok tovább, mert most jön a legfontosabb, és ugyanezeket a szavakat hordozom a szívemben én is:

„Most adva van a lehetőség arra, hogy együttesen átjussunk a teremtés egy másik rendjébe. A tanítás feladata, hogy a tudomány egy szakterületét összhangba hozza, és egyidejű fejlődésüket biztosítsa.” (Én: ez fog ki-

csúcsosodni 2012-ben, az utolsó ciklusban.) „Így minden alapvető tudományág a segítségünkre lesz abban, hogy megtegyük a kvantum-ugrást, és egy magasabb szintű tudatállapotba kerüljünk.” (Ez, az ami történni fog 2012-ben!)

„A tudomány mind a 64 területén szükség van a szellemi látás képességére. Ez majd lehetővé teszi, hogy az ember felfogóképessége növekedjék, a tudatszintje emelkedjék, miáltal más Fény-világokkal is együttműködhet.”

„Noha a Fény megnyilvánulási formái, és a biológiai alkat megváltozik a SZERETET továbbra is, fenntartja mindenható uralmát. Hiszen ez az alapja az „Élő Fény” kifejeződésének az egyetemes lét minden szintjén.”

Azért idéztem szóról szóra e sorokat, hogy el tudjátok képzelni, milyen mély örömet éreztem e szavak hallatán. Eddig a napig titokban hordoztam magamban hasonló élményeket és gondolatokat, nem mertem megfogalmazni és kimondani senkinek, félve attól, hogy örültnek tartanak.

Most, a világ másik végéről ide jött egy ember és sok-sok ember előtt megvallja legszentebb küldetését, amivel tükröt áll nekem is és biztos még sokaknak a teremben.

Újjászülettem. Olyan szabadnak és boldognak éreztem magam! Végre az lehetek, aki vagyok. Otthon vagyok. Itt is, otthon lehetek.

Még egy kis idő kellett és megtudhattam, mert megértem rá, hogy mi is történt velem az alatt a 2 -3 óra alatt a Merkabában. Majd elmesélem.

De előtte, még meg kellett tapasztalnom egy-két dolgot az életben.

Ezen a 3 napos Hurtak tanfolyamon még olyan sok visszajelzést kaptam, ami teljesen felszabadított és megnyugtató. Úgy éreztem, hogyha létezik még egy ember e világon, aki ugyanazt meséli (szellemi tanítóként!), amit én is érzek és tudok Istenről, akkor nekem ez egy újabb bizonyíték, hogy létezik egy Isteni terv, és amikor egyénileg megérünk a befogadására, ő közli velünk, szívünkbe írja azt.

Amikor kifejezzük tetteinkben a szeretetünket iránta és megfogalmazzuk imáinkban a vágyat, hogy szeretnénk együttműködni vele, ő mindenkinek a saját ritmusához igazodva átalakítja testi – lelki – szellemi énünket, míg el nem érjük a teljes megvilágosodást. Ez a tudatosság állapota, és csak ekkor kezdünk el igazán élni, mert csak ekkor tapasztaljuk meg a korlátok nélküli szív szabadságát. És, ebben az állapotban, (mindig a jelenben létezve, tudatosan a szívhangunkra hallgatva minden élethelyzet-

ben), fedezzük fel az élet igazi csodáját, a teljesség örömét, azt a békét, amit én Isteni-tudatosságnak nevezek.

Ekkor beteljesedik, hogy létünk Isten megnyilvánulása!

Tisztánlátókká válunk, és betekintést nyerünk az Isteni-terv folyamatába.

Első nap, Hurtak a Bibliából idézett, a jelenések könyvéből, Mózes könyvéből és az evangéliumokból.

Én, akkor mélyültem el, legjobban, a Biblia tanulmányozásában, úgyhogy tánclepésekben mentem hazafele az úton, annyi öröm volt a szívemben.

Nagyon szép idő volt aznap, vagy csak én láttam szebbnek, illetve tökéletesnek az egész világot, nem tudom, de arra emlékszem, mintha ma történt volna, hogy ahogy felnéztem az égre, egy pillanatra, ott láttam a felhőkbe írva hatalmas betűkkel a nevemet, hogy ELLA.

Úgy éreztem, hogy az angyalok kedveskednek nekem, így fejezik ki örömlüküket, hogy ébredszem és jelzik, hogy mindenhol velem vannak az úton, bármerre nézek, vagy bármerre járok.

Otthon még kiültem az erkélyre és naplemente után, érdekes dolgot láthattam: egy fényhálót, mely körülölelte az egész Földet. Nem tudtam elképzelni, mi lehet az, de egyre tisztábban láthattam. Hamarosan a megértés is megszületett bennem: ez egy elektromágneses védőrács a Föld körül, ami megvédi az élő világot bizonyos ártalmas külső hatásoktól. Egy oktávval magasabban rezeg, így az emberi szemnek láthatatlan.

Kedves ajándéknak tekintettem felsőbbrendű Énem részéről, hogy bepillantást nyertem e titokba. Ezzel bíztat, hogy folytassam az utat, melyen járok.

Ma már tudom, hogy ez természetes velejárója annak, ha megnyitjuk szívünket, befogadunk egy újabb adag isteni tudást, vagyis kitágítjuk tudatunkat.

Mikor állandósul, hogy egy magasabb frekvencián rezgünk, ezek az addig csodáknak tekintett dolgok, természetessé válnak. Ilyenkor a tisztánlátás, -hallás, -érzékelés, az auralátás, a tudatos álmodás stb.

Természetünné válva, ezen tulajdonságaink lesznek segítségünkre, hogy tágítsuk tudatunkat, még többet tanuljunk a lét értelméről, az igaz szeretetről és így még magasabb frekvenciaszámon rezegve továbbfejlődjünk. És ez a fejlődés végtelen. Ez a csoda benne.

Alig vártam a következő napot, szívvel-lélekkel készültem az előadás-sorozat folytatására, imádkoztam, meditáltam és azt a csodálatos zenét

hallgattam, amit az az előtti napon ott vettem. Tapasztalhattam, hogy milyen teremtő ereje van a hangnak, egy idő után képes áthangolni az ember frekvenciáját. Amilyen tudatos figyelemmel és szeretettel hallgatjuk, olyan mértékben emeli szellemi szintünket, rezgésszámunkat. Ennek eredményeként végtelen szeretetet és lelki békét élünk meg.

Ezen a második előadáson még több dolgot tudtam meg magamról, azokon a dolgokon keresztül, amiket mesélt Hurtak prof., a földön valaha is élt civilizációkról, a földönkívüli civilizációkról, ufókról, merkabákról és ezek bizonyítékairól a Földön.

Nem tudok leírni most mindent, amit bemutatott nekünk, csak azt mesélem el, ami a legjobban hatott rám, mert előtte én soha sehol ezekről a dolgokról, így ahogy ő összefoglalta nem olvastam és nem hallottam.

Először is, jó volt hallani egy ilyen híres prof. szájából, azt a titkon őrzött véleményemet, miszerint a Bibliában számtalan beszámoló van földönkívüliekről, magasabb dimenziókból hozzánk (emberekhez) szóló lényekről, különös repülőszerkezetekről és jelenségekről.

Annak idején mikor olvastam Ezékiel könyvét, meg voltam győződve, hogy az egy ufót ír le az akkori ember szókinccsével. Olyan dolgot, amit az ember még sosem látott, nem tud másként szavakba önteni, mint megpróbálja hasonlítani ahhoz, amit már ismer.

Mózes által látott „égő csipkebokor” sem tűzben égő bokor volt, hanem egy hologram, egy jelenés, amit Isten szükségesnek tartott, hogy Mózes hitét megerősítse és rávegye őt egy fontos küldetésre, ami az Isteni terv része.

De olvasunk a Bibliában angyalokról, szeráfokról, kerubokról is. Kik ők, ha nem emberek és nem e Földön élnek? Ma azt mondaná rájuk modernebb kifejezéssel mindenki, hogy „földönkívüliek”. Nem? Ugyanakkor minden más szentiratban és a legrégebbiről fennmaradt kőbe vésett képjelekben is szó van égből jött, magasabbrendű lényekről, akik ide látogattak a Földre és segítettek, tanították az emberiséget. Erről meg voltam győződve, de most Hurtak prof. rengeteg fotót, rajzot és videofilmet mutatott be nekünk mindezekről.

A legemlékezetesebb számomra, amit sehol máshol nem láthattam mai napig sem, a saját maga által készített fotók és film egy óriás testtel rendelkező családról. Nem csak az lélegzetelállító, hogy láthatsz egy 4 méteres férfit, 3, 60 m-es nőt és a 2 m-nél is magasabb gyermeküket, hanem az is, hogy ezek a teljesen ember formájú óriás lények, ma több ezer év után is olyanok, mintha elevenek lennének. Nem fogott rajtuk az „idő”. Aztán, még

12 ülő óriást láthattunk ugyanilyen jó állapotban, ülő helyzetben elrejtve egy szűk földalatti folyosóban.

Később olvastam ehhez hasonlót K. Lobszang Rampa láma és apát, a „Harmadik szem” című könyvében. Itt az író leírja, hogy a láma utolsó beavatási próbája az volt, hogy bevitték őt egy terembe, ahol bemutatták neki a 3 tagú óriás családot. Idézek néhány sort:

„Íme, itt a Titkos Bölcsesség Temploma.”

„Úgy éreztem, a világ szívébe hatolunk.”

„... mély üreg tárult a szemünk elé, sziklaüreg, mely csillogott az aranytól: talléraryan, aranyrögök. ... Az üreg belsejében egy fényes fekete ház állt, mintha ébenből készült volna. Az oldalán furcsa szimbólumok futottak végig és olyan ábrák, mint amilyeneket a tóalagút falain láttam. Odamentünk és beléptünk a magas, széles ajtón. Bent, három fekete, nagy műgonddal kivéssett, jelekkel ellátott kőkoporsót találtunk. Nem volt fedelük. Belestem és a lélegzetem is elállt attól, amit láttam, úgy éreztem, nyomban elajulok.

-Fiam! – kiáltott a vezető apát. – Nézd meg őket! Istenek voltak réges-régen, mielőtt a földünkön hegyek képződtek. Akkor járták országunkat, amikor a partjait még tenger mosta, és más csillagok ragyogtak az égen. Nézd, mert senki emberfia, csak a beavatottak látták őket.

Elbűvölten, és félelemmel vegyes áhítattal, néztem. Három meztelen aranyfigura feküdt előttünk. Két férfi, egy nő. Az aranyburkolaton minden vonásuk, minden jelük pontos hűséggel kirajzolódott. De a méretük!

A nőalak feketében három méter hosszú lehetett, a férfiak közül a nagyobb legalább öt méter volt. A fejük nagy és a tetején kissé kúpos. Az állkapcsuk keskeny, a szájuk kicsi és vékony. Az orruk hosszú, vékony, szemük egyenes és mélyen ülő. Nem halottak – olyanok voltak, mint akik alszanak.”

„Egyik oldalon megláttam a koporsófedelet: a mennyek térképe volt belevésve – de milyen különösnek tündek a csillagok! Asztrológiai tanulmányaim során elég jól megismertem az éjszakai eget, de ez teljesen más volt.”

És ha már itt tartok, idézem azt a néhány sort is, amiben beszámol a testen kívüli élményéről az író, amit az óriások között töltött, három nap meditáció alatt tapasztalt.

„A legidősebb apát hozzám fordulva így szólt:

- Rövidesen beavatottá válsz, aki látja a múltat és ismeri a jövőt.”

Igaz lett és láthatta a múltját:

„Lassan eloszlott a köd. Valahonnan a tenger bűgását hallottam és a

hullámverések alatt a kavics sisetegő recsegését. Éreztem a sós levegőt és a tengeri moszat szagát. A helyszín, ismerős volt. Lustán a hátamra feküdtem a napsütötte parton, és a pálmafákra pillantottam. Valami azonban azt súgta, sosem láttam a tengert, még csak nem is hallottam a pálmafákról. Egy közeli ligetből nevetgélő hangok hallatszottak, hangok, melyek egyre hangosabbak lettek, amikor feltűnt egy vidám, napbarnította csoport. Óriások! Mindannyian. Lenéztem és láttam, hogy magam is „óriás” vagyok. Azt éreztem: végtelen sok évvel ezelőtt történik mindez. A Föld közelebb volt a Naphoz és az ellenkező irányban keringett. A napok rövidebbek és melegebbek voltak. Nagy civilizációk keletkeztek, és az emberek többet tudtak, mint ma. Egy másik úrból jövő bolygó a Földnek ütközött és hatalmas ütést mért rá. Kilendítette a pályájáról, és a Föld, ellenkező irányba kezdett forogni. Földrengések rázták meg a világot, egyes földrészek a tengerek alá süllyedtek, mások kiemelkedtek. A meleg és kellemes ország, TIBET, megszűnt tengerparti üdülőhely lenni, és négyezer méter magasan a tenger fölé emelkedett.”

„Valamivel később a látomás elhalványodott és elsötétedett. Fokozatosan elhagyott az asztrál és fizikai tudatom. Később tudatosodott bennem, hogy fázom, -fázom, mert egy kripta fagyos sötétségében fekszem egy kőlapon. Agyamban a gondolat puhatózó ujjai:

- Igen, visszatért hozzánk. Jövünk.

Percek múltak és halvány fény közeledett. Vajmécsesek. A három öreg „apát”.

-Jól csináltad fiam. Három napja fekszel itt. Láttad. Meghaltál. És éltél.”

Amióta megéltem én is ehhez hasonlót, és közben tisztább, magasabbrendű tudattal rendelkezem, mint a valóságnak nevezett állapotomban, már jobban hiszek, és jobban érdekelnek az ilyen beszámolók, mint amiket a „tudósaink” hoznak nyilvánosságra. A másik ok bennem van. Ilyenkor a szívem mélyén érzem, hogy ez az igazság, emlékeztet, megmozdít valamit bennem. De tulajdonképpen, ezek létező bizonyítékok, ezek az óriás maradványok, csak nem mutatták be még a nagyközönségnek. Titok?!?

De van egy jó hírem is: egy 8 méteres csontvázat, amit a régészek találtak nemrég (nagyon jó állapotban), és az óriáskoponyát, ami 4 m magas, bárki megnézheti az Interneten.

Ezek után, Hurtak professzor, a napjainkban bennünket látogató földönkívüliekről mutatott fotókat, rajzokat és néhány videofilmet, amelye-

ken igazi ufonautákat láttunk. Megállt a kés a levegőben, ahogy mondani szokás.

Eddig is hittem a létezésükben (mert a logikám azt diktálja, hogy az lenne abszurdum, ha csak ezen a bolygón létezne élet), de látni őket, az lenyűgöző!

Minden előadásán mutat valami egyedülálló fotót, filmet, mert sokan elküldik neki saját gyűjteményüket.

Azt mesélte, hogy 57 faj látogatja az utóbbi időben a Földünket és tanácsokat adott, hogy mit tegyünk, ha velünk is kapcsolatba lépnének.

Nagy átalakuláson megy keresztül a Föld és lakói, ami, olyan ritka esemény a világmindenségben, hogy sokan szeretnének részt venni benne vagy csak figyelemmel kísérni, gyönyörködni benne.

Van néhány faj, aki megpróbál velünk együtt felemelkedni, és már elfelejtette mi a feltétel nélküli szeretet, és elfelejtette, hogy ez az egyetlen módja a fejlődésnek, ezért megpróbál a DNS-ünket felhasználva kutakodni és tökéletesedni. Sok mindent lehet erről hallani, de nem kell félni, meg tudjuk védeni magunkat: az Isten Szent neveinek éneklésével például.

Arra is tanított, hogy hallgassunk a megérzéseinkre, akiket csúnyának, ellenszenvesnek találunk, azokkal ne lépünk kapcsolatba, ne nézzünk a szemükbe és kérjük Isten, Jézus Krisztus vagy Mihály arkangyal segítségét. Ha rokonszenves, kedvesen közeledik, akkor is tegyük próbára, kérdezzük meg, hogy Isten nevében érkezett?

Vagy dicsőítsük Istent üdvözlés helyett:

Szent, Szent, Szent a Seregek Ura! Ha nem Isten küldötte, rögtön eltűnik.

Én ma már azt mondom, hogy erre is a legjobb megoldás az Isten-tudatosság. A megvilágosodott ember aurája védelmet nyújt velük szemben, olyan erős a fénye, hogy megvakítja őket, láthatatlanná válik számukra.

Egy másik téma, ami különösen felkeltette a figyelmemet a Hurtak előadásán: a piramisokkal kapcsolatos.

Sok mindent olvastam a piramisokról, de amiket ő mondott azt soha senki nem írta még meg, pedig a szívem mélyén, mindig úgy gondoltam én is, hogy a Gízai Nagy piramist egy magasabb tudással rendelkező civilizáció építette, hiszen még ma sem tudják tudósaink megfejteni a titkát, és a legmodernebb darukkal sem tudnának még mindig hasonlót építeni.

Miután megtapasztaltam, hogy képesek vagyunk kilépni a testünkől (spontán egy-egy balesetnél, vagy tudatosan: meditációban, théta állapot-

ban), meg voltam győződve, hogy a Nagy piramis, azzal a céllal épült, hogy az Ember tudatosan kilépve testéből, távoli világokba utazhasson, miközben a teste megfelelő körülmények között (hőmérséklet, gravitációs erő, elektromágneses tér stb.) marad a Földön. Tehát a piramis egy valóságos űrhajó, vagy inkább egy csillagkapu, ugyanakkor, azt is olvastam, hogy adó-vevő szerkezet, olyan értelemben, hogy aki a belsejében meditál, képes felvenni a kapcsolatot azokkal a más csillagrendszerekben lakozó lényekkel, akik figyelnek ránk, figyelik és segítik a fejlődésünket.

Ezt gondoltam én is, és eljött a nagy pillanat az életemben, amikor egy híres kutató, aki ásatást is vezetett a Sfinx és a Nagy piramis körül, hasonló dolgokról beszél. Sőt ennél sokkal érdekesebb dolgokat közölt. Például: hogy a Nagy piramis alatt van egy ugyanakkora fordított piramis, ez teremti meg a kapcsolatot a Föld magmájával, mely biztosítja a kellő rezgésszámot. Ugyanakkor a piramis egy beavatási hely is, sőt, erőmű is.

A Sfinx alatt egy nagyváros helyezkedik el, ami még feltárássra vár és fény fog derülni az igazságra.

A legkülönösebb dolog, amit mondott, az hogy a piramis egyik termében, mikor Isten neveit énekelni kezdte két társával, csodálatos fény áradt, „meleget árasztó fantasztikus erejű fény”, és fordítva: ha fényt csináltak bármivel, hangokat hallottak, valósággal zenélt a piramis. Ezért is nevezi ő a Nagy piramist: beszélő köveknek.

Ezek a hangok képekben megjelenítve üzeneteket hordoznak.

Továbbá, a piramis egy „bió és geofizikai kompiuter”(ez az általa használt kifejezés), és reprezentálja az emberi testet is, ami szintén úgy működik, mint egy (adó-vevő) computer, ami folyamatos kapcsolatban van a teremtő magas intelligenciával.

Minden a rezgés és vibráció változata. Minden él, mi is, a piramis is.

Miért fontos, hogy végre tudjuk mindezeket? – magyarázza továbbra is Hurtak prof.

- *„Mert ha már megértjük és kapcsolatot is tudunk teremteni az intergalaktikus famíliával, akkor már benne vagyunk a magasabb intelligencia tudatában.”*

Számos bizonyíték van a Földön, hogy az ember már volt kapcsolatba magasabbrendű lényekkel. Mutatott egy képet, ami egy egyiptomi kőtáblát ábrázol, amin egy földi királynő egy mikrofont, valamilyen eszközt tart a kezében, egy olyan lény felé, akinek más a kinézete: kerekesebb a feje, mint az embernek és a két nagy kerek szeme, a feje és a törzse között helyezkedik el. Különböző magassága és teste hasonló az emberéhez. E két személy

egy trapéz alakú (csonka piramis?) szerkezetben van, és egy vonal (fal?) választja el őket egymástól. Mégis tudnak értekezni. E vonal jelezheti, hogy más-más dimenzióbeli lények találkozásáról van szó.

Nemcsak látogattak minket, de kapcsolatba is léptek velünk, emberekkel. Még a Biblia is megörökítette, hogy volt egy magasabbrendű közlekedés is. Égi járművek embereket is szállítottak más földrészekre és más galaxisokba – mondja a prof.

Ezt azért fontos tudni, mert az emberiség, ma is fel kell készülnön a nagy találkozásra. Ez a generáció újra elérte a megfelelő rezgésszintet, képes kommunikálni, magasabb intelligenciákkal. Az auránk fénye jeleket bocsát ki, és ők válaszolnak, tudást kódolnak belénk, hogy mielőbb újra emlékezzünk valódi önmagunkra, és tudatos létezőkké váljunk.

Aztán, tudományos fejlődésünk eredményeiről is beszámolt Hurtak, olyanokról persze, ami még nem publikus:

Mexikóban léteznek „megfiatalító cellák” és még sok olyan technológia, ami új „longitudinális hullámok” rezgésén alapszik.

Ő maga készített egy olyan műszert, a CRONOVIZOR-t, aminek a segítségével le lehet hívni az éterből a múlt képeit-hangjait, (olyan, mint egy távirányító, amivel lehívhatunk bármit az AKASHA krónikából.) Hologramként lehet így látni Jézust, vagy akár önmagunkat a múltban.

Dolgozik egy piramis alakú tengeralattjárón is, amivel, sokkal mélyebbre lehet majd merülni, mert jobban ellenáll a nyomásnak. Mint állítja:

„A piramis alakzat a legfontosabb forma, az élő bió és asztrofizikai világ-egyetem, élő piramisokból van.”

„A testünkben lévő összes dolgot is ezek a fénypiramisok irányítják, ők a mindenség mozgató ereje. Nagy átalakulás előtt állunk.

Át fog alakulni szervezetünk is, sejtszinten! Ma anyagpiramisok vagyunk, és fénypiramisok leszünk!”

Aztán, egy időgépről is beszámolt, melyet AKDOAS-nak neveztek el, nemsokára hallani fogunk róla, mert már létezik – mondta.

Előadásainak 2/3 részében mégis, a Bibliában is megírt fontos tudnivalókra próbálta felhívni a jelenlévők figyelmét. Idézeteket olvasott fel a Mózes és a Jelenések könyvéből, melyeket saját könyvében: „A tudás könyvében” magyaráz meg teljesebben, hogy megértse a ma embere, hogy ki is ő valójában, és mi a teendője itt és most ezekben az időkben a Földön.

Néhány mondatát még idézek itt az előadáson készült jegyzeteimből:

„Az Isteni tervnek nincs vége. Egy örök teremtés, egy örökké létező TUDAT, a FÉNY gyermekei vagyunk.”

„Be vagyunk kódolva mindannyian és kódolásunk ma is folytatódik, sőt felgyorsult. Ez látható és kézzel fogható: tudásunk magasabb szintű, más-ként élünk, táplálkozunk, gondolkodunk és más a kapcsolatunk a Földdel.”

„Az emberi agynak van egy olyan képessége, hogy segíteni tud a Föld sorsán, az isteni energiát irányítani képes, mert lényünk „a” fénylény része. Az igazi énünk a fénylényünk. Az élet: fény. Magasabb dimenziókban nincs test, a lények fénylények. Nagyon fontos, hogy tudjuk, hogy most a Föld nagy változásokon megy át, átalakul és ezzel együtt az ember is. Fel kell készülnünk az átalakulásra, és segítenünk kell minden embernek, hogy megérthesse mi az ami történik napjainkban.”

„Magasabb dimenziókból is érkeznek hozzánk fénylények, belépnek (ha belegyezésünket adjuk) a testünkbe, átkódolnak, így jobban fog érdekelni a magasabb dimenziók világa, mint ez az anyagi világ.” (ez a modern korunk egyik beavatási módja)

„Mikor csak látjuk a fénylényeket, az csak egy lehetőség, hogy kapcsolatba léphetünk velük. Ha kifejezzük együttműködési óhajunkat és befogadjuk a szívünkbe őket, akkor tudást és sok új információt kapunk tőlük.”

Minden kérdésünkre választ kapunk, azt is megtudjuk tőlük, hogy mi egyenként, te vagy én, miért jöttünk a Földre, vagy hogy honnan jöttünk.

Sok fénylény él ugyanis, itt közöttünk emberi testet öltve, hogy közelebről segíthessen. Amikor a Földre leszületnek, nem emlékeznek semmire, sok időbe telik, míg valódi ÉN-tudatukra ébrednek, mert éppen azzal segítenek a legtöbbit másoknak, ha saját példájukkal vésik az AKASHA krónikába a megvilágosodás útját.

Első dolgunk, tehát miután mi magunk felébredtünk, felébreszteni e fénylényeket, hogy ők is, a magukkal hozott tudást, mielőbb átadhassák az emberiségnek. Nevezik őket indigó, - kristály, szivárvány és csillaggyermekeknek is, de tanítóknak, mestereknek és prófétáknak is. Mindig jelen voltak a Földön, mindig is segítettek a fejlődésben, de most e nagy ciklus végén milliószámra vannak, hogy beteljesüljön az írás, miszerint: ha kell, Isten minden egyes ember mellé állít egy angyalt, hogy terve megvalósuljon.

Mikor ezt olvastam a Bibliában 30 évvel ezelőtt, rögtön megértettem, hogy akkor ez azt kell jelentse, hogy emberi testet öltönek az angyalok is. Hogyan tudnának különben elvegyülni, egész közel kerülni valakihez, hogy saját példájukkal tanítsanak bennünket? Mert ugye, feltétel nélküli szeretetre kell tanítsanak és annak cselekedetére a mindennapi életünkben.

Emlékeztetőül még egyszer, a Jézus szájából elhangzott parancsolat, a „Nagy parancsolat”, ami tulajdonképpen nem helyettesíti, hanem az új ember (magasabb tudással rendelkező) számára, tömören összefoglalja, a Mózes-i „tíz parancsolatot”.

Károli Gáspár fordításában, a Biblia: Márk ev.: 12. rész:29, 30,31 versei:

... „Az ÚR, a mi Istenünk, egy ÚR.”

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat.”

„A második pedig, hasonlóan ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.”

Ez az igazi út a megvilágosodáshoz, csak ezt kell megvalósítani.

És ez a három parancsolat, tulajdonképpen egy, mert aki tudja szeretni Istent, az tudja szeretni felebarátját is, és magát is, mert akinek a szívében megszületik a szeretet, az minden és mindenki iránt sugározza azt, hisz a szeretet nem válogat, nem tesz kivételt senkivel, feltétel nélküli.

És azt mondja a: János közönséges levele 4:16 bibliavers, hogy:

„Az Isten SZERETET, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.”

Ez az egyetlen kulcs, a nagy titok, az egyetlen erő, mely által kitárgyhatjuk tudatunkat, hogy befogadhassuk a LÉTEZŐ valóságot: a feltétel nélküli SZERETETET.

Megerősítem ezt, még egy Biblia idézettel: Lukács evangélium: 17: 20, 21

„Megkérdezte pedig, a farizeusoktól, mikor jő el az Isten országa, felele (Jézus) nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el./ Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy Ímé amott van, mert Ímé az Isten országa ti bennetek van.”

Először a titok, hogy fel tudjuk fogni értelmünkkel, hogy „vagyunk”, aztán, hogy az amilyenek vagyunk bizonyítja, hogy van egy teremtőnk, és végül, hogy ez a kettő EGY, tehát „VAGYOK, AKI VAGYOK!”

Vagyok itt e Földön, e dimenzióban is, aki vagyok, az EGY igaz LÉTEZŐ Istenben, vagyok egy Isteni idea, gondolat, rezgés, Isten megnyilvánulása vagyok. Hiszen, csak ISTEN van, és azon kívül nem létezhet semmi, mert ha a semmi létezhet, az is csak az egyetlen LÉTEZŐBEN lehetséges, és ez ISTEN.

De visszatérve a „fénylény” fogalomra, ma már értem, mit akar kifejezni ez a bibliavers:

DÁNIEL könyve 12: 3 „Az értelmesekek pedig, fénylenek, mint az égnek

fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.”

Vagy, Pál levele a Filippibeliekhez 2.rész: 13

„Mert Isten az, aki munkálja bennetek, mind az akaratot, mind a munkálást jó kedvéből.” 2.:15 „Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzettség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon.”

Tehát, Isten szeretetükről, Isten-tudatosságukról és együttérző, békés természetükről lehet felismerni a fénylényeket, mert a szem a lélek tükre, s tekintetük visszatükrözi tudatosságukat. A fénylények úgy csillognak, olyan szeretetet sugároznak az emberek között, mint egy fényes csillag az égen. (Ha bibliát olvastam volna annak idején, amikor a kis cigánylány azt mondta, hogy én egy csillag vagyok, akkor előbb ébredtem volna rá, hogy ez mit is jelent és előbb kezdtem volna el gyógyítani, tanítani, ébresztgetni az embereket.)

Hogy az angyalok, a fénylények itt vannak az emberek között (tehát le születnek), az kiderül a Bibliából is. Ezt írja velük kapcsolatban Pál, a zsidókhoz írt levelében a 13:2 -es bibliavers:

„A vendégszeretetről el ne felejtkeztek, mert ez által némelyek tudtokon kívül, angyalokat vendégeltek meg.”

Vagy, a Pál I. levele a korinthusbeliekhez-ben a 6:3 vers:

„Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat?”

Valahányszor, Istenhez fordulva, feltettem a kérdést, hogy ki vagyok én, mi a feladatom e világon, és kinyitottam a Bibliát, mindig ilyen és ehhez hasonló verseket kaptam válaszul.

Éveken át naponta olvastam a Bibliát és minden egyes alkalommal, amikor az angyal, a próféta, vagy a kiválasztott szó szerepelt egy versben, furcsa dolgok történtek velem, hirtelen szívdobogást éreztem, vagy melegség öntött el, vagy végig szaladt testemen egy hideg hullám, vagy fényeket láttam. Nagyon sok év telt el, míg megértettem szellemi Énem jelzéseit, melyekkel segíteni próbált, hogy ébredjek végre tudatára kilétemnek.

Mikor a Jehova tanúk egyik felvigyázójának tanítványa voltam, és megkérdeztem, hogy honnan lehet tudni, hogy ki tartozik a 144 ezer kiválasztott szentek közé, azt válaszolta, hogy „ezek a szentek egyszerűen megérik a szívükben ezt, és amikor olvassák a Bibliában a 144 ezerről írt sorokat, egyszerűen csak tudják, hogy róluk van szó.”

-Ennyi az egész? – kérdeztem. – „Nem, nemcsak ennyi, ők felébredésük után, Isteni tudással rendelkezve bibliaverseket fejtenek meg és gyógyítani, tanítani tudnak, Jézushoz hasonlóan.”

-És minden vén, aki a 144 ezer tagja, Jehova tanú kell legyen? – faggattam tovább.

-Dehogy, minden nemzetből, népből és vallásból valók ők.

-Lehetséges lenne, hogy egy 38 éves, két gyerekes anyuka is közéjük tartozzon? Lehetséges, hogy én is, egy vagyok közülük? Ugyanis álmok és látomások, megérzések és fényvillanások próbálják egyre sűrűbb előfordulással jelezni nekem, hogy legyek figyelmes rájuk. Én is kaptam 3 bibliaverset a jelenések könyvéből, aminek a megfejtését is megkaptam, és azt is tudatták velem, hogy ez általam tudatosul majd az embereken.

Idézem: Jel. Könyve: 6:9, 10, 11

9: „És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölettek az Istennek beszédéért és bizonyágtételért, amelyet kaptak.

10: És kiáltának nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?

11: Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák, és mondaték nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, amíg beteljesedik mind az ő szolgatársaiknak, mind az ő atyafiainak száma, akiknek meg kell öletniök, amint ők is megölettek.”

A fehér ruhák, (mondta az isteni benső hang) az Isten-tudatosságban élő emberek hófehér fényű auráját jelentik, mely megvédi őket mindentől e Földön, és lelki békét és megértést is ad a szívükbe, hogy örömmel teli szívvel, ne csak kibírják, de segíteni tudják a többiek a megvilágosodásuk útján. Egy ember sem veszhet el, mindenki meg kell haljon e testnek, hogy ráébredjen istenségének.

Ez a beszélgetés és ezek a versek végérvényesen meggyőztek engem arról, hogy nem kell semmilyen felekezethez tartoznom, ahhoz, hogy Istent szolgálni tudjam. Ráébredtem az igazságra, már nincs szükségem közbenjáróra, Isten bennem van, és én benne vagyok, minden kérdésemre tőle kapok választ, eggyé váltam vele, nincs más dolgom, mint hagyni, hogy megnyilvánuljon rajtam keresztül, hogy magam legyek a szeretet.

Azt is el kell mondjam még, hogy ez pár nappal a Hurtak prof. előadás után történt, és ennek az előadás sorozatnak a záróbeszéde és Hurtak imája alatt a következőket éltem át:

A professzor és neje, külön-külön (a tolmács nem), egy ködszerű fehér fényoszlopban helyezkedett el. Közben erős szél támadt odakint, (a terem ablakai, ahol voltunk kb. 200-an, nyitva voltak) és hatalmas zúgás hallatszott, mintha egy óriási helikopter szállt volna le az épületünk tetején. Ekkora helikopter viszont nincs, ezért, én UFÓ-ra gondoltam. Ki is szaladt egy felügyelő, hogy megnézzze, mi történik, de mire Hurtak prof. az imáját befejezte, és kimondtuk az ÁMENT (jelentése: úgy legyen), megszűnt a zúgás, elállt a szél és a prof. egyenesen az én szemembe nézve, a következőket mondta:

„Nagyon boldog vagyok, mert látom fejetek felett a lángnyelvet, ami azt jelenti, hogy Isten elfogadta a tanításomat és kijelentette magát nekünk. Holnaptól ti magatok fogtok gyógyítani, prófétálni és tanítani. Kívánom, hogy így legyen.”

Az egész testemen egy elektromágneses hullám vonult át és eddig még soha nem tapasztalt szeretet és béke töltötte be a szívemet.

Átélttem valami hasonlót, mint amiről beszámol a Biblia, az Apostolok cselekedetei 2:1, 2 és 3-as verse, a Szentlélek kitöltéséről:

„És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltélt az egész házat, ahol ülnek vala.

És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül.”

A 2:17, 18 versek pedig, arról szólnak, hogy igenis, ez napjainkban is megtörténhet:

„És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak.

És éppen az én szolgálóimra és az én szolgálólányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből és prófétálnak.”

Ugyanitt a 11:16. vers ezt mondja:

„Megemlékezem pedig, az Úrnak ama mondásáról, amint mondá: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban a Szent Lélekkel fogtok megkeresztelkedni.”

A János ev.: 14:26-vers pedig, ezt mondja Jézus:

„Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.”

Vagy János ev.: 16:12,13 (Jézus mondja)

„Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.”

„De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden

igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.”

És hogy kik kapnak Szent Lelket, az Apostolok cselekedetiben, az 5:32-es vers ezt írja:

„És mi vagyunk néki bizonyosságai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, akik néki engednek.”

Miért fontos ez? Mint a János ev. 3:3 és 6 írja:

„Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik nem láthatja az Isten országát.”

6. „Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.”

Tehát nem elég megszületni testileg e világba, az igazi megszületés, ittlétünk értelme a szellemi megvilágosodás, az Isten-tudatosság.

Az én életemben ez úgy mutatkozott meg, hogy mintha kicseréltek volna, a világ legtermészetesebb módján, belülről fakadva kezdtem olyan dolgokat cselekedni, amiket előtte soha. Mintha más irányítása alá került volna az életem. Ez is én voltam, de egy békésebb, bölcsebb, lelkiismeretesebb, megfontoltabb ÉN. Addig, talán, csak meditáció alatt éreztem ezt a békét, most öröm volt minden perc, maga a lét.

Napokon keresztül csak gyümölcsöket ettem, mert csak ezt kívántam. Egész napokat csak Bibliát olvastam, nem tudtam betelni azzal, hogy most minden versében új tartalmat fedezek fel. Imáimban hálát adtam mindenért, ami VAN az életemben, és semmi mást nem kértem csak bölcsességet, hogy még több dolgot megértsék, befogadjak és lehetőséget, hogy másoknak továbbadjam, amit már tudok, vagy egyszerűen csak megoszthassam örömeimet, hogy minden ember megtapasztalhassa, amit én.

Kérj és megadatik néked. Így igaz.

Az előadásokon sok emberrel elbeszélgettem és összebarátkoztam, s kiderült, hogy jó volna, ha lenne egy hely, ahol összejöhetnénk, közösen meditálni és elbeszélgetni egymással. Először, ketten-hárman, aztán már 12-en gyülekeztünk hetente kétszer is a nappalimban.

Csodálatos volt. Még a saját családomban sem éreztem ilyen jól magam. Megállt az idő, eltűntek a korlátok, átélhettük az igazi egységet emberek között. Több volt ez, mint barátság, szerelem, itt önmagam lehettem, s mindenki ugyanezt érezte.

Apró csodák is történtek, de csak annak bizonyítékául, hogy amit az-

előtt csodáknak hittünk az egy magasabb szinten, emberi természetünk velejáróra.

Minél jobban kitágítjuk tudatunkat, Isten-tudatosságunkat, annál több tulajdonságunk kezd aktiválódni, egészen addig, míg egyszer Isten társteremtői lehetünk, és akár új világokat teremthetünk.

A kulcs: a SZERETET. (nem győzőm hangsúlyozni, de isteni szeretetről beszélek, nem arról, amit az ego gondol annak!)

Az is érdekes, hogy közös meditációnk alatt mindenkiben más-más tulajdonság aktiválódott. Mindenki az, ami számára a legfontosabb volt, mert megoldást kínált pillanatnyi problémájára vagy élethelyzetére. Aki beteg volt meggyógyította önmagát, aki napok óta nem találta kulcsait, meditáció után hazament és automatikusan odanyúlt, abba a fiókba, ahova párja elrejtette. Akinek régóta az volt a vágya, hogy megtapasztaljon egy testen kívüli élményt, most e szeretet tengerben megtapasztalta. Olyan örömmel mesélte el nekünk, hogy angyalként repült a város fölött, súlytalanul, félelem tudat nélkül, hogy vele együtt mi is, már-már átértük, amit ő. Később kiderült, hogy ezennel a tériszonya is megszűnt.

Én, elkezdtem aurát látni és így, magasabb szinten gyógyítani, ezekben az időkben.

Örömöm telt abban (és nem létezik ennél nagyobb fizetség), hogy Isten munkálkodik bennem és öröm volt, hogy segíthetek sokaknak valódi Énjük felismerésében.

A gyógyítás is tanítás tulajdonképpen, alkalom, hogy elmondjuk mindenkinek, hogy Isten bennünk van, és mi őbenne vagyunk. Az ember: szellem, lélek, test és ennek tudatában semmi mást nem kell tennie, mint hagyni, hogy a Szellem megnyilvánulhasson a testén keresztül, a Szent Lélek által. E megnyilvánulási forma nem más, mint az igaz SZERETET.

Ahogy nő a szeretet úgy nő a tudásvágyunk, és minél magasabb a tudás szintünk, annál tisztább és teljesebb a szeretet bennünk. És ez a folyamat végtelen, ez ad értelmet minden létező életformának.

Ha a gyógyítót nem a pénz motiválja, hanem a tudásvágy, akkor megszűnnek a korlátok (idő, elvárás, megfelelni akarás stb.) és Isten nevében egymásra találva, Isteni egység születik gyógyító és „beteg” Között, mindketten tanító és tanulóvá válnak egy időben. Tanulok, miközben meghallgatom egy másik ember problémáját, együttérzek vele, és tanulok mikor nap, mint nap megpróbálom más-más gondolkodású embereknek megfo-

galmazni a saját nyelvezetén Isten üzenetét.

Isten = Szeretet.

Minden betegség és probléma az ember életében a szeretet körül forog, hogy hogyan cselekszi, vagy miért nem cselekszi, a szeretet törvényét.

Ha valaki vallásos, az ő vallásán keresztül igyekszem megerősíteni a hitét.

Egyszer egy előadáson, egy jógi azt mondta nekünk, hogy az a különbség közte és köztünk, hogy „mi hisszük, ő pedig, már tudja, hogy van Isten.”

Nagyon tetszett ez az érvelés, egyszerű és kifejező, ezért sokszor használok én is.

De vannak ateisták, akik kíváncsiságból jönnek el egy szellem-gyógyászhoz, vagy csak azért, mert valaki, aki meggyógyult rábeszélte. Velük, megint más oldalról kell megközelíteni a szeretet kérdésének fontosságát. Valóságos pszichológussá kell válni (ezért pszichológiát is sokat olvasok).

Aztán, vannak akik, tudományos bizonyítékokat várnak, ők a realista-materialista szemléletet kedvelik és megfogalmazni az ő nyelvükön is, hogy mi is a szellem-gyógyítás lényege, nem egyszerű feladat. De ilyenkor látom, hogy nem volt hiábavalóság éveken át biológiával, agyutatóással, természettudományokkal foglalkozni, nagy hasznát veszem!

Ma már, igazi öröm számomra, hogy a csillagászatban, biológiában, (DNS, gének), fizikában, kémiában, űrkutatásban, kvantumfizikában és mechanikában elért felfedezések és eredmények, magyarázatot adnak, sok eddig isteni csodának vagy lehetetlennek elkönyvelt dolgokra, mint például a telepátia, az időutazás, az álmok, az agy képessége, a Nap, a Föld, a Tejút, a fekete lyukak működése, és egyáltalán, hogy az anyag nem más mint szintizta energia, fény.

Ami fent, úgy lent, ami a makrokozmoszra igaz, az igaz a mikrokozmoszra is, ha a működési elvet figyeljük, és ez az egész egy óriási EGYSÉG-et alkot, melyben minden mindennel összefügg. (Teljesen mindegy, hogy valaki hisz benne vagy sem, akar tudni róla vagy nem.)

És végül, azok között akik hozzám fordulnak, vannak a lélektársak, hozzám hasonló vagy más gondolkodásmóddal rendelkező hírnökök, tanítók és mesterek, akik azért keresnek meg, hogy felvilágosítsanak, megtérítsenek, vagy rávegyenek egy-egy „jó üzletre”. Én próbának tekintem az ilyen találkozásokat, és minden alkalommal, kérem Isten segítségét, s csak azt teszem, amit a szívem hangja sugall.

Ha nemet kellett mondanom, és nem vették jó néven, hozzá tettem, hogy „ne haragudj, ha életem során mindig másokra hallgattam volna, nem itt tartanék, azért vagyok az aki vagyok, mert mindig csak a bennem megszólaló isteni hangra hallgattam, és arra bízatlak, bármit hoz is az élet, te is tarts ki a te benső hangod mellett, mert mindannyiunknak más a küldetése.”

Az egyik legcsodálatosabb és legtanulságosabb találkozásom, egy hozzám hasonló gyógyítóval, az volt amikor meggyőződhettem, hogy egy velem egykorú nő, aki Amerikában él és gyógyít (tehát egy más földrészen, másoktól tanulva, más könyveket olvasva) ugyanazt érti és teszi szellem-gyógyítás alatt, mint én. Egy előadáson „véletlenül” mellém ült és szünetben összebarátkoztunk, aztán míg Budapesten tartózkodott sokszor találkoztunk.

Mielőtt befejeztem volna mára az írást, íme hova nyitom ki a Bibliámat: Pál levele a rómabeliekhez 1: 19, 20

„Mert ami az Isten felől tudható, nyilván van ő bennük, mert az Isten megjelentette nekik:

Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik, ...”

Létezik ennél nagyobb öröm?

Bármi foglalkoztat, kinyitom a Bibliát (átszellemülve tudatosan) és mindig megkapom a választ.

Most arra érzek indíttatást, hogy lapozzak, egészen a 12. fejezetig és írom le a 12:4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11

4. *”A kegyelmi ajándékokban, pedig különbség van, de ugyanaz a lélek.*
5. *A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.*
6. *És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben.*
7. *Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése.*
8. *Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által, másoknak pedig, tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint.*
9. *Egynek HIT ugyanazon lélek által, másnak pedig, gyógyítás azon egy lélek által,*
10. *Némelyiknek csodatévő erőknél munkái, némelyiknek meg prófétálás, némelyiknek pedig, lelkeknek megítélése, másoknak nyelvek nemei, másnak pedig, nyelvek magyarázata.*

11. *De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.”*

Egyetlen napom sem tel el úgy, hogy ne ébredjek tudatára valami új dolognak vagy eseménynek. Rengeteget olvastam és szerencsére, volt kivel megbeszéljem élményeimet, hiszen azzal, hogy helyet adtam otthonomban egy olyan „csoportos meditációra” vágyó társaságnak, akinek tagjai más-más úton ismerték fel a bennük lakozó Istent, óriásira tágult a látóköröm. Betekintést nyertem többféle vallásba, hitbe, szokásba, rendbe. Isten házhoz hozta nekem a tanítóimat. Volt közöttük református, katolikus, evangélikus, hindu, zsidó, buddhista, háromféle jógát gyakorló, és Sai Baba hívő is.

Így győződhettem meg saját véleményem igazságáról, miszerint nem az számít, hogy ki melyik úton halad, minden út jó út, mely Istenhez vezet, csak az számít, hogy ki, milyen szívvvel, milyen hozzáállással keresi Istent, mert az meg is találja.

Mi az, ami kell, tehát a kereséshez? Mi az, amire rátalálsz önmagadban? Mi az, amivé válhatsz? Nem más, mint a SZERETET!

Más szavakkal kifejezve: amikor felvetődik bennünk a kérdés, hogy mi is az élet értelme, és felismerjük, hogy ez nem más mint a szeretet, akkor meghozzuk a döntést, hogy szeretnénk azzá válni. Figyelmünket erre összpontosítva, egyre több szeretetet adunk és fogadunk be. Szeretettel te-remtve (gondolva) és cselekedve ráébredünk, hogy mi magunk vagyunk a SZERETET.

Stuart Wilde mondja egy könyvében: *„Szeretnél megvilágosodni? Élj úgy és az vagy!”*

Szóval, lelki testvéreimet meghallgatva és az általuk kínált könyveket is elolvastva (Tóra, Buddha élete, Védák, Bhagavad-gíta, Sai Baba tanításai, Kabbala, Hamvas Béla és Szepes Mária művei), annyi ismeretet szereztem, hogy szabad lettem. Bárhol, bármikor felvállaltam véleményemet (mely e visszajelzések alapján meggyőződésemmé váltak). Kinyíltam, jobban szerettem az életet, az embereket, magamat, a fákat, a virágokat és szerettem volna átölelni az egész világmindenséget.

Jobban éreztem magam, mert már tudtam, hogy nem vagyok egyedül. Sok más emberrel is megtörténtek hasonló dolgok, mint amik velem történnek és elolvastam minden olyan könyvet, ami az álmokról, a testen kívüli élményekről, az angyalokról, fénylényekről, egyiptomi Istenekről és persze a mai magasabb intelligenciával rendelkező, Föld közelében röpködő ufókról szól. Szerettem volna tudni, hogy hol és ki látott még olyan

ufót amilyeneket én láttam és vannak-e hozzám hasonló gyógyítók (akik látják a testben a beteg pontokat, és Isten hangja irányítja, hogy mit kezdjen velük), vannak-e hozzám hasonló látók, idő vagy dimenzióutazók stb. Nagyon szerettem volna találkozni és elbeszélgetni ilyen emberekkel.

És aki keres, az talál.

Tudásvágyam és nyitottságom adott volt, de kellett hozzám az új barátaim, akik saját tudásukat megosztva velem, új témák felé terelték a figyelmemet.

Ha valaki értelmesen világosan és ráadásul örömmel, szeretettel beszél saját meggyőződéséről, tapasztalatairól, olvasmányairól biztos felkelti a másik ember figyelmét. Az enyémet mindig, hiszen csak így gazdagodhat a látóköröm.

Így ismertem meg egyre többféle ember által kialakított képet Istenről, Isten küldötteiről, prófétáiról és szeretett fiáról is: Jézusról.

Jézust én a Bibliából ismerhettem meg és a Bibliában nincs beszámoló arról, hogy hol tanult és nevelkedett Jézus 9 és 30 éves kora között. A tanítasáiból, a viselkedéséből és gyógyító képességéből le lehet vezetni logikusan, hogy milyen úton juthatott el, milyen ismeretek vezették el őt a megértés, a tudás, a megvilágosodás, az Isten-tudatosság földi megnyilvánulásához és az üdvözüléshez.

Isteni inkarnáció, tudom, de mint a gyermekkori viselkedéséből kiderül, emberi testet öltve, először meg kellett ismerkednie az emberi test tulajdonságaival és a körülötte lévő emberek gondolkodásmódjával. Az Isteni-tudás benne élt, de maga körül e világban mást tapasztalt. Így hát neki is végig kellett járnia az önmegismerés, önfelismerés útját. Erős volt a szív hangja, sőt tökéletes, de akkor is ugyanúgy hatott rá a környezet, a többi ember és a földi viszonyok, mint mindenkire. Először ezt kellett felismerni, hogy ő más, erősebb Isten-tudattal rendelkezik, mint a többi ember. Ebből kiindulva kellett kitaposson egy járható ösvényt. Beleélve magát az átlag ember helyzetébe megkereste az összes lehetőséget, összegyűjtötte azt a tudást, amit még őrzött az emberiség írott formában, vagy személyes mester – tanítvány útján, hogy megtalálja a legtökéletesebb útmutatást a megvilágosodáshoz.

Saját példájával, azzal hogy testet öltött és végigjárta az EMBER útját, örökre bevészte azt az AKASHA krónikába, de úgy is mondhatnám, hogy bekódolta az emberi DNS-be. Így, aki követi őt, végigjárja az ő útját, ugyanúgy ráébred Isten-tudatosságára, mint ő.

Mi több, mivel már be van kódolva általa az emberi DNS-be a felismerés módja, már csak a hajlandóságunk és szeretetünkön múlik, hogy természetünké váljon, és Isten-tudatosságban éljünk. Tulajdonképpen csak aktiválnunk kell a belénk kódolt programot, és hagynunk kell megnyilvánulni azt.

A buddhizmusról olvasva egyetértek azokkal az írókkal, akik feltételezik, hogy Jézus ismerte és gyakorolta e tudást, sőt bejárta egész Ázsiát, Szíriát, Egyiptomot és a kor új emberének megfelelően „újrafogalmazta” és saját példájával bizonyította, hogy megfelelő utat mutat, mely sokakat átvezethet a szabadság megtapasztalásához, Istenhez.

Nekem a kereszt ezt is jelenti: Isten alászállt, küldött egy fényugarat, hogy utat mutasson, ez az ő szeretete irántunk. Amikor az ember befogadja és megéli ezt az energiát, a rezonancia fénye felébreszti őt, és teremtő lélek-ké válik, Isten társteremtőjévé.

A „Tibeti halottas könyvet” olvasva szintén megtelt a szívem örömmel, mert végre megértettem mi történt velem a klinikai halálomkor, és néhány mély, irányított meditációban: minden alkalommal meghaltam (a régi énemnek) és újjászülettem. Így igaz. Mindig teljesen új irányban indultam el, belülről fakadva új döntést hoztam és minden energiámmal, teljes lényemmel megéltem azt. Évek után jutott csak eszembe, hogy milyen érdekesen alakul az életem: könyvelőnőből és az azzal járó kispolgári életből, hogyan léptem be, a bohém színészek, énekesek világába és utána hogy változtatott ezen az anyaság, a házasság csendje és szépsége, s ebben a csendben, hogy született meg végre a festő, majd a vágy, hogy szavakban is megfogalmazzam mindezt.

Csoportunk egyik tagja perui volt, aki itt járt egyetemre és itt nősült meg. Összejárta a fél világot, így kapcsolatba került egy párizsi gyógyítóval, akit meghívott hozzánk Budapestre, tartson egy előadást a munkájáról. Este elhozta hozzám és egy különleges irányított meditációt tanított nekünk, melyben feltáruhat előtünk a titok, hogy honnan jöttünk e Földre. Nem láttam semmit. De később, amikor csak ültünk a gyertyafénynél és hallgattuk a zenét, egyszer csak, a perui barátom arca elváltozott és másodpercenként más-más színű, néha pikkelyes bőrű, nagy fogú, nyújtott koponyával rendelkező lény képe jelent meg a szemem előtt. Ami tetszett bennük az a kisugárzásuk volt, bölcsék és szeretetteljesek voltak. Rákérdeztem, hogy ez azt jelenti, hogy ő a rég múltban más bolygókon járt, ezek az ő inkarnációi? Azt felelte, hogy dehogy, ő csak tükröt állt nekem, ezek az én emlékeim, ez egy ősi indián rituálé, hogy a tűz lángjában (most gyertyaláng volt) a múltba látnak, de mindenki csak a maga múltjába láthat. Ezért nem őt láttam.

Én, mégsem ezt gondolom. Először is azért, mert nem tudtam azonosulni egyikkel sem, másodszer azért, mert akkor, én készen álltam, hogy másoknak segítsék és mivel ő szervezte ezt a találkozót és neki volt régi vágya,

hogy sikerüljön egyszer egy ilyen meditáció, szerintem én, csak segitettem neki látni, most helyette láttam, és elmeséltem neki, amit láttam. Nem volt könnyű szavakat találni e látványra, de megpróbáltam. Én a gyógyítója voltam ekkor, ő fordult hozzám.

Másnap azzal a sugallattal ébredtem, hogy menjek az ablakhoz. Odaléptem. Csodálatos napfelkelte volt, és ahogy gyönyörködtem benne, a Nap baloldalán, úgy 8 óránál, megpillantottam egy kisebb csillagot. Kisebb volt, de sokkal fényesebb, mint a Nap.

Tudtam, hogy ezért küldött az ablakhoz szívhangom, és tudtam, hogy azon a csillagon valaki üdvözöl engem és örül, hogy vettem a jelt.

Ilyenkor egyetlen szempillantás alatt, egy fénysugár aktiválni tudja a bennünk lévő tudást, amit még nem hoztunk felszínre (hiszen mint tudjuk minden tudás, bennünk van).

Este, lefekvés előtt a szobám jobb sarkában, az ablaknál a plafon közelében egy apró fényjelenség ragadta meg a figyelmemet. Minél jobban koncentráltam rá, annál teljesebben kibontakozott: egy ovális kékes-fehér fény közepében ott állt egy aprócska 30 cm körüli ember formájú angyal. Pulzálásával örömet sugárzott és egy perc múltán eltűnt.

Néha, adó-vevőnek éreztem magam. Úgy gondoltam, hogy a szemem egy kamera, és amit látok azt ők, a fénylény testvéreim is látják rajtam keresztül. Időnként tanácskoznak és eldöntik, mivel tudnának a legtöbbet segíteni rajtam keresztül az emberiségnek.

Az én véleményemet is meghallgatják, minden gondolatomat veszik, és sokszor látom is megjelenni a döntéseikben.

Például, amikor levezettem magamban, hogy az lenne a legjobb, ha már az óvodában Isten-tudatosságra tanítanák a gyerekeket, máris megjelentek az életemben, az óvónőket tanító tanítók, és olyan magán óvodák, ahol törekednek már arra a nevelők, hogy a gyerekeknek szabadságot biztosítsanak, a bennük lakozó szeretet és Isteni tudás kibontakozásának.

Mikor azon gondolkodtam, hogy a leggyorsabb ébredési láncreakciót akkor lehetne elérni, ha, minden egyes családba, leszületne (inkarnálódna) egy fénylény, egy angyalka, akire az egész család szeretettel figyel, akkor kezembe kerültek olyan könyvek, amelyek indigó, kristály és csillaggyermekről számoltak be.

Vagy vettem, vagy küldtem ezt a gondolatot, ugye? Ha tudjuk, hogy idő nincs is, minden lehetséges.

De ne menjünk előre, mert abban az időben nem tartottam itt gondolkodásmódomban, pontosan azok az élettapasztalatok, amiket napról-napra megéltem vezettek el szép lassan a teljesség megértéséhez.

Fontos megismételnem:

Az élet csodálata vezet el a létezéssel kapcsolatos kérdések feltevéséhez. Ez szüli meg a hitünket egy Teremtő magas intelligencia létezésében. Minél többet keresünk, kutatunk, minél több ismeretet szerzünk, annál mélyebb és teljesebb lesz a hitünk.

Minél erősebb a hitünk annál nagyobb a tudásszomjunk és ez a folyamat végtelen.

Ezért mondja a bibliavers, mely Jézus szavait idézi, hogy:

„Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne, és semmi sem volna lehetetlen néktek.” (Máté ev.: 17:20)

Szóval, ahogy teltek-múltak a napok egyre több információ áramlott felém, gyorsan tágult a látóköröm, egyre több élményben volt részem, és egyre több hozzám hasonló emberrel találkoztam.

Így jutottam el Bistey Zsuzsa öt napos előadás-sorozatára. Ő szintén Amerikából jött haza, hogy átadja saját nemzetének is, azt a hatalmas tudást, amit élete során szerzett és felszínre hozott magából, mint pszichológus és szellemi tanító.

Újraolvasva a könyvét látom, hogy én akkor milyen keveset értettem meg abból, amit akkor hallottam az előadásain. Hiába hangzott el minden fontos dolog a teremtésről, az ember szellemi ébredésének módjáról és a jelenkor emberének szerepéről a világegyetemben, én csak azt tudtam megemészteni, befogadni, magamévá tenni, amire készen álltam.

Nagyon felkeltette figyelmemet, amikor arról beszélt, hogy: *„Realitásunk 99%-a számunkra pillanatnyilag láthatatlan. Az ember szellemi ébredésével, a Harmadik Szem aktiválódásával ezek a magasabb dimenziók beutazhatóvá válnak minden aspiráló ember számára. A fizikai lét nehéz álmából ébredő tanítvány számára megnyílik az Akasha könyve, az örökzergésű éteri adatbank, a Beszélő Fény Krónikája, világkorszakok bölcsességének többdimenziós lenyomata. Ez a krónika mondja el nekünk az emberi szellem igazi történetét.*

Mindaz, amit anyagba inkarnált szellem valaha elgondolt, megkívánt, végrehajtott, jelen van az Akasha hullámaiban. És ott vannak a számunkra még meg nem nyilvánult zónák is, amelyek a Jövő csíráit ringatják.”

A legemlékezetesebb mégis, az irányított meditáció alatt megélt egyik reinkarnációs élményem. Gyertyafény és kellemes zene mellett (pszichológiai tudása felhasználásával), hozzásegített bennünket a teljes ellazulás után, a théta állapot eléréséhez. Ezután elindított minket egy hosszú alagúton keresztül a múltba, saját múltunkba. Be kellett lépünk egy szobába, ahol kényelmesen helyet kellett foglaljunk egy fotelben. Kis idő múlva arra kért, hogy álljunk fel e fotelből és keressük meg a tükröt, aminek ott kell lennie valahol a közelünkben.

Ekkor csodálatos élményben volt részem. Abban a pillanatban, amikor készültem felállni a fotelemből, észrevettem, hogy nem is fotel, amin ülök, kemény és magas királyi szék az, és színaranyból készült. A következő pillanatban azon lepődtem meg, hogy a lábam, testem, még a ruhám is, színaranyból van. Egy nagyon magas, hatalmas teremben vagyok, aminek a közepén semmi más nincs, csak ez a csodálatosan díszített arany trón.

A terem jobb oldalán egy furcsa szerkezet állt: 3-4 m magas lehetett, henger alakja és tükör felülete volt, vagy olyan fém, amit én nem ismerek, de nagyon tisztán látom magam benne.

Annyira elbűvölt, hogy kíváncsian meg is érintettem. Egy letisztult tökéletes világban találtam magam, amit elképzelni sem tudtam volna soha. Nagyon egyszerű volt, de fenséges.

Annyira lekötötte figyelmemet a látvány, hogy csak ezek után néztem szembe magammal a tükörbe. Tudtam, hogy ÉN vagyok, de egyáltalán nem hasonlítottam a „mostani” énemre. Nemcsak a ruhám, a bőröm, az arcom, de még a hajam is, szintiszta arany volt. Nem akartam hinni a szememnek, ezért megsimogattam az arcomat. Egyszerre volt erős, selymes és rugalmas a bőröm. Élő aranyember voltam.

Mikor hallottam Zsuzsa hangját, hogy menjünk most már vissza a fotelünkbe, gondoltam még megnézem milyen e henger alakú szerkezetnek a túlsó fele? Megkerülöm, és úgy megyek vissza. Igen ám, de a henger közepe táján egy láthatatlan sötét falba ütköztem, így kénytelen voltam megfordulni. Ahogy lépkedtem visszafele, azon gondolkodtam, vajon milyen anyagból van a padló és a falak? Keményebb és fényesebb, mint a márvány, de nem ismerem és az is furcsa volt, hogy nem láttam a plafont (vagy, nem is volt) és ajtókat, ablakokat sem, mégis amerre mentem, erős fényben úszott minden, mintha, én árasztottam volna a fényt magam körül jó nagy területen (10-20 méteren).

Még maradtam volna, de Zsuzsa sürgetett, és kért, hogy ülünk vissza a fotelünkbe. Fotel? – mosolyogtam magamban. Ez egy nagy kemény trón! –

de meglepetésemre, ahogy ráültem, újra, a kényelmes fotelemben találtam magam, s az időalagúton keresztül Zsuzsa visszahozott a jelen időbe, a jelen valóságomba. Utoljára még megkért, hogy vessünk még egy pillantást a történetekre és figyeljük meg amit esetleg még látunk. Én egy hatalmas ülő kőszobrot láttam, aminek azért nem láttam az arcát, mert csak a térdéig értem és nagyon rövid ideig ugrott be ez a kép.

Ezután tudatta csak velünk, hogy ez egy olyan irányított meditáció volt, melyben megismerhettük legfontosabb inkarnációnkat, más szóval, egy időutazásban volt részünk.

A múltban vagy a jövőben? – kérdeztem magamban. Itt a Földön vagy más bolygón voltam és volt ilyen csodálatosan tökéletes minden?

Ezután, megbeszéltük, hogy ki hol ébredt, és milyen élményben volt része. (Most kapcsolok, hogy csak az élménybeszámolók után, közölte Zsuzsa velünk, hogy egy másik inkarnációnkba kalauzolt el minket.)

A női mosdóban, előadás után, találkoztam Zsuzsával. Kézmosás közben a tükörben perceként keresztül elmélyülten néztünk egymás szemébe, aztán megölelt és elköszönt, hogy „szerbusz kedvesem”. (ez egy felismerés volt? egy visszajelzés? ma sem tudom).

Ezek az előadásokon, egy fizikus mellett ültem, aki később jó barátom lett és megismertem, egy dianetikát gyakorló pszichológusnőt is, akivel éveken át auditáltam és rengeteg dolgot tanultam.

Öröm volt megtapasztalni, hogy ami diákkoromban, spontán, félálomban (théta állapotban) megtörténhetett velem, (hogy előre haladok az időben és átélem mindazt, ami pár óra múlva fog csak bekövetkezni a valóságban, az életemben), azt most irányított meditációban tudatosan megvalósítható. Így kaptam választ egyik kérdésemre, az asztrálutazásra, s így vált egy csodának hitt dolog, természetessé életemben.

Egy-egy ilyen megértése a természetünknek, sok más, eddig meg nem értett jelenségre is logikusan levezethető választ kínál. Mint egy képletet, alkalmazhatjuk más fogalmak megértésében is.

Például: megértettem ezáltal, hogy minél nagyobb lesz a tudás bennünk, (tulajdonképpen a szeretet, hogy engedjük megnyilvánulni az isteni bölcsességet magunkon keresztül), annál több „csodának” minősített dolog válik természetessé, egyértelművé.

A világmindenség teljes-egész, csak az ember értelme, felfogó képessége van korlátok közé szorítva.

Száz évvel ezelőtt egy rádiótelefon, egy hologram, mekkora csodának számított volna? Ma természetes számunkra.

Ugyanabban a hónapban, amikor ezeket a tapasztalatokat szereztem, volt otthon is, egy spontán felszínre törő hologramszerű látomásom.

Ez volt az egyetlen olyan beszélgetésem Istennel, amelyben én, normálisan jártam-keltem a házban, megtettem amire kért, olvastam, zenét hallgattam, ő pedig, beszélt hozzám.

Egy fehér ruhát varrtam magamnak (pillangómintás zsebekkel díszítve), mikor a fejem fölött és magam előtt megint megjelent, sűrű fehér ködből kibontakozva, az aranszínű fényzuhatag. Megálltam és örömmel fogadtam újra, az arcomat simogató isteni érintést.

Ma már tudom, hogy ezek voltak a felkészítés pillanatai, amikor magasabb ÉN-em megemelte a frekvenciaszámomat, hogy látni, hallani tudjam, amit közölni szeretne.

(Más szavakkal kifejezve, amikor festés, varrás, olvasás vagy meditáció alatt elérem azt a mély csendet, azt a théta állapotot, amiben látni, hallani vagyok képes, akkor betekintést nyerek a múltba, jövőbe, párhuzamos vagy magasabb dimenziókba. Ilyenkor azt látom, vagy hallom, ami a legfontosabb információ lehet a mindennapi gondjaim megoldásához, vagy szellemi utam folytatásához.)

Az első információ az volt, hogy varrjam tovább a ruhámat és vegyem is fel ma este, mert felkérést fogok kapni, hogy beszéljek a gyógyításról.

Azután a „hang” arra kért, hogy álljak fel és menjek át a gyerekek szobájába. Tegyem fel a lemezt, amit tegnap is hallgattam (Beethoven IX. szimfóniája volt, mert Bistey Zs. megemlítette, hogy ez egy csakranyító mű, amit ha csendben végighallgat az ember, megvilágosodhat.)

Vegyem elő a könyvet, amit most olvasok (Székely Júlia: A halhatatlan kedves című könyv volt ez, ami Beethoven életéről, szerelmeiről szól). Nyisam ki. Kinyitottam. Lapozzak. Lapoztam. A 16. oldalnál kért, hogy álljak meg és olvassam fel hangosan ezt a részt: „Van zene, amit nem komponálnak. Az ilyen zene megvan, mint a természet többi nagy titka, csak ki kell ásni, mint az aranyat. De az ásványt a földből bányásszák, az ilyen zenét pedig, az égből fejtik ki, azok, akik e célból jöttek a világra. Ilyen a Beethoven-zene.”

Lapozz tovább-szólt megint.

A 19. oldalon megint meg kellett álljak és hangosan elolvassam a következőket: „Kevesen élnek már, akik mosolyogni látták. Én láttam.” „Láttam már szép, fiatal lányokat, ártatlan gyermekeket mosolyogni, de így, ilyen romlatlan jóhiszeműséggel, felénk csodálkozással, soha senkit. Ez a mosoly

maga volt a hibátlan emberi jóság. Akire rámosolygott, az úgy érezte, valami történi vele. Én is ezt éreztem.

A mosoly, mint a Nap melegített és világított az alkonyatban sötétülő félig kihűlt teremben. Soha nem láttam szebb emberi arcot.

Első nagy Beethoven-élményem tehát, nem valamelyik műve volt, hanem ez a mosoly”

Ekkor megint megszólalt a „hang”:- Kinek van még ilyen mosolya, ami meghódította az egész világot?

A Mona Lisára gondoltam, és helyeselt. Nem értettem, mit akar ezzel közölni, ezért megkérdeztem: - Csak nem azt akarod mondani, hogy Leonardo da Vinci és Beethoven, EGY?

Hatalmas szeretetenergia hullámmozott végig egész testemen, aztán egy arany fénysugár simogatta meg az arcomat, és ott maradtam könnyekkel a szememben e szép zenét hallgatva, s nem tudtam, mit is kezdjek ezzel a fontos információval.

Majd kiderül – gondoltam és visszamentem a varrógépemhez varrogatni.

Este, tényleg felkért Ibi Duba az előadása végén, hogy beszéljek egy kicsit a szellem-gyógyításról, és jó volt, hogy fehér ruha volt rajtam, (a kis pillangódíszítéssel, ami az átalakulás, s az újjászületés jelképe.)

Ahogy hernyóból pillangó lesz, úgy lesz az emberből (befeled fordulva és gondolkodásmódját átalakítva) istenember, földhöz kötött, mozgásában igencsak korlátozott lényből, igazán szabad, a végtelen Fényt megismerő, végtelen magasságokban szárnyaló Fénylény.

Ibivel előadáson kívül is többször találkoztunk, és egyre többet beszélgettünk a mai világunkba tapasztalható harmadik típusú találkozásokról, hírnökök sokféleségéről.

Jó volt hallani tőle, hogy Mexikóban például, mindennapos jelenség az UFO látvány, nincs ember, aki ne látott volna idegen repülőgépeket.

Egyszer, felolvasott néhány verset a Bibliából, melyek egyértelművé tették, hogy mindig, minden időben segítették a magasabb tudással bíró civilizációk az emberiség fejlődését.

Másnap, késő este, éjfél körül, a csillagokat bámultam az erkélyemen ücsörögve, mikor csodálatos színekben villogó különös repülőgépre lettem figyelmes. Olyan közel jött hozzám, hogy tisztán láthattam a formáját:

négy gömb egymással összekötve és egy ötödik gömb, ami a négy körül mozgott. Ez nem létezik - gondoltam magamban, csak képzelődöm.

Ekkor megállt e különös jármű előtt, mintha, vette volna a gondolataimat, mintha látott volna engem, és üdvözölt volna. Gondolatban arra kértem őket, ha ez igaz, tegyenek egy kört a házunk felett, bizonyítékként, hogy nem káprázat és képzelgés ez az egész. Teljesítették kívánságomat, aztán mindenik gömb, más-más színben kezdett egyre nagyobb sebességgel villogni, míg egyetlen fehér fénygömbbé nem váltak és eltűntek az űr mélységében.

Ezen találkozás előtt, órákon keresztül Bibliát olvastam. Kimondottan olyan részeket lapoztam fel újra, amikre Ibi, vagy Hurtak prof. hívta fel a figyelmünket, miszerint, azok valóságos ufo leírások. Évekkel ezelőtt felfedeztem már én is, csak elhessegettem a gondolatot, nem mertem kimondani, megemlíteni senkinek, nehogy örült művészléleknek könyveljenek el.

Pedig teljesen egyértelmű néhány beszámoló. Például: a Bibliában, Ezékiel próféta könyve 1:1, 4 (Károli Gáspár fordítás)

1. „És lőn a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok közt a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkoznak az egek, és láték isteni látásokat.”
4. „És láttam, és ímé forgósél jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, amely körül fényesség vala, közepéből mintha izzó ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből.”
5. „És belőle négy lelkes állat formája tetszék ki, és ez vala ábrázatjok: emberi formájok vala.”
6. „És mindeniknek négy orczája vala, és négy szárnya mindeniköjöknek.”
7. „És lábaik egyenes lábak, és lábaik talpa mint a borjú lábának talpa, és szikráznak vala, mint a simított ércz színe.”
8. „Továbbá emberi kezek valának szárnyaik alatt négy oldalukon. Mind a négyöjüknek orczái és szárnyai.”
9. „Szárnyaik egymás mellé lévén szerkesztve, nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája irányába megy vala.”
10. „És orczájuk formája, vala emberi orcza, továbbá oroszlán-orcza mind a négynek jobb felől, és bika orcza mind a négynek bal felől és sas orcza mind a négynek hátul.”
12. „És mindenik az ő orczája irányába megy vala, ahová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban.”
13. „És a lelkes állatok közt látszék, mint egy égő üszög, amely lángolt, mint

a fáklyák, ide s tova futkározva a lelkes állatok közt, és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki.”

14. „És a lelkes állatok, ide s tova, mozognak vala, mint a villámlás czikázása.”
15. „És mikor ránéztem a lelkes állatokra, íme egy-egy kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orczájuk felől.”
16. „A kezek mintha társiskőből készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának egybeszerkesztve, mint-ha egyik kerék a másik kerék közepében volna.”
17. „Jártunkban négy oldaluk felé mentek vala, meg nem fordulnak vala jártukban.”
18. „És talpaik magasak valának és félelmetesek, és e talpak rakva valának szemekkel köröskörül mind a négynél.”
19. „És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak vala a kerekék is mellettök, és mikor fölemelkednek vala az állatok a földről, fölemelkednek vala a kerekék is.”
21. „Ha azok mentek, ezek is mennek vala, és ha azok álltak, ezek is állnak vala, és fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekék is mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekékben.”
22. „És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan, mint a csodálatos kristály, kiterjesztve felül fejük felett.”
23. „És mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának, egyik a másikkal összeérvén, mindegyiknek kettő vala, amelyek befedik vala innen és mindegyiknek kettő vala, amelyek befedik vala amonnan az ő testöket.”
24. „És hallám szárnyaik zúgását, mint sok vizeknek zúgását, így mint a Mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint valami tábornak zúgását, mikor állának, leeresztik vala szárnyaikat.”
25. „És lőn kiáltás a mennyezeten felül, amely vala fejük felett és ők megállván, leereszték vala szárnyaikat.”
26. „És a mennyezeten felül, amely fejük felett vala, látszék mint valami zafírkő, királyi székek formája, és a királyi székek formáján látszék mint egy ember formája azon felül.”
27. „És látám izzó érczként ragyogni, amelyet, mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte.”
28. „Mint amilyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség körös-körül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orczámmra esém, és hallám egy szólónak szavát.”

Ugye milyen csodálatosan le van írva egy olyan látvány és élmény, amihez foghatót az ember még sosem látott és nincsenek szavai sem, hogy megfogalmazza azt.

Olyan bölcs hasonlatokkal élt az író, hogy napjainkban már többen is elkészítették e jármű makettjét, nemrég láttam egy fotót a NASA által elkészített példányról.

De, van ennél elgondolkodtatóbb rész is a Bibliában, mégpedig Jézusról, a Márk ev.: 9:2-9

- 2: „És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost és felvivé őket csupán magukban, egy magas hegyre, és elváltozék előttük,”
- 3: „És a ruhája fényes lőn, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéřített,”
- 4: „És megjelenék nékik Mózes, Illéssel együtt, és beszélnek vala Jézussal.”
- 5: „Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lenni: csináljunk azért, három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.”
- 6: „De nem tudja vala, mit beszél, mivelhogy megrémülének.”
- 7: „És felhő támada, mely őket befogadá, és a felhőből szózat jöve mondván: Ez az én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.”
- 9: „Mikor pedig, a hegyről leszállának, megparancsolá nékik, hogy senki-nek ne beszéljék el, amit láttak vala, csak amikor az embernek Fia a halálból feltámad.”

Sok helyen olvastam már, a modern ufokutatók feljegyzéseiben, hogy bizonyos ufók, felhőbe burkolózva közelednek a Földhöz, illetve felhőnek álcázott védőburokkal veszik körül úrhajójukat, hogy észrevétlenül tevékenykedhessenek.

Mózes könyvében is olvashatunk ilyen mondatokat: Mózes II. könyve 34:2, 3, 4, 5, 29, 30

- 2: „És légy készen reggelre, és jöjj fel reggel a Sínai hegyre, és állj ott előmbe a hegy tetején.”
- 3: „De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mutakozzék az egész hegyen, juhok és barmok se legeljenek a hegy környékén.”
- 4: „Vágott azért két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és felkelvén reggel, felméne Mózes a Sínai hegyre, amint az ÚR parancsolta néki, és kezébe vevé a két kőtáblát.”
- 5: „Az ÚR pedig, leszálla a felhőben, és ott állá ő vele és nevén kiáltá az Urat (Mózes)”

29: „És lőn, amikor Mózes a Sínai hegyről leszálla (a Mózes kezében vala a bizonyosság két táblája, mikor a helyről leszálla) Mózes nem tudta, hogy az ő orcájának bőre sugárzik, mivelhogy Ővele szólott.”

30. „És mint Áron és az Izráel minden fiai meglátták Mózes, hogy az ő orcájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá.”

De ma már rengeteg az ilyen beszámoló. Mi több, Szalay Iván, a Te-rentő UFO Istenek című könyvében azt magyarázza, hogy Jézus egy ufonauta. Idézek: „A halotti lepel vizsgálatából egyértelművé vált, hogy Jézus olyan biológiai és fizikai jellemzőket mutató tulajdonságokkal rendelkezett, amelyek nem találhatók meg az embernél.” Vagy „Az egyetlen megmaradt logikus következtetés az elmúlt évezredek-ből fellelhető, ufókra vonatkozó információk ismeretében és birtokában ki lehet jelenteni, hogy Jézus Krisztus az ufo szóval jelölt civilizáció tagja volt.”

Vagy: „Ha elfogadjuk a tudósok azon feltételezését, hogy a leplen látható képlenyomatot valamilyen eddig ismeretlen sugárzás okozta, jogosan merül fel a kérdés, hogy a feltételezett sugárzás – melynek eredménye ott van a leplen – honnan ered, honnan származik?”

„A vizsgálatok közé tartozott az ultraibolya fényvel való átvilágítás. Ez a vizsgálati módszer

is örök időkre emlékezetes eseményként marad meg a kutatók számára, mert az ultraibolya fény alkalmazásakor a leplen lévő test fluoreszkálni kezdett, a kép szinte elvált és kiemelkedett a vászon síkjából. A lepel háttere szürke volt, míg a test zölden fluoreszkált és teljesen plasztikussá varázsolta Jézus alakját.” (Tehát háromdimenziós képet produkál ekkor.)

„Jézus leplén könnyedén felismerhető egy hosszúkás fej, amelyet vállig érő hosszú haj keretez. Az arcot hosszú szakáll borítja, mely lenyúlik az áll alá, és annak vége teljesen egyenesre van levágva. A szakáll ily módon való nyírása, eltér az akkori zsidó férfiak szakállviseletétől, de teljes azonosságot mutat a perzsák által ábrázolt, óriási szárnyas istenekével.”

Még mindig Szalay Iván könyvéből idézek:

„János apostol – Jelenések Könyvében – az is megtalálható, hogy az istenek, (az ufok), mely csillagrendszerből érkezhettek a Földre, természetesen az emberiség kultúrtörténetének legújabb információinak ismeretében.”

„Nagyon távoli dolgok felismerése és összekapcsolása teremtett lehetőséget ahhoz, hogy e könyvnek (mármint az övének) módjában legyen elsőként kimondani, a Bibliában rögzítettek alapján azt a tényt, hogy az

istenek, az ufok és Jézus is, a Szíriusz ikercsillag páros bolygórendszeréből érkezhettek Földünkre.”

Idézi is a Bibliát, de más fordításban, ezért én, a Károli Gáspár fordítását idézem, a saját Bibliámból: Jelenések könyve 1: 12, 13, 14, 15, 16.

- 12: „Megfordulék azért, hogy lássam a szót, amely velem beszéle, megfordulván pedig, láték két arany gyertyatartót,”
- 13: „És a két gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve.”
- 14: „Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a gypjű, mint a hó, és a szemei olyanok, mint a tűzláng,”
- 15: „És a lábai hasonlóak valának, az izzó fényű érczhez, mintha kemenében tüzesedtek volna meg, a szava pedig, olyan, mint a sok vizek zúgása.”
- 16: „Vala pedig a jobb kezében hét csillag, és a szájából kétélű éles kard jő vala ki, és az ő orczája, mint a nap amikor fénylik az ő erejében.”
- 17: „Mikor pedig, láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj, én vagyok az Első és az Utolsó.”
- 18: „És az Élő, pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai.” (Tudása!)
- 19: „Írd meg, amiket láttál, és amik vannak, és amik ezek után lesznek,”
- 20: „A hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és amely hét gyertyatartót láttál, az a hét gyülekezet.”

Azt hiszem egyértelmű, de itt idézem a 3. versét is e résznek:

3: „Boldog, aki olvassa, akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratk abban, mert az idő közel van.”

Aztán a 21: 3, 4, 9, 10, 11, 23

- 3: „És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenük.” (igen, velünk van, már milliók élnek meg ezt a csodát, és látják az új világot, ahol:)
- 4: „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemekről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.”
- 9: „És jöve hozzám egy a két angyal közül, akinél a hét utolsó csapással telt hét pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.”

- 10: „És elvive engem lélekben, egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből!”
11. „Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisza jáspis kőhöz, ”
23. „És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne, mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövetnéke a Bárány.”

Ez már egy másik dimenzió, ahol fényttestben, fénylények leszünk mi is.

Drunvalo Melchizedek „Az élet virágának ősi titka” című könyvében arról ír hogy a „dimenziók mindegyike egymás felett helyezkedik el, és a tér/idő minden pontja tartalmazza egészüket. Bárhol kaput nyithatunk bármelyik dimenzióba. Egyáltalán nem számít a kiindulási pont, amennyiben ismerjük a dimenziókat, és persze képesek vagyunk az isteni szeretet gyakorlására.”

Ebben a könyvben nagyon szépen le van vezetve a teremtés folyamata, az élet kialakulása. Ezt kellene tanítani a fiataloknak! Azt is ebből a könyvből tanultam meg, hogy a mi világegyetemünk – a csillagtól az atomig – alaphullámának hossza megközelítőleg 7,23 centiméter. Ezért „szent” a hetes szám, mert ez a mi univerzumunk, a harmadik dimenzió hullámhossza. Isten hét nap alatt teremtette. A teremtésben a legfontosabb szerepet játszó tényezők a fény és a hang. A szívárvány 7 színe, a zenei hangskála 7 alaphangja, az emberi test 7 energiaközpontja, ami alkotja a csakrarendszert, mind-mind csak a mi dimenzióknak sajátosságai. Szerintem, ezt jelenti Jézus kezében a hét csillag és a hét gyertyatartó, hogy Jézus teremtette, felügyeli és irányítja e dimenzió fejlődését, az ő kezében van a kulcs a magasabb dimenzióba való átalakulás megvalósításához. (a szeretet törvénye!)

Azt is fontosnak tarom megemlíteni, hogy ma a teremtés hetedik napjában élünk, amiről azt írja a Biblia a Mózes I. könyve 2:1

- 1: „És elvégezteté az ég és a föld, és azoknak minden szerepe.”
- 2: „Mikor pedig, elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, melyet alkotott vala.”
- 3: „És megáldá Isten a hetedik napot és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.”

Mózes II. könyve 31:17 verse:

17: „Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat nap alatt

teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig, megszűnt és megnyugodott.”

Ennyit a 7-es számról, e szent számról.

Persze, amikor először olvastam a Bibliát, nem értettem minden esetben, mit jelentenek ezek a versek, de mégis megmozgattak valamit, a nagyon mélyen bennem szunnyadó ősi tudásból, mert éreztem, hogy, ha ebben a témában tovább keresek, sok titokra fényt deríthetek.

Tudtam, hogy álmaim és látomásaim ezzel kapcsolatosak. Tudni akartam, ki vagyok én, miért látok, hallok, álmodok és tapasztalok olyan dolgokat is amiket mások nem a környezetemben.

Először azt hittem, hogy örökbe vettek, csak nem árulják el nekem, azért érzem idegennek magam a saját családomban is, de ahogy nőtem és egyre nőtt az élettapasztalatom, megértettem, hogy én tényleg más vagyok, mint az átlag ember, lehet, hogy egy másik bolygóról pottyantam ide, mert én tudom, hogy van egy magasabbrendű szeretet, mint amit az emberek itt megélnék.

Ez a tudat indított el a keresés útján.

Mikor éjjel a csillagokat bámultam, vagy a szél simogatását éreztem arcomon, amikor énekeltem vagy rajzoltam, igazi örömet éreztem! Szerettem volna, ezt a békét és örömet érezni mindig, mindennel és mindenkivel!

Mivel magamban már megtapasztaltam, de mások társaságában nem ezt éreztem, azt hittem másokban van a hiba, és elhatároztam, hogy meggyógyítom e világot.

Kapcsolatba lépek Istennel, minden létező teremtményével és felajánlom szolgálataimat.

Ez azt jelentette, hogy akkor még, nem értettem meg, hogy Isten bennem van, csak hagynom kellene, hogy megnyilvánuljon. Istenhez, mint rajtam kívül álló, végtelen hatalommal bíró Teremtőhöz fordultam.

Már képes voltam a dolgok mögött meglátni Istent, de nem fogtam még fel, hogy ő mindenben, ami létezik, benne van. Mint ahogy a hullám az óceán megnyilvánulásainak egyik formája, úgy minden, ami van Isten megnyilvánulása. Tehát én is, te is, mi is. Ezt nevezzük EGYSEGNEK.

Hogy ezt megértsem, hosszú utat jártam be a kettőségben. Anyaként a gyerekeimre, társként a társamra, gyógyítóként a hozzám forduló ember-társaimra, tanítóként a tanítványaimra és tanítványként a tanítóimra vettem ki gondolataimat. És mivel a gondolat teremtő erő, minél tudatosabb annál erősebb, ezért a tükröképekben szép lassan felfedeztem önmagam.

Szeretettel odafigyelve mások tetteire, problémáira és örömeire, jobban megismertem önmagam, mert felismertem általuk, hogy mi az, amit még

szeretnék tudni vagy megtapasztalni.

Miután (1994-ben) elolvastam, Louise L. Hay : Az erő bennem van című könyvét, a tudás eljutott hozzám a legmodernebb megfogalmazásban is, be is fogadtam szeretettel, mert a szívemből szólt minden szava, mégis évek kellettek még ahhoz, hogy láthatóvá váljon gondolkodásmódomban, és természetemmé váljon .Ezt azért tartom fontosnak elmesélni, hogy láttasam: időre és türelemre van szükség, míg a felszínre törő, vagy befogadott tudás láthatóvá lesz az életünkben.

Én festő vagyok. Mikor befejeztem egy képet, eltávolodok tőle és még órákig gyönyörködöm benne. Ekkor még jobban feltöltöm örömmel a képet. Ezért fog szeretetet és örömet sugározni amíg csak létezik, mert öröm maga az alkotás és öröm ennek a visszatükröződése is.

Isten saját hasonlatosságára teremtette az embert. Ezért gondolom azt, hogy miután befejezte alkotását, megáll, hogy gyönyörködjön egy kicsit benne. Az ő alkotása persze, nem hasonlítható össze az enyémmel, hiszen ő világegyetemetek és csodálatos élő világot teremtett, ő abban leli örömét, ha látja, hogy alkotása a végtelen fejlődést szolgálja. Ő mindentudó, tehát csak tökéletes dolgokat alkot. Éppen ezért az emberben, kódolva van az alkotóképesség is, a szabadság, és a szeretet is. Így lehetőséget ad nekünk, hogy alkotásához hozzáadjuk a magunk alkotásait. Időt adott nekünk, hogy társteremtőkké válva, szabadon örömlenket leljük az ő, s végül a saját teremtéseinkbe. Ahogy mi emberek csodáljuk az ő végtelen bölcsességét és szeretetét, úgy csodál ő is minket, miközben pontosan így teremti meg a végtelen változás és fejlődés útját.

Mint anya a gyermekét, szeretettel figyel és egyengeti az ember útját, hogy mikor felnő, maga is teremtményé váljék, új világokat teremtve gyarapítsa, szépítse a LÉTEZŐ világot.

Ez az élet értelme, s mivel ez egy isteni tulajdonság és mivel DNS-ünkbe kódolta ezt a tulajdonságot, ezért jön el minden ember életében egyszer az a pillanat, amikor ez felszínre tör belőle.

Én nem a megvilágosodást kerestem, amikor feltettem a kérdést magamban, hogy „ennyi volna az életünk”? Eszünk, iszunk, szaporodunk, élvezzük mindazt, ami körülvesz bennünket, és amit hoz a sors, aztán meghalunk? Én az emberi test csodálatos felépítésében, az emberi lélek sokszínűségében gyönyörködve, biztos voltam benne, hogy többre vagyunk elhivatottak, mint egy kis hangya vagy más egyszerűbb felépítéssel rendelkező élőlény.

Nem lebecsültem a kis hangyát, sőt csodálni való minden képessége, inkább csak összehasonlítottam az emberi lényvel, azt a következtetést vontam le, hogy az ember egy világegyetemhez hasonlítható, annyira komplex, míg a hangya egy kisebb bolygóhoz a világegyetemben. Persze egyik sem fontosabb a másiknál, csak annyiban – gondoltam – hogy más a szerepük, a feladatuk.

Aztán, amikor anya lettem és figyeltem méhembem a kisbabám fejlődését, amikor legelőször a szemébe néztem, és éveken át, gyönyörködtem a testi-lelki fejlődésében, meggyőződtem a Teremtő létezésében. (Kedves tudósok! Íme egy bizonyíték! Maga az ember.)

Mivel a látszat az, hogy én és a gyerekem vagy én és a víz, a tűz, a levegő, a föld, mind-mind különálló létezők vagyunk, először Istent is magamon kívül állónak képzeltem el.

Igaz, őt egy e dimenzió kívüli magas intelligenciának gondoltam, aki ha képes volt megteremteni e csodát, akkor képes meghallani és válaszolni is nekem. Mivel ebben hittem, ez volt a meggyőződésem, hogy felismerjem, és be is tudjam fogadni őt, pontosan így jelent meg nekem. Elég volt kifejeznie a hajlandóságomat, és megnyílnak előtte, s ő értelmi szintemnek megfelelően válaszolt minden esetben.

Amikor abban hittem, hogy Isten hallja az imáimat és egy szép napon úgy fog nekem válaszolni, jelt adni létezéséről, ahogy én azt be tudom fogadni, tehát megszólal vagy valamilyen látható formában, megjelenik előttem, akkor meg is szólalt, olyan hangon, aminek a tökéletességéből tudtam, hogy ez Ő, a teremtő hangja. Annyi szeretet és béke csengett ki belőle, amit senki más nem tudna pár szóban kifejezni. Megfogadtam minden szavát, tanulmányozva a Bibliát, megpróbáltam megélni a mindennapokban a szeretet törvényét. Elhatároztam, hogy ezután minden tudásommal és tettemmel Istent szeretném szolgálni. (akkor még nem tudtam, hogy nem lehet magasabb fokon szolgálni Istent, mint egyszerűen csak Isten-tudatosságban, örömben létezni.)

Meg akartam találni ennek a legjobb módját. Mivel erre összpontosítottam minden figyelmemet, lépten-nyomon különböző vallású emberekkel, papokkal és más vallásvezetőkkel találkoztam. Mivel az volt a meglátásom, hogy egyikük sem, úgy éli meg a szolgálatot, ahogy azt én a szívem mélyén gondolom, ezért úgy láttam jónak, ha továbbra is a Bibliát, abból is ma már az Új szövetséget tekintem útmutatónak, és egyenesen Istennel tartom a kapcsolatot. A szívhangom még nem volt elég, lépten-nyomon jeleket kértem. Ma tudom, hogy ez a tudatlanságomat tükrözte, de Isteni énem

azért teljesítette kérésemet, mert minden esetben az iránta érzett szeretet és csodálat vezérelt. Az én nyelvemre nem voltak lefordítva, s ha voltak is, nem jutottak el hozzám a román diktatúrában olyan könyvek, amiből több visszajelzést kaphattam volna. A Biblia volt mindenem, a szívhangom, és az imáimra kapott visszajelzések

Így, én mindent, a magam hite, megértése és megtapasztalása által tanultam meg.

Amikor sok év után, először volt két kerek hónapom arra, hogy ha akarok egész nap olvashatok, még enni sem kívántam, és ha igen, akkor is csak gyümölcsöket ettem. Utólag elgondolkodtam azon, hogy tulajdonképpen egy 70 kg-os szervezet vidáman megvan naponta 4-5 almával és 2-3 l vízzel.

Ekkor kezdtem el aurát is látni, tehát amikor később ezekről olvastam, megerősödött bennem az a hit, hogy az étkezés igenis befolyásolja a legfinomabb érzékszervünk: a harmadik szem működését. Könnyebb csendet teremteni, meditálni, órákon át, olvasni és kitartóan kutatni, ha testünket nem tömjük tele nehéz ételekkel, italokkal. Az állati eredetű táplálék az állati ösztöneinket hozza felszínre, a fénnel telített növényi táplálék és a szellemi táplálék, az isteni énünket erősíti és hozza felszínre. Meg lehet figyelni, hogy aki hússal húst eszik, milyen agresszív, hogy ugrik egyetlen sértő szóra és milyen stresszel telített az élete. Aki legalább 80%-ban gyümölcsökön és zöldségeken él, az, nyugodt, békés, mosolygós ember. Arról nem is beszélve, hogy sokkal egészségesebb.

Nem azt mondom, hogy elég az étrendünkre odafigyelni és megvilágosodunk, de azt igenis állítom, hogy csak ép testben lakozhat, ép lélek. A mondás is azt tartja, hogy „az vagy, amit megesszel”! Sejtjeink állandóan újjászületnek, regenerálódnak, természetesen abból az alapanyagból, amit biztosítunk számukra. Ha tiszta levegő és víz helyett mérges gázokkal teli környezetben élünk és állandóan alkoholos vagy szénsavas italokat fogyasztunk, milyen sejtek születnek 70%-os víztartalmú szervezetünkben? Ha valaki szereti és csodálja az életet, e csodálatos emberi testet, vigyáz rá, ápolja, s mérgezés helyett táplálja azt. Ezért van az, hogy megvilágosodott emberek általában fénnel, tiszta vízzel és növényi eredetű élelmiszerekkel táplálkoznak.

Ez az én meggyőződésem, nekem is nagyon sokat segített a gyógyulásban és mások is hamarabb meggyógyultak, akik megfogadták ezt a jó tanácsomat.

Aki részletesebben is szívesen olvasna erről, akár tudományos okfejtéseket is, annak ajánlok néhány jó könyvet: P. Jentschura és J. Lokkämper:

Teljes megtisztulás; R. O. Young PHD és Shelley R. Young: A PH CSODA; és Masaru Emoto: A víz rejtett bölcsessége.

Ez utóbbiból, muszáj idézzek egy kis részletet, olyan lenyűgöző:

„Tehát a víz képes információt másolni és tárolni. Kijelenthetjük, hogy az óceánok vize emlékeket őriz a benne élő lényekről. A gleccserek talán a bolygó történetének évmillióit rejtik magukban.

A víz körbejárja a Földet, átáramlik a testünkön, és szétterjed a világ minden részén. Ha képesek lennénk elolvasni a víz emlékezetében tárolt információt, eposzi méretű történet tárulna fel előttünk. A vizet megérteni nem más, mint megérteni a világegyetemet, a természet csodáit és magát az életet.”

„Ha víz előtt ülünk, és a szeretet és hála üzenetét sugározzuk magunkból, valahol a világon, valaki szeretettel és hálával telik meg. Egy lépést sem kell tennünk. Az előttünk lévő víz a világ minden vizével kapcsolatban áll. A víz, amelyet figyelünk, a világ minden részén lévő vízzel rezonanciába lép, és szeretetteljes üzenetünk a világ minden egyes emberének a lelkéhez eljut. A világot szeretettel és hálával vonhatjuk be. Ebből egy tündöklő morfogenetikus mező jön majd létre, amely megváltoztatja a világot.”

„A világegyetemet átszelő hosszú útja után, a víz szeretettel és hálával a szívében a Földre érkezett. Ez a szeretet és hála teremtette az élet első szikráját, majd biztosította a fejlődéshez elengedhetetlen gyengéd gondoskodást.”

És gondoljunk bele, a víz ott van mindenütt: a levegőben, a földben, az emberi testben, az óceánokban és minden élőlényben. A fény és a víz az élet alapja. Ha átlapozzuk ezt a könyvet (a M.Emotojé) és megcsodáljuk a vízkristályokról készült fotókat, azt hiszem lehetetlen, hogy legalább néhány percre ne ébrednénk Isten-tudatosságunkra.

Utána, bárhova nézünk e világban, jusson eszünkbe a víz természete, ennyi a teendők.

Íme egy tudós, aki az EGYSÉG-et bizonyítja, és az egyik legszebb utat mutatja az értelmes lényeknek, a szellemi szabadság, az igaz szeretet és Isten-tudatosság eléréséhez.

Tisztítsuk meg a Föld vizeit, és biztosítsuk a szeretet folytonos áramlását, mert haldoklik! Most ragadom meg az alkalmat, hogy a halál fogalmáról és a félelemről is beszéljek.

Az emberi félelem, minden fajta emberi félelem, a halálfélelemből fakad. Aki megszületik e világba, az egyszer meg is fog halni. Helyesebben

fogalmazva, akinek a teste megszületik ebbe a világba, annak a teste meg fog halni egyszer. Ezért fontos a halálról is beszélni.

Aki megtapasztalja egyszer, bármilyen módon, a testen kívüli élményt, annak általában megszűnik a halálfélelme. Miért? Mert tudomást szerez, tapasztalatot, a TUDAT örök létezéséről. Megéli, hogy létezik a teste nélkül is, lát, hall, gondolkodik, érez.

De aki nem élt meg ehhez hasonlót, az fél a haláltól.

A gyógy mód erre is, persze, a megvilágosodás. A megvilágosodott ember, tudatos létező, nem a testével azonosítja önmagát, ő már tudja, hogy a test a szellem által létrehívott megnyilvánulás.

De sokan vannak még, akiknek kell még egy kis segítség ennek megéréséhez.

Most elmesélek néhány történetet, amelyet gyógyítóként tapasztalhattam meg.

Külön könyvet írhatnék erről, úgyhogy csak a legemlékezetesebbeket említem meg.

Egyik tanítványom, aki meggyógyult teljesen évekig tartó betegségéből, egy szép napon azzal a kéréssel toppant be hozzám, hogy menjek vele, (visz és hoz autóval), mert az édesapja rettenetes fájdalomtól szenved, nem bírja nézni, segítsék neki. Voltak orvosnál, kap fájdalomcsillapítókat, ki van írva műtétre, májrákja van. Teljesen besárgult már, nem tud enni, inni sem, és ha így megy tovább, a műtéig sem bírja ki.

Már napok óta gyözködi az apját, hogy jöjjenek el hozzám, de mivel ő református kántorként szolgálta Istent, nem tud hinni az ilyenfajta csodákban, gyógyításban.

Most, hogy ennyire szenved, eljutott arra a pontra, hogy kéri szépen, hogy vigyelek el hozzá.

Már mozdulni sem tud, remeg és kiabál már a fájdalomtól.

Ez volt az első eset, hogy én mentem egy beteghez, mert arra tanítottak a régi gyógyítók, hogy mindig a beteg menjen a gyógyítóhoz, mert már azzal megteszi az első lépést a gyógyulásért.

Ahogy beléptünk a lakásukba, hallani lehetett a beteg bácsi hangjából, hogy nagy fájdalmai vannak. Nagyon örült, hogy megjöttünk és kérte, hogy siessünk hozzá, mert alig bírja tartani már magát. Letettem a kabátomat és elindultam a hang irányába. Körülbelül 8 métert kellett megtennem, a nappalin keresztül az ő szobájába, és ennyi időm volt mindarra, amit más esetekben a kézzátételes energiaátadás előtt szoktam tenni. Ott állt a bácsi,

félig felemelt kezekkel és remegett. Az arc kifejezése leírhatatlan. A fia sírva biztatgatta, hogy ne féljen, nem sokáig kel már szenvedjen, itt van az „angyal”, aki enyhíteni fog a fájdalmaim.

Ima helyett, csak annyit tudtam mondani magamban, hogy:

-Most segíts meg Istenem, adj erőt és bölcsességet, hogy segíthessek! Most irányítsd a lépteimet!

Végigvittem a jobb kezemet a csakrái fölött (a hátgerince mentén), és a szívcsakrája fölött megállapodtam, mert ott szívta mint egy nagyon erős mágnes a kezemből áramló szeretetenergiát. Forróságot és bizsergést éreztünk mindketten.

Öt perc elteltével, a bácsi mély levegőt vett, megkönnyebbülve leült a kanapéra, és mint nagypapa az unokáinak, mesélni kezdett.

Olyan csodában volt része, hogy alig várta, hogy örömét megossza velünk.

- Képzeljétek el, Isten úgy erősítette meg a hitet bennem, hogy látást láttam. Kántor voltam 30 évig és igaz hitű mély vallásos ember, de még soha nem adatott meg nekem, hogy Isteni látásban legyen részem. Angyal képében jöttél felém, drága Ella. Mintha lebegtél volna, a lábad nem érte a földet, s csodálatos fehér ruhában láttalak, hatalmas fehér szárnyakkal! Szébb angyalt elképzelni sem tudtam volna és most, a valóságban jött felém, mosolyával biztatott, hogy higgyek benne, meg fogok gyógyulni. Minden rendben van.

Azt is elmondta, hogy amikor a háta mögé kerültem, nem láthatott, ezért, mikor érezte, hogy teljesen újjá született, megfordult, hogy még egyszer láthassa az angyalt.

Már nem látott szárnyakat, de a tekintetem és a mosolyom ugyanaz volt.

Milyen csodálatosak Isten ajándékai. Mindkettőnknek olyan módon nyilvánult meg, aminél mélyrehatóbb hiterősítést, elképzelni sem lehet.

Pár napig ki is tartott az öröm, de a következő héten időpontot kértek, hogy újra találkozzunk. Ekkor derült ki, mi a lelki fájdalma, az igazi szellemi oka betegségének.

Harminc év házasság után, méhrák vitte el, egy év alatt, drága feleségét.

Ő gondozta, fáradhatatlanul, és sosem érezte, hogy beteg lenne.

A temetés közben, már eldöntötte, hogy ő nem tud, és nem is akar egyedül tovább élni.

Ígéretet tett szerelmes társának, hogy hamarosan követni fogja őt.

Ezzel a döntésével teremtette meg magának a halálos betegséget. Hat hét sem telt bele, és májrákot diagnosztizáltak nála, olyan súlyosat, hogy ki is írták műtétre.

Nem akarja, hogy megműtsék, azt szeretné, hogy mielőbb együtt legyen a feleségével. Azt szeretné kérni tőlem, hogy legyek a fia mellett, gyógyítsam meg a lelkét, ahogy már egyszer megtettem, akkor nyugodtan hal meg.

Ekkor én hosszan elbeszélgettem vele életről-halálról, mindannyiunk küldetésének fontosságáról, az élet tiszteletben tartásáról – legjobb tudásom szerint.

Éppen ezért, magamban kerestem a hibát, mikor a halált választotta az élet örömei helyett. Sok év kellett, míg megértettem, hogy a legtöbb, amit elérhet e dimenzióban az ember az a halálfélelem feloldása, a tudatos átlépés e dimenzióból egy másikba.

Az utolsó alkalomkor, amikor eljött hozzám, boldogan mesélte, hogy sikerült megértetnie fiával, hogy soha nem válnak el, csak egy ideig nem láthatják egymást. Most oda megy, ahol nagyobb szükség van rá, és mivel a fiú is nagyon szerette az édesanyját, elengedte apját, akinek egyetlen vágya az volt, hogy újra együtt legyen a lélektársával.

Aznap reggel, mikor be kellett volna feküdjön a kórházba, a műtét miatt, már nem kelt fel, kilépett e dimenzióból.

A négy éves kislány unokája, ugyanazon a reggelen, arról számolt be szüleinek, hogy egy csodálatos angyalt látott az ágya felett, aki azt ígerte, hogy sokszor eljön még hozzá, mert nagyon szereti őt.

Az én ajándékom Istentől, ennek az esetnek a kapcsán az volt, hogy ekkor derült ki, hogy a 12 éves fiam aurát lát.

Már többször találkozott a bácsival és fiával, jó baráti viszony alakult ki közöttük és most az egyszer (amikor utoljára jártak nálunk), engedélyt kért, hogy a gyógyítás alatt, ő is velünk lehessen. Szótlatlanul ült a fotelben egészen addig, míg el nem kezdődött a kézzelátételes energia átadás. A szív csakra fölé tettem a kezem, de nem éreztem, és nem láttam semmit. Vártam türelemmel és mintha a kisfiam gondolatolvasó lett volna, megszólalt, hogy:

- Anyucikám, ne oda tedd a kezed, a bácsi nem tudja már befogadni a fényt, már csak a kezeiben és a lábaiban látom az életenergiát.

Természetesen izgalomba jöttem ezektől a tapasztalatoktól, és elkezdtem olvasni és jobban odafigyelni a gyerekek látóképességeiről. Megtudtam, hogy 6 éves korukig minden gyermek látó. Van aki aurát lát, van aki angyalokat, van aki emlékezni képes múlt életeire és sok olyan gyerek van aki felismer személyeket s tárgyakat előző inkarnációjából.

Egy halhatatlan mester azt tanítja, hogy amikor úgy dönt egy megvilágosodott mester, hogy újra inkarnálódik, akkor jeleket hagy magának,

hogyan az új életben hamarabb ráébredjen valódi önvalójára. Az élet törvénye alapján ugyanis, ahányszor testet öltünk, annyszor felejtjük el teljesen a múltat és újra végig kell járjuk a megvilágosodás útját. Hogy ez már ne vegyen annyi időt igénybe és hogy biztosra menjünk, jeleket hagyunk magunknak. (Amiből persze mások is tanulhatnak, ha bölcsen felismerik). Ezek lehetnek helyek, festmények, edények, vagy olyan egyszerű tárgyak, mint például egy kendő, egy sapka, egy bot, egy csésze vagy egy könyv, amit megtalálva vagy újraolvasva emlékezni kezdünk. Olvastam arról is, hogy a testen lévő stigmák is lehetnek ilyen segítő jelek, (nekem a jobb térdemen van egy tökéletes szív alakú barna folt, de ennek nem fedeztem fel még az üzenetét). És vannak még az álmok. Szellemi énként az álmainkon keresztül próbál tanítani, emlékeztetni bennünket valódi önmagunkra. Tulajdonképpen engem is ez gondolkoztatott el a legjobban, hogy hogyan létezik, hogy megálmodom a jövőt, vagy választ kapok kérdéseimre egy álomban?

Erről beszélgetve egyik tanítványommal, kiderült hogy Sai Baba a múlt életeiben (háromszor már) halála előtt pontosan megjelölte a helyet, ahová legközelebb inkarnálódni fog.

Sai Baba egy kivételes Istenember, de akkor is egy élő példa, hogy van ilyen. Mindig meg is találták, fel is ismerték és ő bizonyította, mert sok mindenre emlékezett, hogy ő az.

Egy másik barátnőm arról számolt be, hogy saját gyermekei milyen különlegesek. A másfél éves kislánya, még nem is beszél, mégis tökéletesen megérteti magát mindenkivel. Ha közölni szeretne valamit, mosolyával elvarázsolja az embert, és mikor elkapja a tekintetét, akkor mintha megállna az idő pár pillanatra, mint egy hipnózis alatt, s egyszerűen érted a gondolatát. A négyéves kislánya is olvasni tud a gondolataiba, illetve hamarabb kimondja mint ő maga, amit szeretne. Például, mentek az óvodába autóval és anyuka már azon gondolkodott, hogy utána beugrik a fogorvosához. Abban a pillanatban megszólalt a kislánya, hogy ne félj nem fog fájni, és nem lenne jobb szólni neki, hogy jössz, mert ott megy az utcán, és az orvosra mutatott. Máskor arra ébred, hogy a kislány nem alszik, de nincs is ébren, mert nem hallja, ha beszélnek hozzá. Játszik a babáival, megszemélyesíti őket, s olyan történeteket mesél el, ami csak másnap fog megtörténni. Egy halálos balesetet is meglátott előre. Mikor rászólt az anyuka, hogy nem szabad ilyen dolgokat mondani (mert hangosan kiabált a gyerek, hogy segítség, meg fog halni!), azt vette észre, hogy a kislánya nem hallja őt, s mikor ölbe vette, olyan volt, mint aki mély álomból ébred és nem emlékezett a történetekre.

Az én kisfiam azért nem beszélt eddig auráról, mert senki sem beszélt körülötte ilyen dolgokról, de amikor látta és hallotta, hogy mit csinálunk, a világ legtermészetesebb módján hozzászólt.

Nagyon jó volt ez nekem.

Megerősítette hitemet és önbizalmamat. Ő egy tiszta lelkű, őszinte gyermek, aki nem olvasott, nem is hallott még aurákról és „harmadik szem” működéséről.

Sokszor megkértem, hogy segítsen nekem, mondja el mit lát? Így tudtam meg, hogy én másképpen látom a testben a diszharmóniát (betegséget) mint ő. Az aurában is más- más dolgokra figyelünk fel, de amikor ugyanarra a kérdésre keressük a választ, ugyanazt a választ kapjuk. Ekkor sem ugyanazt látjuk, de ugyanúgy értelmezzük.

Mindig is anyás gyerek volt, amit úgy fejezett ki, hogy szeretett mellettem lenni, ha lehet megérinteni, hozzám bújni. Nem látatlankodott, csak leült a közelemben felhúzott térdekkel és csendben figyelt. Egyszer azt mondta, hogy senkinek nincs olyan szép aurája, mint amilyen az enyém. Egyszerű fehér de csodálatosan fényes, úgy ragyog mint a Nap, hatalmas, nincs is körvonala csak egyre gyengébb a fényessége majd egybeolvad a mindenséggel.

Én azt hiszem így látja minden gyerek az édesanyját, mert a saját érzelmeit vetíti ki, a saját makulátlanul tiszta szeretetét.

Néha alakzatokat is látott a fejem fölött: forgó piramist, háromszöget ragyogó szemmel a közepén (ezt egy látó is mondta egyszer nekem), vagy aranygömböt.

Mikor a saját előadásomra készülődve megkérdeztem egyszer, hogy milyennek látja az aurámat, a következőket mesélte:

- A szíved tájékán növekedni kezdett egy szem alakú zöldes-kékes fény. Ennek a közepében kialakult és egyre erősebb fényt áraszt, egy fehér fénypont. Gyorsan növekszik, olyan alakja van mint egy szivar, de tovább növekszik és már olyan mint egy oszlop ami még tovább tágul, körülvesz téged és olyan magas, hogy nem is látom a végét.

Egy fehér fényoszlopban álltam, mely összeköti az eget a Földdel.

Így indultam megtartani első előadásomat a szeretetről. Az volt a címe, hogy „A szeretet, mint gyógyító erő”. Sokan kérdésekkel készültek, s így sokszínű, tanulságos beszélgetésbe ment át az előadás, pontosan úgy, ahogy én mindig is szerettem volna. A végén egyenként jöttek oda hozzám időpontot kérni, személyesebb beszélgetésre.

Öröm volt látni, hogy ennyi embert érdekel ez a téma, még a fiam osztályfőnöknője is jelen volt. (Mert az Oktatási és Kulturális Minisztérium

hívott meg előadást tartani saját munkatársainak).

Ennek köszönhetően, még abban az évben, amikor eltört a fiam lába, mentők helyett engem hívott telefonon, hogy menjek gyorsan, elesett a fiam a lépcsőn, ordít a fájdalomtól, s azt mondogatja, hogy „anyukámat tessék hívni, ő meggyógyít.”

Az volt a meglepő, hogy a tanárnő is annyira erős hittel rendelkezett, hogy megkérdezte, hogy „azért mentőt is hívjunk?” Ez kötelessége.

Egyszerre érkeztem a mentősökkel, de milyen érdekes, hogy ehhez az esethez, pont egy olyan mentőorvos érkezett ki, aki látott már ilyen „csodákat” és előre engedett, hogy én nézzem meg először a gyermekemet.

Ahogy a fiam meglátott, messziről biztatni és könyörögni kezdett ilyen szavakkal, hogy „Gyere gyorsan anyucikám, tedd rá a kezed, gyógyíts meg, mert nagyon fáj!”

- Itt vagyok már kicsim, ne sírj, minden rendben – válaszoltam és már tettem is a dolgomat.

Mindenki meglepődött, hogy a gyerek elcsendesedett, vett egy mély lélegzetet és mosolyogva mondta, hogy:

- Tudtam, hogy meggyógyítasz, tudtam, hogy csak addig kell kibírjam, míg ide érsz. Szeretlek anyucikám, édes anyucikám!

Pár perc után, a mentőorvos megkérte a gyermeket, hogy engedje meg, hogy ő is rátegye egy kicsit a kezét, hogy eldönthesse, van-e szükség a mentőre? Megállapította, hogy ez bizony el van törve, be kell mennünk a kórházba, de mikor elindultunk, arra kért legyek végig a gyermekem mellett, tartsam nyugodtan rajta a kezem, az anyai szeretet mindig gyógyít és csodákra is képes, látott még ilyet.

A kórházban a röntgenfelvétellel a kezünkben, még két órát vártunk az orvosra aki be kellett volna gipszelje.

Mikor bejutottunk az orvoshoz, a fiam megjegyezte, hogy már meggyógyult, mert az anyukája képes volt kézrátétellel őt meggyógyítani.

Még egy orvos, aki nem lepődött meg ezeken a szavakon és úgy döntött (lehet hogy csak kíváncsiságból), hogy újra csináltat egy röntgenfelvételt. Megállapította, hogy az eltelt 2 óra alatt majdnem teljesen összeforrt a csont, ezért csak sínbe teszi, egy kötözést tesz rá, és egy hét múlva újra megnézi. Addig naponta legalább 2-3 órát tartsam a kezem a gyerek lábán, ennyi volt az orvosi utasítás. Így gyógyult meg egyetlen hét alatt.

Hány ilyen orvos van még a világon? Lehet, hogy már nagyon sok, de az is lehet, hogy a szinkronicitás törvényére akart példát mutatni nekem az élet. Ekkor kezdtem figyelni erre és azért is tartottam fontosnak elmesél-

ni, hogy segítsék megérteni mindenkinek, hogy a mindennapi történések tanítanak minket. Addig- addig ismétlődnek bizonyos élethelyzetek az életünkben, amíg fel nem fedezzük az értelmüket, az összefüggéseket.

Tehát a megvilágosodáshoz, a tisztánlátáshoz elég volna a mindennapi tapasztalatunk. Sok idős ember ennek köszönheti a bölcsességét, a lelki békéjét és szeretni tudását. Hetven éves korára meg is világosodhat, minden meditáció és olvasgatás nélkül.

A baj az, hogy ez ritka. Addig amíg valaki vagy valami nem hívja fel a figyelmünket, addig képtelenek vagyunk észrevenni a felszín mögötti lényegét: az élet igazi értelmét, a szeretet fontosságát és erejét.

Ezért tudatosan kell keresni, figyelni, befogadni és tovább adni mindazt, amit már tudunk a világunkról, az élet szépségeiről és a lét értelméről.

Saját példánkkal ébresszük rá a többi embert, milyen csoda, milyen isteni ajándék maga az élet. Ne herdáljuk el, élvezzük ki minden pillanatát, mert az az öröm, az a bölcsesség és szeretet kell a következő dimenzió megteremtéséhez, amit eddig felszínre hoztunk magunkból.

Minden tapasztalás és gondolat hozzáadódik a meglévő teremtéshez és abból születik egy még összetettebb, még magasabbrendű fejlődés, az állandó változás alapja.

A mi szeretetünk, minden egyes emberé egyenként, hozzáadódik a mindenséghez, és az nyilvánul meg a következő pillanatban, mindenben, ami létezik. Így függ össze minden, mindennel és mivel egyek vagyunk, fontos nekem, hogy te is tudd mindezt.

Mikor mindenki Isten-tudatosságban él, mindenki szeretetben is él, mert azt teremti.

Ekkor lesz „e világnak” vége és e világban is örök béke.

Az első olyan beteg, aki a halált választotta, még nem segített megértetni velem, hogy mi is az igazi gyógyulás és gyógyítás. Sok mindent kellett még tanuljak és tapasztaljak.

Nem az az igazi eredmény, hogy valaki meggyógyul és tovább él, sokkal több az, ha valaki ráébred istenségére, megérti, hogy nincs halál és örökké él.

Legkedvesebb barátaim édesapja csontrákban szenvedett. Azzal a kéréssel fordultk hozzám, hogy menjek el velük a kórházba, tegyem rá a kezem apjuk lábaira, mert már a morfium sem segít fájdalmi enyhítésében, és ők már nem bírják nézni szenvedéseit. Sírvá kértek mindketten, menjek velük, így hát elmentem.

Első alkalommal semmi mást nem tehettem, csak feltöltöttem legyengült életerejét saját szeretetemmel, csak ültem az ágya szélén, lábai fölé emeltem a jobb kezem és hagytam, hogy az auránkban végbemenjen a kiegyenlítő-dés. Ilyenkor annyit tehetek még, hogy tudatosan rásegítek a folyamatra. Mit jelent ez? Azt a folyamatot ami amúgy is végbemegy, megerősítem azal, hogy arra összpontosítom minden szeretetemet és figyelmemet.

Ezt minden ember megteheti. Képzeld el, hogy minden lélegzetével, az oxigénnel együtt életerőt szív magába a végtelen isteni szereteterőből és gondolatával oda irányítja, ahol a fájdalom, betegség, diszharmonia kialakult.

A bácsi szeretettel fogadta segítő szándékunkat, így hamarosan tapasztalta az eredményt.

Míg ott voltunk nála, teljesen megszűntek a fájdalmai. Nem akarta elhinni, hogy létezik ilyen, mert sosem tudott hinni sem Istenben, sem semmilyen más erőben, csak saját magában és a saját két kezében.

A lánya évek óta próbálja megértetni velem, hogy az ember életében milyen fontos szerepe van a spirituális fejlődésnek, és ezzel érte el, hogy végre beleegyezett, hogy elvigyenek hozzá engem.

Annyira meghatódott az eredménytől, hogy másnap ő könyörgött, hogy vigyenek el újra hozzá. Három hónapon át, hetente kétszer találkoztunk. Megtanítottam meditálni és minden tudásommal azon voltam, hogy megtanítsam őt arra, hogy hogyan gyógyíthatná meg önmagát.

Mivel egész nap az ágyban volt, ahogy haza engedték, sokat jelentett számára minden, ami betöltötte a napját. Szép zenét vittem neki, gyertyát gyújtottunk meditációnk alatt, kellemes illatot és szép színeket vittünk a szobájába.

Két hét után képes volt egyedül kísértelni a mosdóba, és morfum helyett már csak enyhe fájdalomcsillapítót szedett. Elkezdett újra enni és már olvasni is tudott. (Hónapok óta lemondtak róla az orvosok és már járni sem tudott, enni is csak pépeset.)

Mint egy jó diák, tanult és készült a találkozóinkra. Tudásszintjéről egy konkrét esettel tett tanúbizonyságot.

A gyerekei a feleségével beszélgettek a konyhában, de mi elkezdtük a meditációt, hiszen azzal fogadott, hogy alig várta már, hogy odaérjek és meditáljunk. Már ment a zene, égett a gyertya, a füstölő, úgyhogy leültem a székre, s meditálni kezdtünk.

Ima után, képzeletben felépítettem magunk köré egy csodálatos fénypiramist, ami megvéd minket minden külső hatástól.

Annyi szépet és jót olvastam és hallottam Hurtak professzortól a pira-

mis alakzat pozitív hatásáról, hogy most ezt vizualizáltam, gondolva arra, hogy feltöltve gyógyító életerővel, isteni fényvel, erősebb hatást gyakorol majd, hiszen súlyos betegséggel állunk szemben.

Persze, én egy szót sem szóltam erről, én csak gondolatban építettem fel ezt a fénypiramist, ezért volt hatalmas öröm és tanúbizonyság a bácsi hitéről az, amikor megszólalt csendesen, hogy „beengedhetnének Marikát is (aki ekkor lépett a szobába) a piramisunkba, hadd lássa ő is!”

Természetesen - mondtam boldogan!

Három hónap elteltével a következő kérdést tette fel nekem:

-Végig gondoltam mi az, amit maximum elérhetek ebben az életemben. 88 éves vagyok, ha teljesen felépülök, akkor is csak vegetálás lesz az életem. Maximum, lemegyek egyet sétálni a parkban. Egész életemben ateista voltam, tartok attól, hogy jó dolgomban, megint gyengül majd a hitem. Szeretnék elmenni most, amíg ilyen erős a hitem. Szabad akaratomból ezt is megtehetem? Te megérted? Nem okozok fájdalmat ezzel?

Nem válaszolhattam mást, ebben az esetben sem:

- Mint mindig, hallgass most is a szívedre! A szíved hangja, egyben Isten válasza!

Két nap elteltével bevittette magát a kórházba. Nem akart otthon meghalni, a felesége miatt. Vasárnap volt. Megvárta a látogatási időt, hogy megölelje gyermekeit, elbúcsúzott tőlük, becsukta szemeit és meghalt. Utolsó mondata az volt (adta át Marika nekem), hogy:

- Mondjátok meg Ellának, hogy nagyon szeretem!

Akkor szomorú voltam. Úgy éreztem magam, mint az az orvos, aki sikeres műtét után elveszíti betegét.

Évek teltek el míg megértettem, hogy ez volt a legtöbb, a legnagyobb eredmény amit elérhettem. Egy ateista ember három hónap alatt olyan hitre, tudásra, Isten- tudatosságra tett szert, amire csak a tibeti buddhisták képesek, a lámák vagy a sámánok, s azok közül is a legmagasabb tudatossági szintet elérők csak, hiszen tudatosan lépett ki a testéből! A legnagyobb lelki békében meghozta a döntést, hogy újjászületik.

Ha egy kicsit is hozzájárultam ehhez, ha csak ezért születtem e világra, csak ezért tanultam és szántam rá rengeteg időt, hogy felfedjem az életünk értelmét, hogy meg tudjam értetni magamon kívül, még csak egyetlen egy emberrel is, már megérte.

Csodálatosak Isten dolgai. Íme egy példa mely rávilágít arra is, hogy azal kapjuk a legnagyobb hálát és fizetséget, akkor érezhetjük a beteljesülés örömét, amikor lehetőségünk van segíteni.

Persze, minden jól végzett szellemi munka után, Isten sem késlekedik a fizetéssel. Az öröm mellé, amit önmagában hordoz a gyógyítás, amikor lezárul egy szakasz szellemi fejlődésünk útján s megértünk egy magasabb szinten való létezésre, Isten egyértelműen kinyilvánítja ezt nekünk.

A bácsi halála után pár órával, mintha vigasztalásnak szánta volna, megint látomásom volt. Most nem aranyugarak váltak simogató kezekké az arcomhoz érve, hanem belőlem robbant ki hatalmas erővel a fény.

Úgy kezdődött, hogy beszélgetés közben (a bácsi lányával és férjével), egyszer csak eltűnt a világ a szemem elől és mintha kiléptem volna a testemből, minden irányból képes voltam kívülről is látni és belülről is megélni, amint a gyémántként csillogó agysejtjeim, egyenként helyet változtatnak, átrendeződnek. Ezt egyszerre tették és olyan sebességgel, amit egy idő után képtelen voltam követni és elég nehéz volt elviselni. A gyönyör és a nyomáshoz hasonló fájdalom együttes jelenléte, tűrőképességem határait súrolta, ezért megszólaltam hangosan, hogy:

- Uram, biztos vagy benne, hogy ezt kibírom?

Válasz helyett egy hatalmas erejű kitöréssel a fejem tetején, a korona csakrámon keresztül, tűzijátékhoz hasonlóan, olyan hófehér fényáradat lövellt a magasba, mint egy csodálatos szökőkút. Aztán e csodát bámulva a sziporkázó fehér fényáradatban, szép lassan kibontakozni láttam még fehérebben ragyogó fénybetűkkel a nevemet: EL–LA!

Ezzel egy időben, mint egy gondolatolvasó, értelmezni voltam képes Isten szavait, (most valahogy bennem szólalt meg a szívem mélyén). Azt mondta kedvesen és végtelen nagy szeretettel, hogy:

- Így születél újjá és ez az új neved! „EL”= azt jelenti, hogy Élő Isten, a „LA”= azt jelenti, hogy itt VAN, benned van!”

Ez a kinyilatkoztatás az én megvilágosodási élményem.

Eltelt még néhány év, míg kezembe került David Hawkins: A valódi ÉN hatalma című könyve, amiben ezt olvashattam: „Az Istenség, amikor felfedezzük, félreismerhetetlenül nyilvánvaló lesz. Csendben, szavak nélkül fogjuk fel, és kinyilatkoztatásként ragyog. Tökéletes teljességében és megmásíthatatlanságában mutatja meg önmagát. Nem bizonytalan, nem homályos, hanem hatalmas erejű és lenyűgöző! A Jelenlét eltüntet minden elkülönültséget. Olyan érzés, mintha kilépnénk az időből.”

Ez lenne a válaszom azoknak is, akik óvva intenek, hogy nehogy bedöljünk hamis szellemeknek. De tudom, hogy csak akkor fogják ők is megérteni, amikor hasonló élményben lesz részük. Addig elképzelni sem lehet ehhez fogható tiszta bizonyosságot.

Egy pszichológus barátnőm (aki nem olvasta a Bibliát, más úton járva értette meg a szellemi fejlődés fontosságát), azt mondogatta mindig mindenkinek (aki arra a kérdésre várt választ, hogy honnan tudhatjuk biztosan, hogy megvilágosodtunk), hogy:

-„Amikor a munkádban láthatóvá válik Isten, akkor meg vagy világosodva!”

Egy festő alkotásaiban, hogyan látható ez? – tettem fel a kérdést magamnak.

Hamarosan egy vidéki néni, aki gobelint vásárolni jött hozzám megadta erre a választ.

Nem volt ő műértő kritikus, de szemeiben ragyogott az öröm kifejeződése, az őszinte, egyszerű vélemény képeimet nézve. Mikor megkérdeztem, hogy melyik tetszik neki a legjobban, (mert abból is, hogy kinek melyik képem tetszik a legjobban, meg tudom állapítani általában, hogy hol tart az illető szellemi fejlődése útján), a következőket válaszolta:

-„Mindenik tetszik, akármelyiket nézem, van valami minden képben, amitől életre kel, még az absztrakt képei is tele vannak étellel, s örömet sugároznak.”

Az élet más szóval kifejezve annyi, mint Isten! Ez a néni egyszerű szavakkal megfogalmazta nekem a választ amire vártam. Még könnyekre is fakasztott mikor úgy köszönt el, hogy: „Isten áldja meg mind a tíz ujját, hogy még sok-sok ilyen képet tudjon festeni!”

De a legőszintébb, s legtisztább visszajelzést később kaptam egy két éves kisfiútól. Egy fénykép alapján a portréját rendelte meg az édesanyja. Én arra kértem, hogy hozza el a gyereket is, látni szeretném. Egy kristálygyerek volt, a szívem legmélyén érintett meg a tekintete. Festés közben végig éreztem, hogy ő egy ajándék nekem, tükröt áll a lelkemnek. Három hét elteltével mikor megszáradt a kép és elvihették, életem legfontosabb, legmeghatóbb kritikáját kaptam tőle. Először egyéb dolgok vették el a figyelmét, ahogy belépegetett a szobámba, hiszen az asztal volt az ő magasságában. Jött-ment, szaladgált s egy adott pillanatban megakadt a szeme az olajfestmény portréján. Nézte-nézte, az ujját a szájába tette, mosolygott, helyben topogott, aztán engedélyt kérő, ragyogó szemekkel az édesanyjára majd rám nézett, jelezve, hogy megsimogathatja a képet? Felismerte magát és jobban örült a festményének, mint bármi másnak. Nem érdekelt már semmi más, magához ölelte a képet és boldog volt, hogy elvihette.

Létezik ennél istenibb visszajelzés?

De volt még életemben egy csillaggyermek, akinek a szavai nagyon megnyugtattak, hogy nem vagyok örült, vannak más jövevények is a Földön, akik emlékeznek fénylény életükre s pontosan tudják, hogy ők egy másik csillagról érkeztek.

Egy 6 éves gyerek nem tud ilyen történetet kitalálni és örömeiben, hogy találkozott valakivel aki megérti, így egy szuszra elmesélni. Úgy történt, hogy egy barátnőm édesapja, aki betöltve a 90. évét, (író, festő, filozófus ő), kerti partit rendezett, s meghívott engem is, (örömét lelte abban, ha együtt lehet a család, ahol a sok unoka, dédunoka játszadozik, a felnőttek pedig, filozofálgatnak egy kicsit az élet igazi értelméről).

Annyit mesélt neki rólam a lánya, hogy alig várta, hogy megismerjen. Mi érkeztünk elsőnek, így mire mindenki megjött mi már jól összebarátkoztunk. Azt mondta el sem enged, legyen ez az egymásra találásunk ünnepe. Sose unatkoznánk, annyi a közös témánk.

Mikor mindenki megérkezett, letelepedtünk kör alakban az udvar közepén és egy közös ima után, igazán magas szintű beszélgetést folytattunk. Szóba került a zene, az alkotás, a karma törvény, a Bibliai Jelenések könyve és az angyalok, a földönkívüli lények jelenléte.

Volt egy kisfiú, aki nem a gyerekekkel töltötte az idejét, hanem engedélyt kért a papától, hogy velünk lehessen, mert őt nagyon érdekli ez a téma és jó fiú lesz.

A végén odajött hozzám, megfogta a kezem, bevitt egy csendes szobába, ahol nem zavar és nem hallhat senki és nagyon komolyan, ezeket mondta nekem:

- Végre találkozhattam veled! Végre valaki, aki hozzám hasonló, és válaszolni tud nekem, mert anyukámat hiába kérdeztem. Ugye, te meg tudod mondani nekem, hogy meddig kell még itt várakozzak, mikor jönnek már értem? Tudom, hogy te is arról a csillagról jöttél, ahonnan én, te biztosan tudod, mikor jönnek értünk. Nem jó itt, itt semmit sem szabad tennem, a szüleim mindig leállítanak és nekem nagyon rossz, amikor bizonyos dolgokat végig kell nézzek, pedig tudnék segíteni. Nemrég, elütött egy nénit egy autó, súlyosan megsebesült, aztán meg is halt. Tudtam, hogy azért vagyok ott, hogy segítsek. Anyukám elhúzott, nem engedte, hogy csak egy kicsit is közelebb menjek. Tudom, nem is kellett volna hozzáérjek, csak egy kicsit közelebb legyek hozzá, mert én a szememmel adom a fényt. Erősen gondolkodok arra, hogy most működésbe hozom ezt az erőt, amit érzek a szívemben (mi ez, ha nem a szeretet ereje), aztán a szememen keresztül továbbítom, kisugározom amire akarom, mondjuk a haldokló néniére, és nagyon erősen

akarom, el is képzelem, hogy már jól van, a fény helyrehozta a dolgokat. Én tudom, hogy kicsi vagyok, de nem értem, hogy a nagyok, a bölcsőbb felnőttek miért nem teszik meg ezt. Nemhogy megmentsék a bajba jutottakat, de lövöldöznek. Rossz itt nekem, haza akarok menni, mikor jönnek már értem?

Sírva fakadtunk mindketten. Úgy nézett rám, mint egy megváltóra, olyan bizalommal várta a választ, már könnyektől csillogó szemekkel, hogy magamhoz öleltem és jól kisírtuk magunkat.

Először is eszembe jutott az én gyermekkorom, ha nem is ilyen módon, de én is ezzel a kérdéssel küzdöttem éveken keresztül.

Kellett egy kis lazítás, hogy felfogjam, hogy ez a gyerek miket beszél. Ha tudná, hogy szavaival milyen fokon gyógyítja be az én sebeimet? A legtiszább visszajelzést hozta el nekem önmegismerésem útján.

Egy gyerek nem tud hazudni ilyen őszintén mesélve arról, ami a legjobban bántja.

Mit mondhatnék most neki? – gondoltam át magamban.

Annyira bízik bennem, nem tehetek mást, én is őszinte leszek. És felnőtt módon, minden tudásommal és szeretetemmel, elmondtam neki, amit már megértettem ezzel kapcsolatosan az életemben. Örömet éreztem. Arra gondoltam, hogy, ha csak ezért maradtam e világban, hogy ez a kisfiú már 6 évesen megvizsgálódjon választ kapva a kérdésére (amiért én 28 éves koromig szenvedtem), már megérte. Volt értelme az életemnek.

- Értelmes gyerek vagy, meg fogod érteni amit most mondok, s akkor nem azzal fog telni az életed, hogy vágyakozol és várakozol valamire ami nincs. Azzal fogsz foglalatoskodni, amiért pont MOST, pontosan ITT vagy. Legelőször azt fontos tudnod, hogy TE magad választottad ezt a helyet, ezt az életformát és a szüleidet. Ők nagyon szeretnek téged, csak mint akik mélyen alszanak, mivel sok éve vannak már itt, elfelejtettek mindent arról, hogy honnan jöttek és milyen képességekkel rendelkeznek. Te szerencsésebb vagy, hogy ennyi mindenre emlékszel és pontosan ezért jöttél a Földre, e családba, hogy segíts nekik emlékezni valódi önmagukra. Semmi különös dolgot nem kell tenned, csak szeresd őket úgy, ahogy te tudsz szeretni. Az élet fénye ott van minden aurában, hiszen látod és érintkezve egymással, magától kiegyenlítődik. Figyelmedet összpontosítva, a te szeretni tudásoddal, tudatosan irányítva, gyógyítani, teremteni lehet vele. De itt ebben a dimenzióban a szabad akarat, a karma törvénye világában, meg kell tanulnod, hogy mihez és hogyan használd e képességed. Ahogy olvasni fogsz tudni és több ismeretet, tapasztalatot

szerzel e világban, magadtól rájössz mi az amiért itt vagy és neked személyesen mikor, mit kell tenned. Most elég, ha annyit tudsz, hogy nem kell a szemeddel tudatosan irányítva ezt sugározni senki felé, elég az, amit természetes módon sugárod ebbe a világba, egyszerűen azzal, hogy itt vagy. Ez az igazán feltétel nélküli szeretet, így sugárod a NAP is, minden élőlényre és Isten is, minden létezőre.

Szeress, mosolyogj oda, vagy szólj egy kedves szót, ha szenvedni látsz valakit, azzal is segítesz. Tudatosan adni az erőt csak kivételes esetekben lehet. Figyeld szeretettel az életet és magad is rá fogsz jönni. Fontos, hogy te érezd jól magad, a szeretet mindig teljes legyen benned, öröm töltse be a szívedet, s akkor egyfolytában adod, sugárod az erőt mindenkinek. Kivételt képeznek az életveszélyes helyzetek. Amikor te vagy életveszélyben, spontán működésbe lép minden tudásod és megment téged. Amikor valaki más van életveszélyben és te jelen vagy, előbb figyelned kell az élet törvényeire, Isten sugallatára a szívedben és a bajban lévő ember akaratára. Ha szíved nyitott, Isteni ÉN-ed szintén természetes módon, spontán fog működni minden helyzetben.

Nem kell izgatottan várni tehát, hogy mikor jönnek érted. Nem más valaki hozott ide és nem is fog érted jönni. Te magad, egy magasabb szinten döntöttél úgy, hogy ide jössz a Földre, és te magad fogod eldönteni, hogy mikor lépsz ki innen. Egy szép napon lefekszel aludni és ott ébredsz fel ahol lenni szeretnél. Ha a Szíriuszon, akkor pontosan ott és itt hagyod ezt a tested, s felveszed az ottani létformádat.

És ekkor jött a csoda, egy 6 éves kislány kérdéséből áradó értelem:

-Akkor, aki meghal itt, azt jelenti, hogy csak haza akart menni?

Ne csodálkozzanak, ilyenek a kristály gyermekek. Ma sok könyv szól róluk, akinek ilyen gyermeke van, köszönje meg Istennek ezt az ajándékot és ha különös dolgokról beszél vagy túl aktív, ne orvoshoz vigye, olvasson róluk és nagyon, nagyon szeresse őket!

Így működünk e dimenzióban. Az első kérdés, amit felteszünk életünkben, addig-addig gyötör, míg le nem tisztul előttünk az élet és a halál kérdése.

Különbözni csak abban különbözünk, hogy van aki 6 évesen, van aki 20 évesen és van aki 70 évesen teszi fel az ilyen kérdéseket.

Ez sem számít, de jelezni képes, hogy ki milyen szintről érkezett, ami szintén nem számít, de nagyon sokat segíthet pontosítani azt, hogy hol tar-

tunk szellemi utunkon és mit kell tennünk ha fejlődni, változni, haladni szeretnénk.

Ezt igyekszem elmondani e könyvben, hiszen ez az egyetlen dolog amit tehetek: a legfontosabb, hogy MEGVILÁGOSODVA, TUDATOSAN LÉTEZ-ZÜNK!

Tudatosan éljük meg azt, hogy Isten megnyilvánulásai vagyunk!

Tudni, hogy hol tart, tudni, hogy melyik ciklusát éli e dimenzió (a Tejút, a Nap, a Föld és mi emberek); tudni, hogy minden és mindenki EGY; tudni, hogy minden energia, minden rezeg, és tudni, hogy az emberek rezgésszámának összessége teremti meg a rezonanciát egy magasabb dimenzióval. Fontos tudni, hogy ma az van, amit EGY-ként közösen teremtettünk, holnap az lesz, amit EGY-ként Istenben létrehívunk.

Ha minden ember felismeri saját helyét és tudásszintjét e világban, megérti, hogy mi az amit tehet saját magáért s egyben a létező világért. Ezután nem kell semmi mást tyegetni, csak adja tovább mindazt, amit már tud, a saját tapasztalatait és szeretni tudását. Meg fogja tapasztalni, hogy amikor ad (vagy tanít), ugyanannyit kap (tanul) is. Azzal, hogy ad, felel másokat, és azzal hogy befogad, tanul, a saját rezgésszáma emelkedik.

Beindul egy láncreakció és a végén minden ember Istenemberként, Isten-tudatossággal teremt, születik újjá, hogy egy magasabb tudásszinten tapasztalja meg önmagát.

Ez a történet után, az jutott eszembe, hogy leülök beszélgetni a saját gyerekeimmel, hogy megtudjam, ők, honnan és miért jöttek e Földre, vagy legalábbis, hogy mire emlékeznek?

A lányom nem szavakban, de nagyon is kifejezi azt, hogy tudatosan tért vissza, s már szellemi szinten megtervezte, hogy ha szívhibával születik, ledolgozza az összes karmáját, ugyanakkor, mivel több törődést, figyelmet igényel majd, megtanít engem összpontosítani, jobban figyelni, szeretni. Azzal, hogy megfogant, megmentette az életemet, és mert tudta, hogy gyógyító vagyok, felvállalt egy ilyen súlyos szívhibát, mert tudta, hogy meggyógyítom. Mi több, ezen keresztül kaptam a legerőteljesebb visszajelzést a szellemgyógyítás terén. Amikor az utolsó kötelező felülvizsgálatra mentünk (a szívműtétje után 7 évre, 11 éves korában), már ultrahangos készülékkel nézték meg a szívét, 3 dimenziós kivetítéssel egy képernyőn. Ekkor mutatta a doktornő (akivel jó barátságban voltunk és így arról is tudott, hogy szellemgyógyítással foglalkozom), hogy milyen csodálatosan be-

gyógyult minden, a pitvari szeptum defektus, a billentyű hiba, és a kamrai szeptum defektus is, ami valószerű azért nem volt kimutatható katéterezés-sel, mert már begyógyult előtte. Látszik a különbség a pitvari és a kamrai forradásokon, a pitvari egyenletes, a kamrai szabálytalanul forrt össze.

- Magától forrt össze? - kérdeztem meglepődve, mert a kamrai szeptum defektus sokkal súlyosabb is.

- Igen, kedves anyuka, MAGÁTÓL forrt össze, és rám mutatott mosolygva.

Ez sokat jelentett nekem, mert ezt a legjobb orvos mondta, a legjobb adjunktus doktor e területen.

A másik dolog amivel magas fokon tanít a lányom, az a muzikalitása. Négy éves korától kezdve zongorázik, de nemcsak azzal ámit el mindenkit, hogy van egy saját előadásmódja, amit minden darabba belevisz, hanem azzal (főleg engem), amilyen örömmel teszi ezt. Minden versenyt amin elindult megnyert. A színpadon ő nem megijed, hanem egy magasabb frekvencián rezegve valósággal megtáltosodik.

Neki nem kell semmi mást tenni, csak zongorázni. Ő nem lát aurát, nem medítál, nem olvas Bibliát vagy filozófiát, de mégis a legtöbbet adja, egyszerűen csak azzal, hogy létezik.

A fiam egyre több jelét mutatta annak, hogy ő látó (indigó gyerek).

Tudatosan leültünk medítálni egyszer (12 éves volt), hogy megtudjuk mit hozott magával, milyen feladatot tűzött ki magának, mikor inkarnálódott.

Théta állapotba kerülve (én alfába), feltettem e kérdést, és ő lassan válaszolni kezdett. Olyan kifejezéseket használt, amiket soha nem hallott előtte, nem volt honnan tudjon ezekről. Én is csak 14 évre rá olvastam hasonlókat. Elmondta, hogy ő tudást hozott az emberiségnek, egy olyan közlekedési technológiát, amit még nem ismerünk. Mikor kinyitotta a szemét, le is rajzolta, amit mesélt: -Olyan vonathoz hasonlítható, szállítóeszköz ez, amit nem vezet senki, ami nem éri a földet, nem kellenek sínek, huzalok, de nem is repülő. Hang nélkül nagyon nagy sebességgel halad a megadott irányba. A mágnesség olyan formájára alapozva működik, amit még nem fedezett fel az ember. Nem kell semmilyen üzemanyag hozzá, sőt energiát termel az ajtók működtetéséhez és a világításhoz stb. Állomások sem lesznek mert minden irányba közlekedhet és bárhol megállhat, csak néhány helyen fel kell állítani egy-egy különleges nagyságú mágneset és adót.

Fogalmam sem volt mi ez, de végighallgattam. A rajzon két félgömb látható egymás felett és egymással szemben, sugárnyi távolság közöttük és két kisebb gömb. A felső félgömböt elosztotta még két részre és jeleket rajzolt

bele olyan természetes mozdulatokkal, gondolkodás nélkül, mint a ki jól tudja, maga előtt látja amit rajzol.

Eltettem a rajzot és vártam, hogy eljöjjön az ideje. Többet nem beszélünk róla.

Éltük a mindennapokat. Sokat kirándultunk, együtt tanultunk, együtt mentünk bevásárolni, együtt főztünk -sütöttünk, amikor csak tehetjük, mint minden család és menet közben történt egy-két csodának mondott dolog is az életünkben.

Ma már az is csodának számít ugye, ha az emberek összefognak és fel-tétel nélkül segítenek egymásnak. A mi életünkben ez is másként van. Új lakásba költöztünk és csak annyit tettem, hogy az egyik meditációs napunkon, barátainknak bejelentettem az új címünket és megkértem, hogy ki-nek van ideje, autója és kedve, jöjjön egy kicsit segíteni.

Annyian voltunk, hogy nekem nem is engedték, hogy cipekedjek. Azzal érveltek, hogy szükségem lesz az energiámra a kipakoláshoz. Hatvan zsák volt (15-30 kg-os) tele könyvekkel, ruhákkal, edényekkel, festékekkel, képekkel és mindenfélével. Az volt a jó, hogy sokan voltunk, így senki nem fáradt el túlságosan, és a zongorát szakemberek hozták. Még enni-inni valót is hozott egy-két barátnóm. A fiúk a beszerelni valókat (mosógép, tv, hűtő, lámpák) is beszerelték és még sötétedés előtt mindennel megvoltunk. Hálaímaival és meditációval zárva a napot, búcsúzáskor megbeszéltük a találkozásaink folytatását.

Új barátnóm, a lakás tulajdonosa, beszámolt volt férje halálának körülményeiről és arról az apró problémáról, hogy az az érzése ahányszor itt jár a lakásban, hogy a férje még itt van. Hat hónapja váltak el, eladták a régi házukat és vettek vele két lakást. A férfi itt lakott, ő a két gyerekkel egy másik lakást vásárolt. Jó barátok maradtak, a gyerekek sokszor jöttek az apjukhoz és ő is mindig segített, amiben csak tudott. Együtt voltak a kiadóban is, amikor elfogadták a könyvét és örömeiben infarktust kapott.

Ma azt mondanám, hogy szép kilépés volt, ha tudatosan tette volna, de a következőből ki fog derülni, hogy nem így volt.

Mikor azt hittem, hogy már nincs semmi e világban, amit ne tudnék elfogadni és megérteni, kiderült, hogy mégiscsak van ilyen. Azért kellett saját magam megtapasztaljam egy halott ember szellemét, mert ezt eddig elképzelni sem tudtam, nemhogy megérteni.

Igaz, hogy fárasztó napon voltam túl, amikor éjfél után nyugovóra tértem, de nem hallucináltam (amit a fiam másnap visszaigazolt a saját élményeivel), nem képzelődtem, nyitott szemmel, ahogy hátradőltem az ágyam-

ban, a szoba sarkában, az ágyam közelében, a plafont érintve fejével, ott lebegett élő nagyságban szemem előtt a már elhunyt házigazdánk. Nagyon élethű volt. Barnás köpenyéről, rögtön Lenin jutott szembe, de az arca más volt. Nem mutatott fényképet a barátnőm róla, de biztos voltam benne, hogy ez ő, az elhunyt férj. Csak bámultam – mint aki szellemet lát – és magam is csodálkoztam a lelki békémen. Nem ijedtem meg, nem ugrottam fel, inkább, jól meg akartam figyelni. A ruhája nagyon valóságosnak tűnt, de az arca és a kezei olyanok voltak, mint a hologram. Az volt az érzésem, hogy ha megérinteném, át tudnék hatolni rajta. Ezen merengtem, amikor egyszer csak megszólalt. Rendesen, élethűen beszélt hozzám: - Végre valaki lát is engem! Ugye te látsz engem? Látom, hogy látsz, kérlek, válaszolj!

- Igen látlak és hallak – mondtam gondolatban már többször is, de nem értette.

- Kérlek, beszélj velem, szólj hozzám! Annyira rossz érzés, hogy jönnek-mennek a gyerekeim a lakásban és nem törődnek velem, nem beszélgetnek velem, néha még rám is ülnek. (A neje mondta is, hogy néha úgy érezte, hogy az ölében ül.)

Ekkor emberi együttérzésből, belső indíttatásból, elkezdtem hangosan társalogni vele.

- Te tényleg nem tudod mi történt veled és hol vagy? Az igaz, hogy fura számomra is, hogy látlak és hallak, de ... mondd, most hallasz engem?

- Igen, igen, nagyon kedves tőled, hogy törődsz velem.

- Nem is tudom, hol kezdjem, olyan ártatlanul jó kedvvel csevegsz itt velem. Tudod, a gyerekeid azért nem törődnek veled, mert nem látnak már téged. Meghaltál, hogy is láthatnának. Tudod, ott a kiadóban amikor rosszul lettél, az egy végzetes szívroham volt. Nem láttad a temetést vagy a szomorúságot az arcukon, amikor itt jártak?

- Nem, én itthon vagyok mindig, nem járok már sehova, csak nem értettem, hogy nem tudok enni, inni, még cigizni sem, és ha idejön valaki hozzám, figyelemre sem méltat már.

- Persze, hogy nem, de nem azért mert nem szeretnek, csak azért mert az ő tudatukban te meghaltál, eltemettek.

- Akkor te miért látsz és beszélsz hozzám?

- Én sem tudom, hogy, hogy létezik ez, de most ezt is megtapasztaltam. Tudod, én látó vagyok. Istenkereső utamon meggyőződtem arról, hogy az élet több annál, mint ami a felszínen látható. Ha nem csak vegetálunk, de odafigyelünk és belemerülünk a létezés mélységeibe, tudatunk kitágul és nap, mint nap azon kapjuk magunkat, hogy természetes módon fakadnak belő-

lünk olyan tulajdonságok amikről azelőtt csak „titkos tudásnak” nevezett könyvekből vagy szent iratokból szereztünk tudomást. Elég volt csodálnom az emberi testet és szeretettel odafigyelni képességeire, és amilyen kérdés csak eszembe jutott létével és működésével kapcsolatban az valahogy magától felszínre tört bennem. Aztán, mikor utána olvastam, azt kellett tapasztaljam, hogy más is ugyanazokat a válaszokat kapja amiket én, sőt minden nagyobb tudományos felfedezésnek is egy-egy ilyen belülről jövő sugallat volt az elindítója. Aki szívvel-lélekkel keres-kutat bármilyen témában e világban, az a szív mélyéből feltörő benső hangon keresztül, mindig meg is kapja a válaszokat. És ami nagyon fontos (én ebből a meggyőződésből választottam a szív útját), az így kapott válaszok az élet kérdéseire, mindig értékállóan bizonyulnak.

Jól mondja a „Kis herceg” írója, hogy „Jól csak a szívvel lát az ember!”

Igen, mert van egy Teremtő Isten, és az ember mivel Isten megnyilvánulása, a szívhangjára hallgatva képes felszínre hozni az isteni bölcsességet.

Tudod, én már azt hittem, hogy mindent el tudok fogadni és mindent megértek ami e világban van, de volt egy dolog amit még elutasítottam az életemben, az ilyen beszélgetések meghalt emberekkel. (íme az ok, amiért meg kellett tapasztaljam!)

Olvastam én sokat e témáról, (Tibeti halottas könyv, Egyiptomi halottas könyv, E. Cayce, C. Young, B. Goldberg; N. D. Walsch könyveit is), de úgy tűnik, nem eleget.

Ezek után viszont, mondhat nekem bárki bármit, tudom, hogy van ilyen, most megéltém.

Most már értem, miért akarta olyan nagyon a nejed, hogy én vegyem ki ezt a lakást. Remélem, így, hogy tudunk értekezni, segíthetek neked megérteni a lényegét.

Első lépésben fontos megértened, hogy meghaltál. Az élet örök, de a mindennapi ember szavaival fogalmazva halott vagy.

Hosszú csend után folytattam, mert nem válaszolt semmit.

- Az, hogy én itt fekszem ebben az ágyban, a két gyerekem a másik szobában, a sok zsák tele a mi holminkkal, azt hiszem elég bizonyíték, hogy mától mi itt lakunk. Azt hiszem, a te ágyadban a fiam alszik. Ez azért van mert a gyerekeid örökölték a lakást és míg tanulnak, kiadták. Ugye, nem te adtad bérbe a lakásodat?

Végre megszólalt:

- Most már mindent értek. Azt mondod, hogy a kiadónál lettem rosszul? Igen, azóta nem beszél velem senki. Azóta vagyok a legbékésebb hangulatban, csak az fáj, hogy nem oszthattam meg senkivel örömet. Most azt is

tisztán látom, hogy mit kellene megírjak. (Rengeteg könyve volt a házban, 80%-a materialista filozófia, Marx, Lenin, lexikonok stb.) Egész életemben kerestem a választ az élet értelmére és a módját annak, hogy miben tudnék segíteni az emberiség egységes felvirágoztatásában.

Te hallasz engem, leírnád amiket tollba mondom neked?

-Ne haragudj, olyan fáradt vagyok és álmos. Engedd meg, hogy most pihenjek egy kicsit. Majd máskor folytatjuk.

Abban a pillanatban el is tűnt, de reggel amint elindultam a fürdőbe, megint összetalálkoztunk. Most a földön járt (pont úgy nézett ki, mint Lenin), magabiztosan, hátratett kezekkel, de a léptei nem keltettek semmilyen zajt és nem hagytak semmilyen nyomot.

Furcsa még számomra is, hogy nem ijedtem meg és a világ legtermészetesebb módján beszélgetni kezdtem vele:

- Megint itt vagy?

- Alig vártam, hogy felkelj! Meg szeretnék győzni, hogy írd meg a könyvem, amit egész életemben kutattam – kerestem, az most mind tisztult bennem.

- Ez a fontos, hidd el, hogy tisztán látsz már mindent, nem az, hogy én megírjam. Az életed értelme beteljesült azzal, hogy leszűrted a tanulságot. Minden embernek más a tanulnivalója, nekem az a dolgom, hogy az én utamat járjam, nem az, hogy a te könyvedet írogassam. Én festő vagyok, van két gyermekem, van elég teendőm, hidd el, és ez az én dolgom, nem az, hogy befejezzem amit te nem tudtál megvalósítani, míg itt voltál. Neked már csak egy dolgod van, lépj be a fénybe, egyesülj isteni éneddel, akkor meggyőződsz majd arról, hogy itt már befejezted a küldetésedet. Eggyé válva a fényvel, tudatod teljességében fogja látni újra a mindenséget és benne a te szerepedet. Ez az, amit neked most meg kell értened. Lépj be a fénybe abban a pillanatban ahogy egy szeretetet sugárzó, erős fényforrás vagy fénysugár megjelenik előtted.

Nemsokára felkelt a fiam is és amikor szóltam neki, hogy megbeszélnek vele valamit ami történt velem, arra kért engedjem meg, hogy először ő meséljen valamit nekem, és mesélni kezdett:

- Ahogy lefeküdtem, megjelent előttem Pali bácsi. Láttam, hogy nem igazi, mert lebegett, csak a plafon tartotta meg, de tudott beszélni. Megkérdezte, hogy ki vagyok én és mit keresek az ágyában? Erre én megkérdeztem, hogy ki ő és miért van itt, hogy jól megijesszen?! Ekkor bemutatkozott, hogy ő Pali bácsi és nem akar bántani. Sajnálja, ha félelmet keltett bennem, de ő itt lakik, ez az ő szobája, ágya és nem érti, hogy én mit keresek benne.

Én megmagyaráztam neki. A végén azt mondta, hogy legyünk jó barátok, nekem adja az ágyát és a féltett ceruzahegyezőjét (ami az íróasztalához volt szerelve). Azt is megígérte – mert kikönyörögtem, hogy soha többé nem fog zavarni, érzem jól magam az ő szobájában, az, mától az én szobám.

Csak hallgattam gyermekem beszámolóját, és azon gondolkodtam, hogy ez miért történik így. Ennyire egyek vagyunk a fiammal, hogy ő is mindent megérez, ami bennem történik (pici korától fogva ilyen, egyszerűen tudja mi zajlik bennem, és ha baj van, el nem mozdul mellőlem, szeretget, simogat, míg meg nem gyógyít); vagy, ő egy angyalka, aki azért született mellém, hogy visszajelzésével tanítson, segítsen, bátorítson, hogy le ne térjek a szívhangom által sugallt útról. Mivel nem volt alkalmam személyesen találkozni (ott, ahová születtem) egy mesterrel, így hát világra hoztam egyet. Nem csodálatos?!

Volt még egy hasonló élményünk együtt, de az nem volt ilyen mélyreható megélés, mert akkor nem láttam, hallottam, csak éreztem az eltávozott édesapám jelenlétét.

Az úgy történt, hogy nem voltak még irataink, hogy hazautazhassunk apám temetésére, de abban az órában amikor temették gyertyát gyújtottunk (a virágokkal, Bibliával, vízzel és füstölővel díszített asztalon) és imádkoztunk érte. Meglepetésemre, érezni kezdtem apám jelenlétét a szobában. Nem láttam ugyan, de tudtam biztosan, hogy velünk van. Lehet, hogy ha kinyitottam volna a szemem, láttam volna, mint Palit láttam, hologram-szerűen, de be volt csukva a szemem és álomszerűen láttam csak. Fialat volt és derűs, de ami igazán hatott rám az a bölcsessége és lelki békéje volt. Megfordult a fejemben, hogy miért itt van, s nem a temetésén, és ő rögtön válaszolt, azt sugallta, hogy ő egy időben mindenhol ott tud lenni.

El akart búcsúzni tőlem és gyerekeimtől és nagyon szeretné, ha megbocsátanék neki mindenért. Mondtam, hogy ez természetes, de most az a legfontosabb, hogy amikor bármilyen színű, erős fényt észlel, akkor lépjen be a fénybe. Elég ha szívből arra gondol, hogy szeretne belépni és máris megtörténik. Hálás volt, hogy most ő tanul valamit tőlem, vagy megnyugtatta a tény, hogy én ezt már tudom és mosollyal az arcán a szemem láttára lépett a fénybe.

Könnyes szemeimet mikor kinyitottam, megszólalt a fiam: - Te is láttad? Itt volt és mikor mondtam neki, hogy lépjen bátran a fénybe, amit lát, vagy érez, rögtön meg is tette. Sikerült neki. Te láttad?

- Igen kicsim, remélem, sosem felejtet el, hogy ez a teendő.

Mikor édesanyám ment el, 18 évvel később, teljesen más történt. Éve-

ken át, naponta beszélgettünk telefonon és hetente beszéltem neki az újjászületésről. Eleinte félt a haláltól, de szép lassan megértette, hogy az élet körforgásában, mikor ennek a testnek lejár az ideje, a lélek (mint egy mély álomból) egy másik világban ébred fel.

Az utolsó 3-4 hónapban sokat aludt és mikor ébren volt sem tudott magáról. A nap 24 órájából talán fél órát bírt ki tudatosan. A tekintetéből lehetett ezt látni, mesélte a nővérem aki végig mellette volt. Aztán enni, inni sem tudott, nem ismert fel senkit, még a nővéreimet sem, aki gondozta. Nagyon sajnáltuk szegényt, naponta imádkoztunk Isten kegyelméért, és mindenféle elengedés meditációt végig csináltam vele. Egyik meditációm alatt nagyon éreztem a jelenlétét és ha nem is láthattam, de értettem amit közölni kíván velem. Megnyugtató, hogy ő csöppet sem szenved, jól látom, ő már alig van itt e dimenzióban, ő már boldog és nagy öröm számára látni és érezni igaz szeretetünket. Amíg csak teheti, életben tartja a testét, mert a nővéremnek még szüksége van rá. Többet tanult e pár hónap alatt a szeretetről és a szeretet cselekedetekben való kimutatásáról, mint ezelőtt egész élete alatt.

- Igaz minden, amit tanácsoltál és tanítottál nekem. Köszönöm gyermekem. Ne sírj és ne aggódj többet, én örökké veletek vagyok, csak nyissátok meg a szíveteket előttem.

Amikor a nővérem közölte velem telefonon, hogy édesanyánk, este szépen elaludt és reggel már nem itt ébredt fel, akkor én vele álmodtam. Fialtal volt és vidám, valahol egy párhuzamos dimenzióban talán. Ezután, 40 napon át, határozottan úgy éreztem, hogy eggyé vált velem, azt kívántam enni, amit ő szeretett és az volt a benyomásom, hogy a szemeimen keresztül, ő is látja még e világot, ezért elmentem a város legszebb helyeire, hogy élvezze újra Budapest csodálatos építményeit, látványosságait.

Éppen sétáltam hazafelé egy szép napon (a 40. napon), amikor szédülni kezdtem és egy pillanatra meg kellett álljak, olyan furcsa érzésem támadt. Összeszorult a szívem, az egész mellkasom és levegőt sem tudtam venni. A Nap éppen eltűnt a látóhatár mögött, mikor azt éreztem, hogy távozik belőlem valami. Szeretet öntött el simogatóan és folytak a könnyeim, mert már tudatában voltam annak, hogy mi történik.

Álmaimban sokszor vagyunk együtt, sokféle világot mutatott már be nekem, így tanít, segít és biztat engem.

Most idézek pár sort B. Goldenberg a „Békés átmenet” című könyvéből (nekem is segített, hátha másoknak is segít a teljesebb megértésben):

„Ismerjük meg önmagunkat. Tudatunk megadja a helyes válaszokat, a halhatatlanságot illetően. Nem lehet egyértelműen meghatározni, milyen a

jó halál. Az ókori görögök szemében az ifjúkori halál, áldás volt. Ma ez tragédiának számít. Véleményem szerint a legjobb halál a tudatos halál.

Van egy jelenség, amelyet a tudat relativitáselméletének neveznek. Amikor álmodunk, az ébrenlét állapotát nem tekintjük valósnak, míg az álmokat igen. Amikor felébredünk, ennek az ellenkezője tűnik igaznak. Ha elfogadjuk, hogy mindkét állapot valós és átmenetei, könnyebben elfogadhatjuk a gondolatot, hogy minden átmenet egy véget nem érő folyamat része, és a másikhoz képest viszonylagos. Az eredmény annak az „énnek” az eltávolítása, amely kivonja a viszonylagosságot. A valóságot az határozza meg, hogy mennyire vagyunk nyitottak a tapasztalatokra. Tudatunk valódi természete csak akkor bukkan fel, amikor elkezdjük vizsgálni a működését.

Mivel tudatos elménk az érzékszervi benyomások rabja, a tudatalattit meggyőzte arról, hogy már a halál gondolatától is megrémüljön. Az átmenet valósága mindaddig hátráltatja szellemi fejlődésünket, amíg nem vagyunk képesek fenntartani a kapcsolatot Felsőbbrendű Énünkkel. Ennek hiányában akár az alvás során, nem tudhatjuk, mi valóságos. Az álmokban olyan erő rejlik, amely új irányba terelheti életünket. Lényünk számára a halál egyaránt lehet akadály vagy segítség. Az „én vagyok a fény” vagy „nincs semmi a fizikai halál után” előítéletek álláspontjai csak eltértenek a tiszta és egyszerű létállapottól. A legtöbben még azok közül sem ismerik fel a fény valódi természetét, akiknek volt halálközeli élményük.

A fény a Felsőbbrendű Énünk. Eggyé kell válnunk vele.

A halálközeli élmények túlélői, valóban ragyogónak és csodálatosnak írják le a fényt, de úgy tűnik, senki nem akar eggyé olvadni vele. A tudatosság nélküli halállal éppen ez a gond, és ez az elsődleges ok, amiért a halálközeli élményeket a tudatos halállal szemben, a nem tudatos halál esetei közé sorolom. A megvilágosodás csak akkor valósulhat meg, ha leszámolunk az elkülönültség illúziójával, és eggyé válunk a fényvel. (szellemi énünkkel)

Fejlett fizikai aggyal születünk, mégis mindössze kevesebb, mint egy százalékát használjuk. És a rész, amelyet használunk, azzá teremtett, hogy elősegítse a békés szellemi fejlődést.

A tudatos halál technikáit (meditációformákat), a sorsát uraló lélek könnyebbnek fogja találni és alkalmazásával nagyobb eredményeket ér el. Bizonyos magatartásformákat kivéve elősegíthetjük szellemi fejlődésünket (és tudatos halálunkat):

- Legyünk szeretetteljesek, önzetlenek és kedvesek! A szeretet a legnagyobb érték a mindenségben.

- Legyünk adakozók! Szüntessük meg a hajlamot, amely arra sarkall, hogy másoktól vegyünk el (másokon élösködünk). Élünk egyszerűbb, minőségi életet.

- Ne ragaszkodjunk annyira az anyagi javakhoz. Élvezzük őket, de legyünk képesek irigység, neheztelés, harag vagy más, negatív érzelem nélkül megválni tőlük.

- Legyünk a magunk ura! Szeretnénk elérni bizonyos dolgokat az életben, de soha ne akarjunk minden áron.

- Életünk középpontjában Isten, és ne a világ álljon.

- Tanuljuk meg, hogy ne tekintsük magunkat teljes mértékben azonosnak a testünkkel. Tudatosítsuk magunkban:

Szellemi lény vagyok, halhatatlan és örökkévaló lélek. Én teremtem a valóságomat. A test születik és meghal, de a lélek örök!

Én hozzátenném, hogy ez tulajdonképpen nem más, mint a szeretet törvénye, a Jézus által kijelentett „nagy parancsolat”.

És az is igaz, hogy amikor egy ember a fentieket természetszerűen éli meg az életében, az példa, egy megvilágosodott, Isten-tudatosságban élő Emberre. Aki így él, az ebben a dimenzióban is a Teljesség visszatükröződése, felvállalhatja hangosan szívhangját, mely azt súgja, hogy VAGYOK AKI VAGYOK. (Vagyok ebben a világban is a LÉTEZŐ, aki vagyok a mindenségben.)

Sokan tették már fel nekem a kérdést, hogy meg tudom-e mondani nekik, hogy meg vannak- e világosodva vagy sem?

Ilyenkor kérdéssel szoktam válaszolni:

„Nem volna furcsa és egyenesen abszurd dolog, ha egy megvilágosodott ember (ami Isten-tudatosságban létezőt jelent), éppen annak ne lenne tudatában, hogy megvilágosodott?”

Ilyen nincs, hiszen éppen azt jelenti a tudatosság, hogy TUDOD már, teljesen világossá lett előtted a lét és benne a saját léted értelme, (ami nem más mint a SZERETET). Tudod, hogy a szeretet teremtő erő, és te magad is ennek a kibontakozása vagy és attól a perctől, hogy tudatosan létezel, ezt az erőt gondolatoddal befolyásolni, irányítani tudod, tehát teremteni tudsz, te válsz meg az utat, amelyen haladni szeretnél.

Visszatérve életem alakulásának történetéhez, be kell számolnom arról is, hogy mikor pár nap elteltével meglátogatott a barátnőm és elmeséltem neki a

történeteket, nemhogy meglepődött volna, megnyugodva közölte, hogy tudta, hogy nekem sikerülni fog ami neki nem. Érezte. Leesett egy nagy kő a szívéből. Aztán elmesélte, hogy Pali tudta magáról, hogy Lenin inkarnációja, ez nagy teher volt számára és az is igaz, hogy néha az volt a benyomása, hogy az ölében ül, hogy ott van a lakásban és nem tud továbblépni.

Azért nem mondta el nekem, hogy ne féljünk, mert tudta, hogy vagy érzékenyebb vagyok, mint ő, és akkor fel tudom venni vele a kapcsolatot, ha pedig nem, akkor minek zaklasson, akkor ez a kettőjük dolga még. Utólag úgy látja, helyesen döntött, mert így, hogy én írtam le Pali külsejét, így magas fokú visszajelzést kapott a munkája értelméről és az egész életfilozófiájára megerősítettem. A Lenin dologról, csak ők ketten tudtak. Egy meditálásban derült ki, mert Pali bele volt betegedve abba a gondolatba, hogy ő helyre kell hozzon valamit, amit korábbi életében okozott e világnak.

Most győződött meg arról, hogy az auditálás milyen fantasztikus lehetőség a dolgok megismerésében és múlt életeink feltárásában.

Mondtam, hogy én köszönöm, mert nekem is megerősítette a hitemet és ezen túl másképpen fogom látni és együtt fogok tudni érezni mindenkivel aki hasonló élményekről számol be.

Ettől a perctől elkezdett érdekelni az auditálás. Kérdésekkel bombáztam barátnőmet és ő örömmel világosított fel arról, hogy pszichológusként elkezdte tanulmányozni a dianetikát. Így tanult meg auditálni. Az auditálás hasonlít a regressziós hipnózishoz, csak annyiban jobb annál, hogy míg a regressziós hipnózisban az alany nem tudatosan éli meg amit lát és hall (ezért nem is emlékszik vissza később arra amit hipnózisban átélt), addig az auditálásban megélt eseményekre mindig emlékezni fogunk mert tudatosak vagyunk az ülés alatt mindvégig. Tudatosan lazítjuk el testünket és megyünk le théta állapotba, s tudatosan haladunk az időben és a térben.

Egyszerre vagyok tudatában annak, hogy Ella vagyok, aki ül egy fotelben és auditál; vagyok a fénypont (a szellemi énem) aki irányít és figyelni tud mostani személyiségemre Ellára és arra az inkarnációmra is aki a múltban voltam vagy a jövőben leszek.

Mi ez, ha nem időutazás vagy dimenzióutazás? Én megtapasztaltam és csakis, így tudom elképzelni az időutazást. Nem a test kell megtegye az utat, nincs szükség úrhajóra, théta állapotban (irányított meditáció alatt) képesek vagyunk látni, érezni, valóságnak megélni mindazt, amire tudatunk figyelmét fókuszáljuk.

Egyedül meditálva is szokott sikerülni, de azért jobb kettesben egy auditorral, mert ő segíteni tud, hogy megmaradjunk a kijelölt célnál, kér-

déseket tesz fel, hogy megfogalmazva mindazt, amit érzünk és látunk, jobban jelen legyünk térben is, időben is, és jobban rögzüljön is bennünk, tehát tisztán emlékezzünk mindig a történetekre.

Két éven át auditáltunk együtt, rengeteget tanulva egymástól. Lehetetlen leírni az összes élményemet, de a megszületésem ebbe a világba és néhány betekintésem az előző életembe, azt hiszem érdekes lehet mindenki számára.

Én sem hittem, hogy igaz lehet, de mikor elmeséltem édesanyámnak a történetet, felakadt szemekkel, tátott szájjal azt kérdezte: - Te honnan tudod mindezt? (Ez volt a legnagyobb titok az életében, ezért soha senkinek, még magának sem vallotta be.) Aztán hozzátette csendesen: „Te tényleg próféta vagy!” és sírva fakadt.

Íme a történet: Láttam, mint egy filmet, hogy édesanyám véletlenül öszszefut az utcán régi szerelmével (aki 10 év után sem vette feleségül, ezért anyu, csakazértis férjhez ment az első kérőjéhez, mert gyereket szeretett volna és már 33 éves volt). Nagy volt az öröm, sokat beszélgettek az eltelt időről és a nővéremről, aki már 2 éves, aranyos szőke kislány volt, stb. Apú katona volt éppen, így nem volt aki megakadályozza, hogy anyu eldicsekedjen aranyos kislányával a volt szerelmének és mikor egyedül maradtak egy szobában megtörtént aminek nem lett volna szabad. Egy csók hevében, édesanyám hiába ellenkezett, hiába kérte szépen, hogy állítsa le magát, a szerelmes férfit nem lehetett már leállítani.

Ezt láttam kívülről (mint egy filmet) és a következőket írtam át belülről, lélekben:

- Egy apró, de nagyon fényes fénypont vagyok. Teljes a béke, az öröm s a szeretet bennem. Érzem édesapám örömét, boldogságát. Olyan jó vele egységben lenni! Egyszer csak, ragyogó fény támad, és forróságot érzek, amely a következő pillanatban óriási sebességgel és erővel lő ki engem a nagy sötétségbe. Hideg és sötét lett minden körülöttem. Nem tudom, hol vagyok, de bizakodom benne, hogy nemsokára kitisztul minden, újra látom a fényt és érzem a szeretetet, amiben eddig léteztem. Zuhanok, vagy emelkedek a magasba, nem is tudom pontosan megállapítani, káosz van bennem és beszippant egy még nagyobb sötétség. Itt legalább csend van, megnyugszom. Sok – sok minden zajlik körülöttem, amit megfogalmazni lehetetlen, de végre megpillantom újra a fényt. Öröm tölti be a szívemet, és abban reménykedem, hogy újra teljes lesz a kép, a szeretet bennem. Jaj, ne! Rettenetes fájdalmat érzek, hatalmas a káosz, és a mély sötét után egy fájdalmasan vakító fénybe érkezem, ahol hideg van és nincs szeretet. Megszűnni szeretnék, ordítok, mert már azt is tudok, de látom hiába. Ekkor,

melegség tölti be kis szívemet, egy kedves hang hallatán, aztán egy érintés, egy-egy simogatás, s rádöbbenek, hogy egy új világba érkeztem, megszülettem, van testem, ember lettem.

Figyelni kezdtem és keresni a szeretetet.

Hát nem csodálatos?!

Átélni fantasztikus élmény volt!

A másik ehhez hasonló csoda, a „halál”-nak nevezett átváltozásnak a megtapasztalása volt.

A múlt életemben, az ezt megelőző inkarnációmban, tizenegy hónapos kisbaba koromban ért egy baleset, beleestem egy kis tóba, mert a víz felszínén az ezer színben cikázó fényvisszatükröződést akartam megsimogatni.

Úgy kezdődött, hogy mint egy egészen aprócska csillag, egy egészen picike fénypontban összpontosult tudat közeledtem a Földhöz. Körbe-körbe jártam, keresgélve valami érdekeset, valami különlegeset, ami felkelti a figyelmemet. Gyönyörű volt az élővilág, de mégis hiányzott valami, ezért tovább kerestem. Egyszer csak, felvillant egy erős fény, ami magához csalogatott, és ahogy egyre közelebb kerültem a fény forrásához, láttam, hogy két ember szeretetének rezonanciájából ered. Nagyon szép látvány volt és nagyon szerettem volna, ha engem is befogadnának, ha én is részese lennék e magas szintű szeretethullámnak.

E gondolatmal, nyomban meg is teremtettem a megtapasztalás lehetőségét. Inkarnálódtam, beleszülettem ebbe a tiszta szerelembe, de hamarosan, rá kellett döbbenjek, hogy én nem vehetek részt csak kívülállóként e szerelem megélésében, s elindultam megkeresni azt a fényt, azt a rezgést amivel én rezonálok.

Még csak tizenegy hónapos kisbaba voltam, leestem az ágyamról, és négykézláb kúszni-mászni kezdtem az ajtó felé, mert hiába sírtam hangosan, a szüleim el voltak foglalva egymással, de nagyon.

Már az udvaron jártam, és azon fáradoztam, hogy pici kezecskéim ne csúszszanak be a nagy repedésekbe a földön.

Kellemetlen szag volt és forrón süttött a Nap. Egy sötétebb lyukon bebújtam valahová, ahol felültem és vártam.

Arra gondoltam, hogy itt szépen megvárom, míg rám talál a mamám. Igen ám, de, abban a pillanatban nagyon nagy veszélybe kerültem, mert egy hatalmas szörny jelent meg előttem és majd megsüketültem, olyan hangosan jelezte, hogy nem örül annak, hogy engem ott lát.

Hogy megnyugtasson, auditorom (mert ugye ez egy auditálás alatt történt) rákérdezett, hogy mi az, amit látok? Nem tudtam válaszolni, és sírni

kezdttem, hogy jelezzem mennyire félek. Ekkor az auditorom, a szellemi éneket kérdezte, aki magasabb szintről tekint mindkét énemre, arra is, aki a fotelben ül és arra is aki a kisbaba.

Ekkor felismertem, hogy a szörnynek vélt hatalmas lény, az nem más, mint egy ugató kutya. A mi házőrző farkaskutyánk, aki féltett engem és azért ugatott, hogy jelezzem a szüleimnek, hogy baj van, veszélyben vagyok. De a szüleim nem hallották és miután megnyugodtam újra elindultam világot látni. A kutya kiengedett a házikójából, majd ő foglalta el az árnyékos, hűvös, jó kis helyet. Selymes, illatos virág és nagyon-nagyon magas, égisz érző fák csalogattak egyre közelebb egy szép kis tóhoz. Fogalmam sem volt, hogy mit látok, hogy halálos veszély fenyeget, én csak meg akartam simogatni azt a gyönyörű fényt, ami olyan szépen ragyogott a víz tükrében. Aztán csend lett, s rám talált a végtelen boldogság, öröm, nyugalom.

Egy ideig azon tűnődtem, hogy hogy lehet az, hogy megfordult az egész világ? - de nem bántam, mert csodálatos látvány volt a fák koronái között felbukkanó kékes-fehéren ragyogó fény. Nem tudtam levenni a tekintetem róla, sőt szerettem volna megérinteni, megölelni, valahogy viszonzni azt a szeretetet, amit felém sugárzott.

Ahogy erre gondoltam a fény közepéből egyre jobban kibontakozott és lassan közeledett felém egy öreg bácsi. A haja, az arca, a ruhája, mindene, fehérebbnél fehérebb fényből volt és fény karjaival utánam nyúlt és felemelt. Néztünk egymás szemébe, mint régi jó barátok, akik újra egymásra találtak és mikor jól elhelyezkedtem az ölében, csoda történt: fénné változtam és eggyé váltam vele. A szíve tájékán váltunk eggyé, mintha egyenesen a szívébe fogadott volna. Aztán egyre tömörebb és kisebb fénygömböt alkotva így együtt, felemelkedtünk az égbe és egy villanás kíséretében, eggyé váltunk egy még erősebb fényvel.

Ezt nevezzük halálnak? Nincs, nem létezik ennél szebb, ennél örömelebb tapasztalás a létezésben.

Természetesen, ahogy nagyobb gyakorlatot szereztem ebben a technikában (az auditálás módszerében), két dolgról szerettem volna fellebbenteni a fátylat, mégpedig az UFO élményem és a Leonardo da Vincivel kapcsolatos titkaim felől.

Hiába volt minden eddigi visszajelzés, nem tudtam igazán hinni benne és nem értettem mire jó ez nekem, mit kezdjek egy ilyen információval.

Auditálásban választ kaptam mindenre, mert megélttem, valóságosabban megtapasztaltam az ő testében, hogy „vagyok”, mint amit most ebben a térben és időben nevezek valóságnak.

Meggyőződtem arról, hogy tudatunk, igenis képes bármilyen dimenzióban, időben és térben is mozogni. Ha mi ebben a dimenzióban, ismerve testünk adottságait és természetét, csendet teremtünk magunkban és elérjük tudatosan (ébredve maradván) a théta állapotot, akkor kapcsolatot teremtve magasabbrendű éniünkkel, a TUDATTAL, megtapasztalhatjuk itt és most a jelenben (ebben a testben is), azt, amire éppen gondolunk, amire szeretetünk minden erejével fókuszálunk. Így lehetséges az időutazás.

Ahogy elértem a megfelelő frekvenciaszámot (théta állapotot), elhagytam a testemet. Úgy gondolom, hogy csak részben ugyan, mert tudatában voltam annak is, hogy ülök a fotelben és medítálok, de az a fénypont énem is (aki utazott), pontosan olyan tudatos volt, látott, érzett, tapasztalt mindent maga körül, csak éppen gondolatsebességgel utazni is tudott időben, térben egyaránt.

Így találtam magam egyik pillanatról a másikra pont ott, ahova gondoltam magam, Leonardo da Vinci állványa elé, bárhol is van, amikor a Mona Lisát festi.

Megérkeztem. Egy nagyon aprócska fénygömb volt a járművem, amivel teljesen eggyé váltam, így a gondolataimmal irányíthattam, (így győződtem meg arról is, hogy a testünk is egy ilyen jármű, hiszen éntudatom ugyanaz volt a kis fénygömbben is, mint a testemben szokott lenni), amikor megszólaltam hangosan, hogy: -LÁTOM ŐT!

Auditorom kérdéseket tett fel, ezzel is megerősítve a helyzetemet.

Egy nagy terem felső sarkában találtam magam. Csend volt és meleg, mégis fennkölt hangulatot éreztem. Először azzal voltam elfoglalva, hogy megtartsam egyensúlyomat és megtaláljam a helyes sebességet és mozgásformát ahhoz, hogy térben és időben ott maradhassak. Tudtam, hogy, ha nem összpontosítok megfelelő módon, akkor egy-egy mozdulatommal nem csak a térből, de az időből is elmozdulhatok. Auditorom ebben is segített. Így szép lassan egyre közelebb mentem a széken ülő alakhoz, aki éppen festegetett. Egy háromlábú állványon egy kisebb kép volt előtte és az nem más, mint a MONA LISA. Hátulról, felülről és kicsit balról közeledtem. Izgatott voltam, de próbáltam lecsendesedni, nehogy kilépjek abból a tér-időből. Sötét posztó kabát volt rajta és egy simléderes mályvaszínű sapka. Egyáltalán nem így képzeltem el őt, ezért voltam egyre izgatottabb. De hát, ez a Mona Lisa, amit fest, akkor csak Ő lehet.

Ekkor megpillantottam a szemben lévő falon a világ egyik legcsodálatosabb freskóját, az „Utolsó vacsorát”. Félig-meddig volt csak készen és fel

volt állványozva, de tudtam, hogy ez csak jel most számomra, hogy biztos legyek benne, hogy Leonardot látom.

Valami miatt nem láthattam tisztán az arcát, de ennél több történt. Mintha beléptem volna a testébe, az ő szemével láttam és az ő kezével éreztem. Ugyanúgy magaménak éreztem az ő testét, mint a fénygömböt vagy a mostani testemet. Ugyanazok az érzések töltöttek be, ugyanúgy igyekszem festményeimben kifejezni egy gondolatot ma is, és ugyanúgy érzek, ha nem akar sikerülni. A hibáimról ismertem magamra. Még mindig ugyanazokkal a gondolatokkal küzdök, mint annak idején. Szerettem volna megfesteni a csodát amit Istennel egyé válna megélhettem, szerettem volna megosztani mindenkiel, a megvilágosodott ember örömét.

Az létezés eme csodáját, az emberi tudatosság csodáját akartam kifejezni egy-egy portrén keresztül. A szem a lélek tükre, de a mosoly, a szeretet legegyszerűbb és legkifejezőbb eszköze.

Szellemiségünk, Isten-tudatosságunk láthatóvá válik tekintetünkben, mosolyunkban és minden mozdulatunkban, még a hanghordozásunkban is.

Ezért választotta kifejezésformájának Máriát, Jézust, mert róluk minden ember tudta, hogy Istennel egyek. Aztán azt az örömét is közölni szerette volna a világgal, hogy ő maga is tudatos létező. Önarcképet festett, rajzolt. Amikor tükörben nézve magát próbálta ezt meg, úgy érezte, hogy valami hiányzik a képből, s az éppen a lényeg, a teljes filozófiája.

Úgy érezte, hogy az Anyaistent és az Atyaistent, EGY-ként, a LÉTEZŐT magát, teljességében, s a legkifejezőbben egy női portréban, egy nő tekintetével és mosolyával tudja visszaadni. Ez a MONA LISA. Ez Leonardo életfilozófiájának, szellemiségének, megvilágosodott, Isten-tudatosságban létező emberi énjének a megfogalmazása, egyetlen portréba tömörítve.

Auditálás végére kiderült, hogy ezért volt fontos emlékezni, hogy a huszadik és huszonegyedik század embere, megértve a Mona Lisa mosolya varázsát, megértse Leonardo legfontosabb üzenetét e világnak, ami nem más mint az, hogy ráébredve teremtőképességünkre, Isten-tudatosságban, egy magasabb szintű szeretetben élhetünk.

Nem a találmányait ismeri a legjobban a világ, hanem a Mona Lisa festményét. Azért, mert ez a legfontosabb üzenete: a SZERETET, légy te magad a szeretet és akkor mindent meg tudsz teremteni, ami szebbé teszi az életedet, kreatív, boldog ember leszel, aki számára maga az élet a csoda, s a legnagyobb öröm.

Nekem személyesen is sokat segített ez a tapasztalás, megértettem, hogy azért történnek velem spontán, bizonyos csodáknak tartott dolgok, mert már múlt életemben elértem a megvilágosodást. Mostani életemben egy-egy felszínre törő cselekedet vagy érzés abban segít, hogy mielőbb ráébredjek arra aki vagyok. Akkor tudok még tovább fejlődni vagy segíteni másoknak a saját szellemi fejlődésükben, ha mielőbb felismerem, felvállalom és meg is élem egység tudatomat.

Azt hiszem, ez az élmény segített eljutnom arra a tudatosságszintre, hogy be tudjam fogadni és így auditálásban felszínre tudjam hozni annak a két és fél óra időkieśesemnek az emlékeit, amit pár évvel azelőtt az ufót (Merkabát) csodálva, gyermekeimmel együtt megéltem.

Már sok könyvet olvastam ufókról, földönkívüliekről, a Bermuda-háromszög titkairól, óriáscsontvázakról, különleges koponyaaletekről, piramisokról, majákról és tenger alatti bázisokról, ahol földönkívüli civilizációk lényei új technológiákra tanítják az embert, vagy éppen titokban figyelnek bennünket, tehát, már nem lepődtem meg ehhez hasonló híreken, megértem a velem történetek befogadására is.

Nagyon jól sikerült az auditálás, (biztosan azért mert szívvel, lélekkel készültem rá, három napig előtte csak gyümölcsöket ettem, sokat sétáltam a természet ölen, csendet teremtettem magamban, többet meditáltam mint máskor).

Pillanatok alatt elértem a théta szintet és az „örök jelenben” úgy éltem meg amit most elmesélek mint a legmagasabb szintű valóságot. Azt is hozzászám, hogy az ezen a szinten megtapasztalt élmények, olyan elevenen élnek évtizedeken keresztül az emlékezetemben, mintha most történt volna, ahogy rágondolok, újra jelenként élem meg.

Megszűnt az idő, hiszen ülök egy fotelben és ezzel egy időben, átélem az öt évvel ezelőtti két és fél óra időkieśesemet (amikor egy csodálatos természetfeletti jelenséget bámulva gyerekeimmel együtt a téli esti égbolton, 5-10 percesnek tűnő idő alatt a valóságban két és fél óra telt el).

1989 januárjában, mínusz húsz fokos hideg volt Erdélyben, (szülőföldemen, Marosvásárhelyen), és este háromnegyed kilenc körül, amikor az ufót láttuk, nagyon tiszta volt a levegő, csodálatosan ragyogtak a sötét égbolton a csillagok és a Hold. Éppen telihold volt. Általában, nyolc óra tájékán mentem lefektetni gyerekeimet és minden áldott nap olvastam mesét nekik. Most is így volt. Utána nekifogtam rendet rakni és a kefével és lapáttal a kezemben kezdődött életem legmegrázóbb és legcsodálatosabb élménye.

Auditálásban innen éltem újra a történeteket és láthattam mindent, amit akkor (hogy meg ne bomoljon az agyam, tehát az értelmi szintem, a befo-

gado képességem szintje miatt) nem láthattam, és nem maradhatott meg az emlékezetemben. Nem tudtam, nem is hallottam még arról, hogy mi az „aura”, vagy a „merkaba”(egy élő, isteni fényjármű).

Szóval, az előszoba szőnyegét kefélgettem éppen, mikor belső indíttatásból elengedtem a munkaeszközeimet, kiegyenesedtem, és mint aki el van varázsolva, elindultam a szobám ablaka felé.

Mikor az auditorom megkért, hogy tágítsam ki látókörömet és szellemi ÉN-emmel, figyelmesebben tekintsek körül, akkor döbbsentem rá, hogy minek köszönhetem azt a nyugalmat, örömet és eufóriás hangulatot, amit olyan varázslatosnak éreztem.

Egy áttetsző, mégis minden színben sziporkázó, halvány ködszerű körvonallal rendelkező lény közeledett felém, egy igazi Fénylény. Teljesen körülvett engem, magába fogadott, mintegy védőburkot alkotva felettem. Finom rezgésével, magas frekvenciájú szeretetével ő hatott úgy rám, hogy szívemben örömmel (félelmet, izgalmat nem ismerve) induljak az ablak felé. Elhúztam a függönyt és valami olyan látvány tárult elém, ami egyszerre volt csodálatos és félelmetes, mert nem tudtam mihez hasonlítani, (és ugye az ismeretlen mindig félelmet kelt az emberben).

A látóhatár mentén, a dombok pirosan világítottak, mintha a Föld belsejéből lennének megvilágítva, erős pirosas-narancs színhez hasonló fényel. Lávához is hasonlíthatnám, de nem folyt, nem mozgott. A naplemente is eszembe jutott, de olyankor az égen látható ehhez hasonló gyönyörű jelenység. Most az ég korom feketének tűnt, míg a Föld izzani látszott.

A Fénylény tovább emelte szép fokozatosan a rezgésszámomat, így félelmem átalakult csodálatá és ekkor a jelenség közepéből felszínre bukkan egy izzó aranygömb. Valamivel kisebb volt a tőle jobbra tündöklő teliholdnál és valamivel közelebb is volt a Földhöz, de ember alkotta szerkezet nem lehetett, ahhoz túl távol volt, túl nagy volt, túl gyors és nagyon pontos. Erős volt a fénye, gyönyörűen ragyogott, de mégsem világította be az eget, és az volt a meglepő, hogy nem bántotta a szememet. Bolygó nem lehet, vezettem le logikusan: ahhoz, túl gyors és a fénye más, belülről árad.

Végre felvállaltam, amit a benső hangom sugallt eleitől fogva: ez egy UFO! Egy MERKABA! Isten válasza imáimra, amelyekben szívből kértem, segítsen nekem emlékezni, ki vagyok, és miért vagyok olyan, amilyen vagyok, miért vagyok ezen a Földön? A vegetáláson túl, van-e valami értelme az életemnek, tudok-e tenni valamit a fejlődés, a haladás érdekében. A szenvedélybetegségek, az emberi butaság, olyan romboló láncreakciót

indított be, ami semmi perc alatt elpusztít mindent, amit az emberi bölcsesség több millió év alatt felépített. Tenni kéne valamit. Én személyesen mivel tudnék hozzájárulni, hogy ez megváltozzon? Olyan szép ez a Föld, olyan gazdag növény és állatvilággal rendelkezik és olyan csodálatos lény az EMBER, az nem történhet meg, hogy elpusztuljon. Én felajánlom minden tudásomat, tehetségemet, és ha azzal tudok segíteni, akár az életemet is, hogy hozzájáruljak e folyamat leállításához és a harmónia megteremtéséhez. Szeretném tudni, mit tehetnék e cél érdekében?

És íme, választ kapok! Isten válaszol – mint mindig! Megmutatja, hogy hitem teljes legyen, hogy vannak magasabb szinten fejlett lények a világ-egyetemben, igenis van élet a földi megtestesülésen túl is, mert az élet örök. Azt is tudtomra adta, hogy vannak sokan, akik hozzám hasonlóan azon fáradoznak, hogy hogyan lehetne segíteni az emberiségnek, s vannak magasabb dimenziók és nagy tudással rendelkező lények, akik szívesen együttműködnének velem.

Ezt megértve beszaladtam a gyermekeimhez, hogy megmutassam nekik is, hogy velem együtt átéljék ők is e csodát. Pizsamában kimentünk mindhárman az erkélyre, hogy tovább láthassuk az elég gyorsan haladó fénygömböt az égen, de a legnagyobb meglepetésemre, ekkor megállt, pont fölöttünk, mintha direkt ez lett volna az uticélja. Nem tudtuk levenni a szemünket róla, előntött a szeretet, szó szerint olyan fokon, hogy teljesen megfeledeztünk a mínusz húsz fokos hidegről is. Utólag csak arra emlékeztünk, hogy 5-10 percig voltunk az erkélyen és mikor visszaléptünk a szobába, abban a pillanatban a narancsszínű fénygömbünk elindult visszafelé, pont olyan sebességgel, mint amilyenel érkezett és pont ott tűnt el a domb tetején, ahol megjelent. Ez a tény, végérvényes, logikus magyarázat volt arra, hogy egy tudatosan irányított jármű volt az, amit láttunk, de a földi technológiánál sokkal magasabb szintű, tehát egy földönkívüli jármű.

Mikor az órára pillantottam, akkor vettem észre, hogy majdnem éjfél van, fél tizenkettő. Nem akartam elhinni, hogy amit 10 percnél érzekeltünk, az, két és fél óránál is több volt, de beletörődtem.

Később, miután sok hasonló történetet olvastam, én is kíváncsi lettem, hogy mi is történt velünk azalatt a több mint két és fél óránál is több idő-kiesés alatt.

Íme a válasz, amit auditálásban felszínre hoztam: ahogy álltunk az erkélyen, egyszer csak a gömb, egy kékes-fehér fénysugarat bocsátott ki felénk, ami lassan valóságos fényoszloppá vastagodott. A fénylény, aki valósággal

bekebelezett engem, ezen a fényoszlopon, könnyedén felemelkedett és a következő pillanatban már az merkaba belsejében találtam magam. Most, már nem is járműnek írnám le, hanem egy élő, pulzáló, tudatos létezőnek. Mintha egy szív belsejébe kerültem volna, olyan bordó színű, bársonyos tapintású, gömbölyded formája volt belülről e gömbnek. Ahogy felmerült a kérdés bennem, hogy hol vagyok és megpróbáltam még jobban megfigyelni a környezetemet, mozgást észleltem és hangokat hallottam. Előttem a térben, egyre tisztábban, láthatóvá váltak a Fénylények körvonalai, akik mozdulataikkal csodás hangokat képezve kommunikáltak egymással. Amilyen könnyedén és mégis tudatos céllal, úsztak-kúsztak egymáson, s néha rajtam keresztül is áthatolva, olyan színű és magasságú é-hez és í-hez hasonlítható hangokat bocsátottak ki magukból, gyönyörűséget ébresztve bennem. (Ilyen a szférák zenéje? Erről beszélt Beethoven is?) Ezelőtt elképzelni sem tudtam ilyen egységet és feltétel nélküli tiszta szeretetet. Alig tudtam betelni vele. Ilyen tiszta, magas hangokat, ilyen tiszta, ragyogó színeket nem lehet szavakkal megfogalmazni, mert nincs az anyagi világban mihez hasonlíthatni. Fehér fényben, a még fehérebben áradó ragyogást hogyan tudnám érzékeltetni? Mint a medúzák a vízben, olyan volt fénylányuk a fényben. Körvonalaik mozgás közben úgy ragyogtak mint a gyémánt, halvány kékben, zöldben, lilában és rózsaszínben sziporkáztak az én szememben. Aztán elkezdődött egy párbeszéd, illetve párbeszédhez hasonló telepikus gondolatátvitel, hiszen egyik voltunk, amit gondoltam nyomban értette minden fénylány. Mikor egyikük válaszolt, én is nyomban értettem amit közöl. Időt nem érzékelttem. Folyton a jelenben éreztem magam. Az volt a meggyőződésem, hogy nem létezik rajtunk kívül senki és semmi a világon. Minden és mindenki EGY. Nem létezik dualitás, nem különülünk el egymástól, mégis van egyéniségünk. Istenem, milyen nehéz szavakban megfogalmazni, hogy az is értse, aki még nem élte. Nem, ezt szavakban kifejezni nem lehet, ezt csak megélni lehetséges.

Szóval, eljutott hozzám az a gondolat, hogy -mi az, amit tudni szeretnél? Most választ kapsz minden kérdésedre!

- Azzal, hogy itt vagyok, és azzal amit most megélek, minden kérdésemre választ kaptam. Olyan csodálatos és megnyugtató így minden. Most már tudom, hogy van magasabbrendű létforma, más dimenzió és hogy minden mindennel EGY, ezért összefügg!

Amint gyönyörködtem bennük és arra gondoltam, hogy vajon milyen lehet a fénylények életében a szerelem, nyomban feleltek rá, úgy, hogy bemutatották nekem.

Amit kívülről megfigyelhettem, az egy erős villanás volt, melyet rózsaszínben sziporkázó fényjelenség követett, miközben két fénylány eggyé vált, majd szó szerint áthatolt egymáson. Ezt nagyon szépnek találtam, és ahogy kigondoltam, hogy vajon milyen érzés volna ezt átélni, máris átvillant rajtam is a fény és minden sejtemben megtapasztaltam a legszebb, legtisztább szerelmet. Csak álltam és könnyeztem.

Aztán, megint biztatgattak, hogy tegyem fel kérdéseimet, vagy fejezzem ki nyugodtan kíváncsiságomat, vágyaimat!

Ebben a dimenzióban minden gondolatom, vágyam azonnal megnyilvánul.

- Igazán? Akkor, mégiscsak van egy kívánságom: láthatnám ÖT, IS-TENT?

Ebben a pillanatban olyan erős fény árasztott el mindent, hogy a Fénylények láthatatlanná váltak, de az volt a meglepő, hogy nekem egyáltalán nem bántotta a szememet.

Kimondhatatlan öröm és boldogság töltötte be egész lényemet. Pontosan így képzeltem el a teljességet, erre a szeretetre vágytam, ennek az emlékét őriztem a szívemben. Most újra a legmagasabb frekvencián létezem. Fenomenális! De már-már elviselhetetlenül gyönyörű!

Jött is a válasz: - Nem kell állandóan ebben élni, pontosan ezért vagy most az aki vagy és ott ahol vagy. Csak addig idézd meg és maradj benne, ameddig telítődsz, aztán add tovább és idézd meg újra. Ekkor eltűnt a csodálatos fehér fényforrás és belőlem áradt tovább. Valósággal fényt szültem, csak áradt és áradt belőlem a fény, s ugyanolyan fehér volt és ragyogó, mint amit Isten árasztott felém. (A könyvborítón látható festményemet, ez az élmény ihlette, meg lehet nézni a honlapomon is, ott sokkal tisztább a kép és jobban kivehető az áradás).

Megértettem és meg is éltem a LÉTEZÉS végtelen folyamatát.

Megint körülvettek a Fénylények és mivel érezték, amit érzek és tudták mi megy végbe bennem, csendesesen kijelentették, hogy ha úgy döntök, maradhatok. Egyetlen gondolatomon múlik, hogy én is fénylány legyek újra, hiszen egyik vagyunk, testvérük vagyok, én akartam testet öltetni a Földön. De, ha most úgy döntök, hogy elég volt és maradni szeretnék, úgy lesz.

-A döntésem a következő: Most, hogy minden világos előttem és ráébredtem valódi önvalómra, s megtudtam, hogy bármelyik pillanatban, újra én választhatom meg, hogy hol szeretnék létezni, most szívesen maradok a harmadik dimenzióban, a Földön, emberi testben. Annak is megvan a varázsa, ha tudatosan létezem, így hát visszamegyek. Biztosan sokan van-

nak még akik hozzám hasonlóan feltették magukban a létükkel kapcsolatos kérdéseket és akkor elmesélve a saját tapasztalataimat segíteni tudok nekik. Nem választ adok, de megmutathatom az utat melyet bejártam és biztathatok minden embert, hogy ha kitartó, ahogy nekem sikerült, bárkinek sikerülhet. Ha csak egyetlen embernek segíthetek az isteni öntudatraébredésben, már megérte.

- Rendben – válaszolták egyként, de akkor lesz még egy kis dolgunk. Az emberi DNS-edbe újabb részleteket kódolunk, hogy emlékezz mindenre, amit most megéltél (hogy lehetséges a kapcsolatfelvétel dimenziók között is) és magasabb frekvenciaszámon éld a földi életedet.

Ezek után úgy éreztem, hogy hatalmas súly nehezedik a testemre, mozdulni sem bírtam, de hamar ráébredtem, hogy újra az erkélyemen állok. Egy mély levegővétel után, teljes lelki békében öleltem magamhoz gyermekeimet, és mint egy jó anyukához illik, bevittem őket, nehogy megfázzanak.

Ettől a perctől újjászületve, teljesen más irányt vett az életem.

Tudtam, hogy van értelme ittlétemnek.

Új ajtók nyíltak meg előttem, új barátaim lettek és velük együtt új könyvek, magasabbrendű tudás került a kezembe ami által megtanultam kifejezni, szavakba önteni a tudást amit magamban hordozok és nap mint nap felszínre hozok.

Dr. Józsa László, mikrobiológus professzor keresett meg, hogy készítsek néhány rajzot (izületek, idegek, izmok illeszkedése csontokhoz), melyeket illusztrációként használna fel egyik könyvében (és ez a könyv meg is nyerte abban az évben a „legművészebb anatómiai illusztrációkkal ellátott tudományos könyv” díját). Nagyon mély barátság alakult ki közöttünk, ami erősítette hitünket és életfilozófiánkat és hatványozni volt képes alkotó munkánkat. Meghívott néha a laboratóriumba is, ahol kutatásait végezte, mert a legmodernebb mikroszkópokkal látni lehet mindazt, amiről beszéltek – mondta.

Egy létező, magasabbrendű dimenzió tárult elém egyetlen hajszálat, vércseppemet vagy vízcseppet megtekintve mikroszkóp alatt. Az emberi test olyan mint a világegyetem, része is a mindenségnek és millió kis univerzumot hordoz magában, tart egységben. Szerettem volna felnagyítva megfesteni, hogy megmutassam mindenkinek, de mikor kezembe veszem az ecsetet, a szívem isteni sugallatára festek, a kezemet Isten irányítja, s eddig még nem születtek ilyen képek.

A legkedvesebb és legösztönzőbb beszélgetésünk az volt, amikor el-

meséltem neki, hogy szellemgyógyítóként, hogyan gyógyítok, és a világ legtermészetesebb módján azt válaszolta, hogy:- mit gondolok, ő miként gyógyít?

A tudomány csak most kezd ismerkedni az emberi test működésével, és minél többet tud a betegségekről, annál jobban bebizonyosodik, hogy minden betegségnek lelki oka van. A gyakorlatban is ezt tapasztalta, hogy beszélgetni kell a betegekkel, szeretettel együttérezni problémájukkal, ez többeket meggyógyít, mint a sok gyógyszer és műtét. Példákat mesélt a placebo hatásról is. A klinikai halál is ismert tény volt előtte és a látomásaimat isteni kinyilatkoztatásoknak vélte. Ő volt az első aki arra biztatót, hogy írjam le mindazt, amit megéltam, fontos lenne fennmaradnia egy ilyen példának, ami azt bizonyítja, hogy ma is élnek próféták és nemcsak a kolostorok falain belül vagy a Himalájában lehet megvilágosodni.

Ő hozta el nekem, legszebb szülinapi ajándékként, Dr. Paul Brunton: Az önvaló bölcsessége --című könyvet. Ebből a könyvből kaptam a legmeggyőzőbb visszajelzést mindarról, amit eddigi szellemi fejlődésem útján elértem, és konkrétan az auditálás lehetőségének magyarázatáról is. Szeretnék idézni is e könyvből néhány nagyon fontos gondolatot, de nem szeretnék túl hosszú lenni, ezért ugrani fogok sokszor fél oldalakat is, de remélem a lényeg érthető lesz:

„A filozófia arra tanít bennünket, hogy a Természet az alvást azért adta, hogy közelebb kerülhessünk az elme valóságához. ...

A Természet nem engedélyezi, hogy ennek az alvás alatti gondolatmentes szabadságnak a tudatát sokáig élvezzük. Az alvás tapasztalatából azt szűrheti le az ember legjobban, hogy tovább kell még haladnia.”

„Nem célzás-e ez az ember részére, hogy ha gondolatait akarattal a lehetséges legnagyobb mértékig csökkentené – megközelítve ezzel ébrenlétében az alvás állapotát -, és ha mindezt teljes intellektuális megértéssel tenné, akkor tudatosan ugyanarra a boldog, nyugodt állapotba jutna?”

Ezt éri el az ember auditáláskor.

„Az ilyen felsőbbrendű szellemi csöndet azonban nem szabad összetéveszteni egyfajta – a jogában még kevésbé járatosak között olyan népszerű – közönséges csönddel, amelyet a szokásos meditációs módszerek alkalmazásával lehet nyerni.”

„Ezek a módszerek hozzásegítik az embert a csendhez, de semmi mást nem adnak. A filozófiai tanuló által tudatosan keresett állapot lényegesen magasabbrendű ennél; itt az ember, nemcsak hogy megismeri önmagát és a világot, hanem azt is tudja, hogy tud, és hogy hogyan tud. Ez egy felnőtté vált

misztikus tapasztalat, amely hozzásegíti az embert, hogy teljes megértésre jusson mind magát, mind pedig, a világot illetően.”

„Ez az állapot mentes minden megszakitástól és változástól; minden időben és helyen megmarad (én: ezért tudjuk felidézni 10 és 20 év elteltével is pontosan úgy, ahogy megéltük), akár ébren vagyunk, akár alszunk, vagy álmodunk, és mivel túl van az alvás öntudatlanságán, nevezhető egy transzcendentális állapotnak is. Az ilyen állapot túl van az átlagos megértésen, mivel a mély alvás és a teljes tudat egységét jelenti.”

Én azt szoktam mondani, hogy valóságosabb, mint a valóság, mert élénkebb, tisztább, tudatos megélés.

„Csak az mondhatja magát joggal igazi filozófusnak, aki ezt (a tudatállapotot) megszerzi és eléri. Erről az állapotról azonban, nem szabad azt gondolni, hogy pusztán csak intellektuális, ellenkezőleg, ez az állapot mély „misztikus belső meglátás.” Tehát isteni mivoltunkból való emlékezés.”

De tovább idézek: (Önvalónak nevezi a Magasabb ÉN-ünket)

„A személy, csak az Önvaló kivetülése, mint ahogy az álomfigura is az álmodó elméjéből vetődik ki. A személyiség függő teremtmény, amely elfelejtette eredetét, és mert a valódi ÉN-nek képzelet magát.”

„A világ maga, egy kombinált kozmikus és individuális képzelet alkotása. Csak egyetlen megfigyelő van, a Világ Elme, és csak egyetlen nagy világkép létezik, és mi mindnyájan e nagyon belül vagyunk. Ha találó hasonlatot akarunk mondani, a Világ Elmét egy álmodóhoz lehetne hasonlítani, a világképet, pedig az álomhoz, a benne szereplő személyeket, pedig hozzánk. Még fontos hozzáadnunk egy tényezőt – bár ez a tényező a szokásos emberi álmokból rendszerint hiányzik – hogy ebben az esetben az álmodó, (a Világ Elme) tökéletesen tisztában van azzal, hogy álmodik.”

„A világ mögött rejlő igazság jelenti a világ lényeges és tartós valóságát, és a bennünk és felszíni énkünk mögött rejtőző igazság, a mi tartós isteni lényegünk. Hogy az egyik milyen módon valódi és a másik milyen módon isteni, olyan valami, amit fáradságos úton lehet csak megtudni. A végén az álomanalógia rejtett értelme, fel kell hogy tárja magát. Akkor felfedezzük, hogy nincs álom, hogy az életnek az értelme nem az álmodozó semmittevés, hanem a megvilágosodott cselekvés, mivel az élet realitása összehasonlíthatatlanul csodálatosabb, mint bármilyen álom hasonló szemfényvesztése.”

A halál utáni létről és a szellemekkel való kapcsolatfelvételtől is ír e könyvben; (amit szintén sokkal a velem történt esetek után volt alkalmam olvasni, de így is tökéletes visszajelzés egy ilyen nagyra becsült filozófustól):

„Két személy között egy őszinte, mély és nemes vonzalom (az igaz szere-

tet), legyőzheti a halál alkotta szakadékot, és nem csak szerető gondolatokat hozhat a szellemtől az élő személy fogékony tudatába, (a médiumok is ilyen fogékony lények). Nemcsak személyes jelenlétének érzését közvetítheti a földi személy érzékeny elméjébe, hanem veszély esetén – spontán reakción keresztül – védő hatást is biztosíthat, ami hatásos segítséget nyújthat a baj elhárításában. Nem üres mondás az, hogy a szeretet mindent legyőz, mivel az univerzum igazi alapján is, ennek a csodálatos egyesítő erőnek működését találjuk.”

„A szellemvilágba lépő személy, (tehát aki meghalt), látni fogja régi otthonát, a várost és a családját, de nem fogja tudni, hogy mindezek saját elméje által teremtett ablakok és jelenetek csupán, és nem a fizikai világ tényleges alakjai és jelenetei. Mert a kommunikáció azzal most éppen olyan természetellenes és szokatlan lesz, mint volt a földi élet oldaláról tekintve a halál előtt. Így a szelektív tér-idő szinten való változás, megváltoztatja az egész univerzumot a tapasztaló lény számára. De, éppen úgy, ahogyan az élők néha látják is a halott megjelenését, vagy kapcsolatot tudnak teremteni a halottakkal, ugyanúgy ennek a fordítottja is megtörténhet.”

„Az ami bennünk (az ÉN) földi életünk alatt túléli az alvást és álmodást, hasonló módon túl fogja élni ezeket az állapotokat a szellemvilágban is.”

„A rejtett megfigyelő mindig jelen van az ilyen tapasztalatnál, soha nem változik, soha nem hal meg. Így, a halhatatlanság ideája is ezért merülhet fel bennünk, mivel ténylegesen bennünk van egy halhatatlan elv.”

„Nem az élet az, amiből az elme származik, ahogy a materialisták állítják, hanem megfordítva. Az elme van minden dolog mélyén. (Én Isten-tudatnak nevezem, hogy ne tévesszük össze semmivel.) Az élet csak az elme(A TUDAT) dinamikus aspektusa, ennél fogva az elme maga elpusztíthatatlan.”

„Az idő nem más, mint a tudat egyik formája.”(A maják üzenete is ez, és ennek a vége 2012!)

„Az ami körülöttünk van mint a fizikai világ és az amit magunkban érzünk mint a gondolati világot, végül is egységet alkot. Intellektuálisan ez úgy látszik, hogy különös kettősséget jelent, de filozófiai megértéssel nem az. Ez a megértés az ultramisztikus belső meglátáson alapszik, és ez valamennyi tapasztalatot egyesít. Működésével ugyanis a látszatok és a valóság közötti éles ellentmondás – ami a kevésbé előrehaladott fokozatokon még nem tűnik el – itt eltűnik. Ez a legfelső joga eredménye, azoknak a haladottabb joga-módszereknek a halál nélküli jutalma, amelyek a finom egység, tudatos megvalósítását tűzik ki célul.”

Ha előző életeinkben már elértük a fent említett szintet, most csak emlékeznünk kell rá és folytathatjuk a tudatos teremtést. Ehhez szolgál segítség-

gül egy-egy felszínre törő emlék vagy szellemi Énünk megpróbál álmunkban, hipnózisban, auditálásban emlékeztetni.

És végül, még egy idézet ugyanabból a könyvből:

„Az újjászületés lehetőségét jól mutatja az alvás analógiája. Az alvásban az ember az álomban vagy az öntudatlanságban tűnik el. A halálban pontosan ugyanez történik.”

(Tehát minden nap meghalunk – ezt mondják kishalálnak – és minden ébredéskor újra megszületünk.)

„Azoknak, akik megértik az ismételt újjászületés elkerülhetetlenségét, nem kell félniük a haláltól. Itt az újjászületésben ismét megtalálhatják – ha akarják – a személyiség kényelmét, mint ahogy, mások az ÖNVALÓBAN, a magasabb személyiségbe való vágyódást. Itt szintén találkozhatnak szeretettel megint.

Így az emberi test fejlődéstörténetében nem egyszer, hanem számtalanszor levetettük a régit, majd ismételten újat vettünk magunkra. E különböző születések közötti kapcsolatot legjobban úgy érthetjük meg, ha megértjük ugyancsak a személynek a 2., 20., 40., 70. és 80. éves kora közötti kapcsolatot. Nem lehet azt állítani, hogy az említett korokban pontosan ugyanaz, hanem csak örököse.”

„Az így felfogott életpálya hosszú, de nem vég nélküli. A jól megtanult utolsó földi leckével és a lét teljesen asszimilált első elvével fejezzük be a reinkarnációk fáradságos sorát. Akkor az addig kialakult temperamentumnak és etikai hajlamnak megfelelően három következő út áll előttünk. Választhatjuk az elsőt: ebben az esetben az ember egyszer és mindenkorra belemerülhet az univerzális elmébe – elvesztve így, kisebbik énjével járó összes terhét a magasabb békében.

Másodszor, az ember elhagyhatja ezt a Földet, és az evolúciós skálán egy magasabb csillagra kerülhet, ahol a lét formái és fokozatai finomabbak és igazságosabbak. Más benépesített csillagok is vannak világegyetemünkben, az evolúciós skálán nálunk alacsonyabban és magasabban állók egyaránt.

(ez a pár mondat nagyon megnyugtató volt számomra, mert egy nagy filozófus mondja, és szívemből szól, sokszor erőt ad a folytatáshoz)

Bárki, aki már olyan fejlődési fokra jutott, hogy túlnötte a Földet e tekintetben, jogot szerzett ezáltal, hogy előrehaladottabb lényekkel benépesült csillagon születhessen újjá. Ez azonban nem általános esemény.

Harmadszor, egy mindent felölelő szánalomtól vezérelve magunkra válalhatjuk azt a rettenetes áldozatot, hogy eldobjuk magunktól a megszerzett

jogos jutalmakat, és állandó reinkarnációban, itt maradunk ezen a Földön, hogy segítsük azokat, akik a tudatlanság és a zavarodottság sötétségében tapogatóznak. Ebben az esetben saját maga vállalásából, az ember ismételt újjászületik szenvedő embertársai körében, vállalva a meg nem értést és gyakran a hálátlanságot azoktól, akiknek a szolgálatát vállalta. A hétköznapi embert az erős vágy hajtja ismételt földi létbe, az ilyen megvilágosodott bölcsét, pedig a többiek iránt érzett erős szánalom.” (szerintem az együttérzés)

„Néha egy másik, a fejlődés magasabb fokán álló égitest egyik istenhez hasonló lakója vállalja önként, hogy Földünkön megszülessen azért, hogy valamilyen kritikus idő előtt, alatt vagy után segítségére legyen a sötétségbe süllyesztett emberiségnek. Ez történik többnyire, amikor az emberi jellem a mély materializmusba hanyatlik, és az ezzel járó szenvedést kell elviselnie. Az ilyen cselekedet szükségképpen a misztérium köntösébe van öltözve. Óriási áldozatot jelent, a tudat valódi keresztre feszítését.”

E sorokat olvasva mindenki aki még nem tudja, ráérezhet arra, hogy ő maga hová sorolná magát. A benső hangra hallgatva, erre pontos választ kaphat bárki.

Még arról is ír P. Brunton e könyvében, hogy mi történik azután, hogy az ember ráébred igazi önvalójára. Azért idézem megint őt, mert jó érzés olvasni más írásából azt, amit én is így gondolok és mondanék.

„Az élet maga vezeti tovább az embert, hogy ezt túlhaladja. Az első lépés ezen az úton, amikor az ember felülkerekedik a múltó földi vágyak bűvkörén, a második pedig az, amikor a szeretet átalakul valami nemesebbé és ritkábbá – a mások iránt érzett részvétté és könyörületté.” „Ebben a fajta csodálatos isteni önfeláldozásban – ami az egész emberiséget átöleli – fejeződik ki a legmagasabb rendű szeretet.”

„Minél több erőt fordít erre, annál nagyobb béke tölti el.

... és saját megtalált boldogságát igyekszik megosztani mindenkivel.”

„Ha egy ima szívből fakad, hidat verhet a hívó és a magasabbrendű erő között.”

Remélem sok kedves olvasómnak segítettem még jobban megérteni az élet kérdéseit, hogy honnan jött, miért jött e világba éppen MOST, és még többüknek ráébredni, hogy mi értelme lehet a megvilágosodásunknak. Isten-tudatosságban élni nemcsak azért jó, mert teremtő képességünket gyakorolva magasabb dimenziókba születhetünk újjá (tudatosan!), de azért is, mert itt, ebben a földi életünkben is teljesebb, boldogabb, örömteli életet él-

hetünk. Felfogni emberi értelemmel a LÉTEZÉST az maga a szabadság, lelki béke, öröm, ami nélkülözhetetlen a feltétel nélküli szeretet megéléséhez.

De ki mondhatná meg, hogy a helyes úton haladsz? Senki! Egyedül a szívhangod és az eredmény. Abból, aki vagy, ahogyan élsz, amivel töltöd az idődet, amilyen jól érzed magad, és ahogyan szeretni tudsz mindent és mindenkit, abból egyértelművé válik.

Segíteni a visszajelzések sokat segítenek, de értékelni a tetteidértékelnek, hogyan nyilvánul meg mindennapjaidban a szeretet. Teremtéseid minősítenek.

A legújabb tudományos felfedezések közül, tehát, a dianetika ragadta meg a figyelmet, két éven keresztül, hetente auditáltunk pszichológus barátnőmmel. Minden fontosabb lépését az életnek sorra átnéztük, hogy letisztuljon és megértést nyerjen egy magasabb szintről szellemi ÉN-em segítségével, minden amit eddig megéltem. Minden testrészünk, sőt minden sejtünk őrzi vagyis aktivál emlékeket. Sok fájdalom és betegség forrása is ez, ezért az auditálás gyógyítás is.

Ugyanúgy, mint a szellem-gyógyítással, a betegség lelki-szellemi okát a felszínre hozva, (kibeszéléssel, átéléssel), az auditálással is, az „ok” megértésével feloldódik a betegség (a testi tünet).

Tehát mindkét módszer egyszerre szolgálja a szellemi fejlődést és a fizikai egészséget, a testi-lelki-szellemi harmóniát. Ezért volt öröm a mi találkozásunk.

Barátnőm elkezdett szent iratokat és ma élő, megvilágosodott mesterek által írt könyveket olvasni. Én pedig, az ő tudását megalapozó könyveket szereztem be és tanulmányoztam szeretettel, mint: Egyetemes filozófia történet, Dianetika, Filozófiai lexikonok, Platón, Schopenhauer, Nietzsche, Hegel, Rudolf Steiner, M. Scaligero, C. G. Young, hogy csak a legnagyobbakat soroljam.

Rudolf Steiner nagyon sok visszajelzéssel szolgált, mert az ő könyveiből értettem meg, hogy milyen is az emberi természet, hogy miért éppen női testet választottam mostani inkarnációm során, hogy milyen sokféle módon meditál az ember és még azt is, hogy aki magasabb dimenzióból érkezik és ez az első és egyetlen inkarnációja, az egyetlen életen belül, annyi mindent kell megéljen mint mások a sok-sok életük során. Ezért, még mielőtt leszületnének kiválasztanak néhány példaképet maguknak az emberek közül (minden korból és világrészből), hogy meditációban betekintést

nyerve az AKASHA krónikába és átélve az ő tapasztalataikat, ráébredjenek valódi önmagukra és küldetésükre. Így lehetséges az, hogy manapság több száz ember gondolja magáról, hogy pl. Leonardo, Ehnaton vagy éppen Jézus volt egy múlt inkarnációjában. Nem probléma. Minden, ami előre visz szellemi fejlődésünk útján, az meg van engedve, mert amikor megvilágosodunk az is világossá válik előttünk, hogy mindez csak hiterősítő élmény volt az életünkben.

De ma már egyszerűbben is le tudom vezetni egy ilyen élmény, álom vagy látomás lehetőségét, hiszen minden és mindenki EGY. Mindannyian az EGY igaz LÉTEZŐ megnyilvánulásai vagyunk. Aki ráébred e tény igazságára és tudatosan megéli EGYSÉGÉT, az megélheti bármelyik ember tapasztalatait. (Én így léptem ki Ella testéből és az EGY-ben, fénypontként beléptem a Leonardoként megnyilvánuló testembe).

Még egy módon megpróbálom megértetni: az EGY mindenkin keresztül, más-más módon éli meg ezt a dimenziót. Rajtam keresztül figyelmét arra összpontosítja, amit én, az én vevőantennáimmal vagyok képes befogadni. Amikor én ráébredek arra a képességre, miszerint, ha csendet teremtek magamban és minden szeretetemmel figyelmet az EGYSÉGEN belül Leonardora összpontosítom, akkor én, Ella, megtapasztalom azt, amit egy másik időben és térben tapasztal egy másik megnyilvánulása az EGYSÉG-nek.

Így lehetséges dolog az időutazás és a sokmillió fényév távolságban levő csillagok bebarangolása. Azért mondok csillagot, mert a csillagokban is van élet, hiszen az EGY, a mindenség az egy élő egység (mint ahogy a testünk sok-sok összetevője, atomja egy testet alkot) és ott is vannak isteni megnyilvánulások, melyekre összpontosítva tudatunkat megtapasztalhatjuk az ottani létformát felöltve, az ottani életet.

Egyik meditációmban megértettem, hogy a földi életem ideje egyenlő egy rövid meditációval egy olyan bolygón (pontosabban a Szíriusz csillagon), ahol 10 perc, a földi 70 évnek felel meg.

Aztán láttam a Mátrix filmeket és el is tudtam képzelni, hogy ez hogyan lehetséges.

Ha műszerekkel lehetséges (amit agyképességük 5-10%-ban használó emberek terveznek), mennyivel inkább, a sokkal magasabb szintű intelligenciát tükröző tudattal. Ezért halljuk már sokszor, hogy a világunk egy Mátrix. Ahogy mi emberek képesek vagyunk már teremteni technikáinkkal virtuális valóságokat, úgy egy magasabb fejlettségi szinten létező civilizáció

ció, képes volt megteremteni e világot melyben élünk.

Vezessük csak le, mennyi idő kell még ahhoz, hogy a mai ember (ha így, ilyen léptekkel fejlődik a számítógépes technológia) megfélemlékezzen önmagáról, összekeverve a valóságot a virtuális valósággal. Már ma sokan 10-15 órát töltenek a számítógép előtt, pár év és a számítógépen keresztül fogunk rendelni, dolgozni, utazni és mindenfajta örömünket kielégíteni. Az evést és az alvást is meg fogjuk tudni oldani infúziókon keresztül, automatizálva. Így évek telhetnek el, hogy nem mozdulunk a gépünkől, mert nem muszáj, és minden igényünket ki tudjuk elégíteni a virtuális valóságban, ahol végtelen az új kínálat. Nem kell nagy fantázia, hogy magam előtt lássam azt az embert, aki már nem is emlékszik a teste vagy a környezete kinézetére, valóságára, mert teljesen beleéli magát és azonosul a virtuális valóságban teremtett énjével, igényeivel és élményeivel.

Persze, minden unalmassá válik egyszer, és akkor felébred az ember, és mivel tudatos lény, keres és teremt egy új életformát.

Hol tart most „az EMBER”, a magasabb ÉN-ünk. Megélt mindent amit akart, megtett mindent amit tehetett e dimenzióban és új dimenziót teremt magának.

Az új dimenzió, csak tökéletesebb lehet. Miért? Mert a teremtés egy folyamat és mindenhez, ami elvezetett e földi lét megvalósulásához, hozzáadódik az itt szerzett tapasztalat. Még, ami rombolásnak és pusztításnak tűnik, az is, hozzájárul az új világ megszületéséhez.

Gondoljunk csak egy mag kicsírázásához elengedhetetlen rothadás folyamatára, (el kell rohadjon, hogy ki tudjon csírázni belőle az új növény), vagy az ember megszületésére, mekkora fájdalom az, az anyának is, és gyermekének is, majdnem belehalnak, hogy egy új életet hívjanak létre.

És ez, az a mondat, ahol folytathatom életem alakulásának történetét.

Minden átrendeződött körülöttem, ami bizonyítja, hogy nemcsak a magasabb dimenzió megteremtésén munkálkodik, a szellemi fejlődésén tudatosan munkálkodik ember, hanem már itt és most teljesebb lesz élete.

A Biblia is csodálatosan megfogalmazza, de csak most értem igazán szavait, mikor megélem: Lukács ev. 17: 20, 21 és 18: 29, 30:

„Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el.

... mert ímé az Isten országa ti bennetek van.”

„Bizony mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért.

Aki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövővilágon, pedig örök életet.”

Ez nem azt jelenti, hogy meg kell váljon az ember bármitől is, ami neki örömet és boldogságot jelent, ezzel csak azt akarja megértetni Jézus a tanítványával, hogy a szellemi fejlődés (felfedezni és megélni azt hogy Isten bennünk van) a legfontosabb dolog egy ember életében, ez által változik gondolkodásmódunk és a jelen bölcsességével tudunk új életet teremteni nap mint nap.

MÁSODIK FEJEZET

Ahogy elkezdtem Isten-tudatosságban élni életemet, tehát az életem minden területén és minden percében, a gyermekeimmel való kapcsolatomban, a szerelemben, takarítás és főzés közben is (nemcsak meditáció, festés vagy alvás közben, mint régen), úgy szép folyamatosan szebbé, örömtelibbé vált az életem.

Nagyon jó érzés, ha szeretnek az emberek, de nincs ahhoz fogható, mint amikor tudatosan képes vagy megfigyelni, ahogy árad belőled a feltétel nélküli igaz szeretet. Látod, megéleheted, élvezheted, fürdőzhetsz benne.

Ez teremt igazi lelki békét benned, ekkor éled meg, hogy magad vagy a szeretet.

Kívánom, hogy mielőbb minden ember megtapasztalja ezt!

Már semmi mást nem kérek imáimban, csak ezt az egyet, hogy: a Földön minden ember világosodjon meg!

A problémák nem szűnnek meg, csak egy tudatosan létező ember számára, ez is feloldódik a szeretetben. Mit értek ez alatt? Azt, hogy bármi van a jelenedben, arról tudod már, hogy te teremtetted, ezért ha valami nem tetszik, megkeresed az okot, amiért teremtetted, levezeted, levonod a tanulságot, felülemelkedsz rajta, és más dolgokat fogsz teremteni.

Az, az örömhírem, hogy egy idő után, ez, természeteddé válik. Tudod, hogy minden, ami van, érted van, te akartad megtapasztalni, és ha eleget tapasztaltál egy bizonyos témában, nem fogod többet kivetíteni, vonzani. Így van az, hogy az, ami kellemetlen vagy fájdalmas számodra, azt is lelki békében éled meg, mert tudod, hogy te teremtetted, és te, változtathatsz is rajta.

Persze, ahhoz, néha össze kell szedned minden tudásodat és bölcsességedet, de ezáltal még több tapasztalatot szerzel, ami biztosítja az állandó

fejlődést. Állandóan keress, kutass, szerezz ismereteket, fogadd be őket, add tovább, és így végtelen örömforrást teremtesz magadnak és a mindenségnek. Így nemcsak megfigyelője, de résztvevője, társteremtője vagy annak a változásnak, amitől az „ébremlők” szenvednek.

Ahogy haladsz a szellemi utadon az életpróbákra adott válaszaidból, döntéseidből és tetteidből, egész pontosan megtudhatod, hol tartasz Isten-tudatosságod megélésében.

Van, aki óriási tudással rendelkezik már, és mégis, amikor döntés előtt áll, elveivel ellentétes döntéseket hoz. Van, aki élete 90%-ában a szívére hallgatva hoz döntéseket, de a legfontosabb kérdésekben másokra hallgat, mások bölcsességében bízik jobban. Onnan tudhatod magadról vagy egy embertársadról, hogy megvilágosodott, tehát megéli Isten-tudatosságát itt és most is, hogyha minden döntése és tette bizonyosság arra, hogy a szívhangja, a SZERETET bölcsessége és nem az érdek, a pénz, a hatalomvágy vagy szenvedélybetegség, az irányadója.

Legjobban a spontán döntések és a spontán megnyilvánulások fejezik ki (elsősorban saját magunknak), hogy kik vagyunk. Legtöbbször én voltam az első, aki meglepődtem bizonyos tetteimen (és itt nemcsak a csodáknak minősített tettekre gondolok), mint pl. amikor szemrebbenés nélkül hátrahagytam otthonomat, az addig elért hírnevemet, vagyonomat, tehát a múltamat és magasabb szintű szeretetre vágyva, Istenben bízva, két gyerekkel és 2-3 bőrönddel elhagytam hazámat. Pár év múlva ugyancsak mindent hátrahagyva, azért váltam el és mentem albérletbe, hogy gyerekeimmel igaz szeretetben élhessek és alkothassak. A férjem nagyon szeretett minket, de mivel nem tudott lemondani a cigiről és az italról, azt bizonyította, hogy vannak dolgok, amiket nálunk is jobban szeret, és nem óhajt semmiről lemondani, mások kedvéért. Így gondolta ő, hogy ha szeretem, fogadjam el őt olyanakká amilyen. Én pedig, e dolgok mögött, a gondolkodásmódomban levő diszharmoniót, eltérést láttam meg. Nemcsak miattam (én nem ittam, nem dohányoztam) és a szívűtött kislányom miatt, hanem saját egészsége miatt kellett volna tisztánlássam, hogy hova vezet a szenvedélye. Aki nem törődik magával, az önmagát nem szereti, és aki nem tudja szeretni önmagát, az hogy tudna szeretni más? Aki folyton mérgezi és kábítja magát, az hogy is tudná felfogni egyáltalán azt, hogy mi az élet értelme, mi az, hogy tudatosság, egység, szeretet? Sosem volt részeg, nem volt látható rajta, hogy árt neki az ital vagy a sok nikotin, de egy szép napon tanúja voltam egy beszélgetésnek a bátyjával, amiből kiderült, (mert ezzel védekezett ő maga) hogy miután elfogyaszt egy pohár italt, ő egy más világba kerül,

amire másnap képtelen emlékezni. Szó szerint így hangzott a mondat, ami nagyon elgondolkodtatott, és másnap beadtam a válókeresetet:

„Mikor ígértem, hogy ma ott leszek, hány óra volt a tegnap este mikor hívtál? Nyolc óra? És te nem ismeresz engem 40 éve? Nem tudod, hogy én miután hazaérek és megiszom a kis konyakomat, attól a perctől nem vagyok beszámítható? Arra én másnap nem emlékszem. Ideje volna számolnod ezzel.”

Egy hét múlva el is költöztünk tőle gyerekeimmel. Addig, öt éven át sosem veszekedtünk, otthonülő, családját szerető, szerelmes férj volt, sokat kirándultunk, sok szép napot töltöttünk együtt, de ez az önvallóása felébresztett.

Hat hónappal előtte, volt egy komoly megbeszélésünk (az ő egészsége kapcsán), amikor megígérte, hogy leteszi a cigit, és csak egy-egy sört iszik. Kiderült, hogy kutyasétáltatás közben bement rendszeresen egy közeli bárba és megitta a kis konyakját, velem pedig, elhitette, hogy megértette, hogy a saját egészségéről van szó, és nem mérgezi többet magát.

Ezeket összeadva én tisztán láttam, hogy a lélek kész de a test erőtlen. Ő már képtelen felülkerekedni szenvedélyein, és ha magáért nem tud lemondani, akkor értünk sem fog tudni.

Én nem akartam hazugságba kergetni, nem azt akartam, hogy ráadás-ként még hazudjon is nekem, de ha ő így döntött, mert ezt látta jónak, akkor, én szeretném megkímélni őt a további hazudozástól, éljen szabadon, úgy ahogy szeretne, de hadd éljek én is úgy, ahogy szeretnék. Jobb lesz így mindenkinek.

Nem érdekelt, hogy albérletbe fogok lakni, nincs rendszeres bevételem, nincs megtakarított pénzem, otthagytam mindent, csak békében, nyugalomban élhessek gyerekeimmel, és igaz szeretetre tanítsam őket. Egyszerűen nem tudtam hazugságban élni egy percet sem tovább. Amíg van két kezem, addig megkeresem a kenyereket, a jég hátán is megélek, és inkább szerényebb körülmények között, de nem megtagadva azt, aki vagyok.

Kivettem a vállalkozói engedélyt gobelin festésére, és több időm maradt olvasni, meditálni. Mintha az egész világ összefogott volna értünk, úgy alakult, csoda módra az életünk.

De az ezt követő néhány évről már beszámoltam, mert másfajta életpróbák megélése volt a soron. Ha másokon kellett segítenem, vagy másokat gyógyítanom, minden más félretéve, időt, fáradságot nem kímélve, legjobb tudásom szerint helyálltam. Pontosabban fogalmazva, olyan öröm volt számomra, hogy segíthetek, hogy megszűntem időben létezni. Se éhes,

se szomjas nem voltam órákon át, ilyenkor a szeretet éltető fénye látta el fizikai testemet energiával.

Most már, arról kellett meggyőződjek (olyan tapasztalásokra volt szükségem), hogy mit teszek olyan esetekben, amikor velem történik valami, vagy nekem van szükségem mások segítségére. Adni tudok már, de kérni és elfogadni is tudni kell.

Éppen erről tanultam akkoriban, de minden tudás próbája a gyakorlat.

Akkor derül ki, hogy milyen szinten értettünk meg valamit, amikor az életünkben láthatóvá válik.

Tehát, hiába a sok meditálás, olvasás, új gondolkodásmód, amíg ez nem válik természetünké, hogy belső indíttatásból cselekedjük is azt, semmit nem ér.

Kiment a bokám. Már négyszer volt gipszben több héten keresztül a jobb lábam, ezért tudtam, hogy nagy a baj, már akkor mikor félreléptem. Leléptem a járdáról és mikor a következő lépést próbáltam megtenni, a fájdalom leállított. Nem tudtam ráállni többé a jobb lábamra és mindkét kezem tele volt csomagokkal. A taxihoz igyekeztem, de akkor át kellett volna mennem az út túloldalára, kb. 20 métert. A lámpa zöldre váltott, de én nem mozdultam. Egy taxisofőr észrevette, illetve végignézte ezt a jelenetet és a másik pillanatban már ott termett előttem, és nagyon kedvesen megkérdezte, hogy elvihet-e? Megköszöntem és hazavitt. Mikor kiszálltunk rákérdezett, hogy biztos vagyok abban, hogy nincs szükségem orvosra? (Nem tudtam lábra állni és fél lábon szökdécselve indultam a csomagjaimért.) Elmeséltem, hogy gyógyító vagyok, és biztos vagyok abban, hogy ez most egy lehetőség számomra, hogy bizonyítsam hitemet, tudásomat, meggyőződésemet. Tegnap kaptam két könyvet, amiben biztos ott van a tudás a szellemi fejlődésem következő szintjéhez, és nagyon szerettem volna már tegnap belekezdeni az olvasásába, de a házimunka, a bevásárlás miatt halogatnom kellett. Most kénytelen leszek ágyban maradni a lábam miatt, pihenni és meditálni és így nyugodtan olvashatok is. Ha tényleg ezért ment ki a bokám, (mert rossz úton járok, illetve nem a haladás útját a szellemi fejlődésemet szolgáló utat választottam), amint leülök olvasni meg fogok gyógyulni mert helyes irányba haladok tetteimmel.

Ugyanakkor lehetőséget kínált ez az eset, hogy egy idegen embertől (nem, akinek én segítettem, vagy adtam) kérjek segítséget, együttézésre bírjam, és lehetőséget teremtsék számára, hogy saját képességeinek tudatá-

ra ébredjen. Éppen változtatni akart az életén, akupunktúrával igyekezett leszokni a dohányzásról, hogy örömtelibb életet élhessen.

Ő ezért találkozott velem.

Másnap becsengetett hozzám, hogy megkérdezze, mi van velem, van-e valamire szükségem, tényleg nem megyek orvoshoz és végül, hogy kérhetne tőlem időpontot? Szeretne többet tudni a szellemi útról és a gyógyításról. Így találkozom általában új „tanítványaimmal”.

Mire befejeztem az új könyveim olvasását, a lábam is helyrejött és kiderült, hogy percre pontosan fontos volt az új tudás megszerzése (még az, az oldal és sor is, ahol éppen tartottam, amikor megszólalt a telefonom), ahhoz, hogy megmentsek egy emberi életet. Ha nem frissíti fel tudásomat, új megfogalmazásban a könyv, amit olvastam, nem találtam volna a megfelelő szavakat, vagy lehet, hogy nem tudtam volna pillanatok alatt ráhangolódni és együttérezni a telefonálóval, aki öngyilkosságra készülődött éppen.

Szinkronban, olyan események történtek velem napokon át, amelyeken keresztül láthattam (nemcsak elméletben tudhattam róla), hogy mit jelent az, hogy minden mindennel összefügg. Most nemcsak a saját életem dialektikája tárult elém, hanem azt is láthattam, hogy mindannyian milyen szorosan kapcsolódunk egymáshoz. Azzal találkozom mindig, aki segít nekem meglátni és megélni azt, aki vagyok és én is, ugyanebben segít nekem (az én pillanatnyi problémámon dolgozva), amiben ő keresi a megoldást vagy a visszajelzést. Ezt tisztán láttam 8-10 emberrel kapcsolatba kerülve 2-3 nap alatt, ami elég volt, hogy megértsem, hogyan működik ez emberi-ség szinten, és az EGYSGEBEN.

Abban az időben az volt a meggyőződésem, hogy én már minden szépet megéltem ebben az életben (szerelem, házasság, anyaság), teljes az életem párkapcsolat nélkül is, de egyre több visszajelzést kaptam (barátnőim, tanítóim, gyerekeim részéről), melyek arra bíztattak, hogy ne hozzak ilyen döntéseket, fiatal vagyok még ehhez. Minél jobban győzködtek, annál jobban kitartottam azon véleményem mellett, hogy a testi szerelem évekig magával ragad, megvakít, és közben repülnek az évek, én már tudatosan lemondok róla, hogy teljes szabadságban járhattam szellemi fejlődésem útját. Úgy éreztem, hogy a párkapcsolatok, túl sok időt (és ez a legdrágább kincs) vettek el tőlem a saját kibontakozásom lehetőségeinek útján. A szerelemhez is 100%-os odaadás kell és az alkotáshoz is. Ha elmegy a nap azzal, hogy kedveskedünk, főzünk (mert szeretjük a párunkat, ő meg a hasát), kirándulunk, szórakozunk, kevesebb idő marad olvasni, festeni, meditálni, a gyógyításról nem is beszélve. Most gyógyítani, tanulni, alkotni

vágytam és minél több időt tölteni a gyerekeimmel. Reggeltől estig iskolában voltak. Ez idő alatt, én is úgy intéztem a dolgomat, hogy mire megjönnek, csak velük lehessenek.

Ellenálltam a férficsábításoknak, sőt, próbának tekintettem azokat. Erénynek éreztem, hogy a férfiakat csak jó embereknek, egyéneknek tekintsem, ha hozzám fordulnak és megszűnök nő lenni, bármennyire közelnek, udvarolnak.

Ez volt az egyetlen dolog, amit még nem értettem igazán, aminek ellenálltam, amitől tisztelt távolságban akartam létezni, ezért elkerülhetetlen volt a megtapasztalása. Hiszen, a saját hozzáállásommal, gondolkodásmóddal teremtettem meg.

Amikor a legnagyobb biztonságban gondoltam magam, (ezért nem tettem semmit ellene), akkor kapott el a szerelem tüze. Csók közben, egy pillanatra átvillant az agyamon, hogy baj lesz ebből, de a szívem azt súgta, hogy „hagyd”, ne ellenkezz, hiszen mindig erre vágytál. Olyan finoman simogatott és ölelt magához és főleg olyan könnyedén, olyan természetes könnyedséggel, hogy annak nem lehetett ellenállni, hiszen mindig erről álmodtam.

Annyit vártam rá, hogy már nem is reméltem, hogy létezik.

Öt és fél éven át a legszebb földi szerelemben volt részem. Azért csak most, mert most értem meg rá. Én kellett megváltozzak, megérjek arra, hogy meg tudjam teremteni, saját kisugárzásommal magamhoz vonzani azt, akire vágyom.

Sok mindent tanultam e kapcsolatban. Többek között azt, hogy az összes tapasztalatom, amit addig más kapcsolatokban szereztem, elengedhetlenül szükséges volt ahhoz, hogy olyan nő legyek aki be tud fogadni és önmagát teljesen bele tudja vinni egy szerelembe.

Az sem igaz, hogy időt rabol el a szerelem, sőt hatványozza erőnket, így még több képet alkottam, és tudásvágyam is fokozódott. Nemcsak többet olvastam, de az is öröm volt, hogy volt kivel megosztanom ismereteimet.

Kevesebb időm maradt másokra, de ez sem volt véletlen. Éppen akkor jutottam el arra a meggyőződésre, hogy ha igazán szeretné, minden ember eljuthatna arra a szintre, hogy meggyógyítsa önmagát. Ahogy nekem sikerült, bárkinek sikerülhet. Odaadás, kitartás és szeretet kell csak hozzá.

A tanítással kapcsolatban is változott a véleményem. Lehet, hogy több száz ember jelen van egy-egy tanító előadásán, és még sincs egyetlen egy

sem közülük, aki be is tudta volna fogadni, amit hallott. Lehet, hogy az a jobb út (gondoltam én), ha meghittebb kapcsolatban, egyszerre csak egy emberre fókuszálva, csendben meditálva és beszélgetve tanítunk.

Ma is ezt gondolom, mert most, már tapasztalatból tudom, hogy számomra ez a legmegfelelőbb mód a tudás átadására – hiszen a példánkkal adhatunk a legtöbbet – és az EGYSEG megélésével.

Voltam már sok előadáson, ahol az Egységről tanítottak (prédikáltak) és a szünetben vagy az előadás végén a megosztottság volt tapasztalható tanító és tanítványa között.

Ebből is azt láthattam, hogy tömegek meghitt egységére még nem érett az emberiség.

Semmi baj, de fontos tisztán látni! Ma még kettes, holnap 10-es, aztán egyre nagyobb egységeket fogunk alkotni, míg végül az egész emberiség az isteni EGYSEG földi megnyilvánulása lesz.

A csoda ebben az, hogy nem tömegeket kell ehhez megmozgatni és tanítani, hanem elég, ha minden ember, még csak egyetlen egy embert felébreszt.

Ahogy ezt eldöntöttem a szívem mélyén, így is alakult az életem.

Ez mindig így van, hiszen a gondolat teremtő erő.

De ki legyen az, az egy ember? Pontosan az lesz, akit vonzani fogsz saját kisugárzásoddal. Így toppant be az életembe a legszebb szerelem. Nincs mélyebb emberi kapcsolat, amiben többet tudnánk tanulni és tanítani, mint egy szerelmes társ kapcsolat.

Egy külön könyvet tudnék írni a szerelemről, mert ahány találkozás, annyi féle megnyilvánulása létezik a szerelemnek.

De akár, ennek a könyvnek is lehetne ezt a címet adni, hiszen „*a szerelem*” nem más, mint Isten. Isteni öröm, isteni jel, isteni erő, mely szívünk mélyéről tör fel ellenállhatatlan intenzitással, hogy kinyilvánítsa magát.

Tehát ezek a szavak, hogy ISTEN, SZERETET, SZERELEM, EGYSEG, TUDAT, LÉTEZŐ, mind-mind, ugyanazt jelentik.

Mikor szerelmes az ember, akkor érzi csak igazán, mit jelent az, hogy LÉTEZNI, tele van életkedvvel, energiával és repülni tudna örömeiben.

Ha nincs szerelem az életében, az ember csak arról álmodozik, minden tettét és gondolatát ez a vágy irányítja.

És gondoljunk csak bele, a szerelemnek nem tudták még kimutatni tudósaink a helyét, sem a szívünkben, sem az agyunkban. A szerelem, tehát, egy olyan mindent átható érzés, ami nincs sehol, nem látható, nem meg-

fogható, kísérletekkel nem ismétélhető meg, mégis a legnagyobb hatalommal bír, a legerőteljesebb hatást gyakorolja az ember életére.

Ha még nem tapasztaltad, mindenedet odaadnád egy szép szerelemért, amikor megéled, és veszélyben látod, képes lennél meghalni érte.

Isten is ilyen, látni, megfogni, kísérletekkel kimutatni lehetetlen, mégis ott van mindenhol mindenben.

Ahogy saját tekintetünket is csak a tükörben láthatjuk, úgy Istent is csak a megnyilvánulásaiban láthatjuk és élhetjük meg.

Nem azért nem látjuk Őt, mert nem létezik, hanem csakis azért, mert mi nem léteünk, mert egyedül csak ő az egyetlen LÉTEZŐ.

Aki eggyé válik vele csak az látja, ha vele egységben, tehát egyként létezik.

Istenben létezni – bármelyik megnyilvánult formájában, tehát emberi testben is – azért végtelen öröm, mert az életed egy állandó fejlődési folyamattá válik. Itt és most, bárhol tartasz életed útján, ahogy megvilágosodsz, ahogy tudatosan Istennel egységben, isteni ÉN-ed tudatában élsz, elkezdi folyamatosan tágulni látóköröd. Amilyen mértékben figyelsz isten mivoltodra, olyan mértékben mutatkozik meg benned.

Igazuk van azoknak, akik rég tanítanak már minket, hogy csak „hagyni” kell, hogy Isten megnyilvánuljon egyéniségünkön keresztül és teljes lesz az életünk: állandó változásban, örökké, a legnagyobb örömben és biztonságban, békében és szeretetben élhetünk.

A megvilágosodás útját járó embernek, elég szeretetben, békében lenni önmagával és bízni Istenben. Öröködjön lelki békéje felett és bízson feltétel nélkül az isteni benső hang sugallatában. Így kaphat a legmegfelelőbb útmutatást, hogy ő a saját útján milyen ismeretekre és tapasztalatokra kell szert tgyen és így kap konkrét segítséget vagy ösztönszerű irányítást a bajban és életveszélyben.

A már megvilágosodott ember, ugyanúgy éli meg az egységet Istennel, (ugyanúgy a benső hangjára hallgatva), csakhogy a lelki béke, a feltétel nélküli szeretet, a természetéből fakad már, egyszerűen azért mert tudja, hogy egyedül Isten a LÉTEZŐ!

Mondok néhány példát, ami alapján erre a meggyőződésre jutottam.

Eleinte, amikor aurát láttam, jelként fogtam fel és jobban odafigyeltem arra a személyre, mert tudtam, hogy Isten jelzi nekem, hogy ki az az ember akit ha követek megkapom azt a tudást (vagy csak visszajelzést), amire oly nagyon vágyom a fejlődésem útján.

Azért mondom, hogy vágyom, mert kell az erős tudásvágy ahhoz, hogy az ember haladjon és fordítva, minél többet tud, annál nagyobb a tudásvágya.

Később, arra gondolva, hogy milyen óriási segítségemre lenne, ha akkor láthatnám az emberek auráját amikor csak akarom (mert rengetegen kértek is), elkezdtem erre meditálni és gyakorolni. Sikerült. Pár napig öröm, aztán ürm lett a vége. Azt hittem segíteni fog a gyógyításban, a barátság és párcapcsolat keresésben, de ellenkezőleg, többet ártott mint használt.

Egy-egy esettől eltekintve, egyenesen zavaró volt, hogy percek alatt mindent tudok a másik emberről, de a legzavaróbb az volt, amikor nem egyezett mindaz, amit mondott magáról az illető, azzal amit én láttam.

Kevés emberrel találkoztam, aki őszintén vállalni tudta önmagát, márpedig őszinteség hiányában, meddig tarthat egy barátság? Egy idő után elmaradtak a barátaim, mert nem bírták elviselni, hogy én többet tudok róluk, mint ők maguk, hogy sokszor jobban ismerem őket, mint ahogy ők önmagukat. Pedig, minden alkalommal csak kérésre vagy az illető engedélyével, beleegyezésével kutakodtam mások aurájában. A gyerekeim vagy a párom auráját sem elemeztem soha a beleegyezésük nélkül.

Nincs férfi - a megvilágosodottakon kívül – aki elviselné, hogy a nő társa előtt, nyitott könyv legyen az élete. Ha szerelmes, annyit elvisel, hogy párja ismerje jelenét, de hogy a múltjába is belelásson, azt már nem!

Ezek után tudatosan visszafejlesztettem aurát látó képességem, és hagyom, hogy figyelmeztető és jelzőrendszerként működjön ezután is, mint régen.

Nekem jobb, ha nem ér csalódás, nekem kellemesebb fokozatosan megismerni egy embert és csak annyit tudni róla, amennyit ő szeretettel megoszt velem.

Életbevágóan fontos esetekben, mindig a legmegfelelőbb módon (spon-tán) látok, hallok, érzékelek és ez elégséges.

Ma már azt is tudom, hogy anélkül, hogy érettek lennénk és érdemesek rá, begyakorolhatunk bizonyos természetfelettinek nevezett képességeket, de nem érdemes. Rengeteg időt vesz igénybe és megfelelő bölcsesség nélkül, semmire nem megyünk vele. Minden emberi képesség akkor értékes, ha természetünkéből fakad. Ezt úgy értem, hogy ha egy ember elérte a megfelelő szellemi szintet – feltétel nélküli szeretni tudása által – akkor bizonyos képességek olyan természetes módon lépnek életbe nála, mint a többi tulajdonságai. Amit látnia kell, de nem láthatja a két szemével, azt látni fogja a „harmadik

szemével” (a harmadik szem képességei: az auralátás, a szellemek látása, a látomások, a telepátia, stb).

Az Isten-tudatosságban létező ember, mindezt „tudja”. Tudja, hogy mindig ott VAN, ahol lennie kell és akkor, amikor kell. Hagyja, hogy a dolgok vele és körülötte megtörténjenek. Hagyja, de nem erőlteti a „harmadik szem” képességeinek működésébe lépését. Tudja, hogy ha nem működik spontán, akkor nincs rá szüksége.

Tudatosságát nem arra használja, hogy tudatosan előhívja képességeit, csakis arra, hogy mindig minden helyzetben megőrizze lelki békéjét, mert az isteni erő kibontakozásához benső csend kell. Tehát, tudatosan hagyja, hogy Isten megnyilvánuljon rajta keresztül, vele és benne.

Saját tapasztalataim alapján el tudom mondani, hogy olyan pontosan és olyan gyorsan sosem tudtam volna dönteni és cselekedni a nehéz helyzetekben, mint ahogy Isten tudatosságban tettem.

Ezt jelenti „jelen lenni”, hogy állandó jelleggel, folyamatosan Isten-tudatosságban létezni. Nem a múltban, nem holnap, hanem az ITT és MOST-ban kell tudatosan élni, így az idő, mint olyan, megszűnik hatni és az örök JELEN-ben léteünk.

Visszakanyarodok egy kicsit a szerelemhez és a párkapcsolatokhoz, mert nem létezik ennél tökéletesebb lehetőség szellemi fejlődésünk kibontakozására.

A szerelem, mint isteni erő, arra készíti az embert, hogy teljes odaadással minden figyelmét a szeretni tudására összpontosítsa. (Ezen kívül csak az alkotást élem meg hasonlóan, ezért szoktam mondani, hogy a festés számomra szerelem.)

A szerelem Isten ajándéka az embernek, hogy örömben, barátságban, jó társaságban fejlődjön az ember szellemi útján. Amikor szerelmes két ember, az EGYSEG-et érzi, tapasztalja meg, az egységet Istennel és az egységet egy másik emberrel Istenben.

Egymásban önmaguk visszatükröződését látják, ezért szeretettel figyelnek tükröképükre, ami nélkül nincs fejlődés.

Együtt élve a mindennapokat, az őszinte megnyilvánulások, minden jó és rossz tulajdonságunkat felszínre hozzák. Tükröt állunk így egymásnak,

és a szerelem segít megértetni velünk, milyen irányba változunk a feltétel nélküli szeretet megvalósítása terén.

Vannak párok, akik egy életen át együtt haladnak az úton és együtt világosodnak meg és újrászületni is együtt fognak, ha akarják.

És vannak párok, akik nem szinkronban fejlődnek, egyikük tempója idővel lelassul, vagy éppen felgyorsul. Ekkor harmónia hiányában nem képesek érzékelni a szerelem frekvenciáit és a legjobban teszik, ha szabadon fejlődnek tovább.

A szabadságban, újra találkozhatnak olyan személlyel, akinek a kisugárzása a sajátjával rezonanciába lép és újra szerelemben élhet.

Aki megvilágosodott már, az Istennel lépett szerelembe, isteni frekvencián létezik és maga lesz a szerelem. Ekkor teljes életet él. Embertársaival nem azért kerül kapcsolatba, hogy megtapasztalja az erőt, a szerelmet, hanem csakis azért, hogy feltétel nélkül megossza szeretetét mindenkivel, öröm számára lenni, itt lenni, és öröm számára áradni minden szívébe mint a nap fénye.

Amikor két megvilágosodott ember találkozik, mivel önmagukban is szerelemben élnek, egymás aurájában tartózkodva, a rezonancia, megteremtí az a magas szintű csendet, harmóniát, amit semmilyen más módon nem tapasztalhat meg egy ember.

Örömtáncba kezdenek, mint a delfinek, és teremtőképességük hatványozódik, akár új világokat is teremthetnek. Mint a Fénylények, egyetlen tekintetben, képesek megélni minden létező örömet, az örökkévalóságot és az örök jelent.

A szerelem, tehát, isteni frekvencia, mely az állandó szellemi fejlődést hozza ki minden emberből, hogy mikor felnő Isten-tudatosságához, újabb világokat teremtsen.

Amikor eljött az ideje, hogy kilépjek egy párkapcsolatból, mindig valami olyan dolog történt, ami Isteni Énemet érintette meg. Mindig is a belső értékeimet, a lelkivilágomat, a szellemi utamon elért eredményemet tartottam a legnemesebb értékemnek és bármiről le tudtam mondani, ha azt éreztem, hogy valami vagy valaki visszafog. Minél jobban szerettem, annál nehezebb volt döntenem, annál több időre és bölcsességre volt szükségem.

Háromszor hagytam ott kényelmes otthonomat és mindent a szabadságért, a gyerekeimért és elsősorban, hogy Isten szeretete irányíthassa életemet, ne az ego, főleg ne mások egója a szeretet köntösébe bújva.

De bármit hagytam magam mögött Isten nevében, teljes meggyőződéssel tettem, tiszta szívvel, soha nem fordultam vissza és soha nem is bántam meg. Ma látom csak igazán, sok évet áttekintve, hogy mindig ezerszer annyit kaptam cserébe. Egyre szebb, nyugodtabb, ezért teljesebb lett az életem és ráadásaként magam teremthetem meg a következő életemet is Isten-tudatosságommal.

A harmadik válasom oka a szeretetemmel való visszaélés volt, amit még a páromnak sem engedhettem meg, (élettársi kapcsolatban éltünk öt éven át).

Az történt, hogy ellopták az autóját, és amíg jóra nem fordultak a dolgok, kérte és elfogadta a segítségemet és Isten segítségét. Mikor minden rendben volt, s egy hét elteltével kollégája felhívta telefonon, elferdítve az igazságot, hazudni kezdett, nehogy örülnek tekintsék. A kollégák elismeréséért cserébe megtagadta Istent, (pedig ez nagy alkalom lett volna felhívni a figyelmet Isten csodálatos tetteire), és észre sem vette, hogy ezzel együtt engem is.

Ezzel a döntésével, más utat választott és megszűnt a harmónia köztünk. Ha nincs rezonancia, nincs szerelem.

Megkértem, hogy költözzön haza, éljen boldogan a saját hite és meggyőződése szerint, ami úgy látom, már eltér az enyémtől.

Az én egyetlen szerelmem, már csak Isten! Ekkor ébredtem tudatára, hogy én már mást értek azon, hogy mi a szerelem.

A történet: Az ő vidéki házát nyaralónak használtuk. Általában a hét öt napján nálam laktunk és hétvégeken kimentünk hozzá, az ő mesebeli házikójába, ahol kettesben lehettünk, ahol jó levegő és virágokkal, gyümölcsfákkal teli kert várt bennünket. Nagyon szerettünk ott lenni. Volt egy okos, kedves, öreg kutyánk is, aki igazi házőrzőnek bizonyult azon az éjszakán is, amikor tolvajok garázdálkodtak az udvaron.

Nem a tolvajokra ugrott egyenesen, (felmérte a veszélyt, hogy nem bír el három erős férfivel), hanem odajött a mi ablakunk alá és teljesen más hangon, mint szokott, ugatni kezdett. Mélyen, egyenletesen, félreérthetetlenül jelezte, hogy nagyon nagy baj van. Legalábbis, én ezt a következtetést vontam le a viselkedéséből és szóltam a páromnak, hogy ébredjen.

Ahogy a kutyánk látta, hogy ébren vagyunk, bátran megtámadta a tolvajokat és megpróbálta elkergetni őket az autótól, amit ellopni készültek.

Mikor az ablakon kinéztünk, már azt láttuk, hogy három meglett férfi tolja a mi autónkat az utcán a ház előtt. A hátsó nagy kaput, ami mögött az autó állt az udvaron, sarkából kiemelték, a lakat érintetlen maradt.

Nagy életpróba volt ez mindkettőnknek. A párom, úgy ahogy volt, fel sem öltözött, nem is gondolta át a dolgokat, spontán reagálva elkezdett futni az autója után, amit már beindítottak közben és azt hiszem nagy szerencse, hogy nem érte utol őket, (az életébe kerülhetett volna).

Eközben én felhívtam a rendőrséget, bejelentetem a lopást, a másik percben pedig, leültem meditálni, hogy lássam, mi történik.

Abban a pillanatban kiléptem a testemből és az autóban találtam magam. Akkor, kedves, nyugodt hangon megszólaltam és a következőket mondtam:

- Azt hiszem, mindenkinek az lesz a legjobb, ha most rögtön megálltok, kiszálltok az autóból és eltűntök.

Nem tudhatom mit láttak belőlem, de az biztos, hogy hallottak, mert halálra rémülve rögtön megálltak és hárman három felé szaladtak. Ott-hagyták az autót nyitott ajtókkal, még a kést és a sapkát is, amivel érkeztek.

Ezt látva, rohantam a párom után, hogy megvigasztaljam, de ő már teljesen magába roskadva ott állt az ajtóban. Semmi erő nem volt benne. Megráztam a két vállánál fogva, megsimogattam az arcát és határozottan kijelentettem, hogy az autó megvan, ott áll egy másik utcában nyitott ajtókkal, szedje össze magát, hogy megtaláljuk. Egy kilométernyire van tőlünk, egy velünk párhuzamos utcában, ez a harmadik vagy negyedik utca lehet.

Belenézett a szemembe és egy mosollyal magához ölelt, (tudta, hogy amit mondok, igaz, volt már tapasztalata, hogy bízhat bennem) Aztán felöltözött, telefonon szólt egy-két barátjának, hogy ne egyedül induljon el az éjszakába, és így már hármasban, elindultak megkeresni az autót. Ott és úgy találtak rá, ahogy én azt leírtam, tágra nyitott ajtókkal, a kulcs a helyén, az utca közepén és még a lámpái is égtek.

Mire a rendőrök kiértek, az autó az udvaron állt újra, de a kaput még nem tettük a helyére. Két órán át, írogatták a jegyzőkönyvet, kávézgtak és nevetgéltek.

A végén, újra nekikeseredett a párom, hogy az összes iratait és pénzét elvitték, mi lesz most vele? Az lenne az igazi csoda, ha azt is előkeríteném. Nem ülnék le meditálni a kedvéért?

Megtettem. Arra kértem Istent, hogy ha jónak látja, segítsen, olyan ember járjon éppen arra, ahol az iratok a földön hevernek, aki hallgat a szívhangjára és összeszedi amit talál, s aztán értesít bennünket.

Hús perc múlva megszólalt a telefon. Mondtam a páromnak, hogy most telefonál az aki megtalálta az iratait, vegye csak fel! Úgy volt. A rendőröknek is tátva maradt a szája, de én igyekeztem a figyelmet az irány-

ba terelni, hogy aki hallgat a benső isteni hangjára, annak ez természetes. Menjünk az iratokért együtt. Kiderült, hogy a férfi, aki megtalálta az út szélén az iratokat, szintén spirituális lény volt, ezért számára ez természetes megnyilvánulás volt, hogy megáll az autójával és bedobálja a hátsó ülésre, amit talált: személyi, jogosítvány, katonakönyv, adókártya, útlevel, vállalkozói engedély, számlák, pótolhatatlan fényképek, emlékek stb. stb.

Ezt nem lehet meghálálni, nincsenek rá szavak, de nem is engedte, cserébe elmesélte, hogy pár hete, a háza alatti garázsából tolták ki az autóját, amiben most ül és amit ő úgy kapott vissza ahogy mi, Istenhez fohászokodva.

Így működik ez, én Istenhez fordulva, ő Istenben élve az életét, meghallotta a segély fohászomat, vevő volt a szeretet hangjára, mert ő is benne élt. Így működik az Egység, mindenki úgy cselekszik minden helyzetben, ahogy szeretné, hogy vele cselekedjenek, tehát feltétel nélküli szeretettel.

Azért történt mindez, hogy a párom láthassa, megélje, tapasztalja, milyen az élete egy Isten-tudatosságban élő embernek. Nagyon szépen haladt ő is a szellemi fejlődésben, olvasott, továbbadta tudását, gyógyított, vágyta a megvilágosodást, de az életpróbákon, legtöbbször nem a szívére hallgatott, győzött a szokás, az ego okoskodása.

Nem is az volt a baj, hogy meditálás helyett, eszét vesztve futott az autója után, hanem az amikor megtagadta Istent, amikor egy hét elteltével, ezt az egész történetet úgy mesélte el, hogy a barátaival addig keresték, míg megtalálták az autót és logikusan levezetve tudták, hogy az iratokat a tolvajok el szokták dobni, tehát azt is megkeresték, (ekkor már ott sem voltak a barátai, már rég aludtak az ágyukban).

Azt hittem leeselek a székről, ahogy ezt végighallgattam és tudtam, hogy el kell engednem szerelmemet, hogy más életpróbák segítsenek neki megérteni, és hagyni megnyilvánulni isteni tulajdonságait.

Mellettem annyi mindent láthatott és tapasztalhatott, mégsem jutott el oda, hogy természetesnek tekintse, és cselekedni tudja a benső hangja sugallatait.

Azt reméltem, hogy egy olyan családban, ahol majd ő lesz a példakép, vagy az egyedüli, aki már tudja, hogy Isten bennünk van, csak hagyni kell megnyilvánulni, majd ő lesz az első, aki meg is cselekszi, amit már tud.

Nagy próba volt ez nekem is, mert tudtam, hogy el kell engednem, ezt kívánja a szellemi fejlődése mindkettőnknek.

Pár hónap még kellett, míg ráébredtem, hogy igen, ez egy csodálatos testi-lelki szerelem, de megérttem már az igazi szerelemre, ami elsősorban

szellemi és abból bontakozik ki a lelki-testi egység. Így bizonyosodtam meg arról, hogy igaz szerelem csak két megvilágosodott, isteni szeretetben létező ember között jöhet létre. Hiába a legjobb barátság, egyetértés és testi szerelem és hiába gondoljuk, hogy mi majd türelemmel és szerelmünkkel segítünk a párunknak megvilágosodni, mivel közben mi is tovább fejlődünk, a szellemi rezonancia nem tud megvalósulni, csak két ugyanazon a szinten létező ember között.

Ma már meg is győződtem, hogy amikor Isten-tudatosságban él egy ember, maga lesz a szeretet és amikor egy hozzá hasonló emberrel találkozik, a szeretet hasonló frekvenciái rezonanciát hoznak létre, aminek a megnyilvánulása a szerelem.

Megpróbálom szavakba önteni, milyen ez a fizikai valóságban, mert kéőbb ezt is megélhettem.

Több száz ember volt jelen egy megvilágosodott tanító születésnapján, ahol én is megjelentem. Pár perc után, megláttam őt és mivel elkezdtem látni az auráját (egy fehér fényoszlopban állt), tudtam, hogy ez egy jel nekem, ezért hagytam, hogy kibontakozzon a történet. Szeretettel és teljes lelki békében élveztem a „jelen”. Nemsokára ő is megtalálta a tekintetével és mintha megszűntem volna fizikai síkon létezni, tudatom egyetlen tekintetben összpontosult, eggyé váltam egy másik emberrel ugyanúgy, ahogy addig csak Istennel. Egy erős és fényes fehér fényugárban mely összekötötte szemeinket, szép fokozatosan egymásba hatoltunk és (szellemi tükröt állva egymásnak) megtapasztaltam ő benne saját magam. Nincs ennél tisztább és fenségesebb öröm, mint látni magadat és látni Istent egy másik ember tekintetében.

Később oda is mentem hozzá, mert magamhoz akartam ölelni és szülinapján szavakba is kifejezni neki, hogy „öröm, hogy van, hogy létezik”. Azt válaszolta, hogy neki is ugyanilyen öröm, hogy találkoztunk, ez a legjobb ajándék számára e napon. Most, hogy megéltem, tudtam, hogy ez az igazi szeretet és szerelem, és ez örök (annak ellenére, hogy ebben az életünkben ő 18 évvel fiatalabb mint én). Ő azt mondta, hogy sok ezer éve egyek vagyunk és ez így lesz örökké, mert ugye tudom, hogy idő, mint olyan, nincs is.

Én pedig, megértettem miért volt fontos számomra, hogy most is találkozzunk.

Nem volt más férfi, aki megvilágosodott lenne a közelemben és aki tükröt állhatott nekem, csak ő. Megértettem és meg is teremtettem az igazi

szelmet és ő biztosította a teret, az egyetlen lehetőséget itt és most, hogy megnyilvánulhasson amit teremtettem és megtapasztalhattam azt.

A legmagasabb szinten a szerelem ennyi, elég egyetlen tekintet, egyetlen pillanat, hogy átéld, mert ami itt egy pillanat az egy másik dimenzióban, az örök jelenben, mást jelent, mert „idő nincs is”.

Sokat olvastam már arról, hogy az ilyen „nagy” találkozások eredményeként, nem házasság és gyerek születik, nem így nyilvánul meg legtöbbször az ilyen szerelem rezonancia, hanem arra késztesz, hogy megoszod, megismertesd ezt a csodát mindenkivel. Ha látod, hogy ezen a bolygón még milyen sokan vannak, akik nem ismerik ezt az érzést, mert mint akik mély álomba merültek, nem élik meg istenségüket, szeretetedből az fakad, hogy felébredsz minden embert és emlékeztessd őket valódi természetükre.

Aki már felébredt és meg is tapasztalta e testben is teremtő képességét, a szeretetet, az igaz szerelmet, az minden bölcsességét és idejét arra fordítja, hogy a saját példáján túl tapasztalatait leírja, elmondja, megfesse, megformázza, elénekelje, hogy a még alvó lelkeket felébressze.

Több mint tíz éve, Isten tudatta velem, hogy írjak egy könyvet. Álomban megmutatta, hogy mi legyen a címe, milyen legyen a borítója, és azt is tudatta velem, hogy nem akar kötelezni, rajtam áll, hogy átadom vagy nem a történetem az emberek kezébe könyv formájában is, hiszen életemmel beírtam azt az AKASHA krónikába, és onnan bárki lehozhatja majd.

Festő vagyok, nem író – védekeztem. Megpróbálom inkább megfesteni, valószínű azért voltak olyan színesek a látomásaim, hogy meg tudjam festeni őket és a festmény egyetlen pillanat alatt képes átadni az isteni üzenetet. Minden alkotás hordozza magában alkotója frekvenciaszámát, ami rezonanciába léphet a néző szívhangjával és ez elég. Inkább megfestem hát.

De jöttek a visszajelzések, egymás után három is. Az egyik tanítványom, azt mondta, hogy „sosem gondoltam arra, hogy leírjam, amit tudok?”, mert ahogy én fogalmazok, az egyszerű és érthető.

A mikrobiológus barátom nagyon bosszankodott, hogy gobelineket festek és arra biztatott, hogy legalább hetente egy olajképet is fessek, de egyszer azt is mondta, hogy ő is leírja tapasztalatait, hogy megmaradjanak, és mások onnan folytassák a kutatásokat, én is jól tennék sokakkal, akik a lét kérdéseit próbálják megfejteni, ha leírnám a tapasztalataimat. Legalább naplót írjak! (azt tizenéves korom óta írok).

Akire már nem tudtam „nem odafigyelni”, az Székely János (erdélyi író, költő) fia volt, (akivel együtt tanultam rajzolni-festeni fiatal koromban, és akit akkor is csodáltam rajztudásáért, most meg gyönyörű szobraiért), és

akivel 22 éve nem találkoztam, így volt mit meséljünk egymásnak és nagyon nagy öröm volt hallani, hogy az alkotás számára is meghozta a megvilágosodást. Beszélgetésünk végén a következőket mondta: „*Gondoltál már arra, hogy könyvet írnál? Öröm hallgatni, ahogy mesélsz, igazi írói véna van benned, írnod kellene!*”

Ahogy letettem a telefont, leültem meditálni, beszélgetni kicsit Istennel.

Elmeséltem neki, hogy én nem akarom kivonni magam egy feladat alól sem (mert azt is tudom már, hogy nincs ilyen, hogy feladat), de nem tudom, még csak elképzelni sem, mit írhatnék én ilyen címen – amit ő sugallt – hogy: VILÁGVÉGE, VILÁGBÉKE?

Megszültem a választ: e világon akkor lesz béke, amikor minden egyes ember szívében, egyenként, megszületik a lelki béke.

A lelki béke az alap, amiben megnyilvánulhat Isten, a SZERETET, az EGY, az egyetlen LÉTEZŐ!

Tehát, e világnak – amit a mostani gondolkodásmód teremt –, akkor lesz vége, amikor minden ember ráébred Isten-tudatára, és megvilágosodva, egy új világot teremt!

Az én utam is egy példa a sok közül, ami biztathat és első kézből segítséget, útmutatást nyújthat azoknak, akik figyelnek rám.

Semmi mást nem kell tennem, csak elmesélem saját élményeimet, meglátásomat és tapasztalataimat.

Nem mindenkivel történik ennyi minden élete során, de aki ennyi tapasztalatot szerez, és ilyen beszélőkészséggel is rendelkezik, mint én, az, tükröt állhat sok-sok embernek, és visszajelzéssel szolgálhat millió keresőnek.

Rögtön elkezdtem írni, de pár hét után, megint elvesztettem az önbizalmamat, mert kezembe került egy könyv (N. D. WALSCH: Beszélgetések Istennel - címmel), ami ugyanúgy, mint én gondoltam először, párbeszéd formájában adja tovább az általa már megértett isteni bölcsességet. Úgy éreztem, ő mindent megírt, amit csak lehet e kérdésben, és én sose tudnám olyan értelmesen megfogalmazni, mint ahogy ő „már” megtette. Elkéstem – gondoltam.

Így telt el még néhány év, mert volt még tanulnivalóm.

Rá kellett jönnöm, hogy nincs két egyforma út, nincs két egyforma egyén, és megfogalmazni sem tud két ember ugyanúgy egy-egy bizonyosságot, mert Isten minden létezőben más-más valóságot tapasztal meg, végtelen elágazásban.

Így, én ugyanazt a valóságot más módon élem meg és más értelemmel fogom megfogalmazni, mint bárki más a világon.

Az egyik embernek ez segíthet a megértésben és a fejlődésben, a másoknak egy másik megfogalmazás. A végeredmény lesz: EGY, mert Isten-tudatosságban a megvilágosodott ember ráésszmél az egyetlen valóságra és felismeri a szavak mögötti egyetlen LÉTEZŐT.

Nekifogtam hát, írni.

Olyan könyvet írok, amit én is örömmel olvasnék. Ez a legtöbb, amit tehetek. Szívből írok. Szeretném megajándékozni az egész világot azzal az örömmel, ami bennem él, és ez az ÖRÖM ISTEN!

Fogadd be szívedbe és add tovább! Ez a SZERETET!

UTÓSZÓ

Újra átolvasva mindazt, amit eddig írtam, rádöbentem, hogy én vagyok az első, akinek szüksége volt e könyvre. Így összefoglalva életem eseményeit, kirajzolódott előttem saját életem értelme a létezésben.

Az első pillanattól kezdve, szívem mélyén tudatában voltam egy olyan magasrendű szeretet létezésének, ami semmihez sem hasonlítható ezen a Földön. A Teremtőmet kerestem szüleimben és az otthonomat e világban, de mivel az én Teremtőm és az én otthonom nem e világból való, testi megszületésem után szellemi hovatartozásomat is fel kellett ismerjem. Eleinte, a belém kódolt tudáson kívül, nem sok mindenre támaszkodhattam, de vigasztalásul szolgálhat ez mindenkinek, hogy ez is elég a felébredéshez.

Igaz, sok idő kellett hozzá és ebben a ciklusban amiben létezőnk, az idő a legnagyobb kincs. Talán ebben tudok segíteni a ma ébredőknek, hogy egyetlen könyv elolvasásával Isten-tudatosságukra ismerjenek és e szerint hozzák meg döntéseiket.

Én egy csillagember vagyok és első sorban a hozzám hasonló csillagszülötteket szeretném felébreszteni vagy megérzéseikre visszajelzésekkel szolgálni, mert eljött az ideje, hogy minden erőnkkel és szeretetünkkel azon munkálkodjunk, hogy minden egyes ember megvilágosodjon.

Eszembe jutnak a Biblia szavai miszerint, eljött az ideje az aratásnak, ha szükség, Isten angyali segítséget küld az aratáshoz, ha kell minden egyes ember mellé állít egy angyalt, de tervét beteljesíti. Ez a terv pedig, nem más, mint a szeretet magasabb szintre emelése.

E magasabb frekvencián rezegve, egy magasabb dimenzióban találjuk magunkat, tehát e világ nem elpusztul, hanem újjászületik. (Mint ahogy a hernyóból pillangó lesz.)

Nem én vagyok az első, aki ezt a jó hírt hozza e világnak, megtette ezt már Solara, Santana, ENYA, Michael Jackson, Paolo Coelho, Richard Bach, David Copperfield, Ákos, Zséda és sokan mások, oldalakon át sorolhatnám nevüket Buddhával, Jézussal egyetemben.

Nemrég indigó-, kristály-, szivárvány és csillaggyermekeknek neveztek el minket és már a tudósok is bizonyítják, hogy bizony e gyerekek különös képességekkel rendelkeznek, nagyobb az ellenálló- és alkalmazkodó képességük, sokszor a DNS-ük is eltér a többiekétől. Ezek a tulajdonságok mind megerősítik őket abban, hogy az egyre nehezebb körülmények között is, rövid idő alatt ráébredjenek Isten-tudatosságukra és feltétel nélküli szeretetet gyakorolva, példájukkal tanítsák, vezessék, rávegyék vagy felszínre hozzák a velük kapcsolatba lépő emberek szívéből a szeretetet.

Megfigyeltem sok családban, milyen bölcsen követelik ki, ezek a csilgáfényű szemekkel rendelkező apróságok, szüleiktől és nagyszüleiktől a figyelmet, a törődést, a tiszta szívből fakadó szeretetet.

Ennél bölcsőbb tervet elképzelni sem lehet, ember sosem tudta volna kigondolni, sem megvalósítani. Erre csak Isten képes. Olyan tanítókat küld a Földre, akikre egy család minden tagja szeretettel figyel, olyan gyerekeket, akik megvilágosodott emberek vagy magasabb tudatossági szinten létező fénylények inkarnációi, akik már képesek tudatosan leszületni, megtartva Isten-tudatosságban elért szellemiségüket, és megteremtve a további fejlődés lehetőségét.

Én és az előttem érkezők, még azzal a céllal érkeztünk, hogy a felejtés fátyla mögül indulva – mint az emberiség nagy része – saját életutunkkal, új ösvényeket tapossunk ki, melyek örökre bevésődnek, mint minden ember által megélt tapasztalat az AKASHA krónikába és aki szívből keresi majd a válaszokat a szellemi fejlődése útján, az meditációban bármikor lehozhatja.

A másik célja, szívből vállalt ittlétünknek az, hogy vállalva a testet öltést, személyesen hozzájárulhatunk a Föld és a rajta kifejlődött csodálatos élővilág megmentéséhez sőt, ha minden jól megy, ennek a magasabb szintre emeléséhez is.

Mivel az anyagi világ is fény, az éltető energiája is fény, ezért a „fénylények” testben való jelenléte, beépülése az emberiség egészébe már önmagában is emeli az emberiség frekvenciaszámát.

Mint egy hangvilla, egyetlen ember rezgésszáma képes emelni az egész emberiség rezgésszámát. És ma sok ilyen ember van a Földön, ezért milliók világosodnak meg és nagy az esély arra, hogy láncreakcióban e ciklus végé-

ig minden egyes ember megvilágosodik. Én ebben hiszek, és ezt szeretném megteremteni.

Öröm látni és olvasni fénylény testvéreim meglátásait és tapasztalatait, s mindazt amit az emberek Isten-tudatosságban teremtenek, mert minden ami a jelenben van és megfogalmazódik gondolatainkban, az teremti meg a holnap valóságát.

Teret, lehetőséget, dimenziókat Isten teremt, de választani, meglátni, befogadni nekünk egyedeknek kell.

Jó tudni, hogy mindenki csak azt képes a Mindenségben meg is tapasztalni, amire készen áll.

Még egyszer megerősítem, az emberi létezés egy bizonyos frekvenciaszámon válik lehetővé és ezen rezegve az ember számára „valósággá”. Az egyetlen akivel együtt változtatni lehet ezen a valóságon az a Forrás, a SZERETET. Miután az ember felismeri ezt a Forrást, a szeretet erejét önmagában és tudatosan éli meg azt mindennapi életében, folyamatosan emeli saját frekvenciaszámát, ami által tágul a látóköre, s máris magasabb frekvencián rezgő dimenzióba találja magát.

Egyszerűen azért, mert azt vonzza, azzal rezonál, azzal tud azonosulni.

Ezzel magyarázható az állandó fejlődés és a végtelen lehetőségű változás, a rengeteg dimenzió és életforma, de az is, hogy egy bizonyos rezgésszámon tartózkodva, miért nem tapasztalhatunk meg más frekvenciaszámon létező dimenziókat.

Az is biztos, hogy vannak dimenziók, amelyeken belül újabb dimenziók alakulnak ki és ilyenkor, a dimenzióon belüli dimenziók, képesek hatni egymásra, mint sok, más-más hangzású hangszer egy zenekarban, amikor elő szeretne adni egy bizonyos művet. Addig csiszolódnak egymáshoz, míg megszületik a harmónia, egy rezonancia a művészek lelkében, és megszületik „a mű”.

Ez zajlik most az anyagi világ dimenziójában. Ha megszületik a harmónia minden lény lelkében egyenként, akkor „a mű” amit létre hív olyan örömet teremt mindenkiben, ami megszüli az új dimenziót.

Ezzel, levezetni szerettem volna még egy okot, amiért itt van a sok fénylény a Földön. Mindenki a maga bölcsességével és a maga tudatossági szintjén, a harmónia megvalósításán munkálkodik, teljesen mindegy, hogy delfinként, bálnaként, emberként, „szőke” vagy „szürke”-ként érkezik a Földre.

Nem mindenki mer és nem mindenki képes emberként inkarnálódni, de nem is ez számít, csakis a teljes odaadás, a feltétel nélküli szeretet. Min-

denki elsősorban a rezgésszámával járul hozzá a felemelkedéshez, amit hatványozni tud mindennel amibe bele tudja vinni saját rezgésszámát, ami a saját létében tovább rezeg és hangol mindent amivel kapcsolatba lép. Ilyen minden alkotás, minden megvilágosodott ember alkotása, legyen az zene, film, színház, szobor, festmény vagy írott mű.

Azon felül, hogy mint mindennek, ami létezik, nekik is van saját frekvenciaszámuk, képesek tükröt állni és visszajelzésként szolgálni.

Ezt én naponta tapasztalom elbeszélgetve a festményeim vevőivel.

Nemcsak arról számolnak be, hogy milyen öröm egy-egy kép jelenléte az otthonukban, de sokaknak meggyőződése, hogy e képek kisugárzásának gyógyító ereje van, vagy hogy a gobelinek varrása közben (amit én festetem), olyan béke és öröm költözik a szívükbe, ami lelkük tápláléka, gyógyítója. Tehát, a gobelinvarrás is egy meditációforma. Ezért festek örömmel gobelineket is, mert ha tudnak róla ha nem, azok akik varrják meditálni fognak, gyakorolni fogják az összpontosítást, alkotnak valami újat, amibe beleviszik szeretetüket. Tehát, órákon át szeretetben léteznek! Ez persze, hogy gyógyít, öntudatra majd Isten-tudatosságra ébreszt.

De hogyan teszi ezt egy delfin? - mondjuk.

A hangjával, a kedves pofijával és minden mozdulatával. Nincs ember, aki ne csodálna meg őket és ne mosolyogna örömeiben, amikor egy delfin magasan kiugrik előtte a vízből.

Szánok rá még pár sort, hogy kifejezzem saját meggyőződésem arról, hogy a delfinek egy magasabb tudatszinten létező csillagrendszerből jöttek, egész lényükkel, példát mutatni a Föld összes élőlényének. A máshonnan érkező csillaglényeknek is tükröt állnak, mert aki képes felmérni, hogy a delfinek életmódja és természete annyira tökéletes, hogy több ezer év kellené még elteljen, míg más életforma itt a Földön eléri azt, az legalább olyan bölcsességgel bír mint ők. Aki hián van e bölcsességnek, azt egy delfin szeretni tudásával szeretni tanítja, mint egy igazi bölcs. Mindent megtesz, hogy megnyissa az emberek szívét és az élet csodálatára, szeretetére vagy legalább egy mosolyra bírja őket.

A tudósok évek óta tanulmányozzák a delfineket, de minden, amit megállapítottak róluk, nem több mint saját maguk minősítése. Az igazat, csak a megvilágosodott mesterek tudják róluk.

De már az is magasabb rendűségüket bizonyító eredmény, hogy tudják a delfinekről, hogy ők mindkét agyféltekéjüket 100% mértékben használják, így alvás közben is tudatosak maradnak, azt is tudják már, hogy tudatosan veszik a levegőt és telepátiával kommunikálnak.

Mert gondoljunk csak bele, mi történne az emberrel, ha tudatosan lélegezne? Hamar kipisztulna, nem is beszélve az agy 100%-os használatáról. Tehát, az ember azért nem használja, mert nem érett meg rá, nem nőtt fel szeretni tudásával, annak használatba vételére. Már van neki (bizonyítékul egy intelligens teremtőre), de meg kell tanulnia használni. A delfin egy példa előttünk, hogy láthassuk milyen egy lény, aki fizikai síkon, anyagi testben is megvalósítja a teljességet.

Nekem személyesen az az igazán csodálatra méltó, hogy amíg az összes tudós együttvéve, a mai napig sem képes megfejteti és megérteni az ő nyelvüket, ők szavak nélkül is megértik és teljesítik az emberek kívánságait, mert ők felismerték az emberek bölcsességét és kifejezik szeretetüket. Szerintem magasabb fokon olvasnak az ember aurájából, mint a legjobb „látó” ember.

Azt is olvastam, hogy a delfinek jelenlétében (mert olyan frekvenciájú hangokat bocsátanak ki), a vízben szülő nő, fájdalom helyett valóságos orgazmust él át és soha nem lép fel semmilyen komplikáció.

Amikor a Föld anyáinknak van szüksége segítségre, a delfinek csoportosan lépnek ki a testükből, tehát az életüket adják oda a legnagyobb szeretettel, mert ők tudják, mekkora életerő szabadul fel ilyenkor a Föld gyógyulására.

Proféták, angyalok, kerubok, szeráfok, mai kifejezéssel élve fénylények vagy földönkívüli lények mindig minden korban részt vettek a föld és a rajta kialakuló élővilág megteremtésében és fejlesztésében. Így ma itt és most is ezt teszik.

Sőt, a legtöbben közülük nem is földönkívüliek, ugyanúgy magukénak tekintik a Földet, ahogy mi is és mindent megtesznek, hogy megóvják e szép bolygót és élővilágát a pusztulástól.

A különbség köztük és köztünk csak annyi, hogy ők sokkal bölcsőbbek és sokkal magasabb intelligencia és szeretet szinten léteznek mint mi. Képesek már különböző életformákat teremteni maguknak, képesek tudatosan ki és belépni ezekbe, ismerik az idő tulajdonságait, a hipertér tulajdonságait, stb. stb.

A mostani tudásunk alapján is el tudom már képzelni, sőt, a tudásaink már azt állítják, hogy száz éven belül, képes lesz az ember az időutazásra. Ebből következik, hogy lehetséges és ha lehetséges, akkor teljesen mindegy, hogy mikor válik valóra, mert attól a pillanattól kezdve bármikor, minden korból elindulhat valaki a mi időnkbe.

Aki ezt el tudja már képzelni, sőt meg is érti, az nem fog csodálkozni és nem tekinti rémhírnek és kitalációnak az ufojelentéseket.

Ha nem feledkezünk meg arról sem, hogy minden, beleértve az anyagot is, nem más mint energia (fény) és csak egy tudatos megfigyelő képes, meglátni benne a sokszínűséget és sokféleséget, akkor ez azt jelenti, hogy ahány tudatos létező, annyiféle valóság létezik.

Persze, ezt az ember (a mi tudósaink) gondolja így, de még ez is tágitja látóköriünket, képzelőerőnket, s mivel a gondolat teremtő erő, bármit megteremthet.

Ez az én filozófiám és ennek alapján az én meggyőződésem a piramisokról, a gabonakörökről, a kristálykoponyákról és mondjuk 2012-ről és a maja naptárról teljesen más mint amit eddig olvashattam. Vannak dolgok, amiket ugyanúgy látok, de én mindig összeadom azt, amit egyik vagy másik tudós, de főleg megvilágosodott tudós, csillaglány vagy istenember mond és abból meglátok még valamit. Néha azt nem értem, hogy ők hogy-hogy nem látják, hiszen a kezükben van minden bizonyíték, amiből csak le kell vezetni (mint a matematikában egy képlet segítségével) a végső igazságot vagy lehetőséget (mert az igazság, a megélt valóság, csak egy kiemelt lehetőség a sok közül).

Tehát, a piramisok (és most az eredeti, óriás piramisokra gondolok, amelyek felépítésének módját a mai napig sem fejtették meg, hiszen még a mai modern technológiákkal sem tudnánk megalkotni), olyan „létre hívott” alkotások, mint a mikro vagy makrokozmosz vagy maga az ember. Akarom mondani, hogy egy magasabb szinten teremteni tudó intelligencia műve, aki kigondolta és a megfelelő frekvenciákat ismerve „létre hívta”, példát mutatva és tükröt tartva az embernek. Amikor az ember felnő hozzá, hogy észrevegye, megfejtse titkait és hasonlót teremtsen, akkor megért egy újabb adag tudás befogadására vagy a teljes átalakulásra, újjászületésre.

A gabonakörök szintén (de nem a hamisítványokra gondolok) ilyen jelek, segítő jelek, útmutatások, olyan tapasztalattal és tudással rendelkező lényektől, akik már végig járták ezt a fejlődési szakaszt. Tudják, mire vagyunk már képesek, tudják milyen lehetőségek előtt állunk, biztatni, tanítani próbálnak minden szeretetükkel, de választani a lehetőségek közül és a megfelelő frekvenciával rezonanciába lépni, nekünk kell.

Nyitott ajtók előtt állunk (csillagkapuknak is nevezhetnénk), de belépni valamelyiken nekünk kell! Helyettünk szeretni és cselekedni senki sem tud.

Ha gabonakör kutatással foglalkoznánk, (engem lenyűgöz a tökéletességükből fakadó szépségük), és időrendi sorrendbe egymásmellé raknám az ugyanazon a kulturális területen megjelent gabonaköröket, biztos megfejténém az üzenetüket.

De azok az üzenetek nem az én számomra készülnek, én figyelek a benső hangomra, a szívhangomra és mindenki aki figyel saját szívhangjára, azon keresztül kap jeleket.

Mindenki más-más jeltől ért, mert másra figyel, de az üzenet ugyanaz: az EMBER megért a tovább lépésre, de a lépést neki kell megtennie, s a kellő frekvenciát (ami a lépés megtételéhez szükséges) a feltétel nélküli szeretet biztosítja.

A gabonakörökhöz hasonlóan az „Aranylemezek” is ilyen tudást hordoznak magukban, mellyel a tudósainkat próbálják magasabb szintekről, Isten-tudatosságukra ébreszteni.

A kristálykoponyákkal kapcsolatban is, mind ahhoz amit olvasni, látni lehet róluk könyvekben, a neten és filmekben, hozzátenném, hogy amikor az egyik koponyára gondolva meditálni kezdtem, egy csodálatos élményben volt részem. A 12 koponya szabályos kört alkotva, körbevetve a hófehér hegyikristály koponyát és egy magasból érkező fénysugár hatására a 13. koponya, működésbe lépett, életre kelt. Miután ő maga feltöltődött fénnel, felemelkedett pár centit a földről és forogni kezdett. Mikor elérte azt a sebességet, amikor már láthatatlanná vált számomra, 12 fénynyalábbal aktiválta a 12 koponyát is. Fehér ködszerű fény borított be mindent, és egyre sűrűsödni látszott, de amikor elérte a maximális sűrűséget, hirtelen teljesen kitisztult és a keletkezett térben (a koponyák láthatatlanok lettek számomra), egy teljesen másfajta világ, egy új dimenzió részlete jelent meg. Az volt az érzésem, hogy ez egy csillagkapu, ha belépek oda, máris újjászületek, abba a dimenzióba amire közben gondolok.

Én meg vagyok győződve, hogy a jövőbe láthattam, illetve, tiszta szívvel rájuk koncentrálna, így válaszoltak kérdéseimre, mert így egyetlen pillanat elég volt a megértéshez.

Leírni sokkal nehezebb.

Az is világos lett előttem, hogy minden kristálykoponya egy-egy entitás. Más-más dimenziót képviselnek, az anyagi világ nagy dimenzióján belül.

Egy-egy dimenzió minden tudása összpontosul bennük.

Egy-egy AKASHA krónika van mindenikükbe kódolva. Ez által, aki képes rá, betekintést nyerhet az ő világukba és ha készen áll rá, be is léphet oda, hogy meg is tapasztalja.

Ezen kívül, ők (a kristálykoponyák) kapcsolatfenntartók is, rajtuk keresztül kommunikálni tudnak az emberi testet öltött lények a saját dimenzióbeli testvéreikkel.

A Föld AKASHA krónikája is nyitott könyv előttük, és mint az aurák, amikor összeérnek, állandóan kiegyenlítődnek.

Egyfajta jelzőrendszerek is ők, azok számára is, akik innen léptek ki és azok számára is, akik megérték a továbblépésre.

Mi emberek számítógépekkel tartjuk fent egymás között a kapcsolatot, aminek a lelke egy picike kristály. Már nem nehéz elképzelnünk, mire képes egy több kilós kristály és az ember magasabb tudatossági szinten, ami magasabb bölcsességgel és tudással jár.

A koponyák hűen őrzik az alkotójuk koponyaformáját és azért utánozhatatlan megformázni eszközökkel őket, mert nem ily módon készültek. Ők mindannyian teremtmények, bölcsességgel hívták létre őket. Ez is beléjük van kódolva, lehívható!

Akkor fogadtam el teljesen, vagy akkor értettem meg igazán ezt az egész történetet, amikor megtudtam, hogy az összes elem közül (melyeket eddig felismert az ember), csak kettő élő: a szénatom és a szilícium. Szén alapú élet az emberi élet, a növény és állatvilág. Nemrég fedezték fel a tudósok, hogy a kristályok élő-lények, mégpedig szilícium alapú élőlények. És ez az a bolygó (mert mind máshol keresték), ahol mindkét élő atom csodálatos élő világot alakított ki és a legmagasabb fokra segíti egymás fejlődését.

Hol tartana az emberiség a számítógépek nélkül, de még a tiszta vizet és a tiszta levegőt is a kristályoknak köszönhetjük. Mi kihozzuk belőlük a legtöbbet és ők belőlünk hozzák felszínre a legtöbbet. A legtisztább tükröt tartják elénk, hogy felismerjük isteni természetünket, teremtőképességünket.

Én 12. hó 13-én születtem. Ez keltette fel az érdeklődésemet, minden olyan történettel kapcsolatban, ahol ez a két szám szerepel. Az is érdekes, hogy '56-ban születtem és a szívem mélyén mindig tudtam, hogy 56 évet élek itt a Földön. És mikor leszek 56 éves? 2012 decemberében.

Ezek csak apró kis jelek, de hasznosak, működnek, hiszen képesek arra buzdítani, hogy elolvassak mindent, ami 2012-vel és 12.13-mal kapcsolatban megjelenik, (persze, amit meg is látok). A Bibliában az első fejezet, amit elolvastam annak idején, az Eszter könyve volt. Fel is tettem a kérdést, hogy vajon mi az üzenete számomra? December 13-án fogom kiszabadítani népemet? Honnan is? A mély álom és feledés rabságából.

Aztán jött ugye, a 12 tanítvány élén 13.-nak Jézus példája.

De ami még a 13 kristálykoponyánál is jobban hatott rám, azt a spermiumok együttműködéséről olvastam, miszerint 12 spermium csinál helyet a 13.-nak és védelmezi azt, hogy neki sikerüljön behatolni a petesejt falán.

Na és mi a meggyőződés 2012-vel kapcsolatban?

Ahány ember, ahány egyed létezik e világon, annyi megérzés lehetséges. Mindenki a saját értelmével képes csak felfogni mindazt, ami történik vele és körülötte.

Mindenki a maga létének a teremtője és megtapasztalója, pontosabban fogalmazva a társteremtője. Ez azt jelenti, hogy Isten megnyilvánulásaként szabadságában áll eldönteni, hogy a végtelen lehetőségek közül mit szeretne választani. Ha a döntés szeretetben születik, akkor bármi is az (mivel Isten = Szeretet) valósággá válik, és eggyé válva a Teremtő természetével, megélheti amit Ő, hogy teremtő!

Azt akarom ezzel mondani, hogy 2012 mindenki számára azt jelenti ma, amit jelenteni képes a mai gondolkodásmódja alapján. Ahogy változik a gondolkodásmód, úgy fog változni a megértés is minden emberben és annak megfelelően fog döntést hozni.

A megvilágosodott ember tisztábban látja az összefüggéseket, mint az aki csak a fizikai síkra és a testi vágyaira, igényeire figyel. Ezért él ő Isten-tudatosságban, mert megéli szellemiségét. Már nem csak a saját testi léte foglalkoztatja, de a Föld, a Naprendszer, a Tejút és az EGÉSZ létező világ érdeklí. Testileg nem csak a külsőre, de a lelki, szellemi énjére is figyel. Igaz értékeket keres, kutat a világban és magában, míg rá nem talál. És ez bizony Isten, a SZERETET, mely minden létezőben EGY, ezért minden létezőt EGYSEGBE rendez.

A tisztánlátó megvilágosodott istenember a jelekből képes levezetni a lehetséges végeredményt.

Az egyed sorsát az egyed teremti, az emberiség sorsát az emberiség, az egyedek egységes együttműködése.

Ezért kell egyenként megvilágosodni, mert ez az egyetlen módja annak, hogy a SZERETET közös nevezőjével, szeretetben gyökerező eredményt érjünk el.

Ha a szív irányítja lépteinket, ha tudjuk, hogy egyek vagyunk Istenben mindannyian, akkor nem öljük meg a társainkat, mert nem akarjuk megölni magunkat. Megszűnik az ok a háborúskodásra, a fegyvergyártásra és a pusztításra. Minden energiánkat és figyelmünket a szeretetre fordítva, nem lesznek éhezők és betegek a Földön. De a legfontosabb, hogy felismerve az egységünket Istennel, megszűnik a halálfélelmünk, mert Isten örökké létező.

Ami ebből még levezethető, azt már nem is kell megélnünk, mert elég ha megértjük és máris a piramis csúcsán tündöklő lehetőséget választjuk.

Ezt kell az utolsó ciklus végéig megvalósítsuk! Aki megértette adja tovább, hogy láncreakcióban eljusson mindenkire ez a tudás.

Most felsorolom az emberiség szellemi fejlődésének azon lehetséges szintjeit amelyeket, ha megértünk, már nem muszáj meg is tapasztalni.

A megvilágosodás a kiindulópont. Ekkor békében, szeretetben, egységben létezik már minden ember. De mivel a fejlődés útja végtelen, isteni természetéből fakadva teremt, teremt és teremt. A múlt tapasztalataiból tanulva jutott el ide, már nem eszközöket teremt élete szebbé, jobbá tételéhez, hanem szellemi képességeit kezdi felszínre hozni és gyakorolni.

Telepátiával fog kommunikálni és a mosolyával, tekintetével, testbeszédével.

Közlekedni is térugrással fog hamarosan, gondolatsebességgel.

Táplálkozni a fényből és vízből fog, még a növényeket sem pusztítja.

Az AKASHA krónikából mindent átvesz, mindent megtud, amire csak gondol.

A természettel és a Föld anyával egységben, harmóniában létezve, az éghajlat megteremtésében is részt vesz, ezért már sem lakásra, sem ruházatra nem lesz igénye.

A saját úrhajóját, testét, fogja szebbé, jobbá, alkalmasabbá tenni, a körülményekhez és tudatosságához igazodva. (Ezért olyan a delfin amilyen, de említhetném a kristálykoponyákat is).

Eljut arra a tudatossági szintre, hogy már sem testre, sem a Földre nem lesz igénye, fényttestében folytatja útját más frekvenciákon, más bolygókon és csillagokon, egészen addig míg megszűnik minden vágya, mert megélt minden lehetőséget e nagy gondolaton, dimenzióon belül.

Ez a nullpont, a Forráspont, a CSEND, ahol új lehetőség nyílik új dimenziók, új világok kigondolására és megélésére.

Én azt állítom, hogy ez bármikor megvalósulhat, mert nem idő kérdése, mert az idő is csak egy dimenzió, egy elképzelt dimenzió. Megértve a Forrás, A TUDAT természetét, a titokzatos fátyol fellebben, szétfoszlik mint a köd és nem marad más csak a TUDAT-osságunk!

Jézus Krisztus magasabb tudatossági szintről inkarnálódott emberi testbe, hogy felmérje, hol tart szellemi fejlődése útján az ember. Megtapasztalva a földi körülményeket, kidolgozott egy isteni tervet, a szeretet törvényét, melyet a „nagy parancsolatban” megfogalmazott, és saját példáján keresztül be is mutatott.

Testben való megélés által, minden gondolata és tette beíródott az

AKASHA krónikába. Innen bárki, aki megéli a szeretet magasabb szintjét, lehozhatja, leírhatja, és tovább adhatja. Így íródott a Biblia is, semmi több nem kell hozzá, csak isteni szeretet.

Ahogy múlik az idő, egyre több ember éli meg az igaz szeretetet és az mind- mind bekódolódik az AKASHÁBA, onnan aztán az emberi DNS-be.

Így tudta megmondani Jézus, hogy mennyi idő kell még, amíg az egész emberiség eléri a megvilágosodáshoz szükséges szellemi szintet (kb. 2000 év)

De, hogy egészen pontos legyen, körülírta ezt az időpontot. Biblia: Új testamentum:

Márk ev. 13:29: „A fügefáról vegyétek, pedig a példát. Amikor ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.”

13:31: „Az ég és a Föld elmúlnak, de az én beszédeim, soha el nem múlnak.”

Máté 24:3: „Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének?”

24:4: „És Jézus felelvén monda nekik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen benneteket”

24:5: „Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus, és sokakat elhítenek.”

24:6: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete; mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég.”

24:7: „Mert nemzet támad nemzet ellen és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalások, és földindulások mindenfelé.”

24:8: „Mindez, pedig a sok nyomorúságnak kezdete.”

24:12: „És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”

24:14: „És az Isten országának ez az evangéliuma (én: ami örömhírt jelent) hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jó el a vég.”

24:15: „Mikor azért látjátok majd, hogy a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólott (én: olvasd el DÁNIEL könyvét, pl a 11. részt) ott áll a szent helyen, aki olvassa, értse meg.”

24:16: „Akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre”

24:17: „A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen;”

24:18: „És a mezőn lévő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye.”

24:19: „Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon.”

24:20: „Imádkozzatok pedig, hogy a futástok ne télen legyen, se szombatnapon.”

- 24:21: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha.”
- 24:22: „És ha azok a napok meg nem rövidítették, egyetlen ember sem menekülne meg; de a választottakért megrövidítettek majd azok a napok.”
- 24:29: „Mindjárt, pedig ama napok nyomorúságai után a NAP elsötétedik, és a Hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egek erősségei megrendülnek.”
- 24:30: „És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a Föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben, nagy hatalommal és dicsőséggel.”
- 24:31: „És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.”

Az hogy a földi életünk értelme a megvilágosodás és hogy minden, ami itt történik ezt a célt szolgálja, s lépten-nyomon visszajelzéseket, tudást kapunk segítségül, a következő bibliaversek is alátámasztják.

János ev. 3:3 „Felele Jézus és monda neki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát.”

János ev. 3:6 „Ami testtől született, test az: és ami Lélektől született, lélek az.”

A testi megszületésünk Isten ajándéka és lehetőség egygyé válni vele a szeretet cselekedete által. Aki e testben felismeri a titkot, a szeretet erejét és hagyja, hogy a szeretet irányítsa gondolatati, tetteit, a SZERETET megnyilvánulásaként maga lesz a Szeretet.

Még egy bibliaverset idéznék ennek megerősítésére:

János ev. 4:24 „Az Isten lélek; és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.”

Persze a tanítványok sem mindig értik szavait, mint ahogy mi sem értünk rögtön elsőre mindent. Ekkor Jézus így biztatja őket és mindenkit, aki ma is az ő tanítványának vallja magát:

János ev. 16:12, 13 „Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.

De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.”

Az igazságnak Lelke a Szentlélek, aki betölti minden megvilágosodott ember lelkét.

Azt is mondja Jézus, hogy:

János ev. 20:21 – 24ig: „Az asszony amikor szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája; de mikor megszüli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra.

Ti is azért, most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeiteket.

És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevében, megadja néktek.”

Az Atya Szeretet, a Fiú egy vele, tehát ő is Szeretet. Aki egygyé válik a Fiúval, az Atyával is egygyé válik, tehát maga lesz a Szeretet, és nem kérdez már semmit, mert minden tudás benne is meglesz, így teremtőként ő is bármit meg tud teremteni.

És még egy biztató bibliavers:

Jakab apostol közönséges levele: 1:5 „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.”

Sokan vannak, akiknek annyi bölcsességük sincs, hogy e csodálatos élő bolygó több millió színben és formában megnyilvánuló élővilága, elég bizonyítékot szolgáljon egy magas intelligenciával bíró Teremtő (megkérdőjelezhetetlen) létére, nemhogy kíváncsi lenne és kinyitná azt a könyvet, aminek a mondanivalója, az üzenete bizonyítja eredetét.

Ez a könyv a Szent Írás, a Biblia.

Azért Isten szava az emberiséghez, mert olyan szent emberek, próféták, tehát megvilágosodott emberek írták, akik már a Szent Lélek által egygyé válva Istennel, szavakba is megfogalmazták, amit Isten gondol, tervez és megvalósítani kész e dimenzióban (az angyalokkal, szeráfokkal, kerubokkal, arkangyalokkal és minden létezővel egyetemben, így az emberrel is e dimenzióból).

Péter II. levele 1: 20 – 21-es versek:

„Tudván először azt, hogy az írásban (én: a Bibliában) egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból.

Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.”

Most, néhány szóban a maják üzenetéről és a maja naptár fontosságáról szeretnék írni.

Erről is rengeteg jó tanulmány jelent meg napjainkban (Pl: a MAJA KÓD, Barbara Hand Clow könyve), pont akkor amikor az interneten és tudományos magazinokban, dokumentum filmekben egyre több szó esik a NASA azon tevékenységéről, amit a legújabbban fellőtt műholdjai segítségével végez a Nap körül. Csodálatos felvételeket készített a Nap működéséről, és a napfoltokat és kitöréseket megfigyelve hosszabb időn keresztül, egy számítógépes szimuláció eredményéből azt a következtetést vonták le, hogy 2012-ben olyan erős napkitörésre van kilátás, ami teljesen megsemmisítheti (elégeti) a közelében lévő bolygókat, így a Földet is.

A maják, Nap imádó nép voltak. A Plejádokról, azaz a Fiastyúk csillagrendszerből érkeztek a Földre (írja B. H. Clow), és kb. Kr. e. 550-ben állították össze a MAJA NAPTÁR-t, mint az emberiség megvilágosodási forgatókönyvét.

Ők nagy tudással rendelkező csillagászok is, ezért ezt a tudásukat hozták el a Föld spirituális fejlődésének megsegítésére: „*a maja naptár a kilencedik dimenzió maga*” -idézek a „Maja kód” könyvből, és „*Hiszem, hogy a kilencedik dimenzióban lévő idő irányítja a Tejút – galaxis evolúcióját.*” vagy „*a földi sík, egy olyan sík, ahová számos dimenzióbirodalom behajlik, és ahol a legösszetettebb dimenzió az idő.*”

Egy húszszoros időgyorsulásról is beszél, ami annak köszönhető, hogy elértük evolúciónkban azt a szintet, ahol a kilencedik dimenzióban lévő idő irányít. „*Ugyanakkor a 2012-es napéjegyenlőségek és napfordulók nagy hatással lesznek arra, hogy az emberek megvilágosodjanak.*”

„*Amint egyre több kedves és nemes ember keresi a nagy egésszel való szeretetteljes kapcsolatot, ez az új pozitív energia ledönti majd a dimenzióközi korlátokat.*”

„*A hetedik galaktikus napon (2010 november 3 – 2011 október 28) zajlik az univerzális alvilág, a kilencedik és egyben utolsó alvilág gyorsulása.*”

Ez lesz az az időszak, amikor olyan magas frekvenciák érik el a Földünket, melyek hatására tudatunk képes lesz „tisztánlátni” itt a test korlátai közepette is, hogy milyen változásokon megy keresztül galaxisunk, aminek mi emberek is szerves része vagyunk.

Több évtizede már, N. Tesla óta, tanulmányozzuk a longitudinális hullámok adta lehetőségeket. Az anyag fény, a fényben a TUDAT hívja létre a különböző dimenziókat és formákat. Eggyé válva Istennel, mi egyedek is, teremtő képesek leszünk.

De addig is „*hihetetlen növekedési, stressz- és integrációs szinteket fogunk megtapasztalni a hatodik éjszakán (2009 november 8 és 2010 november 2 között). Vigyáznunk kell majd a világot rosszul értelmezett kézzelfoghatóságával, amikor lézerrhologram-technológiával és Hollywood speciális effektusaival próbálja megfélemlíteni az embereket, amikor a földönkívüliek tömeges sivatagi landolásáról vetít képeket. Jusson eszünkbe, a földönkívüliek soha nem pazarolnák ily módon az energiát, képesek fizikai formát ölteni a földi dimenzióba, de ehhez rengeteg életenergia szükséges, amit ők többre értékelnek.*”

Akik igazán szeretnének kapcsolatba lépni velük, théta állapotban mehetnek.

Az is egyértelmű, hogy ők csakis az ilyen emberekkel kívánnak kapcsolatot teremteni, ezek a megvilágosodott, tudatos lények. (Akik képesek a théta állapot frekvenciáján rezegni).

Saját szavaimmal, érthetőbben is megpróbálom megfogalmazni, nehogy bárki azt gondolja, hogy ez kiváltság. Az az ember aki tudatosan képes a szeretet erejével théta állapotot teremteni és fizikai testéről a figyelmet (de sosem teljes mértékben, mert akkor el is hagyná azt) más irányba fókuszálni, a gondolat szárnyain utazhat bárhová, kapcsolatot is teremthet bárkivel, akinek a frekvenciaszámát tudatban képes felfogni. De csak tudatban! Amikor a test is felveszi azt a frekvenciaszámot, akkor már nem is test többé, azzá alakul át ami azon a frekvencián létezik. Ezért testben, csak pillanatokig képes még csak gondolni is rá az ember. Viszont ami itt egy pillanat, az egy másik dimenzióban, ahol az időnek más az értelmezése, lehet, hogy órák, évek telnek el. Így történhet meg, hogy egyetlen pillanat alatt történeteket, sokszor órákon át sem tudjuk elmesélni teljesen.

A fénylények, akik emberi testet öltöttek, így nyernek betekintést abba a dimenzióba, ahonnan érkeztek, hogy emlékezzenek, és mielőbb felébredjenek valódi kilétükre és küldetésükre.

Ez lehet az ők beavatási módjuk a megvilágosodás útján.

Az EGY létező valóság alapján, tulajdonképpen önmagunkat tapasztaljuk meg, más-más frekvencián megnyilvánulva. Magasabb szintről egyszerűbb látni az egészet, a teljes valóságot és könnyebb figyelmünket más-más frekvenciára összpontosítani, de az anyagi világ földi dimenziója alacsonyan lévő szint, itt már nagyon halvány az emléke is az EGY-nek, éppen ezért nagyon erős szeretet energia szükséges a tisztán látáshoz.

De még idézek néhány mondatot a „*Maja kód*” című könyvből, mert nekem is segített a teljesebb megértésben, hiszen B. H. Clow ebben specialista (a legjobb könyv e témában, amit magyarul olvastam).

Saját magáról is és a majákról is azt vallja, amit e sorokban:

„az első angyali lelkek képesek voltak emberi alakot ölteni a Földön azért, hogy emberlelkű társaiknak megtanítsák az éteri és fizikai világegyetem valódi természetét.”

és...” hogy bölcsként segítsenek az embereknek megőrizni veleszületett látásukat.”

„A Nap által kiváltandó földi változások, tudati változások és időjárási változások 2008 és 2011 között valóban katasztrofálisak lesznek.”

„Hatalmas napkitörések fogják lerombolni azt a technológiát, amely más-különbön kivihetné az űrbe a háborút és az erőszakot.”

„A 9. Dimenzió, a Tejút- galaxis központjában lévő fekete lyukban helyezkedik el, ahonnan a földi teremtés folyamatait előidéző időtervezetek kiáramlanak.”

„A plejádiak szerint a 9. Dimenzió a Tzolkin, ami a 260 napos kalendárium, ezért nem értettem, hogy a plejádiak miért mondták ezt, de ez legalább elvezetett odáig, hogy rájöttem: az idő helye a 9. Dimenzióban van.” ... és a naptár vége csak az idő végét jelzi, az emberi tudat tovább létezik. Ezért a legfontosabb a tudatos jelenben levés, hogy a múltra fókuszálva figyelmünket, ne veszítsük el az „örök jelenben” éntudatunkat.

„Mit tudunk a hátralévő időről? A maja naptár véget ér, és sokan azt gondolják, hogy 2012-ben az idő maga is megszűnik. Az idők végére érni nem az élet végét jelenti, de az biztos, hogy ezzel a történetünkkel kapcsolatos információgyűjtés véget ér.”

Aki megvilágosodik, annak az „örök jelen” új lehetőségeket mutat. Isten-tudatosságban létezve ebben a helyzetben új életformát, dimenziót választhatunk vagy társteremtőkként akár új dimenziókat teremthetünk.

Ez az ÖRÖMHÍR! Történhet bármi körülöttünk, lehet földrengés, cunami, meteor becsapódás, gazdasági válság, napkitörés, ha megértjük, hogy minden okkal történik, mégpedig azért, hogy ne kelljen egyetlen egy emberi „lélek” se elpusztuljon, akkor nem fogunk pánikba esni, segíteni fogunk egymásnak mielőbb megvilágosodni.

Aki egy kicsit is értelmes, be kell lássa, azt amilyen világot felépített az emberiség, már nem lehet helyrehozni, illetve amikor már mindenki tisztánlátó, teremtő lesz, ugyanazzal az energiával egy teljesen új világot akar majd teremteni, egy új dimenziót, ahol az idő nem korlátozó többé.

Rengeteg segítség érkezik felénk, a fotonövről (ami egy fényrészecskéből álló öv), a pulzárokról is írhatnék egy egész könyvet, de most már tud-

ják, mire figyeljenek: a saját benső hangjuk sugallatára, az isteni szeretet hangjára!

Mert ahogy a legkedvesebb mesehősöm, a „Kisherceg” is mondja: „Jól csak a szívével lát az ember”!

Én láttam, tudom és sejtszinten is érzékelem, hogy a gondolat: teremt!

Ezért fontos az Isten-tudatosság, hogy a szívünkkel, a szívünk mélyén lakozó isteni tulajdonságunkkal, a SZERETET erejével hívjunk létre egy új dimenziót.

Én el tudtam képzelni és meg is élhettem néhány órán át egy csodálatos fényországot!

Igaz, egységben és szeretetben együtt élő fénylények országa volt ez.

Annyira szeretném, hogy minden ember, hasonló ÖRÖM és SZERETET dimenzióban éljen.

Isten a Szent Írásban azt ígéri az öt szeretőknek, hogy:

„Nem késik el az ígérettel az ÚR, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr értetünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. (Péter közönséges II. levele 3:9, -10, 12)

A kozmikus DNS, egyszerűbben az Isteni TERV kibontakozását éljük.

A TUDAT álma ez a világ és a TUDAT ébredszik ez álomból, így a mi világunk szertefoszlik, mint minden szép álmom, de a TUDAT örök létező és újabb álmokat lát majd!

I M A

Hagyom, hogy az Isteni Jelenlét megnyilvánuljon bennem és áradjon rajtam keresztül is a világba.

Életem a Forrás kiáradása, mely létrehív egy csodás, örömteli, új lehetőséget (dimenziót) a Szeretet megtapasztalására.

Ámen.

Könyvajánlat

Az utóbbi években nagyon sok könyv jelent meg e témával kapcsolatban, egy kezdőnek nem lesz könnyű választani, ezért felsorolok itt néhányat azok közül, amit én a legjobbnak tartok, de most is hozzá teszem a legfontosabb üzenetet: a választáskor, hallgasson a szívére!

WEÖRES SÁNDOR: A TELJESSÉG FELÉ
 PAKSI ZOLTÁN: ÉGI UTAK CSILLAGÜZENETE
 WASS ALBERT: A FUNTINELI BOSZORKÁNYOK I -II-III
 DAN MILLMAN: ERRE SZÜLETTÉL
 GILDA MOURA: KAPCSOLAT AZ IDEGENEKSEL
 DR. VENICE BLOODWORTS: KULCS ÖNMAGADHOZ
 GREGG BRADEN: TUDATOS TEREMTÉS; KOLLEKTÍV BEAVATÁS
 DEEPAK CHOPRA: A SZERETET ÚTJA; TITKOK KÖNYVE (és összes könyve)
 AMIT GASWAMI: A KÉPZELT ABLAK
 ECKHART TOLLE: A MOST HATALMA
 J. KRISNAMURTI: AZ ÉLET KÖNYVE
 A. J. CHRISTIAN: MIT KERESETT ISTEN A NAPPALIMBAN
 N. D. WALSCH: BESZÉLGETÉSEK ISTENNEL; A HOLNAP ISTENE
 ELIZABETH HAICH: BEAVATÁS I – II
 SOLARA: CSILLAGSZÜLÖTTÉK; 11:11
 STUART WILDE: HALHATATLAN ÉNÜNK; HATODIK ÉRZÉK
 SZEPES MÁRIA: A FÉNY MÁGIÁJA, A MINDENNAPI ÉLET MÁGIÁJA
 MASARU EMOTO: A VÍZ REJTETT BÖLCSÉSSÉGE
 RUDOLF STEINER: A SZABADSÁG FILOZÓFIÁJA (és az összes könyve)
 RICHARD BACH: A SIRÁLY; EGY; HÍD AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGON ÁT, HIPNÓZIS
 PAOLO COELHO: AZ ALKIMISTA
 PAUL BRUNTON: EGYIPTOM TITKAI; A FELSŐBBRENDŰ ÉN (és az összes könyve)
 D. MELCHIZEDEK: AZ ÉLET VIRÁGÁNAK ŐSI TITKAI; ÉLET A SZÍVBEN
 TOM KENYON – VIRGINIA ESSENE: A HATHOROK
 BRUCE GOLDBERG: BÉKÉS ÁTMENET

GLENDÁ GREEN: JÉZUS SZÓL – VÉGTELEN SZERETET
 BOB FRISSEL: PÓLUSVÁLTÁS
 BARBARA H. CLOW: MAJA KÓD
 DAVID R. HAWKINS: A VALÓDI ÉN HATALMA
 PATRICIA CORI: A LÉLEK KOZMOSZA
 LOUISE L. HAY: AZ ERŐ BENNED VAN!
 AMORAH QUAN YIN: A PLEJÁDOK FÉNYKÜLDÖTTEI
 DOREEN VIRTUE: ISTENI MÁGIA; FÖLDANGYALOK
 ZECHARIA SITCHIN: DIMENZIÓ KAPU
 OSHO: AZ EGÉSZ A VÁLTOZÁSRÓL SZÓL; (és az összes OSHO könyv)
 JULIA CAMERON: A MŰVÉSZ ÚTJA
 UNGVÁRI GULYÁS ISTVÁN: MEGVILÁGOSODÁS

Festményeimet megnézhetik a honlapomon:
www.berboss.hu/lehnerella

